

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЕДИН ДРУГ ЖИВОТ

Превод от английски: Даниела Благоева, 1999

chitanka.info

На съпруга ми, Стив — заради безграничната му подкрепа и бляскавата му кариера, вдъхновили „Един друг живот“, и на синовете ми: Ерик, Ендрю и Джеръми — за търпението им да повтарят нещата по два пъти, докато привлекат вниманието ми.

ПЪРВА ГЛАВА

Ноемврийският следобед беше мрачен, притаеният зад ъгъла здрач сякаш очакваше да улови безпомощния минувач в смразяващото си наметало. Карли Куин придърпа яката на шлифера по-плътно около врата си, после намести по-удобно чантата с книги на рамото си, без нито за миг да забавя крачка. Вървеше бързо. Напоследък не се чувстваше сигурна, докато не се прибереше вкъщи и не издърпаше и последното от трите резета на вратата си.

Потропването на тънките ѝ токчета по тротоара я подсети, че бе забравила да смени обувките си, преди да излезе от училище, и мислено се наруга за този пропуск в бързината. Но беше работила до късно, за да проверява съчинения. Освен това беше петък. Когато си тръгна от библиотеката, единствената ѝ мисъл бе за дома.

У дома. Усмихна се горчиво и сви по Братъл Стрийт, изчака пролука в натовареното движение, притича и отново пое сред непознатите пешеходци по отсрещния тротоар. У дома. Странно как умее да се приспособява съзнанието, продължи мисълта си тя. Колко изцяло и невероятно различен беше животът ѝ преди година! Сега нейният дом е Кеймбридж, а самата тя е Карли Джонсън Куин. Изглежда като Карли, облича се като Карли и дори започва да сънува като някоя Карли. Може би наистина ще се окажат прави. Може би все пак ще свикне.

Почувствала се за миг в безопасност сред заобикалящото я човешко множество, тя се вгледа като хипнотизирана в светлините на колите, поели към Харвард Скуеър. Чудеше се къде ли отиват шофьорите им — дали на вечеря в „Ахмед“ или „Грендълс ден“, за по една бира в „Уърстхаус“ или на представление в Бостън!

Някаква кола изсвири с клаксон покрай нея и стресната, Карли рязко изви глава наляво. Веднага почувства облекчение, след като погледът ѝ срещна ухилените лица на неколцина от нейните ученици. Просто се връщаха след победа на баскетболния им отбор над вечния противник. Беше говорила за малко с тях, когато си тръгваше след

училище, сега кимна и им се усмихна. После те изчезнаха, погълнати от неспирния поток, и я оставиха да укротява неудържимото препускане на сърцето си. О, да, помисли си тя, наистина би могла да се приспособи към нов живот, към нова самоличност. Но сериозно се съмняваше, че ето това някога ще се промени — постоянната нервност, вечната предпазливост, особено сега, когато дните бяха по-къси и мракът се спускаше далеч по-рано.

Ускори крачка и измина още две пресечки, преди да завие надясно и да тръгне към реката. Апартаментът ѝ се намираше на не повече от пет минути път. Но именно тази отсечка най-много я притесняваше. Страничната улица беше по-тясна и по-малко оживена от главната. Беше и по-тъмна, осветена само от уличните лампи, които сякаш бяха изгубени сред плетеницата от клони и телефонни жици. От безбройните входни врати, странични проходи и задни улички спокойно можеше да се появи нападател. Отзад се зададе случайна кола и фаровете ѝ хвърлиха колебливи светлини върху пътя. Карли преглътна силно, захапа долната си устна и ускори ход.

Няма от какво да се страхува, нищо страшно няма. Повтаряше си наум молитвата, както го бе правила толкова често през последните месеци, изричайки я все по-бързо, успоредно с ускоряването на крачките си. Може би, замисли се тя, ще трябва все пак да последва съвета на Сам и да използва колата. Но тогава ще ѝ се наложи в края на всеки ден да се разправя за място за паркиране. Освен това ходенето пеш ѝ се отразява добре, също както и свежият есенен въздух.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, но го задържа разтреперано, защото насреща ѝ внезапно се зададе някаква фигура. Едва след като разпозна техника, който работеше в болницата, бавно изпусна въздуха. Движи се точно по график, каза си тя, след като мислено пресметна времето. Разминаваше се с него винаги щом тръгваше от училище в пет и половина, което не се случваше повече от един или два пъти седмично, и то все в различни дни. Това беше едно от нещата, на които Сам Лумис я бе научил. Колкото по-непостоянен е животът ѝ, толкова по-неуловима мишена ще бъде. Не че беше човек на навиците. Беше далеч по-импулсивна в миналото, когато демоните в нея я прищпорваха да се доказва като журналист. Но сега, вече като гимназиална учителка, животът ѝ бе много по-податлив на порядък. Странно, каза си наум, как се променят нещата.

Техникът пресече на отсрещния тротоар, без да продума. Пък и нямаше причини да познава Карли. Тя, от своя страна, разполагаше със Сам. Той бе проверил внимателно не само съседите ѝ, но и хората, с които се разминаваха през онези първи седмици, когато не се отделяше от нея и сутрин я придружаваше до училище, а вечер — обратно до вкъщи. При дадените обстоятелства той си беше истински Божи пратеник.

Сега вече бе сама със себе си, свободна да си представя всякакви злодеи, които я преследват. В действителност улицата съвсем не е пуста, смъмри се тя. От едната страна имаше много и близко разположени къщи, а от другата — ниски жилищни блокове. Покрай двата бордюра наредените коли свидетелстваха, че наблизо има хора. Ако попадне в опасност, трябва само да закреши и все някой ще ѝ помогне. Или поне така се надяваше. В не толкова оптимистични моменти се чудеше дали тези градски жители биха се притекли на помощ на жена, която не познават. Чудеше се дали въобще ще я чуят през плътно затворените си врати и прозорци.

Щом пред погледа ѝ изплува заобленият силует на купичката на нейния блок, открит на фона на светлините на Мемориъл Драйв, мигновено почувства облекчение. Но после чу усиливащия се тропот на стъпки отзад и спокойствието ѝ се изпари. Без да помисли за токовете си, за изкъртения тротоар или за тежката чанта, която я удряше силно при всяка крачка, затича бързо, колкото ѝ позволяваха силите. Без да поглежда нито надясно, нито наляво, спринтираше напред с една неотклонна цел. Дишането ѝ бе накъсано и мъчително, примесено с тихи, уплашени стонове. През кичурите кестеняви коси, паднали върху лицето ѝ, виждаше как свещеното ѝ убежище се приближава все повече и повече. Без да обръща внимание на острата болка в слабините си, бягаше все напред, вече беше почти там и буквално вкусваше спасението си.

Сви в каменния вътрешен двор и хвърли бърз поглед през рамо. Едва успя да зърне излезлия просто да поспортува, когато откъм Мемориъл Драйв стремително я връхлетя солидната му стена от мускули.

Обзета от ужас, изохка и затаи дъх. Щеше да падне от сблъсъка, ако не бяха уверените пръсти, които я уловиха за раменете. Част от нея искаше да закреши, другата си спомни какво ѝ бе говорил Сам.

— Сега ти си Карли Куин — казваше ѝ с вдъхващия си увереност глас. — Остани спокойна. Каквото и да правиш, ако някой се приближи, не допускай грешката веднага да решаващ, че Робин Харт е разкрита. Трябва да се държиш уверено — или ще провалиш прикритието си. Карли Куин няма абсолютно нищо, което да крие, нищо, от което да се страхува. Запомни това!

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Сега, останала без дъх от бягането и усещайки ударите на пулса си да отекват в ушите ѝ, тя вдигна ужасени очи към тези на своя ловец. Беше едър, висок, с широки рамене, заплашителен. На слабата светлина в двора ѝ се видя тъмен — гъстата му, небрежно разрошена коса, брадата, която покриваше цялото му лице и се разделяше за малко само при устните, износената му спортна блуза, запретната до лактите. Никога досега не го бе виждала — той излъчваше някаква вътрешна енергия, която не би забравила така бързо. Все пак, като вероятен нападател, будеше съмнение. Чертите на лицето му бяха твърде деликатни, също както — колко странно! — и пръстите му, които в момента я задържаха по-скоро за да не падне, отколкото като някаква форма на принуда. И гласът му, гласът му също не притежаваше грубостта, за която се бе подготвила.

— Добре ли сте? — попита и леко присви очи.

Карли бавно дойде на себе си. Искрената му загриженост беше толкова несъвместима с преднамерено нападение, колкото и спокойствието, с което я държеше на светлината, под погледа на всеки съсед, пожелал да ги види. Паниката отстъпи място на предпазливостта. Смути се, щом направи опит да проговори. Очевидно бе допуснала глупава грешка.

— Да... да, добре съм — прошепна със заекване.

Колкото и неоснователна да е била тревогата ѝ, тя си казваше своето. След спринта бе останала без дъх. А и все още не бе стигнала у дома. Събра последните късчета сила, отклони поглед от неговия и отстъпи крачка назад. Мъжът пусна ръце край тялото си. Тя обърна глава и промърмори едно унило „Извинете“, след което го заобиколи и пое към вратата. За щастие тя бе отворена, а това ѝ спестяваше изпитанието да пъхне ключа в ключалката. Както трепереха пръстите ѝ, никога не би се справила.

Устремена единствено към осигуряване на пълната си безопасност, тя бързо прекоси фоайето към откритите стълби, които се извиваха в широка дъга около изпълненото с цветя преддверие. Не спря и не погледна назад, докато не стигна до третия етаж пред своя апартамент. Едва тогава се озърна наоколо и като видя, че никой не я беше последвал, бързо набра комбинацията, за да изключи алармата, засуети се за момент с ключа и се вмъкна вътре. Преди дори да прекрачи прага, натисна един бутон и силна светлина огря не само малкото антре, но и всекидневната, разположена на по-ниско ниво до него. Всичко изглеждаше добре. Всъщност чудесно. Пристъпи навътре, затвори здраво вратата, отново включи алармената система, върна резетата по местата им и се отпусна на вратата с дълга въздишка. Никога, когато се бе чувствала в плен на обстоятелствата, килията ѝ не бе изглеждала толкова драгоценна, колкото в този момент.

У дома. Успя! По време на мъчителното приспособяване най-злият ѝ враг беше собственото ѝ въображение. Устните ѝ се свиха самообвинително. Кошмарите са нещо друго — тях не можеше да спре. Макар да се различаваха в подробностите, основното им съдържание беше все едно и също. Тя е уловена. Притисната до стената. Обречена. Понякога от огън, който пламти, горещ и неуправляем. Понякога от невидимо същество, от дрезгав, ужасяващ глас. Или от ръка с малък, но смъртоносен пистолет.

Потисна надигащата се тръпка и мислено се изруга. Не, не може да контролира кошмарите. Но това? Да тича по улиците, изпаднала в пълна паника? Поклати обезсърчено глава, огледа уютния си дом и няколко пъти съзнателно пое въздух. След като пулсът ѝ се успокои, тя се отдръпна от вратата, пусна чантата на масичката в коридора, свали шлифера си и го преметна през облегалката на дивана във всекидневната, отпусвайки се върху меките възглавници. Гостоприемството им ѝ подежда божествено. Изу обувките, остави краката си да се наслаждат на плюшения килим и отпусна глава назад. Затвори очи и задиша дълбоко. За четири месеца, откакто живееше сама, не си спомняше някога да се е паникьосвала. Но ето че току-що напълно и чисто емоционално загуби самообладание. Това я изпълни с отчаяние.

Отвори очи и най-напред огледа изисканите си пуловер и пола, които така добре подхождаха на представата за съвременен учител по

английски език. После погледът ѝ се плъзна из апартамента, който също беше показателен за новия ѝ живот. Предвид необичайните обстоятелства, които я доведоха на изток, трябваше да е благодарна за много неща. Разполагаше с този прекрасен дом в наскоро преустроен жилищен блок с всички удобства и дори повече. Имаше и добра работа — такава, за която се смяташе добре подготвена, макар и малко да я бе позабравила. Не беше преподавала повече от пет години, но след като учителското ѝ място бе осигурено, прекара лятото, подготвяйки учебната си програма. Отне ѝ часове наред, дълги дни на четене, учене и обмисляне. Но както всичко, с което се бе захващала, искаше да го направи добре.

Отначало бе благодарна, че просто може да ангажира вниманието си. Докато умът ѝ беше зает най-вече с Мелвил Фокнър и Хемингуей, не ѝ оставаше много време да размишлява за Барбър и Кълбърт. Постепенно осъзна, че наистина обича това, с което се занимава, особено след като през септември започна учебната година.

Изпъна се, за да се отпусне още по-добре, протегна ръка да повдигне косите от тила си, като пропусна въздуха до задържалата се под тях влага. Да, наистина обича работата си. Обичаше да се занимава със самата литература, харесваше ѝ обмяната на мнения с колегите, но най-вече обожаваше децата. Те бяха свежи и открити, изпълнени с желание да учат. Много от тях идваха от семейства, които търпяха лишения, за да ги изпратят в частно училище. Всички се готвеха да постъпят в колеж. Въпреки свободолюбието, неконформисткия дух и епизодичните неприятности, тяхната страст да поемат нови знания беше мечта за всеки учител. Чувстваше се много по-мотивирана и възнаградена, отколкото изобщо си бе представляла, когато бе принудена да изостави Чикаго и някои от най-щастливите си години.

Най-щастливи, но и най-трагични. Първо Матю. После Питър. Двама души, които бе обичала, макар и по много различен начин, сега вече мъртви. Тя оживя, за да започне наново така, както повечето хора не биха го направили, както повечето хора дори не биха могли да сънуват.

Закрачи неспокойно из всекидневната, прокарвайки пръст по шкафчето от бяло лакирано дърво до телевизора, по лавицата с книги, където спря и се замисли за момент... После отиде в кухнята за чаша портокалов сок. Върна се при дивана, здраво стиснала чашата в ръка, и

отново се разположи на възглавниците, за да се заеме с толкова добре познатото ѝ чувство на празнота.

Все пак гледката пред нея ѝ беше приятна. Апартаментът ѝ представляваше образец на ненатрапчива изисканост — от бялата памучна тъкан на модулния диван със закачливо разхвърляни бледолилави и сини възглавнички, ниските резбовани масички от бял мрамор до оригиналните литографии върху коприна по стените и вградените осветителни тела на тавана. Всичко това би било лесно изпълнимо за един декоратор, но Карли го бе постигнала съвсем сама. За първи път в живота си бе позволила да се поглези. Считаше го за компенсация на годините, в които бе работила без почивка, както и за утеха след преживените през последните години мъки.

Мислите ѝ се върнаха към Матю, без да може да ги спре. Той никога не бе живял така, в безупречно чист и подреден апартамент. Жилищата, които обикаляха по време на шестгодишния си брак, бяха стари, тесни и напълно обикновени. Тогава ѝ харесваше, защото беше с него. Колко го обичаше! Колко ѝ липсва!

Въздъхна и разсеяно разклати портокаловия сок, след което едва не го разля, стресната от звъна на телефона. Мускулите, които тъкмо бяха започнали да се отпускат, отново се напрегнаха. Телефонът не се обаждаше често. Това също бе част от промяната. Имаше време, когато той сякаш никога не млъкваше.

Второто позвъняване я изправи на крака. Вече в кухнята, за миг се поколеба, с ръка на слушалката, преди да я вдигне със заучено спокойствие.

— Ало? — попита предпазливо.

— Карли?

Не разпозна веднага гласа, но ѝ звучеше достатъчно приятелски.

— Да.

— Карли, Денис се обажда — Денис Шарп. Разбира се! Учител по история в академията. Треньор на баскетболния отбор. Висок. Красив. Представителен. — Съжалявам, че те изпуснах днес следобед. Надявах се да те хвана, преди да си тръгнеш, но сигурно си се измъкнала, преди да се върнем.

Измъкнала. Много точна дума. С предпазлива усмивка издърпа кабела на телефона към кухненската маса, настани се в един от

сгъваемите платнени столове и се опита да придаде жизнерадостна нотка на гласа си.

— Налетях на момчетата ти на път за вкъщи. Поздравления! Изглежда, добре сте ги натупали.

— Момчетата направиха страхотна игра. Особено срещу Палмър. Гордея се с тях.

— Сега вече на първо място ли сме?

Той се изсмя тихичко.

— Сезонът едва започва. Може да се каже, че сме там, където ни е мястото.

— Денис — в гласа ѝ се долавяше лек укор, — къде е училищният дух?

— Училищният дух е в училище. Сега сме в почивка. Но затова се обаждам. Знам, че е късно, а и съвсем скоро трябва да съм на път, но реших, че мога да направя още един опит. Какво ще кажеш да вечеряме? Нещо леко и бързо на Скуеър? Трябва да хапна, преди да тръгна, а мразя да съм сам.

С тъжна усмивка Карли опря лакът на облегалката на стола и подпря глава. Горкичкият! Опитваше да я заведе на вечеря още от септември. Без успех.

— О, не знам, Денис. Беше дълга седмица и съм наистина изтощена.

— Точно затова трябва да излезеш. Да се разтовариш и да се отпуснеш малко.

Знаеше, че трябва да се разтовари и да се отпусне. Но да „излезе“ след уплахата, която преживя преди малко — никога няма да стане. Много по-безопасно е да си остане вкъщи.

— Много мило, че се обади, но... Не мисля... Разбираш ли, вече съм си уредила среща с една гореща вана. Планирали сме да се отдадем на много пияна и някоя хубава книга.

— Как можеш да постъпваш така с мен, Карли? — пошегува се Денис и в гласа му прозвуча съвсем лека дрезгавина. — Искаш да кажеш, че се състезавам с някаква вана? Що за съперничество е това?

Тя се засмя, но се въздържа от коментар. Винаги бе по-лесно да промениш темата.

— Заминаваш за Кейп?

Той издаде великодушна въздишка.

— Позна. Имам да свърша някои работи по къщата, преди да настъпи зимата. Вече съвсем наближи, а аз доста съм изостанал.

— Вилата ти още не е зазимена?

— О, да. Или поне ще бъде, след като направя ново уплътнение на прозорците, сложа капаците, демонтирам външните кранове и измажа пещта. Все неща от този род.

— Имаш с какво да запълниш уикенда си — подхвърли тя и изпита завист, въпреки работата, която го чакаше. Някой беше казал нещо за физическото натоварване като терапия.

— Искаш ли да дойдеш? Поканена си, знаеш. Всъщност ще ми бъде много приятно, ако дойдеш. Там е малко усамотено.

Карли се усмихна.

— О, я стига, Денис! Не ми казвай, че не познаваш всички съседни километри наоколо. Ти си един от най-общителните хора, които съм срещала — още от първия път бе останала поразена от отношението му към хората, не само към учениците, но и към познатите, които срещаше, малкото пъти, когато бяха обядвали извън училище. Лесно би могла да свикне с него и това бе основната причина да се държи настрана.

— Да, но ще бъде различно, ако ти си там. Много ми е приятно да разговарям с теб, Карли. Ти си изключително интелигентна дама.

Усмивката ѝ бе мила, но тъжна.

— Ласкателството доникъде няма да те доведе, приятелю.

— Тогава какво? — не се предаде той.

— Ами — тя извъртя очи към тавана и реши да заложи на остроумието — може би яхта в Карибско море или вила на Майорка. Малко слънце ще ми дойде добре точно сега.

— Първо вана. Сега пък слънце. Няма да мога да спечеля, нали? — след като не му отговори, той въздъхна примирено. — Е, предполагам, че това е всичко. Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш с мен поне една пица?

Очите ѝ продължаваха да гледат меланхолично.

— Благодаря, Денис, по-добре — не. Приятен уикенд все пак. Ще се видим в понеделник, нали?

Той замълча, сякаш искаше да каже нещо, но се отказа.

— Да, разбира се, Карли.

След тихото „чао“ тя постави слушалката обратно на вилката, отпи малко сок, остави чашата на плотта, после прекоси антрето и късия коридор към спалнята си. Когато се върна във всекидневната, беше боса и носеше дълга до бедрата туника и дънки. Угаси всички лампи и застана до прозореца. Движението по Мемориъл и Стороу Драйв на отсрещната страна на Чарлс Стрийт беше достигнало връхната си точка, натоварено и в двете посоки, пътуващите се прибираха вкъщи, при семействата и приятелите. Как им завиждаше!

Приседна на перваза и придърпа пердетата край себе си, обвивайки се в нещо като пашкул от тъмнина, за да наблюдава света отвън, без той да я вижда. Това бяха най-трудните ѝ моменти — моментите на бездействие, когато, останала сама и самотна, неизбежно обръщаше поглед назад.

Съзнанието ѝ се изпълни с приятни спомени за уютния дом на семейство Лайънс в покрайнините на Омаха, за родителите ѝ, хванати за ръце в големия коридор на входа, когато баща ѝ се връщаше след поредния работен ден в офиса, за жизнерадостните крясъци на братята ѝ, долитащи от най-невероятни кътчета на къщата. Момчетата бяха буйни по природа. Бяха трима, с малка разлика в годините, и всички едри. След като и тя се присъедини към тях — далеч не онова послушно момиченце, което родителите ѝ бяха очаквали, — те се сдобиха с мъжкарана, lika-прилика с момчетата. Сега братята ѝ бяха вече пораснали, всичките бяха женени и имаха свои собствени деца. Само тя не успя да намери своето място.

На устните ѝ трепна лека усмивка, като си спомни каква лудетина беше едно време. Дете, преливащо от смях и жизнерадост. Докато майка ѝ почина. Беше трудно за всички — за баща ѝ, за момчетата. Когато едва навършила четиридесет години жена умре така внезапно, както Чарлийн Лайънс, на останалите живи винаги им е трудно. Но за Карли — тогава Робин — беше най-трудно. Беше на 12, тъкмо навлизаше в пубертета. Със същата внезапност, с която си отиде обожаваната от нея майка, немирното дете у нея изчезна, за да отстъпи място на сериозната девойка; прилежна, отговорна, дори прекалено амбициозна, въпреки протестите на баща си и братята си.

Не беше нещастна. По-скоро бе вечно заета, удавяйки личната си мъка в ново установеното си съществуване. Така както правеше и сега.

Противно на волята, мислите ѝ се върнаха към настоящето. Опитва се да се пребори с тях, но примирено се отдръпна от прозореца. Хвърли бърз поглед към часовника, отиде тичешком в кухнята, вдигна телефона и набра номера на баща си. Гърлото я стягаше, погледът ѝ бе отчаян. Нуждаеше се от него, имаше нужда да чуе познатия глас точно сега.

След пет дълги позвънявания най-после бе възнаградена.

— Ало?

Дълбокият глас на Джон Лайънс, който изглеждаше неподвластен нито на възрастта, нито на болното сърце, прозвуча в ушите ѝ като небесен звън.

— Татко, ти си у дома!

— Разбира се, че съм у дома! — през думите прозираше усмивката му. — Знаеш какво ми е наредено.

Карли пое дълбоко въздух, вкусвайки този контакт, който притежаваше силата да разсее тъмните ѝ мисли.

— О, да, знам какво ти е наредено — отвърна дяволито. — Знам също, че редовно нарушаваш заповедите — тонът ѝ стана по-весел, докато и усмивката ѝ изминаваше разстоянието. — Как си, татко?

— Добре съм, скъпа. Просто си седя тук, почивам си с вдигнати крака и дневната порция вино. Ти как си?

— Горедолу — последното нещо, което ѝ се искаше, беше да товари баща си със собствената си мъка. Беше достатъчно да говори с него, да почерпи от неизтощимата му енергия. — Какво каза докторът? Вчера ходи при него, нали?

— Разбира се, че ходих.

— И?...

— И каза, че за човек, преживял сериозен сърдечен удар преди шест месеца, съм в страхотна форма.

Карли се изкиска закачливо.

— Това всички си го знаем и без медицинските магии на Уилям Драмънд. Значи казва, че си добре?

— Да, госпожо. Беше ми дадено разрешение да играя голф. Съди по резултатите.

— Без майтап? Това е страхотно!

— И аз така мисля — той се засмя сухо. — Много жалко, че сезонът почти приключва. Достатъчно тежко ми беше, че трябваше

напълно да се откажа от пушенето и че „Шабли“ не е точно любимото ми уиски, но голфът ми липсваше най-много.

— На кого? — подразни го Карли. — На теб или на чичо Тим? Почти подозирам, че неговото удоволствие се състои единствено в това да те съсипва по терена.

Баща ѝ с готовност се притече в защита на брат си:

— Той е дяволски добър. Имам късмет, че ще играе с мен. Освен това аз извадих много по-голям късмет с бизнеса. Най-малкото, което мога да направя, е да го оставя да спечели поне в нещо — чичото на Карли, Тимоти, беше толкова различен от своя брат близък, колкото нощта от деня. Пред света на бизнеса той бе предпочел по-свободен живот и сега прекарваше лятото като специалист по голф в един клуб в околностите на Омаха, а зимата — на сходен пост в Аризона.

— Ще ходиш ли във Финикс тази година? — попита Карли.

— Планирам да отида дотам за няколко седмици, след като се видим с теб в Ню Йорк.

Ню Йорк. Денят на благодарността. Карли го очакваше с нетърпение още откакто се бе преместила на изток. Сега вече оставаха само три седмици. Чувстваше се развълнувана... и тъжна. Повече от всичко на света ѝ се искаше да бъде у дома. Но това не може да стане, поне още известно време. Преглътна буцата в гърлото и се насили да придаде на гласа си весела нотка, вярна само наполовина.

— Наистина го чакам с нетърпение, тате. Струва ми се, че е толкова далеч във времето — стисна зъби и се опита да се пребори със сълзите в очите си. Обикновено не бе така чувствителна; или по-скоро успяваше по-добре да скрие чувствителността си. Не бе сигурна дали това се дължи на следобедното премеждие, или просто на предстоящите почивни дни.

— Добре ли си, скъпа? — бързо попита баща ѝ. Стисна очи. От всяко ъгълче надолу по страните ѝ се стече по една малка сълза.

— Разбира се — успя да отвърне. — Добре съм — не искаше да прави това. Баща ѝ веднага щеше да разбере, че не е добре. Може би това бе една от причините, поради която винаги са били близки. Той много добре успяваше да я разбере.

— Звучиш, сякаш всеки момент ще се разплачеш.

За нещастие вече бе преминала този момент. Очите ѝ преливаха, бузите ѝ ставаха все по-мокри. Трябваше да изчака, преди да му се

обади, обвиняваше се, но бе късно. Имаше нужда от него.

— Съжалявам — прошепна и притисна слушалката към устните си. — Предполагам... че е просто... — какво е? Страх? Самота? Простата нужда от прегръдка? Обляна в мълчаливи сълзи, не можеше да изрече нито дума.

Баща ѝ явно разбираше.

— Всичко е наред, скъпа — заговори утешително и гласът му, въпреки скритата болка, ѝ подежда като нежна ласка, така както биха ѝ подеждали ръцете му, ако беше при нея. — Просто го остави да се излее. Всички имаме нужда да го направим понякога.

— Съжалявам... не исках... да те натоварвам...

— Да ме натоварваш? — възрази с такава нежност, че сълзите ѝ рукохна още по-силно. — Ти си моя дъщеря. Аз те обичам. И никога през целия ми живот не си била бреме за мен.

— Но... всичко това... — тя подсмръкна и направи красноречив жест с ръка, който баща ѝ можеше само да си представи. — Как можах... изобщо да се забъркам... в такава каша?

Като изричаше от време на време по някое нежно „шшт“, баща ѝ изчака тихите ѝ ридания да преминат.

— Не се обвинявай, скъпа — заговори ѝ отново. — Толкова се гордея с теб. Всички се гордеем. Изправи се срещу голяма опасност и се изложи на такива несгоди заради нещо, в което вярваше.

— Знам — прошепна тя и издърпа хартиена носна кърпа от кутията на кухненския плот. — Но понякога... се чудя струваше ли си... Разбира се, Барбър и Кълбърт са в затвора, но се чувствам така, сякаш аз съм била... наказана — спря и попи очите си. — Ако бях послушала другите... Казаха ми да не продължавам да упорствам.

— Но трябваше да се продължи, скъпа. Палежът е престъпление. В онези пожари загинаха хора.

О, да. Наистина бяха загинали хора. Потрепери при мисълта за безвъзвратността на това.

— Знам — продума тихо и наистина го знаеше. И то твърде добре. Както знаеше, че при същите обстоятелства отново би постъпила така. Не успя да сдържи нотката на горчивина в гласа си. Единствено пред баща си можеше да го сподели. Знаеше, че той, въпреки всичко, ще я обича. — Само че понякога ми се иска някой друг да бе толкова настървен да поправя злото в света. Има моменти,

когато не ми харесват последствията, които трябва да изтърпявам, моменти, когато се чувствам така самотна.

— Имаш приятели, нали? — попита баща ѝ. — Не мога да си представя, че преподаваш в това училище, без да се срещаш с хора.

— О, да, имам приятели. Но е различно.

— Все още ли стоиш повече у дома? — този път във въпроса му се долавяше лек упрек. Бяха го обсъждали и преди.

Карли избърса носа си и сви рамене.

— Излизам. Но винаги ми се струва, че постоянно трябва да бъда нащрек. Толкова е уморително понякога — гласът ѝ се прекърши. Баща ѝ отново търпеливо я изчака да възвърне самообладанието си.

— Това ще отнеме време, скъпа. Казах ти го още в началото. Малко по малко ще възвърнеш увереността си. Погледни мен. В началото, когато се прибрах от болницата, бях сигурен, че всеки ден ще ми е последен, че и най-малкото усилие ще доведе до следващата криза. Но се събуждах и на втория ден, и на третия, и на четвъртия. След седмица започнах да се надявам. След месец вече вярвах. Така е, скъпа. Трябва да вярваш, че можеш да изградиш своя нов живот, необвързан с предишния — гласът му стана още по-нежен: — Не можеш да прекарваш дните си, загледана в миналото.

Точно това обичаше у баща си — разбиране, примесено с реалистичност. Беше прав за всичко.

— Говориш с такава увереност — подразни го шеговито. Опитваше се да възвърне равновесието си.

— Защото съм уверен. Погледни своя живот. Майка ти умря, а ти се взе в ръце и стана човек, с когото тя би се гордяла. Когато Матю умря, направи същото. Притежаваш сила, която липсва на много хора. Не го ли разбираш? Ще преживееш и това. Само почакай. След година или две ще си намерила себе си. Ще се чувстваш уверена. Ще бъдеш щастлива. Ти си такъв човек, скъпа. То е в природата ти.

Устните ѝ се свиха.

— Тогава защо седя тук и се самосъжалявам? Да се самосъжалявам! Как се връзва това с образа, който току-що описа?

— И ти си човешко същество. Като всички нас. Самосъжалението е съвсем нормално понякога. И не е лошо, стига да не се превръща в движеща сила на живота. Но с теб това никога няма

да се случи. Ти си деен човек. Ще го преодолееш. Само имай търпение към себе си. Дай си време.

— Време! — въздъхна и се облегна на плота. — Сигурна съм, че си прав. Освен това нещата не са чак толкова зле — баща ѝ заслужава да чуе и малко добри новини. Преглътна и последните си сълзи. — Трябва да видиш темите, които децата предадоха тази седмица. Страшно интересни са.

Поговориха още малко, вече с по-ведър тон. Когато най-накрая Карли остави слушалката, чувстваше се по-добре. Баща ѝ, от своя страна, трябваше да проведе още един телефонен разговор.

ВТОРА ГЛАВА

Джон Лайънс извади износен бележник с адреси от чекмеджето на бюрото си и набра номера, който му бе даден за ползване в спешни случаи. Беше във Вашингтон. Обаждането му ще бъде пренасочено, без изобщо да разбере направлението. Погледна часовника си и се зачуди дали не е много закъснял. Тъкмо си припомняше, че има право на денонощен достъп, когато в слушалката прозвуча деловият глас на телефонистката:

— Подпомагане на свидетелите.

— Контролен номер 718, моля.

— Момент — последва изщракване, дълга пауза и отново позвняване.

— Седемстотин и осемнайсет.

— Обажда се Джон Лайънс.

След почти недоловима пауза Сам Лумис застана нащрек. Джон Лайънс не звънеше често, въпреки че бяха се договорили още в началото. Като между мъже, двамата имаха общ интерес.

— Господин Лайънс! С какво мога да ви помогна?

— Току-що говорих с дъщеря си. Изглеждаше разстроена. Нищо не се е случило, нали?

Сам се намръщи. Той самият беше говорил с Карли преди няколко дни.

— Не, нищо не се е случило. Поне доколкото на мен ми е известно. Спомена ли нещо определено?

— Не, но беше разтревожена. Сигурен съм в това. Обикновено е толкова сдържана. Не е ставало дума за нов процес, нали?

— Не е. Нищо. Освен това държат здраво нашите хора на топло — отмести встрани документите, които бяха на бюрото му, и погледна часовника на стената. — Слушайте, сигурен съм, че всичко е наред, но нека й се обадя.

— Ще ви бъда благодарен.

— А вие се успокойте — Сам знаеше за нестабилното здраве на Джон Лайънс. — Оттук нататък аз поемам нещата.

— Благодаря, 718.

Сам се подсмихна.

— Няма проблем — натисна бутона на телефона си, за да прекъсне връзката, и набра номера на Карли.

Карли не бе помръднала от мястото си, облегната на плота на масата, потънала в мисли. Когато телефонът иззвъня до ухото ѝ, тя подскочи. За един кратък миг си помисли, че баща ѝ е забравил нещо, после се осъзна. Той никога не ѝ се обаждаше. Не знаеше номера. Това беше част от схемата.

— Ало? — отговори бавно.

— Карли, Сам се обажда — изчака. — Добре ли си?

Тя моментално разбра какво е станало.

— О-о-ох. Той ти се обади, нали?

— Беше притеснен. Каза, че си разстроена.

— Добре съм.

— Така ли е? Имам предвид, разстроена ли си?

И начина, но който си пое дълбоко дъх, проличаха следи от вълнението ѝ и потвърдиха факта. Усука кабела на телефона около пръста си.

— Предполагам, че да. Изглежда, нещо ме е засегнало.

Сам Лумис беше професионалист. Той нямаше намерение да отмине безмълвно такова неопределено „нещо“.

— Какво беше? Да не би нещо да се е случило в училище?

— Не, не. Там всичко е наред. Аз... наистина не беше нищо — чувствителните му сетива уловиха нотка на страх — много слаба, но присъща.

— Слушай, Карли, ще ми се да мина край теб. Можем да излезем да хапнем нещо. Става ли?

— Не, Сам. Няма нужда. Наистина съм уморена...

— Тогава ще донеса нещо за вкъщи.

— Не съм гладна. Сам...

— Дай ми петнайсет минути в това движение. До скоро! — затвори телефона, преди тя да успее да поднови протеста си. След това намести документите, които четеше, в някакво подобие на ред, затвори папката и я захвърли най-отгоре на купчинката от други такива.

— Тръгваш ли? — обади се глас от отсрещното бюро.

Сам вдигна поглед.

— Аха.

— Проблем?

— Не съм сигурен.

— Карли Куин?

Погледът на Сам стана по-внимателен. Грег Райли работеше за службата по-малко от година и през по-голямата част от времето като негов помощник, но все още имаше нещо у по-младия мъж, което го смущаваше.

— Да — отвърна лаконично, тъй като не искаше да казва повече.

Грег раздвижи атлетичното си тяло на стола и зае по-удобно положение.

— Не бих имал нищо против. Готина е.

Като пхна химикал във вътрешния джоб на самото си, Сам преосмисли намеренията си, взе папката, която току-що бе затворил, сложи я в долното дясно чекмедже на бюрото си и го заключи.

— Тя е случай, Грег.

— И то много секси. Човече, трябва да си светец, за да запазиш дистанция. Или това... — усмивката му се изкриви, — или си луд.

Сам се отправи към вратата.

— Не луд. Женен. И изпитвам уважение към Карли. И знам правилата. Сарисе? — вече беше в тъмния коридор, когато прощалните думи на Грег го настигнаха:

— Винаги когато имаш нужда от помощ...

— Благодаря, приятел — промърмори под носа си, — но не. Този случай е мой.

Карли остана загледана няколко минути в замлъкналата слушалка, преди да я остави обратно на вилката. Негова беше последната дума. Вече е на път. Не че не го искаше. Почти се радваше, че не я остави да оспорва идването му. Сам винаги ѝ беше утеха. Макар самата тя никога да не му се бе обаждала при случаи като този, с удоволствие приемаше компанията му.

Петнадесет минути по-късно уредбата избръмча. Вече бе измила лицето си и бе подновила грима, така че натисна копчето на домофона

до вратата.

— Да?

— Аз съм, Карли. Отвори ми.

Разпозна гласа му и направи, както ѝ каза, после отвори вратата и се осмели да излезе в коридора. Облегна се на парапета и го загледа, докато се качваше. Карли бе убедена, че Сам Лумис е най-нетипичният представител на американската федерална служба, когото някога е виждала. Не че бе виждала много. Но имаше стереотип, в който Сам определено не се вместише. Висок метър и осемдесет, със средно телосложение, той се обличаше с непринуден усет за стил в тъмносин панталон и светлокафяво кадифено сако, с бяла риза и ярка раирана вратовръзка. Гъстата му коса с пясъчен оттенък падаше немирно на челото, докато с лекота изкачваше стълбите на бегом. У него нямаше нищо официално, сковано или строго. Съвсем лесно минаваше за приятел на Карли.

— Сигурно ти е адски приятно такова нещо в петък вечер — започна тя с лека самоирония, докато Сам вземаше последния завои. — На бас, че не си очаквал такъв номер.

— Номер? — изхихика той. — Ти най-добре би трябвало да знаеш — обгърна раменете ѝ със силната си ръка и се наведе по-близо, за да прошепне в ухото ѝ, докато я водеше обратно към апартамента: — Трябва да хвърлиш око на някои от подопечните ми. Изобщо не са толкова хубави като теб.

За външния наблюдател той спокойно би могъл да ѝ шепне мили закачки. Доволната ѝ усмивка щеше да подкрепи предположението.

Карли го сръга в ребрата.

— Това е най-изтърканият лаф, който съм чувала. Освен това... — вратата се хлопна след тях. — ... вече си ми казвал, че повечето от тях са главорези. В сравнение е някой тип с два пъти чупен нос, срязана буза, татуирани ръце и калени в бой юмруци, би следвало да се надявам на по-предна позиция.

Сам дружески стисна рамото ѝ и я пусна. Приятелското чувство беше искрено и взаимно. За четирите месеца, откакто се познаваха, Карли и Сам бяха открили един за друг много причини за уважение.

— „По-предна“ е меко казано. Истинско облекчение е точно ти да ми се обадиш.

— Баща ми — поправи го кротко. — Аз не бих те домъкнала тук само за да подържиш ръката ми.

Сам незабавно реагира на извинителния израз в очите ѝ.

— Това ми е работата, Карли. Затова съм тук. Ти не ми се обаждаш и наполовина толкова често, колкото повечето ми свидетели — внимателно стисна раменете ѝ, много добре съзнавайки нейната уязвимост. — Така че седя в офиса и се опитвам да реша дали трябва да ти досаждам постоянно, или да те оставя да се оправяш сама. Ти трябва да ми подскажеш. Освен това сме приятели. Днес наистина нещо ти се е случило. Трябваше да се обадиш.

— Добре съм.

— Но си плакала.

Тя извърна поглед.

— Баща ми не е трябвало да ти казва...

— Не ми е казал. И сам мога да видя — улови брадичката ѝ с палец и повдигна лицето ѝ. Не ѝ остана друг избор, освен да срещне погледа му. След като очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се дръпна и застана до прозореца. Обви здраво едната си ръка около кръста, а другата притисна в юмрук върху устата си. По отражението в стъклото разбра, че Сам се приближава. — Не искаш ли да говориш за това? — запита тихо.

Карли вдигна ръка с разперени пръсти, за да го помоли да ѝ даде един момент. Когато се почувства достатъчно успокоена, пое дъх.

— Прибирах се към къщи и изведнъж се паникьосах. Беше тъмно. Чух стъпки, които се приближаваха бързо отзад.

Щом затвори очи, сцената отново оживя под клепачите ѝ.

— Просто реших, че са ме открили и започнах да тичам. И през цялото време очаквах да чуя изстрел или да почувствам как някаква ръка затиска устата ми — очите ѝ се отвориха широко, издавайки страха ѝ. — Беше някакъв човек, излязъл да потича. Но аз си помислих... помислих си... — замахна красноречиво с ръка, а гласът ѝ пресекна и крехкото ѝ равновесие се стопи. Макар че последното, което искаше, бе да се разплаче пред Сам, не можа да се овладее. — Какво... ми става... Сам? — изхълца с глас, приглушен от вдигнатата, за да закрие лицето си от него, ръка. — Никога не плача. А ето ме сега. Два пъти за... за един ден. Това е отвратително.

Без да се замисля, Сам я прегърна и я придърпа по-близо. От всички свидетели, с които се бе занимавал през десетте години, откакто работеше, само тя пробуждаше у него този род покровителственост. О, да, тя е жена. И при това хубава, както бе казал Грег. Но тя бе различна и във всяко друго отношение — нейната интелигентност, личността ѝ, самият случай, който я бе довел при него. Сега, докато я държеше и ѝ предлагаше мълчалива утеха, Сам си спомни първата им среща, когато преди четири месеца тя пристигна заедно със служителя от Чикаго в колата без обозначения. Беше изплашена и уязвима. Трудно му бе да повярва, че това е журналистката, която така систематично, така целеустремено бе разследвала заговора за палеж. Това беше, преди да я опознае. През юли и август лично стана свидетел на всеотдайността ѝ, когато я проследяваше ден след ден до библиотеката, а останалите дни прекарваше, заровена вкъщи, за да се подготви за преподаването през есента. Когато си наумеше нещо, тя го следваше неотклонно. Много я уважаваше. Уважаваше и чувствителността ѝ, която сега я караше да плаче.

— Нормално е, Карли — каза утешително, докато разтриваше гърба ѝ. Другото хубаво нещо във взаимоотношенията им беше, че можеше да я прегръща, дори да я милва, без да бъде разбран погрешно. Имаше щастлив брак и обичаше съпругата си. Карли знаеше и, изглежда, именно поради това успяваше да се отпусне още повече. Никога никой от двамата не се бе чувствал застрашен. Приятелството им бе нещо рядко срещано, то отиваше отвъд правилата на работата му. Знаеше, че където и да отиде тя, каквото и да прави в живота си, двамата ще продължат да поддържат връзка. Бяха истински приятели.

— Ти си преживяла нещо, което повечето хора могат само да сънуват, ако изобщо заспят, след като са преяли със специалистите на Гидо с пържен лук, люти чушки, кисели краставички и салам.

Тя само изпъшка в отговор.

— Не е смешно, Сам. Няма нужда да ям нищо и пак сънувам кошмари.

— Още ли? — отдръпна се, за да я погледне в лицето. — Пак ли не спиш? Мислех, че това вече се е оправило.

— О, обикновено да. Само... понякога... Наистина не трябва да се оплаквам.

— Искаш ли нещо за това?

— Не! Господи, последното, от което имам нужда, е нещо, което да ме зашемети. Тогава може и изобщо да не разбере, че някой е влязъл, докато не се окаже върху мен.

— Карли! — Сам ѝ отправи укорителен поглед. — Именно с този начин на мислене ще си навлечеш неприятности. Никой няма да те проследи — нарочно наблягаше на всяка дума. — Никой няма да проникне тук.

— Тогава защо съм в тази програма? — отвърна тя и отговори на сърдития му поглед с не по-малко жар. Няма нищо по-добро от хубавия, здравословен спор за спиране на сълзите. — Ако нямаше заплахата, още щях да съм си Робин Харт, която живее в Чикаго и работи за „Трибюн“.

— Разсъжденията ти стигат само до средата. Като Робин Харт щеше да бъдеш в опасност. Затова бе включена в Програмата. От друга страна, сега си Карли Куин. Никой не знае това, нито пък къде живееш и с какво се занимаваш. Именно тук е същността. Имаш нова самоличност, ново минало, нов живот. Имаш думата ми — Робин Харт изчезна. Погрижихме се за това.

Погледна го и се почувства виновна, че продължава да го притиска.

— Майкъл Франк не се изрази точно така.

Сам я изгледа втренчено за минута, после отчаяно вдигна очи към тавана. Когато отново погледна надолу, на лицето му бе изписано съжаление. Трябваше да я предупреди.

— Гледала си предаването във вторник.

Никак не е чудно, че е разстроена. Този боклук можеше да изплаши и най-незаинтересования зрител.

— Какво можех да направя? Рекламираха го цяла седмица във вечерните новини.

— Не си била длъжна да го гледаш.

— О, стига, Сам! Как да не го гледам. Ставаше дума за подробно проучване на Програмата за защита на свидетелите, част от която съм и аз. Бях любопитна.

— И повярва на всичките глупости? — изръмжа той. — Не мога да го проумея. Ти си умна жена, Карли. Сама си била в медиите, за бога! Би трябвало да знаеш как могат да се изопачават фактите, как могат да се използват избирателно за доказване на една или друга теза. Телевизията е медия на преувеличението, а това предаване не беше нищо друго, освен грубо преиначаване на истината — замълча достатъчно дълго, за да усети собствения си гняв, после погледна надолу, поклати глава и въздъхна дълбоко. — Гладен съм.

Карли го зяпна.

— Гладен си? Какво общо има тук гладът?

Сам се огледа, после се отправи към дивана, за да вдигне палтото, което тя бе захвърлила по-рано там.

— Не мога да мисля добре на празен стомах. Да вървим да хапнем.

— Не можем да го направим, Сам. Елън със сигурност седи у вас и те чака. Може би цял следобед е подготвяла вечерята.

За първи път, откакто бе дошъл, Сам се усмихна широко.

— Не познаваш Елън, иначе нямаше да се тревожиш. Тя е идеалната съпруга на началник във федералната служба. Знае, че никога не трябва да ме чака, освен ако не ѝ се обадя.

За Карли това звучеше ужасно. Тя и Матю ценяха вечерите си заедно именно защото през деня и двамата бяха много заети и далеч един от друг.

— И как го понася?

Сам се засмя.

— Моят чар. Луда е по мен — подаде ѝ палтото. — Хайде, лейди, трябва да си поговорим малко.

Ако беше някой друг, категорично щеше да откаже. Обаче със Сам се чувстваше винаги в безопасност.

Качиха се в колата и се отправиха към една закусвалня в края на Скуеър. Там, хапвайки царевични сандвичи с говеждо и бира, двамата съвсем трезво се заеха да обсъдят предаването, което беше гледала.

— Говореха само за провалите, Карли, а те са смешно малък процент от цялото. Разбира се, в Програмата са били включвани разни негодници, които така теоретично получават чисто досие, за да започнат втори престъпен живот. От време на време са правени и

погрешни преценки. Но в повечето случаи е било решавано, че значението на свидетелските показания надвишава възможния риск.

— Знам, Сам, но не това...

— ... те разтревожи най-много? — когато тя кимна, той направи гримаса. — Така си и помислих — отпи голяма глътка бира.

— Имам предвид... трябва да признаеш, че да чуеш за случаи, в които човекът, за когото се предполага, че е под закрила, е открит и убит — не е особено окуражаващо.

— Но погледни тези случаи, Карли. Това са все ситуации, когато самият свидетел е бил мошеник и е имал цяла армия врагове. И най-важното, което това копеле Франк пропусна да изтъкне, е, че във всеки от тези случаи свидетелят сам е бил виновен за провала на прикритието му. Помисли за това! — говореше меко, с кротка настойчивост в гласа. — Вземи себе си. Създадено ти е напълно ново минало — свидетелство за раждане, номер на социалната осигуровка, документи за училище и работа, дори свидетелство за брак и фалшиви изрезки от вестници за смъртта на съпруга ти. Дадохме ти минало, което отговаря на истината достатъчно, за да се чувстваш добре. Имена, дати, места може и да са били променени, но като Карли Куин ти си цялостна, правдоподобна личност. И няма начин, никакъв начин някой да направи връзка между Карли Куин и Робин Харт. Всъщност не беше ли това основното ударение в аргументите на Франк? В няколкото случаи, които бе избрал да проследи, когато местните власти арестуват наш свидетел, заподозрян в престъпление, те не успяват да открият нищо повече от пръстови отпечатащи чрез ФБР. И това са полицейски служители, неспособни да разбият прикритието — изправи рамене и й отправи лека, насърчителна усмивка. — В някои случаи, когато местната полиция не знае и няма как да разбере, че насреща си има опасен човек, може да се получи обратен ефект. В твоето положение обаче трябва да сме спокойни. Никой не може да разбере коя си. Нито Ник Барбър. Нито Гари Кълбърт. Никой.

Карли трепна при споменаването на имената, причинили толкова ужас в живота ѝ, после продължи да обмисля доводите на Сам, като разсеяно пренареждаше картофената салата в чинията си. Най-накрая остави вилцата и вдигна поглед.

— Предполагам — отрони тихо, но все още скептично настроена. — Само че понякога ме обзема такъв страх.

— Това ли се случи днес следобед?

Объркана и разстроена, тя се намръщи.

— Не знам какво стана следобеда. Сигурно съм била изнервена заради нещо.

— Мислиш, че е било заради предаването на Франк?

— Може би — вдигна рамене тя. — Не знам. Може да е и заради идващите празници. Те ще са ми първите. Някак трудно е да не поглеждам назад — въпреки че бе извърнала очи, болката бе съвсем очевидна. — Обикновено се събирахме всички заедно — баща ми, братята ми, семействата им и аз.

— Никой от братята ти ли не може да дойде в Ню Йорк?

— Не — постара се да прозвучи безгрижно, но знаеше, че ще ѝ липсват ужасно. — Пътуването с децата и всичко останало е доста скъпо. Мисля, че ще опитаме с посещения на ротационен принцип. Ще видя баща си за Деня на благодарността, брат ми Джим и семейството му — на юг за Коледа, Тед, Дорийн и децата — по някое време през пролетта, бог знае къде. Вълнуващо, а?

При цялото си съчувствие Сам беше безпомощен да ѝ предложи утеха.

— Наистина ти се иска да си идеш у дома, нали?

По-тъжна от всеки друг път, тя кимна:

— Да.

— Това няма да е разумно, Карли.

— Знам — усмихна се печално. — Но това не може да ме спре да го желая.

Този път Сам кимна. Би се чувствал по същия начин, ако поради някакви причини и той не можеше да си отиде у дома. Времето, което прекарваше в Монпелие, му ставаше все по-скъпо с годините. Освен това той имаше Елън, да не говорим за Сара и другото дете на път. Карли Куин беше сама.

След няколко минути, през които и двамата бяха потънали в мисли, Сам се размърда на мястото си.

— Защо не тръгваме? — предложи той и направи знак за сметката. — Можеш да ми направиш чаша кафе у вас, преди да поема на път.

Бяха в кухнята на Карли и пиеха вече втора чаша кафе, когато най-накрая подхвана темата, която се въртеше в ума му, откакто

приключиха вечерята.

— Още с никого не излизаш, нали? — подхвърли и се изтегна назад със заучена безгрижност.

Тя присви очи в подигравателен упрек:

— Нали няма пак да започваш с това, Сам Лумис?

— Трябва да признаеш, че мина известно време след последния път, когато го споменах — оправда се добродушно, без да се чувства ни най-малко виновен. — И проявих търпение. Дадох ти време. Но ти наистина не излизаш с никого, нали?

— Говориш като някой по-голям брат — подразни го тя. Но Сам беше сериозен.

— Не, Карли. Само като приятел, който изразява своята загриженост. Докато си била под охрана, си била изолирана в нещо като затвор. Тогава е било невъзможно да водиш нормален живот. Но с това е приключено. Процесът приключи. Време е да се завърнеш към реалния живот. Ти си млада и привлекателна. Можеш да предложиш толкова много на един мъж. А и имаш нужда от мъж.

Карли напразно се бореше срещу червенината, която се прокрадна по страните ѝ.

— Имам нужда от мъж? — едната ѝ вежда се повдигна високо под бретона ѝ. — Толкова отчаяна ли изглеждам?

— Знаеш какво имам предвид — смъмри я той. — Имам нужда от другар. За бога, боиш се да излезеш навън по тъмно! Един мъж ще ти прави компания, ще те защитава.

— А-а — изрече провлачено. — Рицар в блестящи доспехи.

— Не приемаш думите ми на сериозно, Карли.

— Напротив — изведнъж стана сериозна колкото него. — Мислих много за това, Сам. Повярвай ми, мислих. Заета съм. Винаги има нещо, което да правя около училището — да чета съчинения, да подготвям уроци. Искam да съм добър учител. Честно казано, засега така е по-добре.

— По-добре? Да седиш тук сама всяка нощ? По дяволите, въобще нямаше да излезеш тази вечер, ако не бях дошъл да те измъкна — изгледа я сърдито. — Може би все пак трябва да те прехвърля на Грег.

— Хм?

— Грег Райли. Помощникът ми.

Карли се усмихна.

— Онзи очарователен тип с жадни очи?

— Забелязала си?

— Как бих могла да не забележа! Всеки път, когато вляза в кабинета ти, той ме разсъблича — вдигна ръка, за да възпре намръщения му поглед. — Образно казано, разбира се. Със сигурност не бих се тревожила от кошмари, ако Грег е наоколо, нали? — подхвърли доста иронично. Всъщност, ако обстоятелствата около присъствието ѝ във федералната служба бяха по-различни, вероятно би сметнала оценката на Грег Райли за ласкателна. Не изкушаваща — просто ласкателна. Беше млад, може би година или две по-млад от самата нея, и определено по-привлекателен от Брозняк, помощника на областния прокурор, с когото няколко пъти си бе имала вземане-даване в Чикаго. — Вероятно е нещо, свързано с прилагането на закона като професия, което действа по този странен начин на момчета като вас — пошегува се и добави надменно: — Всъщност предпочитам по-възрастни мъже.

Сам пренебрегна шегите ѝ и подхвана мисълта си оттам, откъдето я беше прекъснал малко по-рано. Очите му се присвиха.

— Но не става дума само за нощем, нали? Почивните дни трябва да са ужасни. Обзалагам се, че за четирите месеца, откакто си тук, си видяла точно толкова от околността, колкото аз ти показах. Хм?

Карли завъртя лъжичката си в ръка.

— Поразгледах малко!

— Къде? — нямаше намерение да се отказва. Тя просто само съществува. Това си е чисто разхищение.

Карли неуверено срещна погледа му.

— Ходих с колата до Плимут да видя скалата, също и до Лексингтън и Конкорд. Областта е наситена с история. Бях и на пазара Фаньой. Ти никога не прояви достатъчно търпение, за да ме оставиш да се мотая на воля по магазините.

— И го направи? Без да почувстваш безпокойство?

— Разбира се — това беше съвсем мъничко преувеличена истина, последвана от повторение на доводите, които той самият ѝ бе изтъквал многократно. — Не съм чак толкова зле. Имам предвид ако не друго, то поне изглеждам различно от Робин Харт. Тя имаше сини очи и много дълга права коса. В нея имаше нещо... — потърси думата,

като си припомни някогашния гардероб от национални ризи, свободни поли, широки блейзери и почти напълно избелели дънки. — ... бохемско. Карли Куин, от своя страна, е по-конвенционална. Носи косата си до раменете и я оставя да се вие, накъдето Бог е решил. Има сиви очи. Облича се от магазина за деловата жена на Сакс. Маскировката никак не е лоша.

— Там е проблемът, Карли. Трябва да престанеш да мислиш за това като за маскировка. Сега ти си Карли Куин. Ако се наложи пак да свидетелстваш, другата ще бъде с преобразена външност.

Сивите очи се разшириха с тревога.

— Не са се свързали с теб, нали? — сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Ще има ли друг процес?

Протегна се и стисна ръката ѝ.

— Не. Нито дума за процес. Поне засега. Но знаеш, че е възможно? — без да се спира на това, искаше да бъде подготвена.

— Да — и Барбър, и Кълбърт бяха обжалвали след произнасяне на присъдите. Въпреки че съдията им бе отказал незабавно отлагане на присъдата, процедурата по обжалването продължаваше. Карли затвори очи пред мъчителните картини. — Боже, не го искам! Съдебната зала. Тълпите. Пресата. Барбър и Кълбърт ме пронизват с погледи. Адвокатите им изстрелват въпрос след въпрос, като подлагат на разпит мен, опитвайки се да ме накарат да кажа, че просто съм искала да натопя някого, който и да е, само защото съпругът ми е починал при пожар — клепачите ѝ се отвориха и тя впери умоляващ поглед в Сам. — Матю умря в хотел почти през половин континент. Никога няма да разберем дали е било умишлен палеж — тонът ѝ стана по-развълнуван: — Но знаем, че Кълбърт е заграбил стотици хиляди от застраховки, като е организирил подпалването на онези сгради в Чикаго. И загинаха хора! — за миг се върна в онова време. Изражението ѝ отразяваше агонията на спомена. — Миризмата. Господи, беше отвратително! Остра. Задушшаваща. Ужасяваща...

Сам улови ръката ѝ по-здраво.

— Не се вълнувай, скъпа. Права си. Всички знаем какво направиха онези двамата. Знаят го и съдията, съдебните заседатели, обществото. Но съдебните процеси приемат странни обрати. Дори да има нов процес, това не означава, че изходът ще бъде по-различен — замълча. — Знаеш, че ще си в безопасност, под непрекъснатата охрана.

Карли потръпна от страх, но кимна:

— Да. Добре — поизправи се на стола. — Така, докъде бяхме стигнали?

Карли не виждаше никакъв смисъл да обсъждат вероятността от процес, което със сигурност щеше да я потисне, нито пък да обсъждат личните ѝ контакти, което със сигурност щеше да потисне Сам. Колкото и да изглеждаше трудно постижимо, единственият ѝ изход беше да обърне нещата на шега.

— Разправяше ми, че тази бременност на Елън е по-тежка и че наистина трябва да си тръгваш за вкъщи.

— Никога не съм ти казвал такова нещо. Откъде знаеш толкова много?

— Имам три снахи, десет племенника и племеннички. Това беше сигурно предположение.

— И определен намек.

Извини му се с плаха усмивка.

— Наистина не бива да те задържам повече. Освен това дори Елън да не е уморена, аз съм — беше направо изтощена.

С въздишка на добронамерено поражение Сам отблъсна стола си назад и стана, а после, когато и тя стори същото, я хвана за ръката.

— Тогава ще те оставя на сладките ти, но самотни девичи сънища — изрече в ухото ѝ.

— Ужасен си — смърри го тя. — Нищо чудно, че Елън пак е бременна, а Сара няма и две годинки.

— Аз ли съм ти го казал? — попита със закачлив поглед. Но преди да успее да му отговори, звънецът на вратата иззвъня. Двете глави се обърнаха нататък. Двете усмивки се стопиха. — Очакваш ли някого? — беше почти девет часът.

— Ако очаквах някого, изобщо нямаше да ми се подиграваш по този начин — измърмори под носа си тя. — Нямам представа кой може да е.

Звънецът прозвуча отново. Сам проговори тихо:

— Не е домофонът. Може би някой от съседите?

Постави око на малката шпионка, която беше монтирал на вратата ѝ, и в продължение на няколко дълги секунди се взира през нея. После вдигна пръст в знак да изчака, докато се настани с безгрижна поза във всекидневната. Едва тогава ѝ кимна да отвори

вратата. Понеже тя се поколеба, повтори жеста си по-настойтелно. Карли се обърна, сама погледна през шпионката и се вцепени. Но щом погледна назад, видя, че Сам е изключително настойчив. „Повярвай ми“, казаха очите му. Дланите, които размахваше във въздуха, ѝ казаха да бъде спокойна, да действа, както би се държала нормално.

Внимателно освободи горните резета и остави на място само веригата, за да откряне вратата едва няколко скъпернически сантиметра. Неволно изживя ужаса от същата вечер. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха, коленете ѝ омекнаха. Безсилна бе да укроти препускането на пулса си. Пред нея, сякаш изцяло запълнил тесния отрязък от коридора, стоеше високият тъмен непознат, на когото така безцеремонно налетя при фарсовото си бягство от въображаемия преследвач.

ТРЕТА ГЛАВА

— Да? — попита тихо, неуверено.

Гласът му беше дълбок и все така необичайно напевен, както и в двора.

— Хм, извинявам се, че ви безпокоя, но се чудех дали не бих могъл да ползвам телефона ви. Току-що пристигам с поредния курс багаж и... — направи тъжна гримаса. — ... изглежда, затворих ключовете си в колата.

Напълно извадена от равновесие, Карли стоеше като истукана. Беше решила, че е някакъв доставчик, макар изобщо да не бе сигурна защо. В съзнанието ѝ се мерна споменът за оставен до вратата кашон. Но сега е петък вечер. Поредният курс багаж? В колата му? Разбрал объркването ѝ, мъжът се усмихна.

— Казвам се Райън Корнел. Ще бъдем съседни. Нанасям се в апартамента точно под вас.

— На семейство Амидънс? — беше смаяна. Дори не бе разбрала, че търсят купувач, а още по-малко, че вече са продали жилището.

— Точно така. Всъщност вземам го под наем, докато решат дали да живеят в Сарасота през цялото време — понеже продължи да го гледа предпазливо, той поясни: — Обмислят идеята да се преместят окончателно. Неочаквано се появила някаква възможност и сметнали, че трябва да се възползват. Мястото било обзаведено, така че оставиха повечето си неща тук. Ако решат да го купят, ще изпратят транспорт и за останалите.

Карли кимна, като се чудеше как е възможно да съчини подобна история. Отчаяно ѝ се искаше да му повярва, но беше предпазлива — по навик. Както си стоеше и се взираше мълчаливо нагоре към него през тесния процеп на вратата, отново остана изумена от добротата, която се излъчваше от него. Едър мъж. Изящно меки кафяви очи.

Сам се прокашля в далечината. Карли бързо погледна назад, за момент забравила за присъствието му. Погледът на Райън също се

насочи нататък, но само за да се сблъска с недостатъчния обхват на отвора. Останалите му сетива обаче проникнаха зад него.

— О, съжалявам. Вие не сте сама — над брадата му изби лека руменина. Усмихна се извинително и понечи да се обърне. — Ще видя на друго място — но звукът от плъзгането и след това освобождаването на веригата спря отстъплението му.

Вратата бавно се отвори и Карли му предложи усмивката си. Сам беше там, за да осигури безопасността ѝ. Освен това Райън Корнел, така очарователно непохватен, вече не ѝ се струваше застрашителен, както долу, на двора. Отстъпи назад.

— Влезте. Телефонът е в кухнята — като видя, че продължава да се колебае, тя го подкани с глава.

Той пристъпи крачка напред, отправи извинителен поглед по посока на Сам и последва указващия ѝ пръст към кухнята. С чувството на пълен глупак набра номера в жилището, което наричаше свой дом през последната година. После зачака, навел глава, поставил едната си ръка на хълбок, докато телефонът от другия край на линията продължаваше да звъни.

Карли го наблюдаваше от дискретния си пост при вратата на кухнята. Сега вече добре осветена, косата му се оказа по-скоро кестенява, отколкото черна. Макар и гъста, тя бе добре подстригана и старателно сресана, също както и ниско подрязаната брада, която покриваше цялата му челюст. И двете бяха гъсти и добре поддържани. Независимо от първоначалния ѝ ирационален страх, когато я улови за раменете долу, на двора, у него нямаше нищо от рошавия повлекан. Макар спортната му фланела наистина да беше тъмна и доста износена, сега успя да различи надписа ѝ. Разположен по цялата дължина на мускулестия му гръден кош и леко изтрит от прането, той гласеше: „Харвард“. А дънките му, въпреки че бяха избелели, изглеждаха съвсем чисти и прилепваха към възможно най-стегнатия ханш. Маратонките му бяха най-нови. Точно когато задържа поглед, за да се възхити на ръста му, той погледна към нея — внимателно, безмълвно — и тя почувства същата доброта, както преди. Когато ѝ се усмихна неловко, почти му отвърна със същото.

После, с внезапна промяна в израза на лицето му и по всяка вероятност след осмото или деветото позвъняване, отсреща най-сетне отговориха. Откъсна очи от нея и ги заби в пода.

— Даа — гласът отсреща беше пресипнал и недоволен.

— Аз съм, приятел. Съжалявам.

— Райън? Какво те...

— Нуждая се от услуга — челюстта му потрепна. Заговори бързо и тихо: — В кухнята, в шкафчето до хладилника, има връзка мои ключове. Намери резервните за колата и ми ги донеси, а?

— Но нали проклетата кола е при теб?

— Не и ключовете — не се наложи да обяснява. Брат му много добре го познаваше.

— Боже! Какво си направил, пак ли ги заключи?

Райън още повече приведе глава:

— Спести ми речите си, Том! Можеш ли да ги донесеш набързо или не?

— По дяволите, Райън! — телефонът заглъхна, падна и отново бе вдигнат. — Мислех, че съм се отървал от теб за тази нощ.

— Така е. Просто ми трябва ключовете.

— Не може ли да почакаш до утре?

— Колата е включена — Райън произнесе думите под носа си е надеждата, че Карли няма да чуе.

Томас Корнел изруга жално и седна в леглото, като огледа печално жената до себе си.

— И не успяваш да я отвориш? Нали можеш да счупиш ключалката с лост или нещо такова?

— Опитах, не става — търпението на Райън се изчерпа. — Хайде, Том. Досаждам на една съседка...

— Досаждаш на мен! Имаш ли някаква представа какво прекъсваш?

Райън не бе останал сляп за русокосата красавица, с която излизаше малкото му братче. Нито пък беше толкова сляп, та да не знае, че Том е изпечен плейбой, който лесно можеше да поднови след час прекъснатото от мястото, на което бе спрял.

— Мисля, че да. Не забравяй, че се движа няколко години пред теб — пое дълбоко дъх. — Спрял съм точно пред входа. Ще те чакам долу след двамазет минути.

Том се опита да възрази, но телефонът прекъсна. Измърмори нещо, за щастие нечленоразделно, и затръшна слушалката обратно. После сведе поглед към топлото тяло в леглото си.

— Пак го е направил, маце — въздъхна и усети как последните останки от страстта му се стопяват, докато лежеше по гръб и се взираше в огледалното отражение над главата си.

— Кой беше? — сгуши се до него младата жена.

— Брат ми. Нали знаеш, онзи тип, дето се изнесе тази вечер.

— Какъв е проблемът му?

— Трябвам му.

— На мен също — праметна крак през бедрото му. *Да-а, помисли си Том и леко изви вежда, но ти утре ще ме забравиш.* Отхвърли чаршафите и стана. — Ей, нали няма да ме оставиш точно сега, а? — долетя кадифеният глас отзад.

— Ще се върна.

— Но, Том...

— Ще се върна — за да стигне до дрехите си, мина по рунтавия черен килим до огромното кожено кресло. То също беше черно, както и половината от цялото обзавеждане в стаята. Другата половина беше бяла. Намираше го за шикозно и мъжествено, когато се обзаведе така преди три години. Райън от самото начало го намираше за кичозно. Но пък какво ли ти разбира Райън, помисли си той и напъха първо единия, а после и другия си крак в дънките.

Какво разбира Райън? Адски много. Макар и дотолкова разсеян, че да затвори ключовете си в колата, той винаги е бил разумният, със солидната професия, с жена и дом... е, преди. Том намъкна пуловера презглава и взе страната на брат си по този въпрос. Алайса определено си беше кучка. Разглезена й капризна. Не че изобщо не беше права в обвинението, че Райън е женен за работата си. Така си беше. Беше й отдаден. И истински факир, когато ставаше дума за право. Със сигурност направи магия в онзи случай, поне той мислеше така.

— Том?... — този път бе жална молба.

Пъхна крака в ботушите си, после се наведе да издърпа крачолите от циповете.

— Да, маце?

— Стига, Том. Той ще почака още няколко минутки.

— Не познаваш брат ми — а и аз съм му задължен.

Прокара пръсти през гъстите си руси коси и забързано се насочи към вратата.

— Ами ако не съм тук, когато се върнеш?... — подразни го тя.

Том спря за момент на прага, за да хвърли самоуверен поглед назад.

— Тогава ти губиш, маце.

Райън отново се извърна към Карли, която през цялото време стоеше мълчаливо на кухненската врата.

— Извинявам се — смутено пъхна ръце дълбоко в джобовете на дънките си. — Май не притесних само вас.

— Ще може ли да ви помогне приятелят ви? — любезно попита тя, вече овладяла подозрителността си. Неговата част от разговора звучеше абсолютно правдоподобно. Или е превъзходен актьор, или бе казал истината за проблема си. Сам все още беше на мястото си, небрежно изтегнат на дивана, видимо безучастен.

— Ще ми помогне. Е... — направи крачка към вратата, после още веднъж хвърли поглед към Сам. — ... Извинявам се, че ви притесних. С малко повече късмет, в понеделник ще ми поставят телефон — вече беше стигнал до вратата, когато Сам най-сетне прояви признаци на интерес.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той и излезе от всекидневната, като застана зад Карли.

Райън вдигна ръка с разперена длан.

— Благодаря, но няма нужда. Достатъчно ви притесних — погледът му за пореден път се сведе към лицето на Карли. — Приятна вечер!

Както внезапно се бе появил, така си и отиде. Сам затвори вратата, после се обърна и се облегна на таблата, вперил многозначителен поглед в нея.

— Не си ли знаела, че се местят? — запита с едва доловим укор.

— Амидънс? Как бих могла да знам такова нещо?

— Никога ли не разговаряш със съседите си? Не може да си чак толкова затворена. За твоё добро проверихме всички и са напълно сигурни.

Тя умело измести спора:

— А защо ти не го знаеш? Би трябвало да се грижиш за мен. Това ти е работата. Нали така каза преди малко?

Сам осъзна, че е бил прекалено строг и омекна:

— Разбира се, че това ми е работата, Карли. Но имам нужда от помощта ти. Невъзможно е през цялото време да пускам хора да слухтят наоколо. От теб се очаква да ми сигнализираш за такива промени. Тогава вече мога да се намеся и да направя проверка.

Чувстваше, че критиката му е справедлива, така че се обърна, влезе в хола и се отпусна на дивана. Облегна глава назад и затвори очи.

— Изглежда не ти се стори подозрителен.

— Познавам го.

Карли рязко вдигна глава, с отново широко отворени очи.

— Познаваш го? Не забелязах да даде признаци, че те познава.

— Казах, че аз знам кой е — приближи се и застана пред нея. — Името му е Райън Корнел. Адвокат.

От устните ѝ се изтръгна стон.

— Още един от тия? Започвам да се чудя дали няма някаква епидемия. Нов вид чума. Нали знаеш... — илюстрира мисълта си с два крачещи пръста по дланта си. — ... Нашествие на дребни човечета в спретнати костюми с жилетки, тръгнали да намерят най-малкия общ знаменател на човечеството.

Сам се изсмя тихичко.

— Изглежда, журналистът в теб търси изява. Или пък наистина ти е дошло до гуша от адвокатското съсловие през последната година.

— По малко и от двете, боя се.

— Е... — въздъхна той и се почеса по темето. — Изглежда, Райън Корнел не влиза в калъпа. Първо, в никакъв случай не е дребен и ми е някак трудно да си го представя в спретнат костюм с жилетка след... — завъртя глава към вратата. — ... това.

Ако не го познаваше по-добре, Карли би могла да си помисли, че Сам Лумис изпитва ревност към безспорно впечатляващата външност на другия. Но знаеше, че не е така. Сам просто си вършеше работата, преценявайки Райън преди телефонния разговор, който, разбира се, съвсем скоро щеше да проведе. Разбира се — още преди да успее да го попита какво друго знае за новия ѝ съсед, той вече отиваше към кухнята, за да се обади.

Измъкна някакво смачкано листче от портфейла си и плъзна поглед по записаните номера. Набра един от най-новите. Отсреща се обадиха само след едно позвъняване.

— Райли.

— Грег. Неподходящ момент? — каквито и съмнения да изпитваше относно помощника си, Сам уважаваше правото му на личен живот. В края на краищата беше петък вечер, а седмицата бе доста натоварена.

Грег Райли смъкна краката си от дивана на пода и седна.

— Де да беше! — промърмори и огледа печално малко разхвърляната си и много самотна всекидневна. — Само четях — остави списанието. — Какво има? — знаеше, че Сам няма да му се обади просто така, макар понякога точно това да му се искаше. Сам беше отличен детектив, способен да намери решение на проблем, за който той не би се сетил дори откъде да започне. Но пък, след като бе работил като детектив в щатската полиция, преди да дойде във федералната служба, Сам се движеше с десет години пред него. Като началник на службата той носеше отговорност, която съответстваше на уменията му. Би било прекрасно да се нареди сред близките му хора.

Що се отнася до него самия, той винаги нещо проваляше. Като днес например. Наистина бе засегнал оголен нерв, що се отнася до Карли Куин.

— Слушай, можеш ли да ми направиш една услуга? — попита Сам.

— Естествено.

— Трябва ми информация за Райън Корнел.

— Адвоката?

— Да. Знаеш ли нещо?

Грег пое дълбоко дъх и го изпусна със свистене между зъбите си.

— Много интелигентен мъж. И дяволски добър адвокат.

— Кой го казва?

— Фицджералд го казва, Дрей го казва, аз го казвам.

Фицджералд беше главният прокурор, а Дрей — съдия от Върховния съд. Грег Райли бе пристигнал в службата с цял куп протекции.

— Виждал ли си го в действие? — попита Сам.

Грег кимна:

— Много уверен. Много проникателен. Бляскав защитник.

— А като характер? — гласът на Сам издаваше загрижеността му.

Грег пое топката:

— Знам на кого да се обадя. Къде мога да те намеря? — замалко да го попита дали още е в дома на Карли, но успя да се овладее тъкмо навреме. Любопитството му можеше да накара Сам отново да се отдръпне. Господи, та той само се бе пошегувал. Знаеше, че Сам е влюбен в жена си. Нали си имаше очи и уши и беше съвсем наясно с тихите разговори всеки ден в четири.

— Аз ще ти се обадя — отвърна Сам, после подхвърли едно лаконично „Благодаря“ и затвори телефона. Върна се във всекидневната и седна срещу Карли.

— Е? — попита тя, сдържайки лекото си напрежение.

— Работим по въпроса.

— Знаеш ли нещо друго, освен че е адвокат?

Сам сви рамене.

— Не особено. Знам, че все повече се занимава с криминални дела. Затова ми се стори познат. Преди няколко месеца защитаваше един от членовете на кабинета на губернатора, обвинен в злоупотреба. Снимката му беше във всички вечерни новини.

— Успя ли да го оправдае?

— Да — навъси се Сам.

— Но ти смяташ, че клиентът му е бил виновен?

— От моя гледна точка — която беше изградена само от четене на вестници — да.

— Тогава как се е измъкнал? — въпросът бе породен повече от възмущение, отколкото от невежество.

— Много просто. Обвинението не разполагаше с достатъчно солидни доказателства, за да предостави на съдебните заседатели нещо повече от косвени подозрения. Нямаше свидетел като теб, който да потвърди вината му.

Недвусмисленото напомняне за положението ѝ предизвика бръчки по челото ѝ.

— Представлява ли Райън опасност за мен? Смяташ ли, че може да има някаква връзка с Кълбърт? — струваше ѝ се по-вероятно да има връзка с Кълбърт, високопоставен политически мръсник, отколкото с долнопробен мошеник като Барбър. Може би и с двамата. Искаше ѝ се да вярва, че греша. — Не изглеждаше чак толкова страшен сега, макар че долу доста ме уплаши.

— Долу?

Едва тогава осъзна, че Сам още не знае за края на нейното фиаско.

— Ами... хм... налетях на него в двора — започна тя и отново се почувства глупава като преди. — Искам да кажа, че буквално налетях на него, когато си мислех, че някой ме преследва. Гледах през рамо и не внимавах — и бам! Той ме хвана и ме задържа да не падна — припомняйки си случката, тя несъзнателно потръпна. — Първата ми мисъл беше, че е част от хитър замисъл, че ме е чакал там, за да ме хване. Нали знаеш — овчицата, която тича към дръвника? Но той ме пусна веднага щом се окопитих. Изглеждаше напълно безобиден, както и преди малко. Дали е така?

Сам се замисли за уязвимостта ѝ и с пълна сила почувства отговорността си. Как, по дяволите, би могъл да знае за Корнел? Ако този тип беше някой безличен търговец на обувки или съмнителен производител на компютърни части, сигурно щеше да се чувства по-уверен. Но известен адвокат по криминални дела лесно би могъл да се окаже мишена на маневрите на Гари Кълбърт. Кълбърт е бил държавен законодател, преди да го завладее алчността. Макар сега никой да не би го признал, Сам бе сигурен, че той все още има приятели по високите етажи. А приятелите по високите етажи в Илинойс имат приятели по високите етажи на други места, които лесно могат да се обадят, за да задвижат връзките, да открият слабостите у човека и да имат повод за изнудване. Какви са слабостите на Райън Корнел? Той е човешко същество. Със сигурност има такива, освен навика да затваря ключовете си в колата.

Може и да бе измамно усещане, но дълбоко в себе си Сам бе съгласен с Карли — външно Корнел изглеждаше доста безопасен.

— Сигурен съм, че е така — отвърна ѝ с нарочна усмивка. Карли и без това вече бе нащрек. Не виждаше причини да подхранва мрачните ѝ фантазии. Но все пак ще мине през службата на път за вкъщи. След като Корнел очевидно вече се е нанесъл в апартамента точно под нейния, Сам искаше бързи отговори на въпросите си. — Ще проверим нещата. Не искам да се тревожиш — после погледна часовника си. — Трябва да тръгвам.

Карли стана от дивана и го изпрати до вратата.

— Благодаря, че дойде, Сам. Изглежда, имах нужда да поговоря с някого.

Той обви ръка около раменете ѝ и я стисна на прощаване.

— Да си починеш хубавичко, чу ли?

— Ще си почина. До скоро!

След като ѝ се усмихна за последно и вдигна палец за поздрав, той си замина. Карли много внимателно се залости и активира алармената система, после се върна да почисти чашите от кухненската маса.

Сам ѝ се отразяваше добре. От него се излъчваше точно онази увереност, от която имаше нужда, без да я заслепява с мъжествеността си. Сам беше много акуратен. Райън Корнел ще бъде внимателно проучен. Ако съществува каквато и да е вероятна връзка между него и Гари Кълбърт или Ник Барбър, тя ще бъде установена. И после какво? — запита се тя, както толкова много пъти преди. Какво, ако се разбере, че прикритието ѝ е разрушено? Въздъхна и постави чашите и чинийките в миялната машина, след това затвори вратичката. Друго име? Друго място? Това може да продължи вечно. Не смяташе, че би могла да го понесе.

Също като дребната шарка, хрумна ѝ изведнъж, докато угасяше лампата първо в кухнята, после в целия апартамент. Остави да свети една във всекидневната, както правеше винаги. Вече можеше да потърси убежище в спалнята си. Спомни си детския страх — прекарваше година след година в очакване да се разболее и когато навърши дванадесет, вече бе започнала да се моли неизбежното най-после да се случи, само и само да се отърве от страха. Сега имаше моменти, когато изпитваше същото. Понякога ѝ се искаше Кълбърт да я открие. Тогава просто всичко щеше да свърши! Така и не се разболя от дребна шарка...

Вдигна камбановидния капак на кръгла плетена кошница и извади ръкоделието си, после се приюти в крепостта на ъгловото кресло, близо до телефона, и започна внимателно да промушва иглата с копринен конец през ултрафината плетеница от нишки. Щеше да бъде коледен подарък за баща ѝ — ръчно извезано платно с житни поля при залез-слънце, които, след като се избродират с коприна и се поставят в бронзова рамка, ще пресъздават трептящите червени и златисти тонове на родния дом.

От самото начало установи, че бродирането е терапия. Ясно си спомняше въвеждането си в това изкуство. По онова време беше на

шестнайсет, в последния клас на гимназията, подложена на напрежението от изпитите за колежа и подаването на документи. Когато в онзи съботен следобед забеляза малкия калъф за очила на витрината на магазина в центъра на Омаха, идеята незабавно я завладя. Не само че бе много практично при трите ѝ чифта очила, които непрекъснато се подмятаха из къщата, но и картината бе твърде подходяща, за да ѝ устои. Червеношийка, кацнала на тънко клонче — много ѝ хареса. Колко точно помнеше реакцията на продавачката.

— И преди сте бродирали, нали?

— Не.

— Не? Тогава може би трябва да си изберете някой друг модел. Този е доста труден. Нужно е голямо умение.

— Знам как да шия. И да плета. Мога да го направя — отвърна без колебание. Мисълта да научи нов занаят я въодушевяваше. Щеше да е нещо, което отклонява ума ѝ от несигурността на бъдещето.

Продавачката обаче съвсем не бе убедена в същото.

— Погледнахте ли онзи комплект възглавнички на рафта? Те са идеални за начинаещ.

Но Робин Лайънс знаеше какво иска.

— Ще взема червеношийката — заяви любезно, но решително. — Ако имате някое хубаво ръководство за работа, също ще го купя. Ако не, мога да намеря нещо в библиотеката.

В същия онзи ден тя си тръгна от магазина не само с калъфчето за очила, припаси от персийски конци и игли и ръководство с основни указания за бродиране, но и с огромен запас от решимост. След себе си бе оставила убеждението на продавачката, че работата ще бъде истинска катастрофа. Когато младата ѝ клиентка се върна седмица по-късно, за да потърси наставления единствено как да закрепил изкусно изработеното си произведение, жената беше поставена на място. А когато Робин поиска да си купи втори модел, този път възглавничка, която изискваше не по-малко от шест различни бода, тя просто се превърна в усърдна учителка. Това беше началото не само на хоби, донесло много светли и мрачни мигове за Робин Лайънс, но и на едно близко приятелство. След първата година Силвия Фремиш виждаше своето протеже само през ваканциите в колежа, макар че двете поддържаха редовна връзка. Дълго след като се бе омъжила Робин продължаваше да ходи в магазина при гостуванията си у дома. На свой

ред, Силвия знаеше точно какви модели да поръча, имайки предвид вкуса на Робин.

Карли се размърда, за да намести по-добре краката под себе си, и се замисли какво ли прави Силвия. Липсваше ѝ нейната сърдечност, приятелските им разговори. Изобщо не е същото — елегантният магазин на Нюбъри Стрийт, който сега посещаваше приблизително веднъж месечно за покупки. Или може би тя — Карли — е променената. Робин беше по-дружелюбна, лесно си създаваше приятели. Карли, по необходимост, беше по-предпазлива.

Може би Сам е прав, каза си. Може би трябва да разпери крилата си по-широко. Дали самотата е нещо, с което ще трябва да се научи да живее? Или с времето ще свикне достатъчно с Карли Куин, за да може да се освободи?

Имаше и още нещо. Не само самотата и недоверието бяха причина за бариерата, която спускаше между себе си и своите приятели. Имаше страх. Парещ и несекващ страх. Спомени за ад, за пистолет, за поглед, изпълнен с открита омраза, за заплахата... Макар забулвано на моменти, миналото винаги присъстваше.

Сам я беше попитал дали е разгледала околностите на Ностън. Да, беше направила нервна обиколка на забележителностите. Няколко пъти бе ходила на екскурзии с приятели от училище. Но най-често излизаше само по необходимост: до супермаркета, до химическото чистене, до аптеката или библиотеката. По-безопасно беше да си стои у дома.

Стори ѝ се, че чува неодобрението на Сам, сякаш беше при нея, и тъжно поклати глава. Никой не може да разбере постоянната ѝ нужда да се озърта през рамо; онзи лек пристъп на съмнение всеки път, когато завърта ключа на жълтия си шевролет, или защо, както седи, приклещена сред трафика по централните улици, по два и по три пъти само в рамките на минути проверява дали вратите са заключени. Едва ли някой може да разбере защо е готова да плати повече, но да паркира на открито пространство, вместо за по-малко пари да паркира в тъмен и закрит гараж.

Невъзможно е някой да разбере всички тези неща или да почувства онзи необоснован ужас, който ги предизвикваше. Оръжието, заплахата, внезапната увереност, че смъртта е неизбежна — дори Сам

може да изпитва само някакви наченки на съчувствие. Той не бе този, когото преследват!

Да вземем Райън Корнел. При други обстоятелства би могла да сметне за вълнуващо такъв привлекателен мъж да живее в близост до нея. Сега само се питаше дали добродушната му външност не крие друг тип човек.

В кабинета си в центъра на града Сам притисна телефонната слушалка към ухото си.

— Сид? Сам Лумис се обажда. Съжалявам, че те безпокоя толкова късно, но имам нужда от информация — Сид Аронски беше един от служителите в съда, с които Сам имаше делови отношения — по някой обяд от време на време, бутилка уиски за Коледа, обмяна на информация.

— Кой те интересува?

— Райън Корнел.

— Корнел? — прозвуча изненадано. — Какво е направил?

— Точно това искам да разбера. Какво е правил?

— Знам ли! — сви в отговор рамене съдебният служител и избута котката от износената възглавничка, за да направи място за краката си. — Освен че е спечелил девет от последните десет дела, които е водил.

— Толкова добър?

— Толкова добър.

— Някакви номера със съдебните заседатели?

— Корнел? Майтапиш ли се? Той е чист!

— Знаеш ли нещо лично?

— Виж, това... Затворен човек. Не се показва като някои други.

— Някакви приятели, които да му се възхищават от последния ред?

— Не е този тип. Има една адвокатка, която понякога му помага. И женското съсловие сред репортерите също го обича. Странно, но не си спомням изобщо да е проявил интерес. В съдебната зала умът му е зает само с едно. Да измъкне клиента си. В това го бива. Дори прекалено. Ако пуснат още малко престъпници на свобода по улиците,

най-добре ще е ние самите да се заключим зад решетките за сигурно.

Сам беше губил много от своето време, за да изслушва философията на Сид Аронски. Тази вечер нямаше търпение за това.

— Женен ли е?

— Може би... не... дявол да го вземе, не знам!

— Окей, Сид. Благодаря. Помогна ми. Ще обядваме скоро, нали?

— Знаеш къде да ме намериш.

Сам още не бе затворил и веднага набра друг номер. Докато телефонът звънеше, погледна бързо часовника си. Ставаше късно. Наистина му беше неудобно да я безпокои.

— Ало? — чу се замаян глас. Ето на, направи го.

— Спеше ли?

Дженифър Блейн се протегна, примигна и се огледа изненадано.

— Сам? Ти ли си?

— Аз съм. Здравсти, Джен, съжалявам. Мислех си, че може да те хвана, преди да си...

— Господи, радвам се, че се обади — бързо се изправи, отмятайки гъстата грива от лицето си. — Заспала съм облечена направо на дивана и съм оставила всичко да свети.

— Сигурно си скапана.

— Беше ужасна седмица. С разливането на химикали, убийствата в Челмсфорд и онова детенце, затиснато под камиона, трябваше да търча като луда.

— Това е успехът — Дженифър Блейн беше един от най-популярните членове от екипа на предаването „Очевидец“ по четвърти канал.

— Ха! Това е лудост — прозя се. — Ти също. Какво ти става, че още работиш по това време?

— Опитвам се да разбера каквото мога за Райън Корнел.

— Райън Корнел? — на Сам му се стори, че гласът ѝ съвсем мъничко омекна. — Какво за него?

— Какво знаеш?

— Ще ми се да можех да ти кажа всякакви пикантни дреболии от рода на това какъв крем за бръснене ползва или цвета на гащетата му. За жалост не мога.

Сам се прокашля и изрече по-внимателно:

— Няма проблем, Джен. Наистина не ме интересува какъв цвят гащи носи.

— А какво те интересува? — отвърна тя вече по-кратко, като остави репортерът в нея да вземе връх над жената.

— Зависи. Колко добре го познаваш?

— Интервюирала съм го. Виждала съм го от време на време по приеми.

— Женен ли е?

— Вече не.

— Но е бил?

— Да.

— Наскоро ли?

— Преди година-две.

— Смъкват му кожата с издръжка?

— Райън? — тя се разсмя тихо. — Райън се оправя фантастично. Освен това жена му се къпе в пари. Няма нужда от неговите. О, предполагам, че ѝ е дал нещичко, но едва ли е кой знае какво.

— Деца за издържане?

— Ъ-ъ. Няма деца.

— Излиза ли с жени?

— Така съм чувала — отвърна тя.

— Какво имаш предвид? Никога не си го виждала с жена?

— Не.

— Мислиш ли, че може да е гей?

Смехът, който този път прозвуча в ухото му, изригна неудържимо.

— Райън Корнел? О, Сам, хабиш се в погрешна посока. Райън Корнел е страхотен любовник. Чувала съм го от една колежка, която излизала с него. Само веднъж. Няма нищо нередно около него по отношение на секса.

— Тогава какво не му е наред?

— Доста затворен човек е. Много сдържан — гласът ѝ стана помислен. — Просто е приключил с един несполучлив брак и, изглежда, внимава да избягва всякакво обвързване с жени. Искрено вярвам, че се чувства достатъчно щастлив като добър адвокат. Нали знаеш — иронията ѝ беше само наполовина, — сексът не е всичко. Съществуват онези от нас, Сам Лумис...

— Аха — прекъсна я той с усмивка, неспособен да устои на изкушението да я подразни за малко. — Няма нужда да ми обясняваш, Дженифър. Нямам намерение да те съдя. Ако си се уморила да бъдеш сексуален обект, проблемът си е твой. Ако си дала клетва да се откажеш от мъжете...

— Хайде сега, казала ли съм такова нещо? Знам, че не е по правилата да ми разкриеш защо задаваш всички тези въпроси, но ще ти кажа следното: ако се каниш да прибереш Райън Корнел на топло и ти трябва другарче за него, готова съм за доброволец.

— Вълнува ли те?

— В много отношения. Наистина готин тип.

Сам се усмихна, чувствайки се все по-спокоен с всяка изминала минута.

— И това ли е последната ти дума?

— Това е.

— Върви пак да спиш.

— Позна. Пази се!

Продължи да се усмихва, докато затваряше телефона. Дженифър Блейн е истинско съкровище. Райън Корнел можеше да случи и нещо по-лошо. Но въпросът не е в Райън и Дженифър, нали? Става дума за Райън и Карли. Още веднъж хвана слушалката и натисна бутоните.

— Грег?

— Да. Точно навреме. Тъкмо говорих с Мерц.

— Държавната комисия.

— Аха.

— Какво разбра?

Грег Райли започна да му докладва основното досие на Райън Макензи Корнел. Когато свърши, Сам бе удовлетворен.

— Благодаря, Грег — искрената топлина в тона му казваше много повече.

— Няма проблем — отвърна Грег, изпълнен с върховно задоволство. — Нещо друго?

— Да. Приятен уикенд.

— Искаш да кажеш, че слагаш точка? — пошегува се леко. — По дяволите, Сам, часът е едва десет и половина. Знам, че работиш от осем сутринта, но...

— О, я млъквай! — изсмя се Сам и реши, че момчето определено си има своите моменти. — До скоро! — натисна бутона на вилката и после набра един последен номер.

Звънът на телефона до нея накара Карли да подскочи. Убоде се, без да иска, и изруга тихо.

— Ало? — гласът ѝ по чудо прозвуча спокойно.

— Аз съм, Карли.

— Сам? — изпусна въздуха. — Уплаши ме! — в действителност тя сама се беше уплашила. Така ставаше всеки път, щом позволяваше на мислите си да препускат в посоката, която бяха поели.

— Няма от какво да се боиш. Затова се обаждам.

— Още не си стигнал у дома, нали? — знаеше, че живее в Норт Шор, на цели четиридесет минути път с кола от нейния дом.

— В града съм.

— В града? Горката Елън! В града?

— В службата. Искях да звънна на едно-две места за съседа ти.

Карли седна по-изправено. Странно, че и тя точно за него си мислеше.

— Разтревожи ли се?

— Не точно разтревожен — излъга Сам, знаейки, че го прави за добро. — Любопитен. Но от това, което ми казаха, той е чист.

— Какво ти казаха?

— Че човекът е чист като новородено. Завършил е право в Харвард и оттогава практикува тук. Работи в своя собствена фирма — „Милър и Корнел“ — с още трима съдружници и седем или осем сътрудници. Започнал с всичко, което може да го вкара в съдебната зала, но вече може да си позволи да избира. Занимава се е доста престъпления на белите якички. Не би си цапал ръцете е простолудие. И се справя много добре. Няма никакви основания да подозираме, че е забъркан в съмнителни сделки за разкриване на Робин Харт.

Вълната на облекчение я остави със странно замаяна глава.

— Да, предполагам, че не е. Добре тогава, ако пак помоли да ползва телефона, трябва ли да го пусна?

— Би ли пуснала някого друг от съседите?

— Да.

— Тогава не виждам никакъв проблем. Момчетата тук ще направят по-внимателно проучване и ще ти съобща, ако открием нещо.

Но засега имам добри отзиви от три различни източника. Съмнявам се, че ще излезе нещо повече.

— Значи мога да се успокоя — вече наистина бе започнала да се успокоява.

— Да — предпочете да не я осведомява за личните подробности около човека. Както изглежда, преди това бе казал достатъчно по въпроса за социалните му контакти.

— Благодаря, Сам.

— Няма защо, Карли. Ще ти се обадя в първия ден от седмицата. Нали няма да забравиш да се свържеш с мен, ако възникне проблем дотогава?

— Разбира се. Пази се!

Затвори телефона, изпълнена с въодушевление, въпреки късния час.

Остави ръкоделието и си напълни гореща вана, която гарнира с двойна доза ароматично масло. Дрехите ѝ бързо се свлякоха на пода. Събра косата си и я вдигна високо на главата. Потопи се в божествената топлина на течността...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съботното утро бе ясно и топло за сезона, един от онези хубави есенни дни, в които всеки, живял достатъчно, за да си спомня, копнее за мириса на запалени листа. Райън Корнел си спомняше. Беше израснал в зеления Баркшър и добре познаваше радостта от натрупаните по поляната купчини листа, удоволствието да тичаш, да скачаш и да пропадаш сред тях, а после да стоиш отстрани и да вдишваш онова с нищо несравнимо ухание, след като са били струпани и подпалени.

Усещаше липсата на този прост живот: толкова чист, разбираем и изпълнен с любов. Въздъхна и разтвори прозореца по-широко, после се наведе напред, вдишвайки свежия въздух. Не след дълго ще дойде зимата със снега, кишата и бъркотията. Как мразеше това време — да се връща уморен и замръзнал в края на работния ден в тъмна и празна къща. Добре стана, че Том се върна. Още преди повече от година трябваше да си намери свое жилище. Може би ще му хареса градският живот. Повече действие, повече развлечения и по-малко време за мрачни мисли.

Някакво движение под него привлече погледа му, мятането на буйна кестенява конска опашка. Дребната фигурка, облечена в спортна фланела, шорти и шпайкове, мина по пътеката пред блока, стигна до улицата, огледа се в двете посоки и затича в лек бегом през платното към пътеката, успоредно на реката.

Райън отдръпна главата си така бързо, че се блъсна в рамката. Разсеяно потърка удареното място и се върна в банята, където започна да рови напосоки в отворения куфар. Няколко трикотажни блузи се озоваха отхвърлени, последваха ги чифт дънки. Най-после изрови гащетата си за бягане, напъха ги скоростно, грабна маратонките и за рекордно късо време успя да завърже връзките. Блузата, която беше съблякъл предната вечер, висеше на дръжката на вратата. Смъкна я тичешком и почти бе изминал половината път надолу по стъпалата, преди да се намъкне в нея.

Когато излезе на чист въздух, вече беше загрял здравата. Мина бегом, стрелна се по пътеката, сви направо през Мемориъл Драйв и се понесе по крайречната пътека с ентусиазъм, какъвто не бе изпитвал от месеци. Отпрати поглед напред, като напразно се взираше по трасето. Сведе очи към часовника си, но само за да си спомни, че го е оставил на масичката до леглото. По негова преценка преднината ѝ едва ли бе повече от две или три минути.

Ускори темпото, доволен, че е запазил добрата си форма. Очите му огледаха пътеката напред, която правеше плавен завой край реката. От другата страна вече поемаше съботният поток от коли. Къде е? Възможно ли е да се е върнала и да е тръгнала към Харвард Скуеър? Никой разумен човек не би го направил, ако крайречната пътека е права и чиста, свободна само за бягащи, далеч по-безопасна от страничните улици?

И тогава я видя — малка фигурка отвъд моста, който пресичаше от другата страна на реката. Затича по-бързо, като се питаше дали няма да припадне, когато я настигне. Нейното темпо беше стабилно. Изглежда, наслаждаваше се на хубавия ден, както би направил и той, ако не се бе захванал с тази абсурдна гонитба. Не знаеше какво го прихвана. Беше престанал да гони жените още преди години. А тази негова съседка! Това може да е и добра, и лоша новина. К. Дж. Куин, казваше пощенската ѝ кутия. Карли, съобщи един друг от съседите им, който се появи на пътеката пред блока предишната вечер, докато Райън стоеше и зяпаше след нея.

— Хм... извинете? — извика тогава след по-възрастния господин, който мина край него с куфарче в ръка и вечерния вестник под мишница. — Бихте ли могли да ми кажете... ъ-ъ, чудех се... жената, която току-що изтича вътре... тук ли живее? — въпросът изскочи спонтанно, лишен от гордост и преструвки.

Джентълменът спря на единственото каменно стъпало пред входната врата. Погледна към фигурата, която бързо се скри навътре, после отново към Райън.

— Има ли някаква особена причина да питате? — поинтересува се тактично.

Отговорът прозвуча напълно разумно за Райън — в действителност той остана възхитен от предпазливостта на мъжа.

Хвърли пояснителен поглед към кашона до вратата и се приближи до него.

— Аз самият тъкмо се нанасям. Тя... хм... изглеждаше уплашена от нещо. Просто се чудех дали всичко ще е наред.

— Тъкмо се нанасяте? В апартамента на семейство Амидънс?

— Точно така.

Насреща му се протегна енергична ръка.

— Аз съм Тед Арбъкъл. С жена ми живеем в 103.

Отвърна на ръкостискането.

— Райън Корнел. А?... — посочи с глава към входното фоайе.

— Карли Куин. Тя е в 304. Хубаво момиче. Тихо.

— Ще се оправи ли? Имам предвид, има ли някой горе, който да я чака?

— Карли ли? — поклати глава. — Не. Сама е. Но ще се оправи. Изглежда доста самостоятелна.

Самостоятелна — може би. Пъргава — без никакво съмнение. Възхити се от темпото ѝ, докато бавно я застигаше. Тичаше леко, с някакво атлетично изящество. Не беше точно като кошута, защото беше по-скоро дребничка, отколкото дългокрака, но предишната вечер на лицето ѝ бе изписан истински ужас, като че ли наистина бе видяла ловец с лък.

Карли чу ритмичните удари на стъпките му, докато се приближаваше отзад, и погледна с широко отворени очи през рамо. Райън за момент изпита угризение, че този път той е причина за уплахата ѝ. После продължи, задмина я, погледна назад и забави крачка.

— Привет! — изпита облекчение, че може да влезе в по-спокойния ѝ ритъм.

Тя за момент се вгледа в него, сякаш се опитваше да овладее някакъв вътрешен порив да хукне към Стороу Драйв и да размаха ръце, за да спре първата кола и да поиска помощ от шофьора. Още не беше решил дали се страхува точно от него или от мъжете по принцип, когато тя му се усмихна.

— Добре се справяте — подхвърли той и за миг сведе поглед към стройните крака, които не бяха нарушили темпото си.

Усмивката ѝ се задържа, за да смекчи иронията.

— За жена?

— Хайде сега, не съм казал такова нещо — укори я с кротост, която тя, изглежда, му вдъхваше. — Има много мъже, които вече щяха да седят отзад на моста и да се мъчат да си поемат дъх, след като изминат половината на вашето разстояние — замълча, после реши да рискува: — От почти километър се опитвам да ви настигна.

Усмивката ѝ бавно се стопи, за да се върне отново предпазливостта:

— Така ли? Често ли тичате?

— Всеки ден. Но никога досега тук. И никога с друг човек. Две неща за първи път — заяви с тържествуваща нотка.

Не можа да устои да не погледне отново нагоре към него. Усмивката му — широка бяла пролука между брадата — беше така непоправимо момчешка, че до голяма степен против волята подозрителността ѝ се смекчи. Откъсна очи и отново ги насочи към пътеката.

— Вие самата сигурно често тичате — продължи той.

— Когато мога — доста неопределено, каза си наум, и все пак не чак толкова далеч от истината. Беше започнала да бяга след смъртта на Матю, когато ѝ се искаше да се изтощи до пълна самозабрава. Отначало ѝ действаше, но постепенно заякна и откри чистата наслада от спортуването. Сега вече тичаше колкото е възможно по-често. С настъпването на есента обаче тази възможност все повече намаляваше. Не смееше да тича по тъмно. И оставаха почивните дни.

Райън замълча, като се чудеше докъде би се осмелил да стигне. Арбъкъл беше казал, че е тиха. Райън би използвал думи като затворена или сдържана, дори недоверчива или плашлива, съдейки по здраво стиснатите юмруци, които се движеха напред-назад в ритмичното темпо. Някак си не му се искаше да вярва, че е просто равнодушна.

— Винаги ли тичате покрай реката? — попита накрая.

Карли вдигна поглед и се огледа. Небето имаше бледосин оттенък, който изглеждаше още по-избелял там, където слънцето се издигаше над хоризонта на Бостън и сякаш подскачаше от сграда на сграда с промяната на собственото ѝ местоположение.

— Тук е свободно. И спокойно. Оставям колите да се блъскат по улиците.

Райън изрази задоволството си с усмивка.

— Разчитах на това. За момент си помислих, че сте свили в някоя от страничните улици — при объркания ѝ поглед той побърза да поясни: — Видях ви, като излязохте от сградата, точно когато се обличах — малка лъжа, каза си наум, но съвсем безобидна. — Щом излязох навън, бяхте изчезнали. Помислих си, че ако ви настигна, може да ми покажете най-добрия маршрут за бягане.

— Значи сте го намерили и сам още преди да ме видите. Имате добър инстинкт.

Нямаше намерение да ѝ казва за по-плътския инстинкт, който го бе накарал да тича двойно по-бързо. Бедрата и прасците му ще бъдат достатъчно красноречиви по-късно. Засега искаше просто да я накара да говори.

— Състезавали ли сте се?

— Бягане? — тя сбърчи нос и той усети ответен трепет в себе си. — Не, не съм чак толкова добра. Правя го само за удоволствие. Нали знаете — гимнастика, чист въздух, „изтупване на праха“, разни такива неща.

— Докъде отивате?

Тя завъртя глава към издигащите се отпред сгради.

— До Бостънския университет. Почти стигнах.

— Какво прави това... Шест километра отиване и връщане?

Конската ѝ опашка се удряше в тила при всяка крачка в синхрон с лекото подскочане на гърдите ѝ.

— Мисля, че да.

Райън се съсредоточи върху опашката.

— Може и повече, да знаете.

— О! — в ъгълчетата на устните ѝ трепна усмивка.

— Разбира се. Изобщо не сте задъхана. Защо не опитате малко повече?

— Предстои ми и връщането обратно.

— Можете да го направите. Хайде!

Погледна нагоре към него. Добродушната му усмивка я насърчи.

— Ами ако краката ми не издържат наред пътя на връщане?

— Ще ви нося.

— Толкова ли сте силен?

— Вие сте толкова лека.

Тъкмо се канеше да го попита откъде знае и се изчерви. Късите ѝ шорти не скриваха кой знае какво — особено слабите ѝ боси крака. Беше много по-ниска от него. О, да, лесно би могъл да я носи. Без ни най-малко усилие би могъл да я метне през рамо и да я занесе до микробуса, който чака някъде напред. Руменината ѝ се отдръпна и напълно изчезна.

Райън мигновено почувства промяната.

— Добре ли сте? — попита със същата ненатрапчива загриженост, която бе доловила в абсолютно идентичните му думи предишната вечер.

Карли се бореше с безмълвните демони, които, изглежда, отново бяха изпъзтели от дупките си, и си припомни обаждането на Сам. Райън беше почтен. Безопасен. „Чист като новородено“ бяха точните му думи. Време е да се противопостави на коварната си подозрителност.

— Добре съм — промърмори с пресилена усмивка.

— Внезапна умора? — подразни я леко. — Толкова скоро се отказвате от състезанието? Знаете ли какво ще ви кажа? Ако успеете да издържите с мен по целия обратен път, ще ви поканя на закуска.

— Не закусвам — отвърна с по-голяма лекота на закачката му, успокоена от ритъма на бягането си.

— Тогава обяд.

— Не мога. Имам много работа — ако възнамерява да посети музея, ще трябва да се справи по-бързо с останалите си задължения.

— Все някога трябва да ядете.

— Ще взема нещо пътьом.

— Това не е здравословно.

Сви рамене и му отправи смутена усмивка, която накара вътрешностите му да изтръпнат.

— Ще оцелея — после отметна глава назад. — Аз съм дотук — направи широк кръг около уличната лампа, която си бе набелязала като крайна точка, но бе прихваната леко през кръста и спряна.

— Вечеря в „Лок-Обър“? — очите му искряха. — Как ви звучи?

— Много екстравагантно.

— Имате я срещу още един километър нататък и после връщане.

Стояха с лице един срещу друг, задъхани от бързото бягане.

— Защо? — тихо попита тя и отметна глава, за да го погледне скептично. — Защо искате да бягате с мен? Сигурна съм, че обикновено тичате много по-бързо.

Отвърна ѝ с лукава усмивка:

— Само когато се опитвам да настигна някого — после усмивката му се стопи и той стана удивително сериозен. — Приятна ми е компанията — каза просто.

Колите прелитаха край тях по Стороу Драйв, също както до голяма степен и животът прелита покрай двама души, които се носят по течението. И Карли го почувства — някаква общност с Райън. В очите му имаше една топлина, искреност, самотност, които никога не би доловила, ако и самата тя не ги познаваше твърде добре.

— „Лок-Обър“? — попита с колеблива усмивка.

— Ходили ли сте някога?

Поклати глава.

— Омари „Савана“... скариди...

Усмивката ѝ стана по-дяволита.

— Слушам.

— Хайвер. „Шатобриан“.

— Аха?

— Бяло „Шатоньоф дю Пап“, 1979.

— Бяло? — подсвирна тя. — Не си поплювате.

— Не-е.

Поколеба се още минутка, после изрече предпазливо:

— Няма да мога тази вечер.

— Няма значение — усмихна се, изведнъж почувствал се като победител. — Можем да го направим идната седмица, следващата или когато ви е удобно — странно, почти му се искаше да го отложат. Самото очакване щеше да е истинско удоволствие. Твърде много време бе изминало, откакто не е имал какво да очаква. А и в края на краищата няма никаква причина да прибързва. Искаше тя да се чувства спокойна, сигурна. Може би е по-добре да почака.

Решението на Карли нямаше нищо общо с хайвер, омари или вино. То се основаваше единствено на онова странно усещане за общност, което изпита към Райън.

— Печелите — изрече тихо. После, като посочи с глава към Бостън, вдигна въпросително вежди. След като той се усмихна

самодоволно, Карли затича напред. Движеше се точно до нея. Тази мисъл ѝ действаше изненадващо успокоително.

През повечето време двамата тичаха мълчаливо. Мислите на Карли се въртяха около удоволствието от хубавия ден и колко уверена се чувстваше точно в този момент. Тези на Райън пък се въртяха около Карли и цялата вселена въпроси, които искаше да зададе. Но тя дори сега изглеждаше резервирана, за да му даде достатъчно отговори. Не можеше да не се пита какво я прави такава.

Допълнителният километър, който беше предложил, ги отведе до място с изглед към първите съботни платноходки.

— Красиво е, нали?

Тя кимна и се усмихна така, че на страните ѝ се появиха приятни трапчинки.

— Искате да намекнете, че съм пропуснала всичко това досега?

— Познахте. Всъщност вече е малко извън сезона. Няма да има много излезли лодки. Сега повечето са на сух док — продължиха да тичат още малко, преди да се реши да заговори отново. — Трябва да ги видите в разгара на сезона. В някой хубав ден, особено при изгрев-слънце — красива гледка.

— Виждали сте ги при изгрев?

— Кантората ми гледа към реката.

Тя устреми подскачащия си поглед към силуетите в центъра на града.

— Коя е вашата?

— От този ъгъл не можете да я видите. Много сме ниско. Намира се от другата страна на сградата на Конгреса — пое си дъх между два разкрача. — Но ако искате да потичаме още малко...

Строгийт ѝ кос поглед го накара да млъкне. Гледката на някаква административна сграда очевидно не беше толкова съблазнителна, както вечеря в „Лок-Обър“. Макар и относително нов и много елегантно преустроен, това все пак си беше... офис. Не е ли една адвокатска кантора подобна на всички останали? В крайна сметка само онова, което става между стените ѝ, я отличава от другите. А госпожица Карли Куин със сигурност не се интересува от това.

Госпожица? Или госпожа? Райън хвърли бърз поглед към лявата ѝ ръка, изчаквайки я да излезе напред при ритмичното редуване на двете. Не. Няма халка. Но ето там... на дясната ръка... онази широка

златна халка, която беше видял снощи. Явно е била женена. Свободно съжителство? Разделени? Разведени? Трудно му беше да си представи, че се е провалила в брака. Изглеждаше кротка и приятна, толкова различна от многото напористи жени, с които работеше всеки ден. Възможно ли е бракът ѝ да е породил тази предпазливост у нея? Кой нормален мъж би наранил такова нежно създание? Освен ако съпругът ѝ е бил извън тази категория. Господ му е свидетел, че бе виждал предостатъчно такива!

Инстинктивно вдигна ръка и потърка покритата си с брада челюст. Беше се сблъсквал с откачени съпрузи. Един дори едва не сложи край на кариерата му, да не говорим за живота му.

— Ало? Ало? Тук ли сте?

Задъханият глас до него го върна обратно към действителността. Погледна надолу и се усмихна с облекчение.

— Разбира се, тук съм.

— За малко да ме заблудите — сбърчи нос и той отново усети как се разтапя. — Можем ли да се връщаме вече?

Райън се огледа изненадано и установи, че са почти до мястото, което имаше наум.

— Аха. Дотук е достатъчно.

— Уморихте ли се? — пошегува се тя в опит да изтрие от лицето му онова, което ѝ заприлича на гняв. То я обърка. Повече ѝ харесваше, когато се усмихва — чарът му бе унищожителен.

— Уморен? Аз? — прихвана я за лакът и я завъртя обратно, после свали ръката си и затичаха заедно към дома. — Ще ви съобщя, че в момента бягате — ни повече, ни по-малко — със звездата на университетската леко атлетика.

— Харвард? — попита тя и погледът ѝ се плъзна по гърдите му. Леки следи от пот образуваха по-тъмна пътечка по средата.

Той погледна надолу и прокара длан по избелелия надпис.

— Това нещо е видяло и по-хубави дни — засмя се леко. — Както и аз, ако става въпрос. Беше време, когато бягах в маратона. Вече не.

— Съжалявате ли?

За момент се замисли над въпроса, като си каза колко по-приятно е да тичаш така за удоволствие, вместо непрекъснато да следиш часовника.

— Да съжалявам? Всъщност не. Всяко подобно нещо предполага отдаденост. Може да те погълне изцяло, ако го правиш както трябва. Но аз имах други интереси. Не можех да се справя с всичко.

Предполагаше, че говори за правото — само по себе си едно отдаване. Почти против волята си усети как се напруга. Струваше ѝ се невероятно, че този мъж, колкото и приятен да беше, трябва да се сложи в една категория с останалите, с които бе имала неудоволствието да се срещне по време на процеса. Разбира се, че може да е различен. Джон Мийд беше различен. В качеството си на държавен обвинител по делото Кълбърт-Барбър той беше мил и справедлив с нея. Помощникът му, Брозняк, беше друго нещо. Той не се интересуваеше от нищо, освен да я вкара в леглото си. Ама че идея!

— Ало, ало?

При шеговития му опит да привлече вниманието ѝ тя хвърли бърз поглед към Райън, чиято усмивка веднага я изтръгна от вцепенението.

— О, изоставих ви за момент.

— Стига тази сърдита физиономия да не е за мен.

— На вас може да се разсърдя по-късно. Не съм свикнала да тичам толкова далеч. Има вероятност да осакатей.

— Тогава можем да си поделим тубичката ми с „Бен Гей“ — отвърна той невъзмутимо. — Само чукнете три пъти на пода и ще ви я донеса.

— Обещавате ли?

— На всяка цена.

Засмя се леко и отново насочи поглед напред. Вече навлизаха в позната територия. Не след дълго ще стигнат до блока и всеки ще поеме в своята посока. Може би сега е последният му шанс да научи нещо повече за нея. Сведе поглед до себе си, видя изписаната на лицето ѝ ведрина и сърце не му даде да я наруши. Към това го приканваше и онзи ефирен и подвижен ореол на доволство, който се рееше над тях, между тях, достатъчно голям, за да обгърне и двамата. Неспособен да устои, той се предаде. Засега това е достатъчно.

Не проговори повече, нито пък тя. Продължиха да тичат в такт, леко и приятно, черпейки сила от мълчаливото партньорство. Райън само веднъж докосна лакътя ѝ, за да я насочи през улицата. Щом влязоха в двора, минаха в задъхан вървеж.

— Добро изпълнение! — усмихна се той и дишайки тежко, се наведе, за да подпре ръце на коленете си. Влажните му коси паднаха над челото, придавайки му невероятно мъжествен вид.

Карли отпускате постепенно краката си, като обикаляше в малки бавни кръгове.

— И вие не бяхте зле — изрече на пресекулки и притисна ръце към мускулите на кръста, за да се успокои. — Защо е... по-лесно е да... говориш... докато тичаш... отколкото, като спреш?

Той се изправи и попи потта от челото си с дълга, мускулиста ръка.

— Не съм сигурен... но сте права. Мисля, че е някаква... илюзия. Знаете ли, ние смятаме... че думите ще се накъсат, когато тичаме, така че умът и тялото правят... някаква своя връзка. И сме в състояние да говорим, макар дишането ни да е неравно. Но след като спрем, дишането ни... изглежда много по-трудно в сравнение с преди.

Карли кимна. Поемаше дълги, дълбоки вдишвания в усилието си да облекчи затруднените си дробове. След минута, когато ѝ се стори, че се задъхва още повече, изведнъж осъзна, че става дума за нещо по-дълбоко. Опасения... очакване... нямаше намерение да стои още, за да го разгадае.

— Е — изпусна въздуха с престорено безгрижие. Гласът ѝ прозвуча необичайно високо; почувства се доволна, че може да го припише на бягането. — Аз ще вървя.

Райън протегна ръка и се спря точно преди да я докосне.

— Вижте, Карли...

Острият ѝ поглед го прекъсна рязко.

— Знаете името ми — прошепна ужасена. Не му го бе казвала. Сигурна беше!

Неспособен да разбере рязката промяна от предишното ѝ спокойно състояние, Райън я изглежда объркано. Гласът му остана предпазлив.

— Разбира се, че знам името ви. Написано е на пощенската кутия.

— Не и малкото ми име.

— Тед Арбъкъл ме осведоми. Вижте, това не е толкова важно. И сама щяхте да ми го кажете, не е ли така? Имам предвид, нали нямаше да искате от мен да ви наричам мис Куин по време на вечерята в „Лок-

Обър“? — изрече с лека насмешка и устните му се присъединиха с леко трепване в ъгълчетата.

Прав беше, разбира се. Тя просто проявява прекалена подозрителност. Ненавиждаше се за това.

— Разбира се, че не — измърмори тихо. — Просто не очаквах, че ще разпитвате.

— Всъщност беше си чиста случайност — поясни той. — Арбъкъл се появи на входа точно след като вчера се сблъскахме. Попитах го за вас, защото исках да се уверя, че всичко е наред. Ако трябва да съм точен, той дори не искаше да ми каже, че живеее тук, преди да му се представя. Чак тогава ви нарече по име.

Цялата история звучеше съвършено логично. Карли се усмихна глуповато.

— Ако не го познавах добре, можех да заподозра, че сте го омаяли с някой от онези подвеждащи въпроси, които вие, адвокатите, толкова добре владееете.

— Ние, адвокатите? — този път ролите се размениха и Райън я изгледа въпросително. — А откъде знаете, че съм адвокат?

Твърде късно осъзна грешката. Вдигна поглед към него и преглътна мъчително.

— Моят... ъ-ъ... приятел снощи ви позна от някакво дело преди два-три месеца. Май доста са ви показвали по телевизията?

— Делото Дънкан — кимна той. — Ами приятелят ви? Кой е той? — това беше един от въпросите, който ужасно му се искаше да зададе. Сега, без да иска, тя самата му предостави такава възможност. Трябваше да си признае, че изпитва леки угризения. Интересът му към приятеля й нямаше нищо общо с делото Дънкан или с факта, че човекът го е разпознал. Беше си чиста ревност.

За щастие Карли бе прекарала достатъчно време със Сам, особено в началото след пристигането си, за да е подготвена как точно да го представи. Бяха го правили много пъти. Беше леко видоизменена версия на истината.

— Името му е Сам Лумис. Много добър мой приятел.

— Излизате ли?

— Да излизаме? Не в такъв смисъл.

— А в какъв смисъл?

— В смисъл само на приятели. Толкова.

— И той не желае да е другояче? — Райън не можеше да повярва, че е така. Дори и сега, завладян от непреодолимия си импулс да я разпитва, след като знаеше, че би трябвало да престане, единственото, което му се искаше, бе да посегне и да отметне падналата на бузата ѝ къдрица. С хванатата си на хлабава конска опашка коса, запотено лице и без никакъв грим изглеждаше на не повече от двайсет, докато човек не погледнеше в очите ѝ. Те бяха по-стари, по-знаещи. Това беше едно от нещата, които го интригуваха. Този мимолетен поглед на тъга, болка, страх и разбиране. Още веднъж се зачуди през какво ли е минала в живота си, за да изглежда толкова препатила.

— Какво е това? — пошегува се тя неловко. — Разпит?

Неприязнената нотка в гласа ѝ заедно с проблесналия в очите ѝ страх го върнаха към здравия разум. Сведе глава с преднамерен жест на разкаяние, после въздъхна, вдигна очи и се усмихна по-мило.

— Не. Ние, адвокатите, толкова често се увличаме — но устните ѝ останаха здраво стиснати и той продължи: — Всъщност това няма нищо общо с адвокатите. Просто аз исках да разбера за теб — употреби по-личната форма на местоимение.

— За Сам — кротко го поправи тя.

— За Сам, но що се касае до теб. Това, което в действителност искам да разбера — изрече забързано и безпомощен да се спре, — е защо носиш халка и дали си обвързана със Сам или с друг. Искам да разбера дали си свободна.

— Свободна? — гласът ѝ беше съвсем слаб, сякаш идваше от много далеч. Очите ѝ станаха тъжни под бремето на спомените. Докато извърещаше глава, погледът ѝ попадна върху листата под дърветата — листа, които само допреди дни са били живи и пламтящи в цветове, а сега лежаха, помръкнали и сухи, подобно на изстинала пепел в огнището. — Не — прошепна, без да поглежда нагоре, — не мисля, че съм — и пое към вратата като изпаднала в транс.

Вече беше прекосила фоайето и тръгваше по стъпалата, преди Райън да я догони.

ПЕТА ГЛАВА

— Карли, почакай! — улови вратата точно преди да се затвори, прекоси фоайето на два разкрача, а със следващия взе наведнъж първите три стъпала. Протегна се и я хвана за ръката. След това заговори по-тихо: — Моля те, Карли! Не бягай просто така!

Главата ѝ остана сведена.

— Трябва да вървя — отрони шепнешком, но не издърпа ръката си от неговата.

— Още не — каза той и изкачи следващото стъпало. Очите им се озоваха на едно ниво. — Не сме си уговорили среща.

Тя бавно вдигна глава.

— Среща?

— За вечерята. В „Лок-Обър“?

Погледът ѝ се сведе към парапета, където свободната ѝ ръка се бе вкопчила здраво.

— Може би идеята не е чак толкова добра.

— Защо не? Ще бъде забавно. Не изпитваш ли понякога нужда от нещо такова?

— Да. И го правя понякога. Но просто... — как би могла да обясни внезапния си страх, щом сама не го разбираше? Райън не представляваше заплаха за нея в обичайния смисъл на думата. Съгласна е с това, както ѝ беше казал и Сам, както ѝ бе подсказал и собственият инстинкт. Но сега имаше нещо ново — свързано с ускорения ритъм на пулса ѝ, с топлото усещане за ръката му върху нейната, с факта, че когато погледна в очите му, не ѝ се искаше да се отделя. — Наистина не съм свободна.

Почувства неувереността ѝ, така както и той я изпитваше. Този път опита с кротко предизвикателство:

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми го кажеш?

Тя се поколеба, после погледът ѝ бавно срещна неговия.

Изразът ѝ представляваше амалгама от чувства, сред които не на последно място бе разкаянието.

— Не съм — прошепна отчаяно.

Райън погледна надолу към ръката ѝ и потърка с палец халката.

— Не живееш със съпруга си.

— Не. И не съм обвързана с никой друг — допълни бързо, за да изпревари въпроса, който беше сигурна, че ще последва. — Но има други неща, други задължения. Наистина не мога да си позволя да се обвързвам.

— Това е само вечеря, Карли. С какво може да навреди?

Знаеше много добре. Самият той го усещаше, очарован от нещо много по-дълбоко в големите ѝ сиви очи — много повече от обещание за приятна компания, лек разговор, усмивка. Никога преди не бе реагирал по този начин на жена, не бе изпитвал такова усещане, сякаш среща истинско съкровище, което заслужава да бъде съхранено. Внезапно се почувства уплашен по свой начин, макар че не можеше като нея да обърне гръб и да си тръгне. Съвсем бавно изкачи още едно стъпало и сведе поглед.

Карли повдигна глава едновременно с движението му, безпомощна нито да извърне очи, нито да избяга. Устата ѝ пресъхна и тя преглътна мъчително. Топлината на погледа му опари най-напред очите ѝ, после страните, преди да се плъзне към устните ѝ в трепетна милувка. Затаи болезнено дъх и мислено се помоли той да спре. Не би могла да се справи с такова привличане, просто не би могла да се справи!

Но той не я пусна. Ръката му се обви покровителствено около нейната. Палецът му лекичко се плъзна по дланта ѝ.

— Няма да ти причиня нищо лошо — продума той. — Не бих могъл да ти причиня нищо лошо. Не искам да се страхуваш.

— Но аз се страхувам! — възрази с трескав шепот, усещайки стройното му, стегнато тяло само на сантиметри от своето. — Моля те, Райън! Нека да си вървя!

Пусна ръката ѝ, но само за да докосне внимателно лицето ѝ.

— Не мога да го направя. Никога няма да си го простя.

— Едва ли съм тази, която ти трябва! Дори не знаеш коя съм! Изобщо не ме познаваш! Остави ме на мира, Райън. Моля те.

Продължи да се взира в нея, сякаш да погълне цяла вечност, после бавно поклати глава. Помилва страната ѝ с опакото на пръстите си, след това прокара треперещ палец по устните ѝ. Поколеба се,

омагьосан от неподправената им мекота. И тогава, подчинявайки се на желание, по-силно от всичко, което някога бе изпитал, той сведе глава.

Пръстите на Карли се озоваха пред устните му, възпирайки го в последния миг.

— Не! — извика почти панически, после понижи гласа си до шепот, усещайки отзивчивостта му: — Не мога да го приема сега. Съжалявам, но не мога — отчетливо усещаше допира на пръстите си върху устните му и се задържа още един почти недоловим миг, за да вкуси тази мъжественост, нежното гъделичкане на мустаците и брадата, преди бързо да отпусне ръка.

— Можеш ли да ми кажеш защо? — и побърза да продължи: — Как бих могъл да се преборя с нещо, което дори не знам какво е?

— Съжалявам — прошепна тя и най-сетне успя да отклони поглед. Страхувайки се, че ако се задържи още, може да не получи нова възможност, тя се обърна и затича по стъпалата.

Гласът на Райън прозвуча съвсем ясно след нея:

— Все пак ще се преборя! — видя я да завива покрай парапета на втория етаж и да поема към третия. — Не се отказвам лесно! — после се наведе през перилата, вдигнал глава нагоре в нежеланието си да я изгуби от поглед. Думите му отекнаха в тишината: — Мога да действам и по-грубичко!

Ако се беше надявал да предизвика чувството ѝ за хумор, опитът му пропадна. Тихото отваряне и затваряне на вратата беше единственият отговор, който последва. Продължи да стои, загледан нагоре, дълго след като разбра, че отново се е заровила в неприкосновения си свят.

Накрая, примирявайки се с временното поражение, отпусна глава и пое нагоре по стъпалата. Когато се затича след нея, усещаше в себе си цялата енергия на света, сега обаче бе изтощен, обезсърчен, безсилен. Точно така. Безсилие. То бе смразяващо усещане, изпитал го бе само веднъж досега. Случи се в нощта, когато Алайса направи спонтанен аборт. Спомни си всеки мъчителен миг от момента, в който се прибра у дома и я завари, превита от болка, до последния, когато докторът тъжно поклати глава. Беше се почувствал също толкова безпомощен, колкото и сега. А едва познаваше Карли Куин!

С потъмнял и смутен поглед той влезе в апартамента си, затвори вратата и разсеяно мина в спалнята. Доста е приятна, каза си

замислено. Цялото жилище е доста приятно. Чисто. Удобно. Но не е негов дом.

Неговият дом е... Къде е? Не е жилището на Том, което използва само една година. Не е старата къща в Баркшър, където беше израснал. И определено не е къщата, която бяха обитавали с Алайса. Поне вече не. Цяла година не бе стъпвал там. Нито пък му липсваше. С четирите масивни колони отпред и дванайсетте си мълчаливи стаи, с градината от цели три акра, която трябваше да се тори, подрязва и оформя, тя от самото начало бе прекалено претенциозна за него. Но Алайса искаше нещо, достойно за каймака на обществото. Сега го имаше, за добро или за зло. С перверзна наслада си помисли дали термитите вече са видели сметката на градинската барака. После усети съвсем слаби угризения и се отправи към банята.

Час по-късно седеше в офиса си в централната градска част, както го правеше от години всяка събота. Можеше да си позволи работата да го почака. Името му вече бе утвърдено. Практиката му процъфтяваше. Разполагаше с надеждни адвокати, лично подбрани и подготвени. О, да, работата му можеше да почака. Но нямаше какво друго да прави. Обичаше правото. Може би в обвиненията на Алайса, че е превърнал работата си в своя любовница, имаше истина.

Когато се върна в Кеймбридж, беше станало късно — по-късно, отколкото очакваше. Беше прекарал следобеда в правната библиотека, подготвяйки доводите си за предстоящо дело за измама. И сега, докато за втори път обикаляше пресечката в опит да открие място за паркиране, прокле импулсивното си решение да приеме поканата на семейство Кроули. Официална вечеря, фракове и папийонки. Това е последното, от което се нуждае! Не, поправи се бързо, последното, от което се нуждае, е партньорка, към която неизбежно щеше да бъде прикрепен.

Стисна устни и се канеше още веднъж да обиколи улицата, но бързо удари спирачки, когато задните светлини на някаква кола светнаха. Ловко смени на заден ход, отдръпна се и зачака, наблюдавайки с нарастващо раздражение как водачката на колата се сресва и си слага червило. Райън подхвърли някакви хапливи забележки под носа си и бързо зае мястото, след което се измъкна от сребристото БМВ.

По средата на пътя спря и погледна нагоре. На втория етаж е неговият апартамент, а на третия — нейният. Именно там се задържаха очите му.

Карли Куин. Мисълта за нея наподобяваше лек бриз, който моментално премахна напрежението му. Тя бе по-различна, интересна, въпреки тайната, която излъчваше. Би се отказал днес от работата си заради нея, стига да се бе съгласила да я заведе на обяд.

Лампата във всекидневната ѝ светеше, пропускайки меко сияние през пердетата. Докато се взираше нагоре, зад тях премина някаква сянка. Очите му се напрегнаха, но не видя нищо повече. Накрая сведе поглед и отново тръгна напред. Вътре в дворчето ускори крачка. Когато стигна до стълбището, вече бе изпълнен с решимост.

Отмина площадката на втория етаж и за нула време се озова на третия. Почука лекичко на вратата ѝ. После зачака, вперил поглед във върховете на обувките си, заслушан във всеки звук, който можеше да се долови отвътре.

От уютното си убежище в дълбоко извития ъгъл на дивана Карли се взираше във вратата. Не очакваше никого. Не бе облечена за гости. Очите ѝ се сведоха към дългия хавлиен халат, който покриваше свитите под тялото ѝ крака. После чуването се повтори и тя бавно остави ръкоделието, което бе взела само преди минути.

Боса до вратата и с ръка на рамката, допря боязливо око до шпионката. Сърцето ѝ заби мъчително. Беше Райън. Опря чело върху дървото и въздъхна отчаяно. Ако има малко разум в главата си, ще се върне на дивана и ще го остави да чука, докато го заболят кокалчетата.

Бавно освободи резетата. Открехна леко вратата, използвайки тялото си като предпазен щит пред апартамента. Това щеше да е неособено деликатен намек, че не е желан вътре. За свое най-голямо неудоволствие, докато бродеше от зала в зала в музея, мислите ѝ се въртяха почти само около него. Никой от американските, френските и холандските художници не успя да отклони вниманието ѝ за дълго.

Заключението ѝ? Райън Корнел е опасен мъж.

Той беше облечен с риза, вратовръзка и панталон. От едната страна блейзерът му бе отметнат назад, за да даде възможност на ръката да потъне дълбоко в джоба на панталона. Изглеждаше спокоен и уверен, както и неподправено красив.

— Райън? — поздрави го предпазливо.

— Привет, Карли! — усмихна се насреща ѝ, сякаш помежду им никога не е припламвало и най-малкото напрежение. — Слушай, неприятно ми е пак да те притеснявам... но се чудех дали... трябва спешно да се обадя. Ще бъде ли прекалено нахално от моя страна още веднъж да ползвам телефона ти? Обещавам, че няма да се бавя. Знам, че си имаш планове.

Първоначалната ѝ измама отново застрашаваше да я провали. Беше достатъчно неопределена, макар и подвеждаща. Плановите ѝ всъщност бяха за спокойна вечер у дома. Райън сигурно е сметнал, че е с халата, подготвяйки се да се облече за излизане. Дори и сега нямаше кураж да го извади от заблудата. Но въпреки това се чувстваше гузна.

— Няма нищо — изрече тихо и отстъпи, за да го пропусне. Това беше най-малкото, което можеше да стори, за да изкупи лъжата си. — Заповядай.

Той подхвърли едно небрежно „Благодаря!“ през рамо и се запъти към кухнята. Карли си позволи за момент удоволствието да го проследи с поглед, за да се възхити как съвършено приляга блейзерът на широките му рамене, как панталонът му помръдва с всяка крачка и покрива точно колкото е нужно токовете на обувките. Зачуди се дали е работил до сега. Никакъв консервативен костюм с жилетка? После откъсна поглед и се оттегли към дивана, за да имитира равнодушие, достойно за неговото спокойствие.

В кухнята Райън вдигна телефона и набра номера на собствения си офис. Демонстративно задържа телефона към ухото си, докато погледът му прикрито изучаваше обстановката. Всичко беше ново и чисто — от кръглата кухненска маса с белите сгъваеми столове около нея и плексигласовите пръстени за салфетки в комплект със солницата и мелничката за кафе до лъскавите тенджери и тигани с бакърени дъна, закачени на дървената поставка. Беше просторна и светла кухня, току-що излязла от „Метрополитън Хоум“, много красива и удобна. Но все пак нещо липсваше. Не можеше да определи какво точно. Нямаше вид на... обитавана. Липсваха онези малки индивидуални акценти, които очакваше от една толкова интересна жена като Карли. Липсваше... минало.

Озадачен, Райън насочи поглед към всекидневната. Тя седеше на дивана, с гръб към него, заета със същото — бродерия ли беше? — с което очевидно се е занимавала, преди да почука на вратата ѝ. Очите

му обходиха стаята. И пак — всичко беше свършено. Сгъваем диван, мраморни масички, картини по стените, плюшен килим. Прекалено свършено. Къде е тя във всичко това? Ако се беше надявал да научи нещо за нея чрез дома ѝ, изглежда, надеждите му отново пропадаха. Освен че може да си позволи да живее в изискана обстановка, нищо ново не научи. И любопитството му още повече се разпали.

Върна слушалката на място и влезе във всекидневната точно в мига, в който Карли вдигна очи от заниманието си.

— Нямах късмет?

Той поклати глава. Но пък и не беше очаквал да има. Офисът беше тъмен и заключен още преди часове.

— Предполагам, че съм ги изпуснал. С какво се занимаваш?

— Бродирам.

Приблужи се още крачка и застана зад дивана, за да може да се наведе през рамото ѝ.

— Много е красиво.

Тъй като не се доверяваше на треперещите си ръце, тя опъна платното на скута си, за да види докъде е напреднала.

— Работя с коприна. Истинско изпитание. Конците се раздвояват, а ушитото може да се отпусне, ако не ги изпъваш равномерно — прокара тънкия си пръст по златните поля. — Но си заслужава.

Райън беше еднакво заинтригуван както от творението, така и от пръста, който го милваше.

— Какво ще правиш с него, когато го завършиш?

— Ще го поставя в рамка. Подарък е за баща ми.

— Близо ли живее?

— Не — в желанието да успокои ръцете си тя отново взе иглата. Макар че вероятно щеше да се наложи да преработи всеки бод, след като той си замине, изведнъж ѝ се стори по-безопасно ръцете и очите ѝ да са заети с нещо.

— Значи не го виждаш често?

Тя поклати глава, но не погледна нагоре. Чу въздишката на Райън и разбра, че се е изправил и се оглежда из стаята. Тук няма нищо, което да я издаде. Никъде в апартамента няма нищо, което да я издаде.

— Е — изрече тихо, — по-добре да си вървя.

— Излизаш ли?

— Всъщност влизам. Цял ден работих.

Този път тя вдигна очи и забеляза лека умора в дъното на погледа му.

— Винаги ли работиш в събота? — чу се да пита, макар да знаеше, че трябва да го остави да си върви.

— Времето е подходящо да свършиш някои неща. Съдът не работи. В офиса е спокойно. Клиентите са заети с други неща, за да ме занимават с часове по телефона. Разчитам на почивните дни, за да разчистя батаците от седмицата.

— Чувството ми е познато. В неделите също ли работиш?

— У дома. Имам цял куп документи, с които да приключа утре. Но първо трябва да разчистя малко след разопаковането на кашоните с дрехи и разни други неща, които докарах вчера — потърка напрегнатите мускули на тила си. — В това отношение у теб изглежда дяволски по-добре, отколкото при мен.

Карли се усмихна.

— Имам си страхотна прахосмукачка, програмирана да работи сама. Включваш я, сядаш си на дивана с вдигнати крака — има навик да хапе по пръстите — вметна шеговито и продължи с нормален тон: — ... и само наблюдаваш как върши цялата работа.

— Събира ли дрехите от пода?

— Не и тези, които ще искаш пак да облечеш.

Той махна с ръка, загубил интерес.

— Тогава можеш да си я задържиш. На мен ми трябва нещо, което наистина да почисти.

— Струва ми се, че имаш нужда от лична прислужница. Свикнал си на удобства, нали?

Забеляза закачката в очите, долови топлината в гласа ѝ и изпита безкрайно удоволствие, че е съумял да я накара да се отпусне.

— Удобен живот? — възкликна и иронично трепна с устни. — Удобният живот води до безделие, двойна брадичка и много отегчителни разговори на маса. Що се отнася до мен, можеш напълно да отхвърлиш тезата за удобен живот. След тази дълбокомислена проповед май трябва да тръгвам — замълча за момент. — Ще тичаш ли утре сутринта?

— Да — изплъзна ѝ се, преди да се усети какво прави.

Веждите му се повдигнаха въпросително.

— Би ли искала да?... — посочи с глава към вратата с недвусмислена покана.

— Хм, не съм сигурна. Не знам кога точно ще тръгна.

Райън не желаше да пресилва късмета си и затова само кимна. После отвори вратата.

— Смятам да потегля в осем, а на връщане да си взема вестник. Знам, че е малко раничко за неделя сутрин, но ако имаш желание да ми правиш компания... — не довърши думите си. Поканата се разбираше от само себе си. Махна с ръка, помоли се наум и затвори вратата.

Карли мисли много. Райън ѝ харесваше. Интригуваше я. Забавляваше я. Също така я плашеше. След смъртта на Матю никога не се бе чувствала така естествено привлечена от някого. Връзката ѝ с Питър беше по-различна — дълбока и пълнокръвна, макар и лишена от страст. Но страстта е признак за последващ пожар. При тази мисъл тя потрепери.

При битката, която водеше, за да се приспособи към новия си живот, едно обвързване с Райън е последното, от което се нуждае. Беше имала Матю и любовта им завинаги. Беше имала Питър и топлината от близостта, основана на сходството в интересите. През последните десет години беше имала повече, отколкото много жени получават за цял живот. Повече любов. Повече мъка. Изглежда, нещата винаги завършваха зле. Не може да забърква Райън в това.

Само че онова, което решава умът, сърцето може да преобърне за нула време. В действителност бяха минали няколко минути след осем, когато на следващата сутрин Карли се озова до Райън, който бе дълбоко погълнат за трети път да завързва връзките на маратонките си.

Вдигна очи, изправи се и ѝ отправи смутена усмивка:

— Не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Нито пък аз — след като бе прекарала половината нощ в спорове относно разумността да отиде с него, изобщо да насърчава каквито и да са отношения е него, сега изглеждаше леко уморена.

— Стояла си до късно? — попита предпазливо той. Лампата ѝ светеше, когато се прибра в един. Не можа да се сдържи да не се запита дали е била сама.

— Аха — не беше изцяло лъжа.

Райън отправи поглед към реката, за да се освободи от завладялата го ревност, после се извърна с по-ведър израз.

— Да вървим ли?

Тя кимна и двамата затичаха полека, влизайки в ритъм едва след като навлязоха по пътеката край реката. Изминаха няколко минути мълчаливо, преди Карли да започне да усеща как се отпуска. Струваше ѝ се, че няма смисъл да преповтаря отново всички „за“ и „против“ решението си. Разбираше, че е твърде податлива на очарованието на Райън. Разбираше, че опасността само се отлага. Но, по дяволите, иска да тича с него! Чувстваше се защитена и щастлива. Заслужава да се поглези от време на време. В края на краищата става дума само за бягане.

Няколко пъти последователно пое дъх и насочи вниманието си от високия, атлетичен мъж до себе си към свежия, ясен ден край тях.

— Отново хубав ден, а?

— Да. Няма да са още много.

— Чудя се дали ще почистват тази пътека през зимата.

— Никога ли не си тичала през зимата?

— Никога не съм тичала тук през зимата.

— Искаш да кажеш — покрай реката?

— Искам да кажа — в Бостън.

— Значи си новодошла?

— Аха.

— От?

Само за миг усети как я пробужда чувство за вина. Но на нея ѝ бе осигурено минало, при това достоверно, и бе задължена да го използва.

— Сан Диего.

— Там ли си израснала?

— Не. Там работех.

— Какво?

— Преподавам — получи се по-лесно, отколкото очакваше — накъсаната размяна на реплики се облекчаваше от ритъма на бягането. Ако седяха на чаша кафе, лице в лице, може би щеше да се затрудни повече.

— С това ли се занимаваш и сега?

— Аха.

— Къде?

— „Ранд Академи“.

— „Ранд“? — хвърли ѝ бърз поглед и лека усмивка. — Сериозно? Много от децата на партньорите ми учат там. Трябва да е наистина от висока класа.

— Справяме се добре с подготвянето за колеж.

— Откога си там?

— От септември.

— А в Кеймбридж?

— От юли.

Продължиха да тичат, стигнаха до моста, прекосиха и свиха по пътеката покрай Стороу Драйв. Движението беше още по-слабо от предния ден. Сякаш разполагаха с целия свят само за себе си.

— Ами ти? — попита между две вдишвания Карли.

— Да-а-а? — провлече въпросително Райън.

— Къде живееше до вчера?

— В Уинчестър. На около половин час нагоре — посочи с глава в северна посока.

— В апартамент?

— Къща.

— Сам? Имам предвид — добави бързо, — нали не си женен или нещо такова? — просто беше приела, че е сам. Сега, след като зададе въпроса, не бе съвсем сигурна дали ще бъде разочарована или огорчена.

Укорителният поглед, който ѝ отправи, изключваше и двете.

— Ако бях женен — заяви той решително, — никога нямаше да ти досаждам, както направих вчера. Що се отнася до „нещо такова“, отговорът е „не“.

— Странно — отрони тя, разсъждавайки на глас, докато бягаха рамо до рамо по пътеката.

— Какво?

— Че не си обвързан. Бих казала, че...

— ... че енергичен, духовит и красив тип като мен със сигурност би трябвало да е впримчен досега?

Видя извитите му със самоирония вежди и не можа да сдържи усмивката си.

— Не точно по начина, по който се изрази, но крайният резултат е същият.

— Крайният резултат. Ах! Трябва да си призная, че имам опит с този краен резултат.

— Бил си женен?

— Точно така. Също като теб.

Отначало Карли не реагира на уловката му. След това, изведнъж почувствала се много смела, реши да я поеме:

— Не съм разведена.

Райън леко се намръщи.

— Но живееш сама. Разделени? — тя поклати глава и той усети как нещо в него се смразява. Свободна връзка. Халка на дясната ръка. — Тогава съпругът ти не е тук?

Карли отправи поглед към водата. В нея се отразяваха няколкото неподвижни облачета и тя изглеждаше напълно неподвижна, докато самотна състезателна лодка не издълба равномерна бразда по повърхността ѝ.

— Той умря.

Райън за момент наруши ритъма си. Вдовица? На нейната възраст? От всички възможни варианти точно това изобщо не му бе хрумнало.

— Съжалявам — изрече тихо и отново изравни крачка с нейната. — Скоро ли?

Очите ѝ гледаха отнесено:

— Преди четири години.

— Четири години? — думите просто сами изскочиха на езика му. — Била си толкова млада.

— Бях на двайсет и пет.

— Какво се случи?... Ох... — поклати глава, ужасен от себе си, — ... забрави го! Не трябваше да питам.

— Няма нищо — поради някаква причина, която не желаше сега да анализира, искаше той да знае. Това беше част от измислицата, която изобщо не бе измислена. — Стана в един хотел — думите ѝ бяха накъсани от тръскането на тялото, но и от още нещо, което я сграбчваше всеки път, когато си позволяваше да се върне към тези мисли. — Имаше пожар. Бил е на четиридесетия етаж. Не успял да се спаси.

Почти не усети ръката на рамото си, докато тя не я стисна лекичко, за да забави крачката ѝ. Стресната сред виденията от ада, тя

рязко спря на място и се вгледа смаяно в Райън.

— Съжалявам, Карли. Сигурно е било много мъчително за теб — това определено обясняваше мъката, която бе видял в очите ѝ.

— Мъчително за мен? — простена шепнешком. — Мъчително е било за него! Димът... пламъците. Казаха, че се опитал да стигне до стълбището. Почти успял...

Райън не бе сигурен дали е на ръба да се разплаче, или накъсаното ѝ дишане се дължи само на умората. Но разбра, че през изминалите четири години сигурно много пъти се е измъчвала. Това беше терзанието на оцелелите, които си представяха ужаса на последните мигове. Беше ставал свидетел на подобни терзания веднъж досега — в мъката на майка, чиято дъщеричка се бе удавила в недобре поддържания общински плувен басейн. Тогава водеше дело за престъпна небрежност. Сега, извън правната материя и съдебната зала, нямаше рецепта за съчувствие.

Подтикван от обзелото го желание да я утеши, той постави ръце от двете страни на врата ѝ и лекичко започна да разтрива напрегнатите мускули. Все още изглеждаше някъде далеч. Това го плашеше.

— Всичко е наред, Карли — заговори тихо. — Понякога се случват такива неща.

— Но точно на Матю? — името на съпруга ѝ би трябвало да е Малкълм. Потънала в спомените, тя не забеляза грешката си. — Беше толкова мил и добър.

— Нещастieto не подбира. Добър, лош, мил, груб — нямаме никаква власт над него.

Очите ѝ се замъглиха, но в тях нямаше сълзи.

— Знам. Но въпреки това продължават всички онези „ами ако“. Ами ако беше излязъл да пийне заедно с останалите момчета? Ами ако беше на третия етаж? Ами ако, първо на първо, от службата изобщо не го бяха изпратили?

— Но са го изпратили — кротко възрази той, способен единствено да гадае, че съпругът ѝ вероятно е бил в командировка. — Не е бил на третия етаж и не е излязъл да пие. Не разбираш ли, не можеш да се измъчваш за това какво е могло да бъде. Станалото не може да се промени. Можеш само да продължиш да живееш. Можеш само да гледаш напред.

Повече и извън думите му блесналата в очите му надежда привлече вниманието на Карли. Тя бавно се върна от обхванатата в пламъци хотелска стая към действителността, към утехата на този мъж, към дългите пръсти, които нежно се плъзгаха по врата ѝ. Чуха се приближаващи стъпки и друг бегач ги задмина с поздрав. По Стороу Драйв бързо профучаваха случайни коли. Ято гъски отлетя на юг. Главата на Райън закриваше изгряващото слънце, чиито неспокойни лъчи трептяха около гъстите му коси.

— Знам, че си прав — изрече шепнешком, потънала в погледа му. — И се опитвам — понякога е трудно да гледаш напред, когато толкова голяма част от миналото е унищожителен огън. Благоразумието налагаше да гледа напред, следвайки не само съвета на Райън, на Сам и на баща си, но и собствения си здрав разум. И макар сърцето ѝ да не искаше винаги да се подчини, тя наистина опитваше. Наистина.

И тогава Райън се усмихна, изпълнен с гордост за куража, който накара брадичката ѝ да се повдигне, макар и почти незабележимо.

— Ще стане, Карли. Ще видиш. Ти си силна и умна!

Очите му не я изпускаха, разтапяйки я до самата ѝ същност.

— Съжалявам.

— За какво?

— Че наприказвах всичко това. Обикновено се владее по-добре.

— Може би точно затова го изля навън. Може би си имала нужда да го излееш.

— Но точно на теб? — вдигна очи изумена. — Та ние не се познаваме — възрази, по-скоро с остра критичност към себе си.

— Не е точно така — кротко отвърна той. — Има моменти, когато поглеждам в очите ти и ми се струва, че съм те познавал цял живот.

— Но не си.

— Още не — отново се усмихна той. — Та като стана дума... — повдигна лицето ѝ с палец. — ... така и не си ми казала какво преподаваш.

Останаха за един последен миг, загледани един в друг, в мълчаливо усещане за нещо изключително необикновено, преминало помежду им. За Карли то бе споделянето на мъката ѝ — нещо, което не бе правила по този начин с никое друго човешко същество. Беше

разкрила пред Райън част от Робин. И в този момент, вместо да се почувства двулична, се бе почувствала странно цялостна.

За Райън то беше друго. Макар и само за няколко мига беше успял да проникне под черупката на Карли и да зърне част от нея — нещо, което бе убеден, че малцина са виждали. Беше отвърнала на целувката му... точно така... устните им изобщо не бяха се докоснали... но тя бе отвърнала на целувката му.

Палецът му се премести от нежната извивка на брадичката към устните. Омагьосан, бавно очерта чувствената им извивка и усети как се разтварят под докосването му. И тогава очите му потърсиха нейните и разбра, че в този момент тя е по-открита пред него от всякога. Ударите на сърцето му се ускориха, пулсът на шията ѝ ги последва. Ако смята да се бори за настоящето, ще трябва да го отстоява.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато този път сведе глава, нямаше ръка, която да го възпре. Целуна я съвсем лекичко — отначало едва докосвайки устните ѝ, после много бавно и предпазливо засили натиска. Топлината ѝ беше опияняваща, точно толкова сладка, колкото си я беше представял, докато лежеше в леглото си снощи, неудовлетворен и напрегнат. Задържа се — нямаше защо да бърза. В този необикновен миг от живота си просто затвори очи и се наслади на усещането за пълно удовлетворение. Струваше му се, че няма по-важна цел от това най-просто вкусане на устни, от този най-прост акт на опознаване.

Карли също го усети. Времето изглеждаше спряло. Отхвърли всяка мисъл за последствията. Усещаше устните на Райън върху своите — твърди и мъжествени и въпреки това нежни и ненатрапчиви. В движението им имаше нещо увеличащо. Бяха изкусителни, неустойими. Когато на свой ред разтвори устни, почувства гъделичкането на брадата му. Усещането бе не по-малко опияняващо от задълбочаването на целувката му.

И Карли се остави да я понесе, отстъпи пред очарованието му, усети се морна, разточителна и лека. После и езикът му се включи в играта и тя почувства нещо много по-дълбоко. Беше съзнаване, пробуждане. Тя е жена. За първи път от много месеци осъзнаваше женската си същност.

Думите бяха ненужни. Видя смаяното ѝ изумление, почувства го мъничко и у себе си. Тези кратки мигове бяха по-разтърсващи от всичко, което бе изпитвал. Дори и сега тялото му представляваше стегнат възел, но не толкова в очакване на онова, което би могло да последва, а от изумление за току-що случилото се.

Карли си пое дъх.

— Райън? — успя да прошепне.

— Шшт! — притисна пръст към устните ѝ и леко поклати глава. Струваше му се напълно погрешно да се опитва да анализира станалото, също както му се струваше глупаво да се извинява за него.

Беше само един светъл миг, вече отминал, но оставил след себе си вибриращ спомен. Бавно отпусна ръка и посочи с глава към Бостън. С едно последно успокояващо вдишване тя кимна и поднови бягането.

Ако не друго, поне темпото им бе по-бързо. Когато стигнаха до мястото, където Карли обикновено обръщаше, Райън й хвърли бърз поглед.

— Как се справяш? — опипа почвата.

— Добре съм.

Така че продължиха да тичат напред, след което обърнаха по безмълвно споразумение там, докъдето той я бе завел предната сутрин, и изминаха обратното разстояние, разменяйки само няколко епизодични реплики.

— Та какво преподаваш?

— Английски.

Пое информацията, после отново я стрелна с поглед:

— Специалност?

— Литературно творчество.

Насреща им се зададоха двойка велосипедисти и Райън изостана крачка назад, подреждайки се зад нея, докато отминат.

— Ти самата занимаваш ли се?

— С какво?

— С литературно творчество.

— Малко — отрони лаконично.

Тук Райън се отказа, като се запита дали не е един от онези учители, които могат да преподават, но не могат да го правят. Спомняше си своя тренинг по скокове във вода от гимназията — блестящ в обясняването на техниките, в анализирането на достойнствата и откриването на недостатъците. Но едва можеше да направи и най-проста чупка, да не говорим за полузавъртане с двойно задно салто. Усмихна се, разнежен от спомена, после го върна обратно в паметта си и сведе поглед към Карли.

— Доволна ли си в „Ранд“?

— Аха. Децата са страхотни.

— Класове?...

— Които уча? — отвърна на погледа му, безсилна да не забележи потната ивица, овлажнила предната част на фланелата му. Когато й кимна, косата му залепна по челото. Изглеждаше смущаващо

мъжествен. — Втора и трета година — съобщи рязко и се втурна напред.

Райън ускори крачката си успоредно с нея. Макар и позагрял, съвсем не се чувстваше уморен. Имаше някакво освобождаване да бягаш така по улицата, някакво отърсване от необходимостта да се замисляш каква да е следващата стъпка. Целуна Карли, тя отвърна на целувката му. Двамата преживяха нещо, което чувстваше, че е достатъчно необикновено, за да отстоява. Но усещаше, че стъпва върху несигурна почва. Трябва да се движи внимателно.

Докато тичаха напред, Карли се чудеше за какво ли си мисли Райън. Зърнатият тайничко израз на лицето му бе вгълбен и сериозен. Реши, че мислите му са се насочили към работата. Не беше ли използвала и тя времето, докато бяга, за да преповтори наум уроците си или да планира предстоящи задачи? Да можеше и сега да го направи! Но устните ѝ още горяха от целувката на Райън, а огнената диря слизаше и по-надолу. В опит да се разсее насочи мислите си към Ню Йорк.

Бяха изминали няколко години, откакто не бе ходила там, и дори без вълнението от срещата с баща си, пак очакваше пътуването с нетърпение. Времето, което двамата с Матю прекарваха там, бе време на прелестно безгрижие. Той беше асистент по икономика, а тя — негова студентка. Ожениха се по средата на втората ѝ година, преди да е навършила деветнайсет. Ужасно влюбени, бяха напълно убедени, че разликата им от четиринайсет години е без значение. И така беше. Заедно ходеха на училище и заедно учеха. Щом тя се дипломира, се преместиха в Чикаго, където му бяха предложили професорско място. След това животът стана по-напрегнат — по-големи задължения за Матю, трудно извоювани назначения за Карли — толкова по-мили ѝ бяха спомените от Ню Йорк.

А сега ѝ предстои да се върне там. Двамата с баща ѝ ще вечерят в някой изискан ресторант, ще се разхождат заедно по булевардите, може би ще изгледат едно или две представления. Безопасно ли е? По челото ѝ пробяга лека сянка. Сам казва, че да. Именно той от самото начало предложи Ню Йорк. Анонимността на тълпата, казваше. Карли предполагаше, че има право. Поне беше решила да му вярва. Имаше нужда от това пътуване. Имаше нужда да види познатото лице на баща си. За тези два-три дни отново ще бъде Робин. Само временно...

Когато стигнаха до малкия наклон към моста, Райън я прихвана за лакътя. Забавиха ход, докато платното се освободи, после притичаха през него и подновиха бягането от другата страна на реката.

Дълго след като я пусна Карли усещаше докосването му върху ръката си. Как би погледнал на измама от рода на тази, с която тя си служеше? Той е юрист — може би ще разбере. От всички мъже, които бе срещнала от началото на новия си живот, единствено Райън имаше шансове да я развълнува. Това бе очевидно още от първия миг. С Райън изпитваше вина за двойствения си живот. Нито я искаше, нито се нуждаеше от нея. Но беше взела решение преди много месеци и сега възнамеряваше да си понесе последствията.

Изведнъж се почувства уморена и леко изостана. Райън също забави темпото. Вгледа се внимателно в нея и забеляза почти недоловимото отпускане на раменете.

— Добре ли си? — попита тихо.

Тя стреснато вдигна поглед:

— Хм? Разбира се!

— Стори ми се малко тъжна.

Карли поклати глава в знак на отрицание и едновременно с това направи усилие да поддържа равномерно темпо.

— Имаш ли сили да минем през площада? — попита той, когато стигнаха до страничната уличка, по която искаше да отбие. На въпросителния ѝ поглед бързо поясни: — За вестник. Искях да взема един.

Разумно действие бе да продължи напред, докато той направи отклонението си. Може да се върне в апартамента, да вземе душ и да си направи закуска, после да седне със своя вестник, който по това време вече ще е пристигнал. Но въздухът беше така свеж, а у дома — толкова самотно! Ще си позволи да удължи още съвсем мъничко удоволствието.

— Води ме — отвърна и той тръгна напред, насочвайки я през Мемориъл Драйв към тесните странични улички, които криволичеха към площада. Рядко се забелязваха признаци на живот, което бе съвсем обичайно за неделя сутрин. Но Харвард се усещаше навсякъде — в тухлените здания покрай улиците, в стикерите, които красяха не една броня на кола, в множеството заведения за сандвичи, които следобед щяха да се изпълнят със студенти.

Спряха пред будката в центъра на площада.

— Искаш ли един? — попита Райън и огледа вестниците, струпани като малък небостъргач.

Карли усмихнато тръсна глава:

— Не, благодаря.

— Сигурна ли си? — измъкна пари от чорапа си.

— Чака ме у дома.

Той кимна и плати вестника, после хвърли бърз поглед на заглавията, преди да напъха дебелия пакет под мишница.

— Ами поничка? — попита отново, забелязвайки надписа на едно кафене на ъгъла.

— Не-е.

— Кафе?

— Ъ-ъ.

— Безалкохолно?

Карли поклати глава.

— Следобед? — какво пък, по дяволите! Няма какво да губи.

Тя се намръщи, развеселена, насреща му.

— Какво имаш предвид под следобед? Продава ли се?

— Може да се спазари на много прилична цена.

— Невъзможен си — засмя се тихо.

— Не, само самотен. Смятах да работя, но... — вдигна лице и се загледа в небето. — Денят е толкова прекрасен. Срамота е да не се възползва човек. Като се има предвид климатът на Нова Англия, до седмица ще си имаме сняг.

— Глупости! Сега сигурно стига до двайсет градуса — кожата ѝ бе овлажняла; бледосинята ѝ тениска прилепваше към гръдния ѝ кош. След като се обърнаха и поеха в посока към техния блок, тя се наслади на приятното раздвижване на въздуха върху лицето си. — Наистина ли смяташ, че ще се промени толкова бързо?

— Обикновено така става. Има някаква връзка с морския бриз, струва ми се — замълча, после направи рязък скок: — Е, какво ще кажеш? Можем да отидем до Глочестър и после цял следобед да се разхождаме по брега.

Но тя поклати глава:

— Не мога. Трябва да работя.

— Да работиш? Правиш го по цяла седмица. Не си ли заслужила един следобед за почивка?

— Вече отделих един следобед за почивка. Вчера.

— И какво прави? — спомни си как беше отишъл в апартамента ѝ на връщане от работа и как я бе заварил, сгушена на дивана в дългия бял халат. Беше сметнал, че току-що си е взела душ и изчаква да се облече за вечерта. Отново се запита с кого ли е била. Но чувството на ревност бе далеч по-незначително в сравнение с другите чувства, които пробуди у него. Изглеждаше толкова невинна, толкова привлекателна, така безкрайно чувствена — дори и сега трябваше да потисне желанието си да се протегне и да я докосне.

— Ходих в музея.

— Нима? — възкликна той, прикривайки страстта под бодрия тон. — В Музея на изобразителното изкуство?

— Аха. Одобряваш ли?

— Предполагам.

— Какво означава това „предполагам“?

— Зависи с кого си била в музея.

Усмихна му се с престорена скромност и започна да изрежда придружителите си:

— Я да видим, Джордж Уошингтън беше там, както и Джон Хенкок, Бен Франклин, Огюст Реноар, Винсент Ван Гог...

— Някой жив мъж?

— Няколко. Не разбрах имената им. Нито един не беше сам.

— Но ти — да.

С въздишка и неохотно тя изостави шеговития тон.

— В смисъла, който влагаш, да — минаха покрай „Фердинанд“ и „Синият папагал“ и продължиха в спокоен ход.

— Това притеснява ли те?

Тя го погледна изненадано:

— Да ходя някъде сама?

Въпросът беше спорен. От една страна, никога не се е страхувала да излиза сама. От друга, наистина бе станала дяволски плашлива след сблъсъка с главореза на Гари Кълбърт, довел до включването ѝ в Програмата за защита на свидетели.

— Не — започна, като внимателно подбираше думи, които да не са изцяло измамни. — Свикнала съм да съм сама. Не че е лошо

понякога да си имаш компания — уплашена, че Райън може да долови покана, което не отговаряше на намеренията ѝ, побърза да продължи с по-уверен глас: — Така че това ми беше почивката. Днес работя.

— Какво трябва да правиш?

— Да прегледам цял куп есета, да подготвя изпит.

— Вече приближават изпитите?

— Ние сме на три срочна система. Първият срок приключва до Деня на благодарността. Контролните започват след седмица и половина. До сряда трябва да предам в канцеларията предварителния си план, за да може секретарката да се заеме с работата.

Продължиха да вървят напред. В отсъствието на разговор Карли осъзна колко много неща би казала на Райън, вместо да е обратно. Но пък колкото по-малко знае за него, толкова по-добре. Двамата нямат общо бъдеще.

Не беше усетила колко мрачно е станало изражението ѝ, докато Райън не ѝ обърна внимание.

— Ето те пак! Изключи се от мен.

Бързо погледна нагоре към него и се опита да се усмихне:

— Съжалявам. Просто си мислех за изпитите и всичко останало.

Подозираше, че „останалото“ няма нищо общо с изпитите, но нямаше как да разбере. Вместо това, насочи усилията си как най-добре да си издейства място в живота ѝ. Когато, вдъхновението го озари, очите му заблестяха.

— Слушай, и аз имам работа днес. Можем да работим заедно. Имам предвид, можем да си вършим всеки своята работа заедно — в една стая.

Карли си представи как седят на кухненската маса, коленете им се докосват под плота и на момента разбра, че поне тя никога не би могла да се концентрира.

— Аз действительно трябва да работя.

Последва я замислен, но изобщо не се предаваше.

— Тогава в библиотеката. В Юридическия факултет е пълна тишина. Там няма да смеем да си говорим.

Но не толкова разговорите я притесняваха, колкото погледите, усещането, насладата от близостта. Една такава съвместна работа може да доведе до друга, после ще пият кафе, след това и вечеря. Твърде лесно би било да се привикне с тези неща.

— Благодаря, Райън, но по-добре да си остана вкъщи.

Изглежда я подозрително.

— Сигурна ли си? — кимна и той се отказа. Засега. Трябва да има причина за нежеланието ѝ. Не можеше да повярва, че все още жали съпруга си, починал преди четири години. И не можеше да намери обяснение за онзи поглед на отчаян страх, който неведнъж бе забелязал в очите ѝ. Искаше му се да има смелостта да я попита директно. Но се съмняваше, че ще му отговори, а се боеше, че само ще подложи на риск връзката помежду им.

Когато дворът се появи насреща им, Карли пое дълбоко дъх.

— Беше много приятно. Благодаря ти!

— Нищо не съм направил.

— Е, все пак ми беше приятно да потичаме — ще трябва да ѝ стигне за цяла седмица.

Тръгнаха по пътеката към входната врата.

— Наистина беше приятно — изрече тихо той и издърпа вратата, за да я пропусне да мине. Погледна надолу и за пореден път усети привличането. Едва стигаше до брадичката му дори с върха на завързаната си в хлабава конска опашка коса. Немирни кичури се бяха измъкнали по време на бягането и сега полепваха, влажни, по тила ѝ. Със спортните си шорти и маратонки изглеждаше мъничка, уязвима и... смела. Думата изскочи съвсем неочаквано в съзнанието му. Мислеше си разсеяно за това, когато Карли спря в основата на стълбите и се обърна с въпросително изражение към него.

— Няма ли да я вземеш?

— Какво да взема?

— Бележката, която стърчи от пощенската ти кутия.

Той се извърна назад към фоайето. Наистина в тесния процеп на кутията имаше пъхната бележка.

Карли остана да го наблюдава как я отваря и чете надрасканото кратко съобщение. Като го видя как смръщи вежди, незабавно забрави решението си за дистанция.

— Някакви проблеми ли? — попита и се приближи до мястото, където той стоеше, вперил поглед в късчето хартия.

— Не знам — погледът му бе неспокоен. — От партньора ми е, Хауард Милър. Исква веднага да му се обадя.

— Това неприятности ли означава?

— Не съм сигурен — отново погледна бележката в напразен опит да открие някакъв скрит смисъл. — Щом си е направил труда да дойде дотук чак от Уилзли, сигурно има нещо предвид — тъмните му вежди се склениха, напругайки се да отгатне какво може да е то.

— Можеш да използваш моя телефон — чу се да предлага Карли. Обърна се и пое по стъпалата, клекна пред вратата си, за да вземе вестника, после влезе вътре, без изобщо да поглежда назад. Райън се появи в антрето й само след секунди.

— Наистина много се извинявам — изрече, като се насочи право към кухнята и спря, колкото да остави вестника си на масата, преди да вдигне слушалката. — Доста работа отварям на телефона ти.

Карли се усмихна.

— Ще го преживее — след това остави своя вестник във всекидневната и се отправи по коридора. Когато се върна, носеше две чисти хавлиени кърпи, едната, от които предложи на Райън, преди да се настани на дивана и да попие потта от лицето и врата си, като едновременно с това преглеждаше неделните заглавия. От мястото, където се намираше, просто нямаше как да не чува разговора на Райън.

— Сенди? — прокара кърпата по челото си. — Там ли е Хауард? — последва пауза. Райън праметна кърпата през врата си.

— Да, Хауард. Какво има? — настъпи продължителна и злокобна тишина. — Какво? — в гласа му прозвуча недоверие, после изумление. — Боже мой!

Карли се извъртя на място, за да погледне назад към него и да види изписаната на лицето му болка. Сърцето й заби ускорено, заслушана в напрегнатите му въпроси: „Кога?“, после „Къде?“ и накрая „Как?“. След това сякаш се съживи.

— Какво имаш предвид с това, че няма да ни кажат? Имаме право да получим такава информация! — партньорът му явно се опита да го успокои, но гневът му избухна: — По дяволите, Хауард, копелето го е пипнало! Самоубийство — друг път! Ще се обадя в прокуратурата...

Тъй като й беше невъзможно да се престори любезно, че не е чула, Карли бавно се приближи и застана до кухненската врата. Райън беше прекалено увлечен в яростта си, за да забележи. Веждите му здраво се склениха над очите, които сега бяха тъмни и застрашителни. Едната ръка стискаше грубо телефонната слушалка, а другата се

опираше силно в стената. Челюстта му, прикрита от гъстата брада, изглеждаше като изваяна от стомана.

— Това са пълни глупости! Искам аутопсия! Ще го измъкнат на бърза ръка от моргата и ще го погребат, преди някой да се е усетил. Казвам ти, че...

Шумно го прекъснаха. Дори и Карли чу, макар да не долови точните думи на Хауард Милър. Но Райън се заслуша и съвсем бавно започна да се успокоява. Когато отново заговори, в гласа му се долавяха нотки на примирение.

— Окей, окей — въздъхна и понижи глас: — Ще ти се обадя пак след десет минути. Петнайсет тогава — върна слушалката обратно и затвори очи. Изглеждаше много разстроен.

Карли пристъпи още една крачка по-близо.

— Райън? — изрече тихо. — Какво има?

Той я погледна изненадан, за момент забравил за присъствието ѝ. При вида на тревожния ѝ израз се почувства двойно притеснен. Не ѝ трябваше да чува това. Господ е свидетел, че и без това се е сблъскала достатъчно отблизо със смъртта.

Прокара пръсти през косата си и я отметна от челото.

— Нищо, за което да се безпокоиш.

— Предпочиташ да не говориш за това?

— Предпочитам да не те натоварвам с него.

Тя кротко го смъмри:

— Не съм толкова чуплива. Понякога е добре да споделиш нещата. Освен това след начина, по който ти излях всичко преди малко...

Задържа погледа ѝ и видя нещо, което не беше виждал преди. Тя наистина искаше той да говори с нея — не беше само празно предложение. И това беше първата толкова открита покана, която му отправяше.

— Защиствах един човек с обвинение в незаконна продажба.

— Наркотици?

— Хероин — кокалчетата на пръстите му бяха побелели от здраво вкопчените в кърпата ръце. — Деветнайсет годишно хлапе, което от години живее извън закона. Много интелигентно. Многократно успявало да разиграва полицията. Но достатъчно

глупаво, за да си въобразява, че с малко повече пари — винаги още малко повече пари — ще може да се измъкне от тази каша.

— Но не е могъл?

— Този път — не. Намерили са го мъртъв в килията снощи. Майка му е уведомена. Като не могла да се свърже с мен, издирила номера на Хауард в указателя — сведе очи и се загледа навъсено в пода. — Това е престъпление. Затворът е престъпление. Пълно беззаконие, доколкото познаваме закона. Момче като Луис се нуждаеше от помощ. Беше объркан и отчаян. Детството му е минало между бягствата от къщи и опитите да защити майка си от побоите на бащата пияница. Момчето не притежаваше нищо друго, освен насочен в неправилна посока ум и майка, която го обича. Това е жалкото. Именно майка му ми се обади най-напред. Кълна се, че тази жена беше готова да се продаде в робство, ако това би помогнало да събере пари за защита на Луис.

— И откъде ги намери?

— Отникъде. Не й... не й вземам такса.

— Значи го правиш? — не всички адвокати го правеха. Още едно нещо, достойно за уважение.

— Ако сметна, че случаят си заслужава — замълча, за да потърка с крайчеца на кърпата долния ръб на брадата си. — Понякога юристите поемат даден случай безплатно като услуга за някой друг. Понякога го поемат, защото вярват, че клиентът заслужава да го представляват. Освен това има и случаи, които предлагат възможност за установяване на прецедент в съдебната практика. И накрая идват онези случаи, които просто са достатъчно интересни или предизвикателни за един адвокат да се заеме с тях, независимо дали му се плаща или не.

— А този на Луис? — подхвърли Карли, увлечена от теорията му.

— Луис — въздъхна той — беше просто някой, който се нуждаеше от помощ. От приятелска ръка. Животът е бил суров към него. Струваше ми се несправедливо. Не че съм смятал, че ще мога да го „спася“. Беше това, което беше, създаден от деветнайсет години дяволски живот — вдигна очи и гласът му прозвуча дълбок и силен: — Беше пристрастен. Имаш ли някаква представа какво става с наркоманите там, вътре? — Карли бе прочела своя дял по темата, но той бързо продължи нататък: — Това е по-лоша съдба и от смъртта. Особено в положението, в което се намираше Луис — между ченгетата

и замесените вътре типове, — когато можеше или да се измъкне, или да се пречупи — промърмори едно почти недоловимо „По дяволите!“ и гневно извърна поглед. — Не мога да повярвам, че се е самоубил.

— Така ли казват?

— Така са казали на майка му. Хауард се опитва да се свърже с някого в затвора — погледна часовника си. — Трябва да му се обадя след десет минути — поколеба се и посочи с глава към телефона. — Ще имаш ли нещо...

— Разбира се, че не — отхвърли извиненията му с ръка. Мислите й вече се бяха задвижили, детективът в нея беше в действие. — Но другата възможност е убийство, нали?

— Точно така.

— Наистина ли смяташ, че е възможно?

— Получавал е наркотика от някой действително силен. Известни са такива случаи — процеди през зъби.

— Извършено от вътрешен човек, нает от доставчика?

— Или ченгетата.

Думите му увиснаха във въздуха като серни пари над каучуков завод. Карли не можа да удържи удивлението си. Макар представителите на полицията, с които се бе сблъскала по време на собствените си изпитания, да бяха относително безвредни, познаваше достатъчно от тях, които изобщо не бяха такива. И все пак — убийство? О, случвало се е. Само преди година имаше един инцидент в Чикаго. Там полицаят бе обвинен в непредумишлено убийство, пониска степен, въз основа на това, че по време на схватката е използвал прекомерна сила, причинила удар по главата на мъжа в задната част на камион. Полицията беше загубил работата си, но не бе излежал нито ден в затвора. Случаят бе изправил обществеността срещу службите. Решаването му беше компромис без победител.

— Съжалявам, Райън — прошепна тя и отново се върна към действителността и мрачното му изражение. — Ще успеете ли да разберете?

— Точно това не знам. Затова Хауард иска той да се занимава със случая — отпрати й иронична усмивка. — Смята, че аз ще проваля работата с обвиненията си.

— Така ли?

— Ако надуша, че прикриват нещо, можеш да си сигурна. Възможно е да е бил друг затворник, покровителстван от някой от охраната. По дяволите, възможно е наистина да е било самоубийство — гласът му се снижи: — Просто не знам — отново погледна часовника си и остана мълчалив.

— Какво ще кажеш за малко кафе? — предложи тя с желание да успее да облекчи очакването му.

— Хм? О, не, изобщо не се притеснявай за мен.

— И без това ще правя. Искаш ли малко?

Сви рамене, после кимна, но не проговори, доволен само да я наблюдава как изважда буркан с кафе от шкафчето, как поставя нужното количество във филтъра и го наглася в кафеарката. Движеше се с увереност, която му действаше успокояващо. Много странно. Сякаш винаги е била тук, за да го изслуша, да предложи подкрепата си. Алайса никога не би си и помислила да разпитва за правните му дела. Тя ги искаше, оставени в офиса, надлежно складирани и забравени след края на работното време. И той точно така постъпваше, макар че „работното време“ ставаше все по-дълго и по-дълго. Беше отказала да приеме любовта му към работата; той беше отказал да приеме отказа ѝ. Получи се патова ситуация — едно от многото непреодолими различия, довели до развода им.

А сега тук беше Карли. Тиха и сама. Интригуваща, но и заинтригувана, независимо от яростта, с която бранеше уединението си. Можеше с лекота да се разкрива пред нея, като че тя е тази, която се е врекла да го приеме за добро и лошо, след като в действителност нямаше и два дни, откакто я познава.

— Как го пиеш? — гласът ѝ наруши мислите му и той усети, че се е заяпал. Стреснато отмести поглед от лицето ѝ към кафето, което вече бе започнало да се отцежда в каничката.

Прокашля се, за да си осигури малко време, и се съсредоточи отново.

— Без захар е добре — после пак се облегна на плота, недалеч от нея, и огледа стаята. Безупречна, както винаги. Спретната, блестяща. Погледът му се плъзна към всекидневната, за да открие същото. Какво е това, което го смущава?

Излезе от кухнята и нехайно се приближи към дивана, като го заобиколи и мина покрай двойката резбовани мраморни масички.

Краката сами го отведоха до секцията от бяло лакирано дърво, където разгледа букета копринени цветя в елегантната ваза, безмълвния екран на телевизора, прекрасната колекция от книги — художествена литература, но и томове по изобразително изкуство, театър и фотография.

Нещо липсваше. Озадачен, отново огледа всичко, после замислено се върна в кухнята, точно навреме, за да види как Карли изважда две чаши от шкафчето. Прекрасна е. Прекрасна и интригуваща. Но домът ѝ? Липсваше му... липсваше му... индивидуалност. Точно така! В дома ѝ нямаше нищо, което да го отличава, което да носи отпечатъка на уникалната ѝ индивидуалност. Странно!

Заедно с чашата кафе Карли предложи и плаха усмивка. Измърмори едва чуто „благодаря“, пое я и отново се облегна на плота. Осезаемо усещаше присъствието на Карли и тя — неговото. Когато телефонът иззвъня, и двамата се сепнаха.

Райън инстинктивно посегна към слушалката, сякаш е неговият собствен. Ръката на Карли увисна във въздуха.

— Ало? — чу го да казва, после видя как леко свъси вежди и ѝ отправя въпросителен поглед. — Робин? — потискайки уплашения стон, тя успя да помръдне с рамене. — Тук няма Робин — отвърна той безапелационно. — Сигурно сте сгрешили номера.

Остави слушалката и стрелна смутено очи по посока на Карли.

— Съжалявам. Изглежда, малко съм притеснен. Забравих, че това не е моят телефон.

Ако самата Карли не бе малко притеснена, би могла да се поддаде на плахата усмивка, която изви дяволито устните му. Но мислите ѝ бяха насочени към обаждането, към името, изскочило от тези устни само преди секунди.

Рязко тръсна глава в опит да имитира безгрижие.

— Няма проблем. Грешният номер си е грешен номер — но не беше. Някой се бе обадил да търси Робин, а при това никой, който би могъл да го направи, не знаеше номера ѝ. Прониза я леден страх. Трябва да се обади на Сам. Но докато Райън е тук? Не е разумно.

От друга страна, присъствието на Райън предлагаше някаква утеха: една напълно невинна защита. Равнодушният му поглед, когато

повтаряше името Робин, изглеждаше достатъчно достоверен — освен ако не беше част от умел, бавен похват за психологически тормоз.

— Ей, ама аз те разтревожих — подхвърли меко той и прекъсна тези най-ужасни мисли. — Изглеждаш, като че ли си видяла призрак.

Призракът на Робин Харт — много близо, помисли си тя.

— Разбира се, че не. Трябва да е от тичането. По десет километра две последователни сутрини — изглежда, не съм свикнала.

Леко прокара пръсти по страната ѝ, докато погледът му изгаряше сърцето ѝ с неустоима нежност.

— Сигурна ли си, че не съм те разтревожил с приказките за моя случай?

За миг тя почти бе забравила за своя. Бурните удари на сърцето ѝ лесно можеха да се припишат на докосването на Райън. Напук на най-ужасните си страхове, си позволи да се почувства трогната, защитена и обект на изключително голямо внимание. Но не бива да забравя, напомни си мислено. Телефонното обаждане за Робин е нещо истинско и сериозно. Обаянието на Райън е преходно, много вероятно плод единствено на собствените ѝ нужди. Обаче в практически план онова, от което действително има нужда, е да се свърже със Сам, макар че е с вързани ръце, докато Райън проведе разговора си и си тръгне.

Откъсна очи от неговите и погледна към телефона.

— Би трябвало да съм от камък, за да не се развълнувам от твоя случай. На кого ще се обади сега партньорът ти?

— Ще види какво може да разбере от директора.

— А после? Ако искате да се направи аутопсия, не трябва ли да се свържете със съдебен лекар?

Райън леко изви вежди при този обхват на познанията ѝ.

— Ако имаме късмет, директорът сам ще разпореде аутопсия. Най-вероятно обаче ще се наложи ние да отправим искане.

— Ами областният прокурор? — нервно попита тя. — Преди спомена за него. Ако подозирате убийство, няма ли да отидете при него?

— Ще отида при него, ако заподозра каквато и да е нередност — замълча, за да отпие голяма глътка кафе, после пое дълбоко дъх и отправи поглед към тавана. — Не знам. Може и да е било самоубийство. Животът е бил доста суров към момчето. Кой би могъл да го обвини, ако е решило да се отърве веднъж и завинаги? —

погледна нетърпеливо часовника си, после издърпа слушалката и набра номера на партньора си. Карли зае място на масата и остана да го наблюдава. Когато върна слушалката на място, на лицето му бе изписано униние.

— Какво каза? — попита тя, достатъчно заинтригувана от съдбата на Луис, за да пренебрегне факта, че всеки разговор допълнително удължава престоя на Райън и отлага обаждането ѝ на Сам.

— Директорът е убеден, че става дума за самоубийство. Твърди, че нямало подозрителни следи по тялото.

— Вярваш ли му?

Райън се навъси.

— Луис и без това имаше толкова белези навсякъде по тялото си — кой знае? Хауард все пак се е обадил за аутопсия. Това все трябва да ни разкрие нещо — за момент се загледа в останалото кафе, после го изпи на една глътка и постави чашата в мивката. След това се обърна към нея. — Благодаря — каза простичко.

Карли се изправи, докато той вземаше вестника си от плота и се отправяше към вратата. Разбираше, че благодарността е за телефона, кафето, любезното изслушване, но не искаше повече мили думи. Завладяващото му мъжко присъствие ѝ идваше твърде много и така. Против волята си, тя отново си припомни целувката им от по-рано сутринта. После я прогони от съзнанието си. Трябва да се обади по телефона. Вече при отворена врата, той я погледна примирено.

— Сигурна ли си, че няма да промениш решението си? Предпочитам да прекарам следобеда с теб, отколкото да посетя майката на Луис или да намина през затвора.

— Така или иначе ще го направиш — меко възрази Карли — повече с възхищение, отколкото с укор. — Познавам твоя тип хора. Работата преди удоволствието. Вярно ли е?

Поколеба се за момент, като много му се искаше да не е така, но накрая отрони едно също толкова тихо „Вярно“, после ѝ отправи тъжна усмивка и тръгна надолу по стъпалата.

С разтуптяно сърце Карли тихо затвори вратата и се втурна към телефона, за да набере припряно номера на Сам. Обади се Елън.

— Ало?

— Елън? Карли Куин е. Наистина ужасно съжалявам, че ви безпокоя в неделя сутрин. Там ли е Сам?

— О, Карли, излезе да вземе мляко от магазина. Всеки момент го очаквам да се върне. Нещо не е наред ли? — макар Елън да не знаеше за истинското й име или за случая, довел Карли в Бостън, беше съвсем наясно, че тя е част от Програмата.

— Не знам — измърмори Карли. — Преди малко имах странно телефонно обаждане. Просто исках да го споделя със Сам.

— Вкъщи ли си сега?

— Аха.

— Заклучи ли вратата?

— О, по дяволите! Задръж за момент! — понечи да остави телефона, после отново го вдигна към ухото си: — Не искаш ли просто да кажеш на Сам да ми се обади, когато се върне?

— Не, не, Карли. Върви заклучи вратата. Ще почакам.

Когато се върна, Карли бе леко задъхана.

— Готово. Благодаря, Елън. Господи, как можах да го направя? Трябва да съм се побъркала! — замълча. — Вижда ли се отнякъде?

— Още не. На прозореца съм и наблюдавам. Всеки момент ще се появи. Междувременно можеш да ми разкажеш за училището. Как върви?

— Не е зле. В момента е доста натоварено — и последното нещо, което я вълнуваше в момента. По-добре да даде думата отново на Елън, която може да е по-разговорлива от нея. — Но ти как си? Как се чувстваш?

— Доста добре. Малко уморена. Първия път нямах край себе си малко дете. Сара вече се чувства в компания три месеца преди да му е дошло времето. Не може да разбере много добре защо понякога ставам малко нервна.

— Преждевременна ревност? — съчувствено вметна Карли.

Елън се позасмя.

— Възможно е. Сам ми каза, че имаш цял куп племенници. Сигурно това ти е до болка познато.

— Никога не съм имала мое собствено. Винаги е много вълнуващо, когато някой се сдобива с бебе.

— Не си ли искала да... си имаш и ти?

Карли въздъхна. Този въпрос си бе задавала неведнъж и сама през последните четири години.

— Не знам. Бях толкова млада, когато се омъжих, и двамата бяхме заети с утвърждаване в професията. Ако Малкълм... — гласът ѝ се прекърши само отчасти поради използването на толкова непривичното за езика ѝ име. — ... Ако беше живял, сигурна съм, че по това време вече щях да съм поискала да имам дете. Често се питам какво щеше да стане, ако имах. Предполагам, че смяната на местожителството щеше да е много по-тежка, ако имаше и друг човек. От друга страна, би било хубаво да имам някого с мен, особено след като съпругът ми си отиде. Но пък, ако имах дете, може би поначало щях да подходя по-предпазливо към нещата. Всичко това можеше изобщо да не се случи — изведнъж изсумтя презрително. — Ама че съм бърбровка! Виждаш ли какво става, когато зададеш на литератор един най-обикновен въпрос? Казват, че роден писател е онзи, който никога не се задоволява само с едната страна на дадена история, а винаги продължава да се рови докрай. Мисля, че са прави.

— Имаш ли възможност да пишеш?

— Не. Засега училището ме ангажира прекалено много. Може би когато нещата малко поулегнат, ще опитам.

— Би било страхотен отдушник, Карли.

— Но прекалено издайническо. Попаднало в неподходящи ръце... — не довърши думите си, но намекът бе очевиден.

— Не трябва да разсъждаваш по този начин — мило я смъмри Елън.

— Така казва и Сам.

— Ами прав е. Прикритието ти е толкова сигурно, че е невъзможно нещо да се провали. Винаги се удивявам, когато Сам говори за... Ей, за вълка говорим и ето го, пристига. Задръж, Карли. Ще отида да го повикам, преди да се е заиграл със Сара.

Телефонът изтрополи върху плота. Карли чу далечния шум на стъпки, после приглушените думи на Елън: „Сам! Карли се обажда!“

— Карли... — прозвуча вдъхващия сигурност спокоен глас на Сам в слушалката. — ... какво става?

— Някой се обади, Сам. Някой, който търсеше Робин.

— Позна ли гласа?

— Това е най-неприятното! Изобщо не го чух! Райън беше тук и чакаше да се обади, когато телефонът звънна и той го вдигна машинално.

— Карли...

— Каза на този, който се обаждаше, че няма никаква Робин. Дори не посмях да питам дали е бил мъж или жена, за да не събудя подозрението му. И не можах да се обадя, докато не си тръгна. Кой може да е бил, Сам?

— Кар...

— Всички, които ме търсят тук, ме познават като Карли! Всички, които биха могли да използват другото име, не ми се обаждат на този номер! Кой може да е бил?

— Шейла.

Неудържимият поток от думи отстъпи място на пълно мълчание.

— Шейла? — почти прошепна Карли.

— Да-а — отвърна Сам с въздишка. — И да знаеш колко съжалявам! От пръв поглед разбрах, че ще ми създаде неприятности.

— Коя Шейла?

— Шейла Монтгомъри.

— Шейла? — лицето на Карли незабавно светна. — Шейла е тук?

— Боя се, че да.

— Сам, това е чудесно! Шейла е страхотна!

— Така пише и в документите ѝ за прехвърляне от службата в Чикаго и така си мислех, когато ѝ дадох номера ти. Вече знаеше името ти и че си под мое попечителство. Ти ли ѝ каза, преди да заминеш?

— Тя участваше в проекта.

— Може Хофмайстер да е бил прав, като предположи, че вероятно ще ти се отрази добре, ако има с кого да си поговориш, особено с жена, но вече не съм толкова сигурен. На мен ми се стори доста вятърничава. Да ти се обади и да пита за Робин, особено след като друг е вдигнал телефона, а не ти, само го доказва.

Но Карли бе готова за пълно опрощение. Шейла ѝ правеше компания по време на цялото ѝ уединение, докато беше в предохранително задържане. Започнаха като съюзници и бързо станаха приятелки.

— Ще работи тук?

— Така изглежда — измърмори неодобрително Сам. Ще трябва да я прикрепи към Грег. Нека опитният покорител на женски сърца я опитоми.

— Кога пристигна?

— Мина през офиса в началото на миналата седмица на път за някаква братовчедка или нещо такова в Кейп и не се очакваше да започне работа преди следващия понеделник. Нямах представа, че толкова скоро ще се свърже с теб, иначе щях да те предупредя. Изглежда, уморила се е от братовчедката — тихо изсумтя. — По-вероятно е обратното.

— Сам, Сам, къде е чувството ти за хумор? Виж как се бях уплашила до смърт, че някой неподходящ човек е научил номера ми, а то било само Шейла. Не е вятърничава. Просто е такъв човек — приказлива и буйна. Повярвай ми! Виждала съм я в действие. Умът ѝ е остър като бръснач и е много стриктна. А може да бъде и голям инат, когато се наложи — мислите ѝ се върнаха назад във времето и гласът ѝ стана по-развълнуван: — Не знам какво щях да правя без нея през всичките онези месеци.

Сам въздъхна.

— Е, изглежда, отново ще я имаш на разположение. Поне като приятелка. Ще се занимава с други неща в службата, но първо ще ѝ изчета една хубавичка лекция за езика зад зъбите.

— Убедена съм, че просто е била въодушевена. По-кротко с нея, Сам. Много ѝ е минало през главата. Сама е постигнала всичко.

— Това препоръка ли е?

— Абсолютно.

— В такъв случай предполагам, че трябва да те послушам. Така или иначе, виж дали ще се обади пак. Ако не се... — тонът му незабавно стана по-сериозен: — Информирай ме. Тя е единствената, за която се сещам, че би могла...

— Почакай, Сам! Домофонът ми звъни. Задръж за момент! — Карли остави слушалката на плота, изтича до устройството при вратата и натисна бутона. — Да?

— Карли Куин? — чу се отслабен от устройството глас. — Тук е Шейла Монтгомъри. Знам сега, че при теб има мъж, понеже се обадох и напълно забравих на кого звъня, щом чух сексапилния му глас, но

току-що пристигам от дълбоката провинция и исках да ти кажа „здрасти“. Ало? Там ли си?

Карли се усмихна. Шейла е, разбира се!

— Тук съм, Шейла. Качвай се! — задържа бутона за освобождаване на входната врата достатъчно, за да й осигури възможност да влезе, после се върна при телефона. — Сам? Шейла е. Качва се насам. Ей, съжалявам, че те обезпокоих. Май вдигнах фалшива тревога. Ако бях проявила малко повече търпение, цялата мистерия щеше да се разбули от само себе си.

— Няма нищо, Карли. Върви да посрещнеш приятелката си. Може би тя ще успее да те придума да излезеш из града. Ей, това не е лоша идея. Защо не й покажеш забележителностите? Да се поразходите заедно. След като вече е тук, възползвай се добре от нея.

— О, ще го направя — отвърна Карли с усмивка. — Ще го направя.

СЕДМА ГЛАВА

Шейла Монтгомъри натисна бръмчащата врата и влезе в преддверието, впечатлена от околностите на новия дом на Робин Харт. Карли Куин. Карли Куин. По дяволите, ще трябва да го запомни! Едно изпускане вече е достатъчно зле. Но е трудно. Жената, която познаваше — уплашена жена, в плен между два живота, — се казваше Робин Харт. Карли Куин е нов човек — нова професия, нов апартамент, нов приятел.

При мисълта за последното Шейла усети пристъп на угризения. Може би трябваше да изчака. Но искаше само да каже едно „здрасти“. В Кейп се чувстваше съвсем сама. А Бостън и за нея беше толкова нов, колкото и за Роб... за Карли.

Отметна разрошените от вятъра гарвановочерни коси от лицето си и пое нагоре по стъпалата. Не е зле, каза си отново, забелязвайки хубавата пътека по стълбището, месинговия парапет и зелените растения, висящи тук и там. Изобщо не е зле. Определено доста по-приятно от сутерена, който взе под наем на Бийкън Хил, макар че мястото ѝ хареса, в самия апартамент имаше още много какво да се желае.

Прекося площадката на втория етаж и пое към третия, когато вдигна глава и забеляза усмихнатото отгоре ѝ лице. Опряна на перилата, Карли доволно я наблюдаваше.

— Шейла Монтгомъри, изобщо не си се променила!

Шейла ѝ върна усмивката и отговори с онзи леко носов говор, който си беше типично неин:

— А ти, Карли Куин — да — изтича бързо по останалите стъпала, после забави крачка, докато се приближаваше към нея. — Оу, и още как! — плъзна очи по шикозния екип за бягане, с който Карли все още беше, после мина към къдравите кичури, изплъзнали се от опашката, зачервените страни, светлите сиви очи. За момент остана на място. Имаше нещо в тази жена — нещо повече, нещо по-изискано, което я поставяше с една класа по-горе. Точно в този момент Шейла се

почувства изцяло като охраняващата, жената, излязла от тъмната страна на живота, за да си пробие път сред тези, които налагат закона. В Чикаго, докато беше с една дълбоко уязвима Робин, всичко това изглеждаше без значение. Обаче тук, сред това елегантно обкръжение, след като знаеше, че Карли Куин е утвърдена личност, отчетливо почувства нисшестоящата си позиция.

Карли бе тази, която измина последните крачки и сърдечно прегърна Шейла.

— Страхотно е, че те виждам, Шейла! Нямах представа, че си в града!

— Ей — започна извинително Шейла, — знам, че моментът не е подходящ — хвърли бърз поглед към отворената врата на Карли. — Може би трябва да дойда по-късно.

— Не ставай глупава! Сама съм — обви ръка около талията ѝ и я поведе към апартамента, като заговори с по-тих и заговорнически шепот: — Замина си. Сексапилният глас и всичко останало. Изпусна го.

Шейла се изкиска, като се опитваше да си възвърне закачливия тон.

— По дяволите! Тъкмо си помислих, че най-после ще мога да хвърля едно око на твой тип мъж. Ей, ама тук е много готино! — след като влезе в апартамента, бавно огледа стаята. — Честна дума, наистина добре си се подредила, а?

Карли затвори вратата и проследи погледа ѝ.

— Предложиха ми да променя имиджа си. Мисля, че го направих. Преди никога не съм живяла точно така. Искam да кажа, къщата, в която израснах, беше красива по своя си някогашен, елегантен начин. Тук е по-скоро...

— Шикозно. Модерно. Идеално — очите на Шейла се задържаха на стилното обзавеждане, преди отново да се върнат към Карли. — Прекрасно е — изрече по-тихо. — Голяма щастливка си.

Карли изведнъж се почувства неловко и извърна поглед. Домът ѝ беше лукс — нещо, което се съмняваше, че Шейла може да си позволи.

— Слушай, да ти предложи ли малко кафе? Имам цяла прясно сварена каничка.

— Разбира се, ще бъде чудесно.

Карли се запъти към кухнята и подвикна през рамо:

— Сам ми каза, че са те прехвърлили в Бостън.

— Сам Лумис? Казал ти е, че сме се видели?

— Обадох му се преди броени минути — извади нова чаша от шкафчето и я напълни за Шейла, после доля ново кафе за себе си в тази, която беше ползвала, докато Райън бе тук. Неговата стоеше, изстинала и самотна, в мивката, неумолимо свидетелство, че е бил тук и си е отишъл. — Наистина ме уплаши. Когато телефонът позвъни и попита за Робин...

— Виж, съжалявам за това. Предполагам, че изобщо не съм се замислила.

— Не го казвай на Сам — посъветва я Карли и изви вежди, докато ѝ подаваше кафето. — Кажи му, че ти се е сторило, че разпознаваш неговия глас или нещо такова.

— Побесня ли?

Карли сви рамене и измина обратно разстоянието до всекидневната.

— Само защото аз бях уплашена. Бях сигурна, че някой е разкрил прикритието ми, а не можех да се обадя на Сам, преди Райън да си тръгне...

— Кой е Райън?

— Съседът ми — отвърна и се отпусна на дивана. Шейла се настани на фотьойла насреща ѝ.

— Толкова ли е хубав, колкото звучи?

— Хубав е.

— Боже, изобщо не си губиш времето! Разкажи ми за него.

— Няма какво толкова да се разказва — поне не ѝ се искаше да разказва много. — Току-що се запознахме. Премести се в петък. Ще му поставят телефон най-рано утре, така че използва моя. Седеше точно до него, когато ти се обади, и затова той отговори.

Почувствала се вече по-уверена, след като бяха започнали разговора, Шейла присви очи.

— Надявам се, че ще го свалиш.

— Не, няма да го свалям. Знаеш какво е положението ми. Несигурно, най-меко казано.

Шейла още веднъж огледа завистливо обкръжението ѝ.

— На мен хич не ми изглежда несигурно. Имаш нов град, нова професия. Как върви учителстването?

— Чудесно. Много работа. Приятно ми е.

— Значи си успяла. Какво му е несигурното? — на Шейла ѝ се струваше идеално устроен живот. Ами че със застраховката от мъжа си, добре платената работа, плюс паричките от чичо Сам, Карли няма никакви проблеми.

Карли обаче не го приемаше по този начин. За момент остана изненадана от липсата на разбиране от страна на Шейла.

— Нещата не са толкова прости — изрече тихо. Отпи от кафето и се загледа към прозореца. — Остава фактът къде съм била, коя съм била. Ако мислиш, че на теб ти е трудно да запомниш, че трябва да ме наричаш Карли, само си помисли какво ми е на мен. Двадесет и девет години като Робин, четири месеца като Карли — трябва да се привикне.

— Но е факт — възрази Шейла. — Станало е. Робин Харт е изтрита от картата. Появила се е Карли Куин — и то с вкус, бих добавила — иронично при това.

— Чисто механично — да. В емоционален план само може би. Бяха четири самотни месеци.

— И тук на сцената излиза господинът със сексапилния глас. Искаш да кажеш, че не си подновила предишните си лудории?

— Лудории? — засмя се Карли. — Съвсем не. Станала съм консервативна — или не забелязваш?

— Винаги си била консервативна... поне откакто аз те познавам. Но не и преди. Останах с впечатлението, че някога си била луда глава.

Карли кимна усмихнато.

— Луда глава... Предполагам, че може да се каже така — после посърна и погледът ѝ стана отнесен. — Но това се промени. Когато Питър умря, предполагам. Или може би по-късно, когато наемникът на Кълбърт ме заплаши с пистолета — Карли потръпна. — В много отношения сега отново съм, каквато бях като дете — кротка, необщителна.

— Тогава просто трябва отново да разцъфтиш.

Карли внимателно се вгледа в приятелката си, обхващайки с поглед леката вълнена туника, тесния панталон и високите до прасците ботуши. Винаги е възприемала Шейла като особнячка, свободен дух, ограничен в една така подчинена на дисциплината професия. Неведнъж се беше питала дали Шейла не би се чувствала по-щастлива

като инструктор по аеробика или продавачка в някой изискан бутик. Дрехите ѝ обикновено бяха поразителни или на цвят, или като комбинация — екзотични, дори крещящо предизвикателни. Като че ли искаше да впечатли хората, които я срещат, после да измъкне полицейската си значка и да ги постави на място. Карли не одобряваше тази философия, но познаваше произхода на Шейла и това не я изненадваше особено.

— Какво ще кажеш да оставя разцвѐта за теб? — пошегува се тя.
— Разкажи ми за прехвърлянето ти. Как стана?

— Аз го поисках.

Карли леко се навъси.

— Поискала си да напуснеш Чикаго? Мислех, че там ти харесва. Шейла направи дяволита физиономия.

— Бях там от седем години. Време е да се придвижа.

— Ами Лий? И Хармън? И Мики? — личният живот на Шейла постоянно удивляваше Карли. Изглеждаше, като че ли тя нито една вечер не оставаше без срѐца. Телефонните обаждания в къщата нямаха край.

— Нищо особено.

— С никого от тях?

— Аха. Доникъде нямаше да стигна. Имах нужда от смяна на средата.

— Защо Бостън?

Шейла я изгледа смутено:

— Защото от теб звучеше толкова добре. Помниш ли колко дни прекарахме над картите, брошурите и списанията за недвижими имоти, когато се опитваше да решиш къде искаш да отидеш? — Карли си спомни и почувства някогашното другарско чувство в усмивката на Шейла. — За теб Бостън беше идеалното място. Нито много голям, нито много малък. С много училища и университети наоколо — снижи глас и изрече с дълбок тембър: — Много перспективни бизнесмени и професионалисти.

— Чакай малко — напомни ѝ с укорителна усмивка. — Това никога не съм го казвала. Ти беше тази, която търсеше възможности за социални контакти. Единственото, което исках аз, беше на интересно място да живея и преподавам. Къде живееш между другото?

— Взех си апартамент в Бийкън Хил.

— Не е зле.

Шейла се намръщи иронично.

— Нищо велико. Гарсонiera. Сутерен. Доста малко и тъмно.

— Но на хубаво място.

— Хм. За това се боря.

— И много ли интересни типове живеят наоколо? — подхвърли с многозначителна усмивка Карли.

— Така се надявам, дявол да го вземе! — Шейла се намести във фотьойла и зае поза на нехайна снизходителност. — Това, което търся — изрече надменно, — е някой висок блондин със страхотно тяло и дебел портфейл, който ще се влюби лудо в мен и ще посвети останалата част от живота си да ме отрупва с щедри подаръци и с цялото си внимание.

— Звучи добре.

— Но е само сън — въздъхна тя.

— Може пък да не е.

— Ти сънуваш ли?

— Естествено. За пожари, оръжия и хора, които ме преследват.

— Още? О, Робин...

— Карли.

Обзета от леко раздразнение, тя не обърна внимание на корекцията.

— Не знаеш ли, че си в пълна безопасност?

— Едно е да се каже, друго е да се повярва.

— Поддържаш ли връзка с... някого?

— От Чикаго? — Карли поклати глава. — Не. Това беше част от сделката, забрави ли?

— Знам. Но имаше толкова много приятели. Спомням си как ти се обаждаха по телефона. Всички бяха много загрижени.

По челото на Карли пробягна сянка на болка.

— Знам. Това ми помага. Но аз направих избора си, когато реших да свидетелствам в полза на държавата. В замяна на живота ми — нов живот.

— Съжаляваш ли?

— Понякога — сви рамене тя. — Но нищо не мога да променя.

— Сигурно имаш нови приятели...

Усмивката на Карли изглеждаше печална:

— Сега вече започваш да говориш като Сам. И баща ми. Разбира се, че имам приятели. Но приятелите нямат нищо общо със сънищата, със страха. Той винаги е тук, Шейла. Какво мога да кажа?

На Шейла ѝ се искаше да можеше да изпитва повече съчувствие. Предполагаше, че в сърцето си го усеща. Карли разполагаше с толкова много: добро възпитание, любящо семейство, спомени за съпруг, който я бе обожавал. И финансова сигурност. Бинго!

Сякаш доловила мислите ѝ, Карли вдигна ръка във въздуха.

— Чуй ме само! Говоря направо ужасно! Сигурно е, защото пред теб мога да изрека всички тези неща, които с друг приятел не бих могла. Радвам се, че дойде, Шейла — продума по-спокойно. — Ще бъде чудесно да се виждаме.

— Като стана дума — оживено възкликна Шейла и се приведе на мястото си, — защо да не го отпразнуваме и не излезем да похапнем? Чувам, че имало някои страхотни местенца близо до Фанюъл хол.

Карли направи гримаса.

— С удоволствие, но трябва да работя.

— Днес? Неделя е!

— Нищо ново!

— Стига, Карли! Трябва да си почиваш!

Къде го бе чувала преди? Благодаря ти, Райън Корнел.

— Вече си почивах. Днес трябва да работя — започваше да звучи като развалена плоча.

— Но ще ти отнеме само час или два.

— Вече си взех час или два — отхвърли увещанията на Шейла с леко шеговития си тон. — А имам поне шест-седем часа работа, която да свърша за утре. Наистина, Шейла. Ще го направим някой друг път, става ли? — остави чашата си и стана заедно с нея.

— Обещавах? В края на краищата трябва да ме разведеш наоколо. Сигурно вече познаваш всички кътчета на Бостън.

Карли нямаше намерение да се впуска точно в тази тема. Дискусията със Сам в петък вечер ѝ бе достатъчна.

— Доколкото те познавам, до края на седмицата ще има цяла армия мъже, които да те разведат наоколо — после си спомни какво ѝ бе казал Сам. — Ей, не трябваше ли да останеш в Кейп още известно време? С някаква братовчедка?

Така казах на Сам, помисли си Шейла. Но нямаше никаква братовчедка, на която да гостува в Кейп. Всичките ѝ бяха на другия край, в Лос Анджелис, забъркани в едни или други неприятности, а и да не бяха, щеше да се наложи да откраднат парите, за да долетят на изток.

— Върнах се по-рано. Исках просто да се настаня — приближи се до вратата. — Сигурна ли си, че не мога да променя решението ти? Ще бъде забавно. Като в старите времена.

Забавно? Още едно разминаване в понятията, помисли си Карли. Вярно, двете с Шейла бяха правили най-различни неща, докато беше под охрана. В края на краищата не беше затворник. Е, поне не в криминалния смисъл, федералната служба се грижеше много добре, като организираше вечери навън, посещения на филми, разходки с яхти по езерото. За Шейла това трябва да е било приятно отклонение от работа, която сигурно на моменти е доста монотонна. За Карли то беше като утешителна награда. Не че не ѝ бе приятно в компанията на Шейла. Съвсем не! Но независимо колко пищна бе вечерята, колко завладяващ филмът или колко вълнуващо пътуването с яхта, никога не можа напълно да забрави защо се намира там. Дори сега, като си помислеше, стомахът отново я присвиваше.

— Може би някой друг път — каза на глас и придружи Шейла в коридора.

Шейла пъргаво праметна голямата си кожена чанта през рамо.

— Ще ти го напомня, Карли Куин — усмихна се лукаво и тръгна надолу по стъпалата. — А докато работиш, мисли си как в това време се шляя по магазините и пръскам пари, отблъсквайки най-красивите мъже... — рязко прекъсна думите си, защото вниманието ѝ бе привлечено от един такъв красив мъж на площадката под нея.

Обзета от любопитство, Карли пристъпи до перилата и погледна надолу. Висок рус мъж възможно с най-широките рамене и самоуверена походка се изкачи на площадката на втория етаж точно когато Шейла стигна там. Дори от мястото, където се намираше, Карли успя да забележи усмивката, която отправи към Шейла, преди да свие по коридора. С многозначително извити вежди, тя погледна нагоре към Карли, поклати глава по посока на енергичната фигура, докато в това време в преддверието отекна тихо почукване, размаха едната си ръка,

за да изобрази нещо много впечатляващо, усмихна ѝ се още веднъж широко и продължи надолу.

Неспособна да сдържи усмивката си, Карли се върна в апартамента, изкъпа се, после облече дънки и пуловер и се отправи към кухнята. Беше почти обед, а тя нищо не бе хапвала. Направи си омлет със сирене и препечена филийка и се замисли над събитията от сутринта. Шейла. Сам. Райън.

Райън. Погледът ѝ за пореден път попадна на чашата му. Вдигна я, задържа я пред себе си и се запита какво у този мъж я вълнуваше. После, с внезапна решителност, пхна чашата под крана, изплакна я и я постави в машината за миене.

Четири часа работи без прекъсване, намирайки утеха в налаганата от материалите пред нея пълна концентрация. Единствено слабото изтръпване на краката я накара да напусне мястото си и да се премести на пода във всекидневната. И по двете ниски масички бяха разхвърляни листи. Неделният „Глоуб“ стоеше непрочетен в края на дивана.

Разходи се безцелно из апартамента и спря пред прозореца, за да погледне навън. Изглеждаше студено. Странно, след като тази сутрин въздухът бе толкова топъл! Вече се здрачаваше, а сутринта отдавна бе отминала. Тогава беше с Райън. Сега е сама.

Намираще се в почти същото положение на следващата вечер, зачетена в нова партида съчинения, когато телефонът иззвъня. Очакваше да ѝ се обади Брина Мур, преподавателка по изобразително изкуство в училището и приятелка, с която днес следобед бяха обсъждали цял час възможността за съвместен курс по изкуство и литература. Но не беше Брина. Мигновено разпозна дълбокия мъжки глас по неволния трепет, който предизвика у нея.

— Карли? Райън е. Как си?

— Добре съм — отвърна тихо, опасявайки се, че се чувства много по-добре сега, след като ѝ се обади. Беше си мислила за него сутринта, когато тръгна за училище, и отново на връщане, когато спря във фойето да вземе пощата си. — Вкъщи ли си?

— Да-а. Сложиха ми телефон — засмя се със самоирония. — Очевидно — замълча за момент. — Помислих си да го изпробвам. Ти

си първия човек, на когото се обаждам.

Усмихна се, изведнъж обзета от вълнение.

— Благодаря. Поласкана съм. Но как... ъ-ъ... как разбра номера ми? — нямаше го в указателя.

— Написан е на телефона ти. Имам добра памет — постарал се беше да е така, що се отнася до Карли. Спомняше си всяка подробност от краткото време, което бяха прекарвали заедно от петък вечер насам, непрекъснато си беше преповтарял тези минути. И непрекъснато си бе задавал въпроса какво е това у нея, което незабавно бе засегнало толкова чувствителна струна. През годините бе взел своя дял от познанства с жени — както преди, така и след брака си, но, изглежда, в никое от тях не бе имало толкова желание и съпротива, както при Карли Куин. Сред многото чувства, които събуждаше у него, любопитството оставаше на едно от челните места.

Едва сега осъзнал мълчанието от нейната страна на линията, той се прокашля.

— Помислих, че може би ще искаш да чуеш, че ни разрешиха аутопсия.

— Какво откриха?

— Ще разбере едва след като получа окончателния доклад след още два-три дни. Поне я направиха. Все е нещо за начало.

— Нищо ли не успя да разбереш?

— Само това, че е имал по себе си някакви следи от скорошни наранявания. Колко скорошни — остава да се уточни.

— Директорът на затвора прави ли някакви разследване от своя страна? Нали знаеш — да разпитат охраната и други затворници.

Райън въздъхна.

— Казва, че прави. Но той ще чуе онова, което му се иска да чуе, ако разбираш какво имам предвид.

Разбираше го наистина.

— Няма да е склонен да признае, че в повереното му учреждение се върши каквото и да е нередно.

— Поради което именно аутопсията беше толкова проблематична. Сега трябва само да изчакаме доклада.

Тя кимна, но остана мълчалива. Когато Райън проговори отново, в тона му присъстваше онова нещо, от което така се свиваше сърцето ѝ.

- Липсваше ми сутринта.
- Сутринта?
- Докато бягах. Помислих, че може да излезеш.
- Мили боже, трябва да си станал наистина рано.
- Излязох в шест и половина.

В шест и половина същата сутрин тя се намираше под душа и много ѝ се искаше да може да потича, макар че още усещаше уморените си сухожилия.

— Доста тъмно е по това време.

— Още една причина, поради която щеше да е хубаво да бъдеш с мен. Тича ли след училище?

— Всъщност не. Движението бе много натоварено, беше доста студено, а и бях уморена — и по това време също бе тъмно. — Обикновено се задоволявам само с почивните дни.

— Утрините са приятни. Ако не си сам, разбира се. Но ако дойдеш с мен, няма да съм сам. Какво ще кажеш?

Тя нави телефонния кабел около пръста си.

— Не знам, Райън...

— Хайде — настоя той и мисълта да потича я изкуши почти толкова, колкото и внимателният му тон. — Ще ти се отрази добре. Чист въздух. Освежаване. Прекрасен начин да започнеш деня, особено когато ще си затворена в училище.

— Но аз не съм затворена — възрази тя. — Непрекъснато се местя от една стая в друга. Дори и навън — малко се поколеба. — Виждал ли си някога училището?

— Не.

— Много е красиво наистина, разположено е в земите на едно имение с четири отделни сгради. Кабинетът ми е в едната, класните стаи в друга, а столът — в трета. Така че се раздвижвам. Освен това тръгвам оттук всяка сутрин в седем и половина. Първо вземам душ, обличам се, суша косата си, гримирам се и... — усети, че се е разприказвала и сама се възпря. — Ами всъщност трябва да бягам в шест, а това е доста раничко.

— Не и за мен. Готов съм.

— Благодаря, Райън — промърмори тихо и с неохота тя, — но мисля, че ще се въздържа.

— Засега. Този път ще отстъпя. Но няма да те оставя на мира, Карли. Човек не знае какво изпуска, докато не опита.

О, знаеше какво изпуска, няма спор. Повече от всичко ѝ се искаше да бяга всяка сутрин с Райън. Но просто не е разумно. Не е разумно!

Поне това си повтаряше цяла седмица. Щом дойде събота сутринта, стана рано, нетърпелива да върви. За съжаление валеше дъжд. По-разочарована, отколкото ѝ се искаше, тя се върна в леглото, като се чудеше дали Райън също е в леглото си, точно под нея, и си го представи — целият затоплен и разрошен от съня, най-вероятно бе хвърлил един поглед към пороя, обърнал се бе на другата страна и отново бе заспал.

В действителност той беше станал в седем, загледан унило в прогизналите улици. Само по чифт сини гащета и с отчаян израз на лицето, прокле късмета си. Отиде във всекидневната, сякаш другият прозорец можеше да му разкрие слънчево небе, после се помота мрачен и там, върна се в спалнята и прокара отчаяно ръка през косата си. Завъртя се на пети, отправи се обратно към кухнята, наля си висока чаша портокалов сок от кутията, която изглеждаше толкова самотна в празния хладилник, колкото се чувстваше и самият той в необичайно празния си живот, и се извърна към прозореца, докато отпиваше.

Смяташе да излезе да тича чак към осем. По това време срещна Карли миналата събота. Винаги си остава вероятността времето да се проясни. Огледа небето. То бе плътно покрито с облаци. И все пак винаги остава надеждата...

Вдигна вестника с мислена благодарност, че най-после бяха започнали да му го доставят у дома, и се върна да го чете в леглото. Но не беше спокоен. Едва прегледа заглавията и захлупи страниците върху чаршафите е нетърпеливо шумолене. Облегна се на възглавницата и се загледа в тавана. Чудеше се какво ли прави, дали е будна, дали смята да излезе да тича, дали е толкова разочарована като него... Накрая реши, че най-вероятно още спи дълбоко.

Скочи от леглото и отново погледна навън. Валеше по-силно от всякога.

— По дяволите! — изруга под носа си, хвърли поглед към часовника и се отпусна обратно на ръба на леглото. Придърпа вестника по-наблизо, взе страницата с редакторските коментари, разстла я с остро шумолене на ново отпечатана хартия и се съсредоточи върху колонката, написана от негов колега. Творчески поглед към съдебните зали. Идеалистично занимание в най-добрия случай, насилствено наложено задължение — в най-лошия. Материалът беше добре замислен, макар и написан с толкова дразнещото в юридическите писания пустословие. Когато дойде неговият ред да пише редакторски бележки, ще се постарее да се консултира с преподавател по английски език.

Затвори нетърпеливо вестника, влезе в банята, бързо си взе душ и облече спортния си екип, после се върна при прозореца. Би могъл да опита. По дяволите, винаги може да заеме позиция долу, преструвайки се, че се колебае дали да бяга или не и да я изчака. Ако не се появи докъм осем и петнайсет, поне ще знае как стоят нещата.

Точно в този момент някакво жълто петно привлече погледа му и той се приведе напред, като присви очи. Някакъв луд действително бе излязъл да бяга, ако можеше да се нарече така криволиченето по трасето с препятствия от локви по крайречната пътека. Боже, валеше като из ведро! Но може би — просто е възможно — и тя да е също толкова луда. В края на краищата не е бягала от миналата седмица.

Канеше се да се засили надолу, когато някаква кола се приближи с пълна скорост по Мемориъл Драйв в източна посока. Изправен в очакване пред прозореца, видя как колата профуча край бягащия и го опръска безмилостно, принуждавайки го да спре. Тук вече Райън Корнел разкопча ципа на якето си и го захвърли на леглото.

Един етаж по-горе Карли направи същото. Глупаво е! Не знаеше защо изобщо се облече. Дъждът не бе намалявал и за момент, откакто се събуди. Никой човек с всичкия си не би излязъл да бяга. Калният бегач в жълто, когото видя, може да разполага сам с цялата пътека. Колкото и много да ѝ се искаше да се раздвижи, не е чак толкова луда. Може би тук се крие някакво послание. Отпрати поглед към небесата. Лошото време е още една причина да не трябва да се вижда с Райън.

Въздъхна примирено и се върна в банята, за да се облече както трябва. Дъжд не дъжд, по-късно ще трябва да излезе. Хладилникът ѝ е почти празен. Има дрехи за прибиране и за носене в пералнята. Трябва

да вземе няколко последни чилета копринени конци, за да довърши гоблена за баща си. Да не говорим пък за срещата на обед с Шейла и часа при фризьора в три. Денят никак не бе подходящ за всичко това, но ще се оправи.

Когато Райън почука на вратата, вече бе късен следобед. Беше прекарал деня в работа. Поправка — в опити за работа. Нещо не се получаваше. Търпението е едно, мазохизмът — съвсем друго.

Чу лек шум отвътре и се поизправи, знаейки, че Карли ще погледне през шпионката. Вратата бавно се отвори и той се отпусна.

— Привет! — изрече с усмивка, а самата гледка на Карли Куин разтопи сърцето му.

— Здравей! — смутено отвърна тя. Собственото ѝ сърце биеше неудържимо.

— Искях само да ти върна това — протегна ѝ хавлиената кърпа, която му беше дала след кроса им в неделя. — Най-последно я изпрах. Чиста е.

Тя протегна неуверено ръка, за да я поеме.

— Напълно бях забравила — не беше съвсем вярно. Някъде в дъното на съзнанието ѝ тлееше неясното усещане, че у Райън има нещо нейно. Това ѝ действаше успокояващо. — Благодаря.

— Аз благодаря — понеже не знаеше какво друго да прави с ръцете си, той ги напъха в джобовете на дънките. — Кофти ден.

Карли се засмя, притиснала кърпата към гърдите си.

— Не ми говори! Цял ден се провирам между капките, за да свърша милион неща. Чувствам се като мокър плъх — ново подстриганата ѝ коса бе влажна. Обутите ѝ в чорапи крака не бяха още напълно изсъхнали.

— Не изглеждаш така — предпазливо подхвърли Райън. Беше самата женственост, облечена в бледорозов пуловер и карирана пола в същото розово и сиво. Изглеждаше мъничка и крехка. За пореден път изпита желание да я защити. И нещо повече. С разпилените по раменете ѝ влажни къдрици и срамежливото изражение, стигащо почти до смущение, беше по-желана от всякога. — Изглеждаш прекрасно — прошепна още по-тихо.

Той самият никак не изглежда зле с дънките и тъмния пуловер, реши тя, преди да извърне поглед от чисто желание да се предпази.

— Всичко, което не е под открито небе и е достатъчно сухо, изглежда прекрасно в ден като този — отрони едва чуто. После, безсилна да устои, отново вдигна очи към него. И неговата коса също бе влажна и от това изглеждаше още по-жива. — Излиза ли?

— Не-е.

— Работи?

— Сутринта.

Кимна и силно преглътна. Цялата ѝ вътрешност бе раздвижена от нещо, което не желаше, но не можеше да отхвърли. Мъжкото присъствие на Райън бе прекалено силно осезаемо, за да подхожда леко към него, твърде ненатрапчиво чувствено, за да го пренебрегва. Против волята си отвърна на страстта в погледа му, на опияняващото му присъствие. Преглътна силно още веднъж.

— О, по дяволите! — промърмори той, бързо пристъпи в апартамента ѝ, затваряйки вратата след себе си, и посегна към нея, преди дори да успее да си помисли за бягство. Прошепна името ѝ, докато едновременно с това обхващаше устните ѝ със своите. Привлече тялото ѝ към себе си и я целуна пламенно.

Карли загуби равновесие. Като се има предвид изключителната предпазливост, с която подхождаше към нея преди, не очакваше такава внезапност. И все пак беше невероятно вълнуващо, защото желанието присъществаше и у двамата. Минути, часове и дни на отричане не можеха да променят факта за чисто биологичното привличане помежду им. А и дори ако по-логични мисли биха могли да се намесят, в случай че разполагаше с време, внезапната атака на Райън я лиши от тази възможност.

Устните му бяха топли и влажни, езикът му — желан завоевател. И той бе не по-малко зажаднял от нея. Устата ѝ се разтвори, езикът ѝ нетърпеливо се преплете с неговия. Никога не бе познавала такъв ласкав огън и той я разпали с изумителна сила.

— Ах, Карли! — простена върху страната ѝ Райън, когато най-после я освободи, за да могат и двамата да си поемат въздуха, от който отчаяно се нуждаеха. — Копнеех за това през цялата седмица — гласът му беше пресипнал, силните ръце, които я обхващаха и държаха, трепереха под стоманената си обвивка. Зарови лице в косите ѝ и

прокара разтворените си длани надолу и нагоре по гърба ѝ, сякаш за да увери сам себе си, че тя наистина е тук. — Искан да говоря с теб, да те прегърна и да те целуна. Толкова много си мислих за теб!

Ръцете на Карли бяха обвити около врата му, а лицето ѝ — притиснато в топлата му шия, където челото ѝ се опираше в гъстата мекота на брадата му. Чувстваше се лека и сигурна, намерила покой за първи път от години. Но не можеше да намери думи, равни на неговите. С края на целувката му изборът отново бе предоставен на нея. А тя със сигурност знаеше, че усещането за щастие, за сигурност и покой е жесток и изкусителен разкош.

Вкопчи се в илюзията още само за миг и пое дълбоко уханието на чисто мъжкия му аромат. След това бавно спусна ръце от раменете му и се отдръпна.

— Не е трябвало — прошепна и го погледна засрамено.

— Не е трябвало да мисля за теб? Да те желая? — склони ръце ниско около кръста ѝ и задържа ханша ѝ, притиснат към своя. — Защо не?

— Защото не съм подходяща за теб. И ти не си подходящ за мен.

— Шегуваш ли се? След тази целувка?

Очите ѝ се изпълниха с болка.

— То е само физическо, Райън. Това е всичко.

Той поклати глава още преди да е изрекла последните думи.

— Не, не е. Е, може и да е. Но силата, която стои зад него — тя съвсем не е физическа, физически е единствено външният израз. Ако прекараш повече време с мен, ако работиш с мен, ако бягаш с мен и излизаш с мен, ще видиш.

В красноречивия ѝ поглед се смесваха тъга и болка. Вдигна очи към Райън и наистина повярва в онова, което ѝ казваше. Той обаче не знае коя е тя. Не би могъл да узнае коя е тя. И в този смисъл винаги ще го мами.

Сведе поглед и бавно поклати глава. Когато побутна раменете му, той я пусна. Карли се обърна с гръб, приближи се мълчаливо до прозореца, загледана навън в нищото, и обви ръце около себе си. Чувстваше студ и самота, толкова по-неприятни след топлината, която само преди мигове бе познала в прегръдката на Райън.

— Карли? — гласът му прозвуча от другия край на стаята, после още веднъж, този път по-наблизо, докато се приближаваше. — Карли?

Какво има? — попита, вече точно зад нея. Усещаше топлината му, макар да не я докосваше. И нищо не желаше повече от това да се облегне на него, да бъде обгърната още веднъж в сигурния пристан на ръцете му. Когато я целуна, той я накара да забрави. За един нищожен миг ѝ се прииска да я целуне и никога да не спира.

— Нищо — отвърна тихо.

— Знам, че не е така — плъзна ръка под водопада от къдри и лекичко разтърка напрегнатите мускули на врата ѝ. — Вече съм го виждал, Карли.

Тя погледна уплашено през рамо:

— Какво си виждал?

— Този поглед в очите ти. И желанието — след като тя отново изви очи напред, той просто продължи да я милва по врата. Не се отдръпна и този факт бе доказателство за думите му. — И ти го изпитваш. Знам, че го изпитваш. Но нещо те възпира. Видях го онзи ден на стълбите. Искаше да те целуна, но се страхуваше. После, когато тичахме и наистина те целунах, ти, откликна със същото желание, което изпитваш и сега. Но и тогава нещо се намеси между нас. Какво е то? — запита с такава страст, че тя едва не рухна.

От това най-много се боеше. Отстъплението. Изповедта. Разкриването. И не защото още се съмняваше в почтеността на Райън — имаше му пълно доверие. Нямахме начин да имитира чувството, което виждаше, изписано на лицето му. Но новата ѝ идентичност бе нещо, заради което се бе отказала от работата, от приятелите и в много отношения — от семейството си. Да разкрие всичко пред Райън означава да направи пробив в тази идентичност. Просто не може!

След което ѝ оставаше болката на измамата.

— Кажи ми, Карли — помоли я той с тих и сериозен тон. Плъзна ръка по гърба и я обви около кръста ѝ, после застана до нея и погледна надолу. — Заради съпруга ти ли е? Толкова ли силна е била любовта ти към него, че се чувстваш виновна да изживееш нещо, което би могла да имаш с него?

— Не — възкликна бързо, след това припряно се поправи: — Обичах го. Много силно. Бракът ни беше нещо наистина необикновено. Но не изпитвам вина.

Райън обмисляше думите и напрегнатия израз на лицето ѝ.

— Каза, че са минали четири години. Имало ли е някой друг оттогава?

Обви ръцете около себе си още по-плътно, сякаш да отблъсне раздиращата сърцето ѝ загриженост, която и сега заплашваше да я подмами да се сгуши в него.

— Имаше — отвърна тихо, неспособна да излъже.

— Обичаше ли го?

— Не така, както обичах Ма... Малкълм.

— Тогава как?

— Питър беше приятел, колега.

— И любовник?

Тя затаи дъх, после го изпусна с едва чуто „не“. Това, което изпитваше към Питър, нямаше нищо общо с любовта и все пак, предвид онова, което бе пожертвал — до голяма степен заради нея, — се чувстваше почти толкова привързана към неговата памет, колкото и към тази на Матю.

— Той още ли е в Сан Диего?

— Не — потрепна неволно.

— Значи е тук?

— Не.

— Поддържаш ли връзка с него?

Карли замълча. Ако каже на Райън истината, че и Питър е мъртъв, това ще я накара да заприлича на някаква жена, която носи само нещастие. Каквато може би си беше. Но не искаше да навлиза в тази тема.

— Не — отвърна лаконично и Райън, изглежда, долови категоричността в гласа ѝ, защото пое дълбоко дъх и я притисна поплътно към себе си.

— Ами Сам?

Хванаха я неподготвена, рязко прехвърлена от едно бойно поле на друго. Сърцето ѝ заби лудо.

— Сам? Какво Сам?

— Сигурна ли си, че нямаш нищо с него?

— Сам ми е приятел. Казах ти вече. Много добър, но само приятел.

Райън се вгледа напрегнато в нея.

— Значи няма никой друг? Тогава защо да не съм аз? Има толкова много неща, които бих искал да направя заедно с теб, неща, които е ужасно човек да прави сам. Непрекъснато се откриват нови представления и заведения — все още ми дължиш една вечеря в „Лок-Обър“, — а имаме и Норт Шор, и Баркшър, и Белите планини... Караш ли ски? — тя поклати глава и той побърза да продължи: — Мога да те науча — спря, както говореше с възторжен тон, и си спомни за казаното веднъж от нея, че не е свободна. Не можеше да го проумее. — Да не е... някакъв семеен проблем?

— Не.

— Нещо физическо? — вгледа се в нея с внезапна тревога, а ръката на кръста ѝ я притегли така, че да застане с лице към него. Може би се опитва да му спести някаква мъка. — Болна ли си?

Погледна го объркано:

— Болна?

Извърна я изцяло със свободната си ръка.

— Можеш да ми кажеш, Карли — настоя, макар и раздиран от самата мисъл. — Може би ще успея да ти помогна. Ако е въпрос на време...

— Фатална болест? — за първи път се разсмя на глас, трогната от драматизма му. — О, господи, Райън, не! Добре съм. Не е нищо такова.

— Тогава какво е? — незабавно поднови въпросите, изпълнен с облекчение, но и по-любопитен от всякога. — Какво може да е това, което има такава власт над теб, че те възпира да живееш?

Смехът ѝ изчезна така бързо, както се бе появил. Поставила ръце на раменете на Райън, усещаше тяхната сила, както и тази на бедрата му, обхванали нейните, на гърдите, на челюстта и на цялата му личност. Беше запалил огън и отказваше да го остави да угасне, а тялото ѝ откликваше в пълен синхрон.

За момент остана просто загледана в него, с преливащи от мъчително разкаяние очи. Когато най-последно проговори, гласът ѝ прозвуча само като неуверен шепот:

— Моля те, Райън! Моля те, не настоявай!

Той задържа погледа ѝ, а в дълбоките му кафяви очи се отразяваше нейната мъка. Почти пожела да му се бе разкрещяла, да му бе казала да си гледа работата, дори направо да го бе изритала навън.

Тогава поне би могъл да се бори. Но отправила нагоре към него този поглед на отчаяна кошута, обградена и безпомощна и все пак страстно жадуваща да оцелее, не можеше да се бори с нея. Не може да рискува да я нарани.

Затова само тихо простена и я притегли към себе си. Склони глава над нейната, сякаш да я защити. Сключените му ръце образуваха щит срещу света. Задържа я, здраво притисната, със затворени очи, като се питаше дали тя някога ще вземе всичко, което иска да ѝ даде. Не, не може да се бори с нея. Поне не със сила. Усети как ръцете ѝ плахо се обвиват около него.

— Окей — прошепна в косите ѝ. — Окей! — отметна главата ѝ назад и я целуна по челото. — Няма нищо! — устните му докоснаха очите ѝ, страните ѝ, брадичката. — Ела да седнем — прошепна задъхано в ухото ѝ. — Само за малко. Няма да те питам нищо, което не искаш да ми кажеш.

Карли бавно поклати глава:

— Няма да се получи, Райън. Няма да се получи!

— Защо сами да не видим? — запита той, като покриваше с бавни целувчици извивката на челюстта ѝ. Ръцете му се плъзнаха нагоре от талията и предпазливо я обхванаха от двете страни.

— Не — отрони тя, но очите ѝ останаха затворени и несъзнателно бе отметнала глава встрани, за да му осигури достъп до шията си. Когато пръстите му докоснаха извивките на гърдите ѝ, тя затаи дъх. После тях вече ги нямаше, отново се бяха върнали при талията, оставяйки я да се бои единствено от собственото си неудовлетворение.

Райън обхвана лицето ѝ с две ръце и го повдигна нагоре.

— Тогава една последна целувка — прошепна и си я взе, преди да е успяла да размисли. Не, няма да я притиска. Няма да пита нищо повече от онова, което е готова да му каже. Но беше открил ключа към тази готовност и имаше пълното намерение да го използва.

ОСМА ГЛАВА

— Така и не ми разказа за доклада от аутопсията — каза Карли, докато тичаха на следващата сутрин.

— Няма смисъл — отвърна Райън. — Не си заслужаваше.

— Нищо ли не показва?

Той стисна зъби, от което думите му прозвучаха накъсано:

— Нищо съществено. Директорът твърди, че е имало сбиване в двора на затвора два дни преди Луис да умре. Съдебният лекар каза, че раните по тялото му могат да идват оттам.

Хвърли поглед към лицето му:

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че никога няма да разберем.

— И с това приключва?

— Приключено е. О, по дяволите! — маратонката му нагази в една локва и опръска и двамата. — Може би идеята не беше чак толкова добра. Дяволски мокро е все още.

— Просто си разстроен — меко отвърна тя и сама заобиколи друга локва. — Не може ли да се направи още нещо?

— Луис е мъртъв. Основния свидетел го няма. Нищо не излезе от затворниците, нито от охраната. Не се учудвам.

— Но продължаваш да подозираш нещо нередно?

— Не знам. Ако някой се е страхувал, че Луис може да се разприказва, когато делото му стигне в съда, имал е сериозен мотив да го иска мъртъв. Може и да се е самоубил. Но и в такъв случай пак може да е бил подтикнат към това с достатъчно убедителна заплаха. Майка му беше единственият му близък човек на света. Ако е трябвало да избира между своя живот и нейния...

Карли придърпа вълнената шапка по-ниско над ушите си. Беше студено. Миналата седмица бе толкова топло, а днес вятърът режеше и небето бе оловносиво.

— Съжалявам — изрече най-последно.

— Аз също.

Продължиха известно време да бягат мълчаливо. Карли се питаше какво би направила, ако беше репортер, разследващ възможни незаконни действия. Щеше да отиде при директора, после в архива. Щеше да опита да интервюира затворници, бивши престъпници, пазачи, адвокати от защитата и други упълномощени лица. Някак си се съмняваше, че ще научи нещо повече от факта, че този род престъпления не са непознати в затворническите учреждения. Но ще излезе ли нещо наяве? Вероятно не.

Затворът е истински ад. Подзащитният на Райън, Луис, го бе разбрал също.

След като цяла седмица бе очаквал появата на адвоката си, Гари Кълбърт бе нетърпелив. Охраната го придружи до малка стая за разговори без прозорци, после затвори вратата и го остави да кръстосва разстоянието, което до голяма степен правеше и в килията си по, както му се струваше, петдесет часа на ден, от момента, в който го затвориха преди сто трийсет и три дни. Извади цигара от синята униформена риза и припряно я запали.

В средата на стаята имаше изтъркана от времето дървена маса, около която под най-невероятни ъгли бяха наредени три стола с прави облегалки, нехайно изоставени от онези, които последни са били тук. Оскъдното обзавеждане се допълваше от изподраскана метална етажерка за книги без нито една книга по нея, също толкова потискаща, както и всичко останало в това място, помисли си със сумтене. Но тук поне бе тихо, малка почивка от непрестанното кънтене на захлопнати метални врати, решетки и гласове, извисяващи се с едва сдържана ярост.

Вратата се отвори и вътре влезе Филип Манкузи. Висок и слаб мъж с отстъпващи над челото му коси и очила с метални рамки, облечен в обичайния консервативен костюм с жилетка, той изглеждаше добре, съвършено олицетворение на самоуверения адвокат.

— Гари — кимна му той и постави куфарчето си на масата заедно със здраво натъпкан кафяв плик.

— Къде беше, по дяволите? Цяла седмица се опитвам да ти се обадя! В случай че не си забелязал, не разполагам с някакъв вълшебен

телефон в килията си!

Манкузи му хвърли усмирителен поглед над ръба на очилата си, очевидно, без да се трогва от избухването.

— Бях в съда — отвърна невъзмутимо и се настани на един от столовете. — Не си единственият ми клиент.

— Но със сигурност ти плащам дяволски добре!

— И двамата знаем откъде идват парите — в надвисналата тишина Кълбърт присви очи, но нямаше какво повече да възрази. Адвокатът му пое инициативата: — Седни, Гари.

Кълбърт ядно тръсна цигарата си по посока на малкия пепелник и седна.

— Какво става? Ще ме измъкнеш ли оттук или не?

— Осъден си за убийство — напомни му със строг поглед Манкузи. — Единственото, което мога да направя, е да обжалвам стъпка по стъпка. Сам го знаеш. Нали си юрист?

— Бях. Това е точната дума. Отнеха ми правата — или си забравил?

— Не. Но всичко може да се поправи. Не трябва да губиш надежда.

— Не съм! — изръмжа Кълбърт и дръпна силно от цигарата. — Това е единственото, което ми остана. Какво става?

— Получихме отказ на официалното искане за отлагане изпълнението на присъдата.

Няма гаранция. Няма свобода. Настъпи тишина, после взрив:

— По дяволите! Защо не ми каза?

— Писменото решение пристигна от апелативния съд онзи ден. Реших, че е по-добре да ти го съобщя лично. Вече започнах да подготвям документите по иск за нов процес.

— На какви основания? — изстреля въпроса си Кълбърт. Манкузи сви нехайно рамене, което изобщо не съответстваше на напрегнатите гънки около устата му.

— Точно това се опитвам да реша. Винаги можем да претендираме, че обвинението така и не разкри напълно обещанията, дадени на свидетеля му. Може да се оспорва въз основа на прекомерни облаги.

Кълбърт беше не по-малко скептичен от адвокатата си.

— Неубедително. Какви ще са шансовете ни? — въпросът беше риторичен. Много добре знаеше възможностите. Стана, отиде до ъгъла и се върна обратно. — Искam нов процес, Фил. Това място ме влудява.

— Какво очакваше?

Кълбърт яростно прекоси няколкото крачки до масата и опря на нея двете си длани. Очите му гледаха сурово.

— На първо място, очаквах да ме измъкнеш. Нали точно това каза, че можеш да направиш? Затова ти платих.

— Беше, преди обвинението да излезе насреща ни с Робин Харт. Оказа се добър свидетел.

— Амбициозна кучка, надушила подходящ случай и твърдо решена да го използва като трамплин за кариерата си.

— Сега е преместена.

— Да-а — изправи се Кълбърт. — Сигурно души в кирливите ризи на някой друг.

— Ако има нов процес, ще се върне — предупреди го Манкузи.

— И ти просто ще трябва да се опиташ още веднъж да докажеш, че е твърде емоционално обвързана, за да бъде обективна. По дяволите, загубила е съпруга си при пожар. Естествено, че ще иска да разпъне някого — вдигна ръка. — Разбира се, разбира се, при друг пожар, в друг град. Но далеч не е безучастна.

— Съдебните заседатели не сметнаха така.

— Е, този път ще имаме други заседатели.

— Но същия свидетел. Казвам ти, Гари, може да се окаже трудно — погледът му стрелна документите, после отново се върна към Кълбърт. — Има една възможност, която можем да опитаме. Момчето, което е загинало при последния пожар — Брадли ли беше? Ако можем да докажем някаква връзка между него и Харт...

— Като например сексуална? — другият сви утвърдително рамене и той се намръщи. — Стига, Фил. Как ще го направиш?

— Има си начини. Отмъщението може да е сериозен мотив за женската психика.

— Но ти сам го каза — тя е добър свидетел. Щом не можа да я прекършиш със съпруга ѝ, как, по дяволите, ще го постигнеш с някакъв второразреден фотограф? — разтърсен от пристъп на кашлица, Кълбърт смачка цигарата.

Манкузи изгледа клиента си, извил вежди.

— Трябва да откажеш тези неща. Вредни са за здравето ти.

— Това място е вредно за здравето ми. Кръвното ми се вдига до небесата — успокой се сам и седна обратно. — Без нея обвинението не разполага с почти нищо. Има ли някакъв шанс да не свидетелства?

Манкузи сви рамене.

— Не знам. Ако са я покрили, бая зор е видяла. Същото важи и за правителството. Съмнявам се, че ще я оставят да се измъкне. Това вероятно е било част от сделката.

— Но ако ѝ се случи нещо? Ако поради някаква причина не може да се яви в съда?

— Вероятно делото ще отпадне. Дори и със записките, които си е водила, пак мога да пледирам срещу личността ѝ.

— Ако ѝ се случи нещо. Но зависи какво ще бъде — предпазливо погледна клиента си. — Гари, Гари, на твое място дори не бих си го помислил. Достатъчно си загазил и без това.

— Тогава какво имам да губя?

— Днес ли започват изпитите? — попита Райън, докато двамата с Карли поемаха по пътеката край реката. Макар че беше студено, земята напълно бе изсъхнала. Дъждът през почивните дни окончателно бе оголил дърветата от последните им листа. Зимата се задаваше.

— Аха. Вчера и в понеделник правихме преговор. Мисля, че децата са готови.

— Дали ще учат?

От гърлото ѝ се изтръгна накъсан смях.

— Надявам се. Повечето ще учат. Но малко се притеснявам за двама-трима. Едното от момичетата, на които съм наставник, се бунтува срещу всичко.

— Ти си наставник?

— Всички сме — кимна тя.

— Откъде намираш време?

— Включено е в програмата. Имам четирима прикрупени ученика. Не е зле.

— Какво правиш с тях?

— Опитвам се да ги опозная. Следя ги отблизо. Внимавам за проблеми. Да ги овладеея, когато възникнат.

— Хм. Звучи ми по-различно от педагогическите наставници, които си спомням от моето детство. Струва ми се, че единственото, което правеха, беше да одобряват през лятото предметите, които искаха да уча, да пишат препоръки и да се занимават с разни документи.

— О, и аз не минавам без това. Но философията на училището е, че наставникът е приятел.

— Така казваха и навремето.

— Но е вярно. Поне тук е така, макар че като се замисля, и аз не съм получила кой знае какво от педагогическите си наставници. При това работеха на пълно работно време.

— Може би затова не са успявали. Нали знаеш, типичният бюрократ от среден ранг, който измисля разни неща, за да си запълни времето?

Карли продължи да тича за момент, после му се усмихна и кимна.

— Може би си прав — след това въздъхна. — Както и да е, в „Ранд“ е различно. Мисля, че системата действа. Учителите са по-различни. Отдадени са на професията си. Истински обичат децата. И не са безразлични какво става.

— А ти? — попита и срещна погледа ѝ е топлота. Знаеше, че си има причина от понеделник да бяга с нея в шест сутринта. Във всеки миг, прекаран е Карли, научаваше все повече за нея.

— Да. И аз — убедено отвърна тя.

— Радвам се — понижи глас: — Радвам се също, че реши да бягаш през седмицата. Някакви притеснения?

Хвърли му бърз, плах поглед:

— Разбира се. Мускулна треска.

— Чудесно се справяш, бейби. Направо чудесно.

Като се има предвид усмивката, която ѝ отправи, тя нямаше абсолютно никакви притеснения.

В четвъртък сутринта си бе наумил нещо друго. Тичаха в тъмното до обичайната точка, където обръщаха, и поеха обратно, а в същото време небето започваше да просветлява.

— Остава само седмица до Деня на благодарността. Направо да не повярваш.

На Карли не ѝ бе толкова трудно да го повярва. Въпреки че последните десет дни бяха прелетели бързо, струваше ѝ се, че от цяла вечност не е виждала родно лице.

— Какви са плановете ти? — попита Райън.

— Ще бъда с баща ми — усмихна се тя. Поколеба се, готова да зададе същия въпрос. С всеки изминал ден, и докато тичаше всяка сутрин с Райън, тя си задаваше все повече въпроси за него. Толкова малко знаеше за миналото му. Една част от нея ѝ казваше, че не иска да научава. Колкото по-малко знае, толкова по-необвързана ще бъде. Но сега другата ѝ част я подтикваше. — Ами ти? Ще ядеш ли пуйка?

— Разбира се. С брат ми ще си отидем у дома за празника — странно, помисли си, как думите се бяха изплъзнали от устата му. По отношение на Деня на благодарността „у дома“ е онази внушителна стара къща, в която беше израснал. Когато бе женен за Алайса и преди нещата между тях да се влошат, когато все още си мечтаеше за куп дечица, Денят на благодарността беше в Милтън.

— Къде е „у дома“?

— Странно, че попита — усмихна се иронично.

— Нямах предвид...

Стисна я лекичко за рамото и се засмя.

— Не, няма нищо. Просто и аз си задавах същия въпрос. Дом, с голямо „Д“.

Отговорът на този въпрос беше особено мъчителен за Карли, но не очакваше такива колебания у Райън.

— Намери ли отговор? — попита плахо.

Той вдигна очи към далечния хоризонт.

— По принцип предполагам, че е там, където е семейството. Където и да е това. Някога смятах, че е при жена ми. Очевидно сега нещата се промениха. Специално за празника — при родителите ми.

— Къде е това?

— В Баркшър. Все същата стара къща, където съм израснал.

— Там ли са още родителите ти?

— Аха.

— Това е чудесно.

Нещо в тона ѝ накара погледа му да се върне обратно.

— Така е. Бих искал някой път да дойдеш с мен. Родителите ми са страхотни.

— А брат ти?

— Ами... — изпусна бяло облаче пара. — ... Том е друго нещо. Малко буен. Но ще се оправи. Преди да се преместя тук, живеях в неговото жилище.

— Не е ли женен?

— Том? По дяволите, не! Той е закоравял ерген. Това, от което има нужда, е жена, която да го укроти. Но както е подкарал, никога няма да намери подходящата.

— Защо не?

— Има лош вкус.

— О! — подсмихна се тя. — Трябва да е било интересно да живееш с него.

— Нямаше го, слава богу! Прекара година на западното крайбрежие.

— Какво прави?

— Да прави? — хвърли й закачлив поглед. Колкото и да се различаваха двамата с брат си, обичта им бе очевидна. — Том се хваща с едно друго. Занимаваше се с ценни книжа и облигации, когато се забърка в малко неприятности.

— Какви неприятности?

— Дребен спор за някакви незаконно присвоени средства. Нищо, с което един добър адвокат да не може да се справи.

— Откраднал е пари от клиентите си?

— Не. Просто е използвал онова, което смятал за инвестиционен гений, за да припечели още малко за клиентите си. Провалил се.

— Какво стана?

— Постигнахме извънсъдебно споразумение. Трябваше да ги плати с лихвите. Нищо непоправимо. Всъщност момчето наистина е гений. Вероятно би могъл да се справи успешно с всякакви неща. Може би проблемът му съм аз. По-голямата част от живота му премина в стремеж да бъде нешаблонен на фона на моята шаблонност.

— Но сте близки.

— Все по-близки с годините.

— С какво се занимава сега?

— Пише компютърни програми. Седи си вкъщи. Работи, когато му дойде настроението. Изкарва купища пари. Както казах, той е гений.

Освен гордостта, Карли установи пълно отсъствие на завист в тона му.

— Ти нямаше да се чувстваш добре с такава работа.

— Не — срещна погледа ѝ. — Както казах, аз съм по-шаблонен. Нямам нищо против да работя по много. Обичам работата си.

Тичаха заедно и в петък сутринта, отново мълчаливи през по-голямата част от пътя. Беше приятно и както бе отбелязал Райън, ободрително да започваш работния ден по този начин. Карли се чувстваше по-освежена от преди, когато отиваше на работа, макар че изобщо не можеше да каже дали допълнителната енергия, която чувстваше, се дължи на бягането или на спътника ѝ.

— Ужасно си мълчалив — забеляза тя, когато техният блок отново се появи насреща им.

— Просто си мисля.

— За?

— Работа. Предстои ми страшно неприятен процес. Дело за клевета.

— Интересно ли е?

— Много. Клиентът ми е от вашите. По-точно — преподавател в колеж. Отказано му е назначаване на постоянно място поради лични разногласия между него и един от най-влиятелните членове на съвета на попечителите.

— Имаш ли основания за делото?

— Определено. Попечителят е бил достатъчно глупав да напише всичко черно на бяло и да го разпространи.

— Изглежда просто. Какъв е проблемът?

Райън леко се навъси.

— Моят човек не е от най-дипломатичните, което вероятно е и една от причините изобщо да си докара такива неприятности. Готов съм да дам всичко, за да не се явява в съда. Способен е да провали цялата работа при кръстосания разпит.

— Можеш ли да го спреш?

— Ще опитам. Но той настоява, че искал сам да говори в своя защита — погледна я подозрително, докато тичаха по стъпалата. — Познаваш даскалския манталитет. Обичат да четат нравоучения.

Карли го сръчка в ребрата и изтича напред към вратата, но още във фойето бе заловена в закачлива прегръдка.

— За какво беше това? — попита Райън, като само отчасти успяваше да прикрие усмивката си.

— Това беше, защото се подиграваш с професията ми.

Не ѝ остана време да каже нищо повече, защото Райън наведе глава и улови отворените ѝ устни. Целувките му отначало бяха закачливи, топли докосвания в синхрон със задъханото дишане след бягането. Но с успокояването на телата им целувките станаха по-бавни, по-дълбоки, пробуждащи други усещания и на свой ред причина за задъхване.

Когато най-сетне освободи устните ѝ, той притисна ухото ѝ към сърцето си. Нейното също биеше ускорено от удоволствието след докосването му.

— Вечеря утре? — тихо прошепна Райън.

Със затворени очи, тя се потапяше в мириса му — запотен, но безкрайно мъжки и ужасно възбуждащ.

— Хм.

— В осем вечерта?

— Хм.

— Страхотно! — отдръпна я, хвана я за ръката и я поведе към преддверието и тя чак сега осъзна какво е направила. Когато се опита да се отдръпне, той само още по-здраво стисна ръката ѝ. Трябваше да се забърза, за да не изостане. Райън отмина собствения си етаж и продължи право нагоре към нейния. Пред вратата ѝ той се обърна към нея, залепи бърза целувка на бузата ѝ и изчезна.

— Райън! — извика тя и се наведе над парапета.

Той постави дългия си пръст пред устните:

— Шшт. Още е дяволски рано. Всички спят.

— Не беше честно! — високо прошепна тя. — Възползва се от мен!

Точно под нея той изви глава нагоре, подпрян на парапета, и ѝ се усмихна широко.

— Предупредих те.

— Невъзможен си!

Само сви рамене и изчезна. Карли се наведе още напред, но не можа да види нищо, чу вратата му да се отваря, а после и да се затваря

и разбра, че е паднала в капана.

С приближаването на съботната вечер Карли ставаше все по-нервна. Не искаше да се обвързва с мъж, поне не в емоционално отношение, още не. С Денис Шарп, Роджър Хейли или който и да е друг от мъжете, които я бяха канили да излязат, срещата можеше да е просто една прекарана заедно вечер. Интуитивно усещаше, че с Райън тя ще бъде нещо повече. Райън я вълнуваше — емоционално и физически. Само при мисълта за него по тялото ѝ пробягваха тръпки на възбуда, след които дълбоко в утробата ѝ засядаше кълбо от желания. Когато беше в прегръдките му, сякаш забравяше всичко. Именно в това се състоеше опасността.

Отхвърли пристъпа на благоразумие, който я съветваше да му се обади или да остави бележка, за да обяви внезапно възникнал ангажимент или дори заболяване, и вместо това си позволи продължителна вана, отдели специално внимание на грима и косата, след което прекара цяла вечност в избор на дреха. В седем и половина беше готова. Без да обръща внимание на потните си длани, седна на кухненската маса с куп частично проверени контролни и направи безуспешен опит да се съсредоточи. В осем без двацет се върна в спалнята, за да се срещне отново. В осем без десет изтича във всекидневната, за да провери дали е нагласила подходяща чанта и палто. Отново на масата в кухнята, тя се прокле, че си е оставила толкова много време. Обаче, когато в осем без пет звънецът на вратата иззвъня, взе думите си обратно.

Изглеждаше поразително красив с костюм и вратовръзка, тъмните му коси бяха грижливо сресани, а кафявите му очи искряха.

— Привет! — изрече, на свой ред затаил дъх пред красивата гледка насреща си. — Изглеждаш фантастично!

Хванала дръжката на вратата за опора, Карли се усмихна срамежливо.

— Не е като със спортния екип и сънливата физиономия в шест сутринта, а?

— И тогава изглеждаш страхотно. Това просто е различно — блесналият поглед издаваше оценката му. Сутрин тя беше свежа и естествена, сексапилна по начина, по който са жените, току-що

станали от леглото. Сега беше секси по друг начин. Гримът ѝ беше съвършен, подчертавайки скулите и дълбоко разположените ѝ очи. Разпиляната по раменете ѝ коса изглеждаше пищна и гъста и невероятно изкусителна. Роклята ѝ, убито каре в пастелнозелено и тъмносиньо с висока яка, дълги ръкави, широк колан и редичка дребни, облечени копчета от гърлото чак до кръста, ѝ придаваше вид на кралска особа. Съвсем тънки чорапи, високи обувки... Райън притаи дъх. Стоеше пред него изпъната, почти непохватна, облечена възможно най-консервативно — и въпреки това едва ли би могла да бъде по-съблазнителна, ако се бе издокарала в червена копринена рокля с голи рамене и цепка до ханша.

Понечи да заговори, после се прокашля, тъй като гласът му прозвуча пресипнало:

— Имаш ли палто? — собственото му, тъмносин двуредов балтон, бе праметнато през ръката. Премести го, след като тя се върна при дивана за нещата си, помогна ѝ да облече палтото, като остави ръцете си да се задържат за момент на раменете ѝ. — Освен това ухаеш много приятно — пръстите му увеличиха натиска. — Какво се опитваш да направиш с мен, Карли?

Стрелна го с леко уплашен поглед, но после се успокои, като видя блесналите му насреща ѝ зъби.

— Ти ме подмами в тази работа. Все още можеш да се откажеш...

— Не, не — пусна раменете ѝ и вдигна ръка. — На драго сърце ще го изстрадам — напъха се в палтото си и намери някаква утеха във възхитения ѝ поглед. После ѝ предложи сгънатия си лакът. — Ще вървим ли?

Карли пхна ръка под неговата, като се питаше кой точно ще е страдалецът.

Както беше обещал още първата сутрин, Райън я заведе в „Лок-Обър“. Вече застанали на вратата на ресторанта на първия етаж, някога заведение само за мъже и един от последните бастиони в Бостън, отстъпили пред разкрепостяването на жените, той огледа отчаяно навалищата.

— Направих резервация тук. Атмосферата е по-интересна, но, изглежда, всички политици в града са имали същата идея. „Лок-Обър“ има лошата слава, че е вечно пълен.

Салонният управител приближи към тях с широка усмивка и протегната ръка:

— Господин Корнел! Приятно ми е да ви видя!

Райън отвърна сърдечно на ръкуването му.

— На мен също, Джон. Но тук, долу, е доста натоварено — и даже докато говореше, той вдигна свободната си ръка, за да поздрави неколцина познати, които се опитваха да привлекат вниманието му. — Надявах се на нещо по-спокойно.

— Да се обадя ли горе?

— Там е повече за туристи.

— Може да има нещо в задния салон. Той е по-малък и по-тих.

Райън кимна утвърдително и Джон вдигна телефона на бюрото си. Само след минути бяха изкачили стъпалата към горното ниво и бяха настанени на уединена маса за двама в помещение, което наистина бе по-малко и по-тихо. Но дори и за да стигнат до него, трябваше да минат през по-голямата зала. Райън два пъти кимна на познати лица.

И тогава Карли си даде сметка, че е с човек, добре познат в бостънските среди. Преди това винаги беше с Райън само насаме — в апартамента ѝ, във фоайето, в преддверието, по трасето край реката, и то винаги в доста необичайни часове. Макар, от една страна, да се ласкаеше, че е с толкова красив мъж, който очевидно има забележително много приятели, от друга — това си бе направо страшничко. Откакто бе пристигнала в Бостън, поддържаше възможно най-слаби контакти. Не желаше това положение да се променя.

Свела поглед, тя зае мястото си, докато управителят на горния етаж ѝ придържаше стола. Закрепи чантата в скута си и се загледа в единствената роза, поставена в тясна ваза в средата на масата. Райън се настани от дясната ѝ страна.

— Приятна вечер, господин Корнел, мадам!

Райън се усмихна.

— Благодаря, Хенри — мъжът се отдалечи и той насочи погледа си към нея. — Така добре ли е? — попита, смутен от внезапната ѝ неловкост.

Тя потисна безпокойството си и се извърна към него с мила усмивка.

— Прекрасно е, Райън — очите ѝ обходиха помещението. — Много красиво място.

Той кимна, следвайки погледа ѝ.

— Най-доброто от стария Бостън. „Лок-Обър“ е любимото ми място, откакто родителите ми ме доведоха тук, когато бях на шестнайсет.

— Сигурно идваш често. Всички те познават — и още в същия момент се появи сервитьорът от бара, който се усмихваше свойски.

— Добър вечер, господин Корнел. Как сте тази вечер, сър?

— Чудесно, Грей. Направо чудесно.

— Ще желаете ли нещо от бара?

Райън замислено се вгледа в Карли.

— Мисля да поръчаме бутилка вино. „Монраше“ ще бъде добре.

Карли забеляза, че не произнесе нито едно „т“ при екстравагантния си избор на вино.

Макар тя да изпита известна неловкост, сервитьорът — в никакъв случай.

— Отличен избор, сър — отвърна с любезна усмивка и се оттегли.

Очите на Райън се спряха върху Карли. Странно, но като че ли беше доволен само да я гледа. Или не можеше да измисли какво да каже.

С Карли нещата не стояха добре. Отвърна на погледа му, след това сведе очи, после погледна в другия край на помещението към останалите посетители. Беше добре облечено общество, с подходящо за външния си вид поведение. Разговорите се водеха с приглушени гласове.

— Значи никога не си...

— Значи често...

Спогледаха се и се разсмяха.

— Първо ти — каза Райън.

Карли се изчерви.

— Нищо съществено. Ти какво щеше да кажеш?

— Щях да кажа, че съм доволен да бъда първият, който те води тук. Разгледала ли си доста неща, откакто си в Бостън?

— По-добре разгледах Кеймбридж — имам предвид ресторантите. В близост до училището и останалите.

Запита се с кого ли е била, но се въздържа да зададе въпроса. Вместо това само кимна.

Карли си играеше с ръба на дебелия ленен покривка.

— Често ли идваше в Бостън като момче?

— Родителите ми вярваха в ролята на културата. Водеха ни навсякъде, искаха да научим всичко за града, макар че винаги се чувствахме много щастливи отново да се върнем у дома.

— Но въпреки това си решил да се установиш в града.

— Възможностите за адвокатска практика бяха по-добри тук, отколкото в Баркшър. А и след като се ожених... ами изглеждаше съвсем естествено.

Чудеше се за брака му, но се въздържа да попита.

— Съжалявал ли си някога, че си останал в града?

— Не. Харесвам града. А и Бостън е по-поносим от някои други. Не много голям, не много малък, интересни събития — тя се засмя тихичко и той вдигна глава с жест на ласкаво колебание. — Не?

— О, да! Просто си помислих, че това бяха част от причините и аз да избира Бостън — незабавно съжали за думите, които бе избрала. За нейно облекчение Райън ги прие съвсем формално.

— Защо реши така? Искам да кажа, защо реши да напуснеш Сан Диего? — беше се питал за това неведнъж. Беше казала, че съпругът ѝ — Матю или беше Малкълм, замисли се объркано — е починал преди четири години. А семейството ѝ беше от Средния запад — Де Мойн, както му бе споменала набързо при едно от сутрешните им бягания. — Заради Питър ли?

Трябваше ѝ минутка, за да се ориентира. Толкова е трудно да балансира между Карли и Робин. Когато беше с Райън, искаше ѝ се Робин никога да не е съществувала.

— Но — срещна погледа му, доколкото можа спокойно. — Просто исках промяна. Когато се откри възможността за „Ранд“, стори ми се идеално.

— Но си се оглеждала в различни райони?

— За да се установя? Да.

— Радвам се, че си избрала Бостън.

— Аз също — съгласи се меко.

Ефектът от сключените им погледи беше горещ — твърде горещ, — но въпреки това Карли не можеше да отмести очи. Пристигането на

виното им донесе известно облекчение, както и появилият се впоследствие сервитър с менюто. Едва след като си поръчаха, отново се възцари мълчание.

Райън отпи от виното си. Карли стори същото. Усещаше присъствието му чрез всяка своя фибра. Едновременно се проклинаше, че позволи да я подмами за тази вечеря, но и много добре съзнаваше, че не бе оказала кой знае каква съпротива. Това, което действително ѝ се искаше, беше да бъде дори още по-близо до Райън.

Сякаш в съзвучие с нейните мисли, той улови ръката ѝ, която нервно си играеше с вилицата, и я задържа в своята. Прокара палец по кокалчетата, като милваше пръстите ѝ, и потърка златната халка, което би могло да се стори кощунствено, но всъщност изглеждаше толкова по-съкровено.

— Не съжаляваш, че дойде, нали? Като че ли изпитваш неудобство.

Карли усещаше как сърцето ѝ бие лудо.

— Не. Само съм... — но не знаеше какво да каже. Неудобство ѝ се струваше неточна дума, но пък неловкост, смущение, вълнение или уплаха също не звучаха по-добре.

Той поднесе ръката ѝ към устните си. Меките косъмчета на брадата му ѝ подеждаха не по-малко възбуждащо от лекия допир на устните.

— Недей, Карли. Моля те! Искам да ти е приятно.

— Приятно ми е.

— Трепериш.

Тя се усмихна леко.

— Ти ме целуваш — това казваше всичко.

Райън се разсмя тихо — дълбок гърлен звук.

— Не така, както ми се иска — каза и спусна ръката ѝ на масата, но я задържа в своята. Пое дълбоко дъх. — Разкажи ми за детството си — заговори отново, решен да я предразположи. — Представям си момиченце с дълги буйни къдрици, обуто в розови чорапогащници и от главата до петите във воланчета.

Сега беше ред на Карли да се разсмее, действително много поестествено.

— Не съвсем. Бях мъжкарана.

— Шегуваш се.

— Не. Имам трима по-големи братя. Беше въпрос на оцеляване.

— Голяма ли е разликата ви в годините?

— Донякъде. Всички сме през две години. Аз съм последната — усмихна се. — Мисля, че след мен родителите ми са се отказали да си имат мъничко, сладко същество.

— Трябва да сте били страхотно домочадие.

— Така си беше — усмивката ѝ стана по-топла при спомена. — Доста весело си прекарвахме. Братята ми отрано решиха, че аз съм просто още една от тях. Забъркваха ме в цял куп лудории — погледът ѝ попадна на ръката на Райън, която държеше нейната, и си припомни как единият брат държи ръката ѝ и я тегли нагоре по стария бряст, от който успя да слезе само с помощта на пожарникарите, как другият брат я държи за ръка и я тегли през лабиринт от надгробни камъни по здрач и как третият брат я издърпва в скривалището им в землянката под къщата. Но ръката на Райън все пак е различна. Пръстите му са дълги, силни, нежни. По загорялата кожа имаше пръснати меки тъмни косъмчета, които се показваха и изпод ръба на снежнобелия ръкав под тъмносиньото сако. Ръката му бе ръка на мъж и тя я привличаше, така както никога не са я привличали тези на братята ѝ.

— Но родителите ти са се справяли добре.

Отхвърли мислите си.

— Харесваше им. Не че не е имало колкото щещ викове и караници. Сякаш веднага щом майка ми измиеше пода на кухнята, все някой от нас отиваше да вземе пиене за цялата тайфа. Знаеш ли какво означава петгодишно дете да се опитва да балансира с четири чаши гроздов сок? Или какво става, когато дори една от чашите се разлее?

Райън се засмя.

— Гроздов сок? Представям си. Майка ти сигурно не е можела да си отдъхне от работа.

— Наистина! — после Карли заговори по-тихо: — Горката жена. Едва след като умря, взехме прислужница.

Ръката му я улови по-здраво. Никога преди това не бе говорила за майка си. Бе споменала единствено баща си, когато стана дума за Деня на благодарността. Макар винаги да съществуваше вероятността от развод, Райън бе сметнал, че майка ѝ е починала.

— Ти на колко беше тогава?

— На дванайсет.

— Сигурно е било много тежко — потрепна той.

— Да. Всички бяхме доста щастливи и безгрижни деца. Родителите ни бяха осигурили топлина и любов в дома. Нищо не можеше да го наруши — докато това не се случи. Беше истински удар.

— Съвсем внезапен.

— Аха — усмихна се унило тя. — Доста ме укроти, мога да те уверя.

Заболя го за нея, също както когато му каза за съпруга си.

— Край на мъжкараната?

— Да. Предполагам, че и без това ми е било време. Вече бях... — замахна със свободната си ръка и се изчерви — ... пораснала.

Възхити се на изчервяването ѝ и красноречивият му поглед го подхрани допълнително.

— Обзалагам се, че си имала цяла армия обожатели, от които братята ти непрекъснато са те ревнували.

— Не съвсем. Заех се с ученето и прекарвах по цели часове в четене в стаята си. Предполагам, че оттогава датира началото на интереса ми към литературата. И към писането. Водех си дневник. Беше ми отдушник.

От самото начало си даваше сметка за нейната самостоятелност. Сега започваше да разбира откъде идват корените ѝ.

Канеше се да заговори отново, когато една току-що влязла двойка сви към масата им. Мъжът беше висок, с очила и много представителен. Жената бе зашеметяваща. Като двойка правеха такова впечатление, че незабавно докоснаха някаква струна у Карли.

Райън стана, за да ги представи, и тя изпита съвсем нелогично неудобство. Едно е просто да кимне на свои познати, докато минават, а друго да чуе името си от неговите уста, изречено тихо, но отчетливо, обяснявайки пред света коя е. Преглътна най-мъчителните си страхове и успя да се усмихне и да отвърне на сърдечните поздравии, отправени към нея. Още докато двойката се отдалечаваше от масата им, тя се упрекна за свръхчувствителността си. Няма никаква вероятност някой да я разпознае. Естествено, че само си бе въобразила, че жената се вглежда особено внимателно в нея.

Тихото пояснение на Райън относно личността им с нищо не успокои мислите ѝ.

— Марк е изпълнителен продуцент на вечерните новини на четвърти канал. Дженифър е най-ярката му звезда.

— Значи е репортер! — възкликна Карли и гласът ѝ като по чудо прозвуча живо, като се има предвид внезапно плъзналият по вените ѝ лед.

— И то добър. При това прекрасен човек. Някои от тях са направо непоносими. Нахални и егоцентрични. Дженифър е различна. Харесвам я.

Съвсем неочаквано именно тази висока оценка на Райън посочи на Карли достоверно обяснение за интереса на жената към нея. Ревност, любопитство — и двете са възможни.

— Тя също те харесва — подхвърли, до голяма степен с облекчение. — Излизал ли си някога с нея?

Райън се приведе по-близо ѝ заговори тихо, макар и оживено:

— Да излизам с Дженифър Блейн? Шегуваш ли се?

— Стори ми се, каза, че я харесваш.

— Така е. Но да я харесвам, е едно, а да искам да имам връзка с нея е друго. Изобщо не е моят тип.

— Какъв е твоят тип? — импулсивно попита Карли.

Погледът му дори не трепна.

— Жена, която да има време за мен, на първо място. Дженифър си има професия, с която да се занимава.

— Нямаме ли си всички?

Той изви една от тъмните си вежди.

— Има професии... и професии. За жени като Дженифър професията е преди и над всичко. О, интересно е да бъдеш с такива, предполагам. Но аз специално никога не бих могъл да се състезавам с професия, която изисква такова отдаване.

— Правилно ли долавям нотка на шовинизъм? — не се сдържа да го подразни.

— Точно така — възрази, несмущаван, той. — И не се срамувам от това. Поне си признавам какво искам. Може и да не е правилно, но е факт. Уважавам жени като Дженифър. Но моят тип — онзи тип жени, които действително ме привличат — са по-тихите, по-уединени, предпочитащи повече домашния уют. Тя ще е интересна и би могла да има своя успешна професия, но и нещо повече — ще се нуждае от мен

— погледна я с такава настойчивост, че дъхът ѝ секна. — Ще се нуждае от мен повече, отколкото от всеки друг на света.

Сърцето на Карли отново заби учестено. Този път пристигането на вечерята им освободи напрежението, като измести разговора в по-незначителна посока. Изумен от силата на собствените си чувства, Райън се отърси от тях, като поведе повърхностен разговор за храната и ресторанта, припомняйки си весели случки от предишни свои посещения. След това попита Карли за изпитите. На свой ред, тя се поинтересува за делото му за клевета. След като временно изоставиха предходната тема, изглеждаше, като че ли всеки от двамата проявява еднакво интерес да изслушва другия и сам да говори.

Оплетена в мрежата на неговия чар, Карли се забавляваше. Храната бе възхитителна, виното превъзходно, а Райън бе най-внимателния събеседник, за когото би могла да си мечтае.

И все пак, докато се хранеха и разговаряха, имаше странното усещане, че е наблюдавана. Отначало не му обърна внимание. Но когато се осмели да хвърли поглед към онзи край на помещението, където седеше Дженифър Блейн, ѝ се стори, че тя бързо отклони поглед. Очите на Карли доловиха и втори такъв поглед от друга маса и друга жена. Тази не извърна своите. Още една обожателка на Райън? Но този път по-различна. По-тъмна, по-сериозна на вид, привлекателна, но по един изключително изтънчен начин...

— Нещо не е наред ли? — попита Райън и извърна глава, за да проследи погледа ѝ. Когато отново се обърна към нея, изразът на лицето му се бе разведрил.

— Тя ни гледа. Дори и сега. Познаваш ли я?

— Аха — спокойно отвърна той. — Това е бившата ми жена.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очите на Карли се преместиха върху Райън.

— Бившата ти жена?

— Аха.

— О! — стисна устни.

Райън се усмихна дяволито.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Тя сви рамене.

— Какво друго да кажа? — погледът ѝ отново се стрелна към жената. — Зашеметяваща е!

— Аха.

— Както и мъжът с нея.

— Не забелязах.

— Значи не те интересува?

Доброто му настроение си имаше причини. С Карли до себе си се чувстваше прекрасно.

— Разведени сме. Алайса може да прави каквото си иска и с когото си иска. Ако очакваш ревност, ще останеш разочарована.

— А какво ще кажеш за любопитството? Не си ли поне мъничко любопитен с кого е?

— Сигурен съм, че ще разбере. След минутка ще я видиш как пристига.

— Нима?

При внезапно изписаното на лицето ѝ недоумение Райън се усмихна.

— Алайса е тази, която проявява любопитство. Затова така те гледа. Издигането в обществото е нейната специалност, интригите — неразделна част от него. Точно в този момент се чуди коя си, откъде идваш, дали имаш потекло и на кого да се обади най-напред, когато се прибере у дома.

Стори ѝ се точно от онзи тип личности, без които Карли спокойно би могла да мине.

— Това не те ли дразни? — попита, тъй като по всичко изглеждаше, че тя единствена се безпокои. — Мислех, че ще ти бъде неприятно.

— Някога — може би — откакто бе срещнал Карли — нима са минали само две седмици? — бе проумял какво му е липсвало. С нея можеше да говори за всичко и на всякакви теми, защото знаеше, че не е безразлична. Чувстваше се по-близък с нея, отколкото се бе чувствал, с когото и да е вече от години. Забележително, имайки предвид въпросите, които все още бушуваха в главата му.

— Прав си — промърмори Карли и се поизправи на мястото си. — Ето я, идва.

Райън стисна ръката ѝ.

— Отпусни се. Няма да те ухапе, само ще приказва.

Точно това я безпокоеше. Но няма значение, успя да възвърне самообладанието си и се усмихна, когато жената и придружителят ѝ пристигнаха при масата им. Райън отново стана от мястото си, за да ги представи. И Карли отново изпита някакво неприятно усещане, след като двойката се отдалечи. Не защото се срамуваше, че е с Райън. Тъкмо напротив. Дори в присъствието на Алайса Корнел на не повече от три крачки от себе си тя се чувстваше горда и сигурна. Онова, което я безпокоеше, беше собственото ѝ излагане на показ. „Това е добре за теб“, сякаш чуваше да казва Сам Лумис. Няма от какво да се бои. Защо тогава почти очакваше вечерта да приключи с появата на някой фотограф, който да направи снимки и да ги пусне на първа страница в местния таблоид?

— Ето, не беше толкова зле — каза Райън, след като отново останаха сами. Очите му я поздравяваха и малко ободряваха духа ѝ.

— Изглежда доста приятна.

— И е.

— Тогава какво се случи? — моментално се изчерви. — Извинявай. Беше непростимо. Изобщо не е моя работа.

— Няма нищо — меко отвърна той. — Щях да съм разочарован, ако не беше попитала. Двамата с Алайса просто поехме в различни посоки. Това е.

— Сигурно си я обичал някога — не можеше да си го представи, че ще се ожени без това — не и Райън.

— Да. В началото, когато се оженихме, смятах, че е най-хубавото нещо след интересно дело с обвинение в предумишлено убийство.

Нещо в изкривеното трепване на устните му подтикна Карли да продължи:

— И?

— Ами точно това. Беше най-хубавото след него. Едва след него. Работата ми беше на първо място. Тя не може да го приеме. И не я виня — допълни с въздишка. За първи път тази вечер изглеждаше смутен. Вдигна чашата с вино, допи останалите няколко капки, остави я обратно на масата и се загледа в тънкото столче. — Предполагам, че не съм по-добър от Дженифър Блейн.

— В какъв смисъл?

— Работата ми винаги е била моят живот. Кариерата ми наистина е преди и над всичко.

— Не го вярвам и за момент, Райън — възкликна Карли с убеденост, която удиви дори самата нея. — Чувала съм те да говориш за още много други неща, и то с чувство. Ако правото е застанало между теб и Алайса, сигурно нещо в отношенията ви не е било както трябва от самото начало.

Райън вдигна очи към нейните.

— Предполагам, че е така. Когато най-напред се запознах с нея, тя беше тиха и приятна. Баща ѝ е много богат човек и изключително властен. През целия си живот до голяма степен е била под силно влияние, но имаше категорични убеждения какво точно желае.

— И то беше?

Думите го заляха. Никога преди не бе споделял чувствата си толкова откровено и намираше някакво странно облекчение в това.

— Съпруг, който — с помощта на нейните пари — няма да си дава много зор, ще работи само по малко и ще прекарва всяка свободна минута с нея. Отчаяно искаше любов — пое си дъх. — За жалост, когато меденият месец свърши и разбра, че възнамерявам да работя, Алайса се почувства измамена.

— Не се ли опита да направи нещо и тя самата — имам предвид да намери с какво да се занимава?

— Де да беше! Не, нейното разрешение беше да опита поупорито. Непрекъснато стоеше в офиса в очакване на тричасов обед. Или пък ме взимаше от работа и ме водеше на едно или друго

мероприятие. Или пък планираше двамата да се включим към някоя компания за уикенда в Ню Йорк или за една седмица на Бахамите. Стана невъзможно. Опитвах се да си изградя име, трябваше да работя всяка свободна минута, а тя ме спъваше на всяка крачка — присви устни. — Опитайте да ѝ дам всичко, което искаше. Купих ѝ огромна къща в Милтън. Мерцедес. Кожено палто. И тъй като не желаех да приема парите, предложени от баща ѝ, имах още една причина да работя още по-усилено. После тя пожела да имаме деца.

— А ти?

— О, да. Много — погледът му се озари при спомена за тази мечта, след това отново посърна. — Но поради по-различни от Алайса причини — побърза да поясни пред въпросителния поглед на Карли: — Винаги съм обичал децата. Често, когато гостувахме в домовете на различни приятели, намирах децата за много по-интересни от родителите им. Алайса не е глупава. Чувстваше го. Надяваше се, че едно дете ще ме задържа по-дълго у дома. Така че опитахме. Но нещата вървяха от зле по-зле. След като не успяваше да забременее, още по-упорито се вкопчваше в идеята. Най-накрая успяхме. Направи спонтанен аборт в четвъртия месец — тук вече спря да говори и се загледа мрачно в масата.

Карли постави ръка върху неговата:

— Съжалявам, Райън.

Той обърна дланта си нагоре, преплете пръстите си с нейните, вгледа се в тях и сви рамене.

— Може да е било за добро. Имахме толкова разногласия. Собственическото ѝ чувство ми действаше така, както на нея — моята работа. Взаимно унищожение. От този момент нещата тръгнаха надолу. Аз започнах да работя още повече. Тя постепенно се отдръпна. Поне от мен. Освен всичко друго, Алайса е много общително същество.

— А ти не си?

— Не в същия смисъл. Нейният живот е непрекъснатата показност. За нея мястото ѝ в обществото е главен източник на удоволствие. Мен това не ме интересува. Обичам да бъда с хора единствено заради самата радост от общуването. Ако компанията, в която се намирам, е отегчителна, искам да се махна.

— Няма нищо лошо в това.

— Ако си женен за Алайса, има. В края животът ни беше непрестанна битка. Окончателната ни раздяла бе изключително приятелска, облекчение и за двете страни. Мисля, че сега е много по-щастлива.

— А ти?

Погледна я в очите.

— Точно сега? Без никакво съмнение.

— По принцип — настоя тя.

Очите му добиха по-меланхоличен израз.

— Да, по-щастлив съм. Това не значи, че не желая да имам жена и деца. Желая го повече от всичко. Но сега вече очите ми са отворени. Щастието не се състои само в простия факт на семеен живот. Важното е качеството на този семеен живот. Като се замисля за това, всъщност самият брак е несъществен. От значение е с кого си — внезапно се усмихна. — Искаш ли да дойдеш да живееш с мен и да родиш децата ми?

— Райън — смъмри го тя, — отвратителен си. Ако продължаваш да задаваш подобни въпроси на жените, рискуваш да се забъркаш в много по-лоша каша от преди.

— Но аз говоря сериозно.

— Не говориш. Едва ме познаваш.

— Харесва ми това, което виждам.

— Не знаеш и половината.

— Точно затова трябва да поживеем малко заедно. Ей — светнаха очите му, — имам страхотна идея! Можем да пробием тавана на моя апартамент, да направим вътрешна стълба и да си имаме доста голямо жилище.

Карли се усмихна.

— Ти дори още не си собственик.

— Но ще бъда. Семейство Амидънс са сигурни, че ще открият нещо във Флорида. Само въпрос на време е.

— Защо не изчакаме? — пошегува се тя и добродушно сбърчи нос. — Няма какъде да бързаме.

— Няма какъде да бързаме? По дяволите, аз наближавам четирийсетте. Ти може и да имаш време. Не и аз — сякаш в потвърждение на думите си той даде знак на сервитьора. Само за секунди се разпореда да им подготвят десерта за вкъщи. После отново

се обърна към Карли: — Да се махаме оттук. Мисля, че за тази вечер ми стига излагане пред публика. Освен това трябва да ти покажа какво истинско кафе правя. Може би това ще те убеди.

— Не си давай толкова зор — присмя се насреща му. Но тя беше тази, която видя зор да запази спокойствие, когато половин час по-късно влязоха в апартамента му. Райън изчезна в кухнята да извади десертите, а тя огледа жилището му.

— Приятно е — подхвърли, след като той се върна и остави две чинийки на масичката за кафе.

— Добре е — сви рамене той. — Малко консервативно.

— Не, чудесно е.

Райън се изправи и се огледа наоколо.

— Може би защото не е мое. Не се чувствам у дома си.

Разбираше какво има предвид. Мебелировката беше приятна и в добро състояние, но повече прилягаше на семейство Амидънс, отколкото на Райън.

— Така или иначе — продължи той, — удовлетворява нуждите ми. Има си всичко, макар и малко постно.

Карли бе заинтригувана.

— Какво би направил, ако беше твое?

— Първо щях да се освободя от зеленото — заяви той с ръце на хълбоците. — Има нужда от индивидуалност. Бих започнал с нещо по-ярко за стените. Може би бургундско... или тъмносиньо.

— Ще боядисаш стените в тъмносиньо?

— Не, не. Картини. Нещо смело и модерно. Ще постеля лек килим на пода, ще изхвърля тези пердета и ще ги заменя с нещо в синхрон с другите цветове, ще подменя дивана и фотьойлите с модулни, ще поставя едно дърво ето там...

— Дърво?

— Разбира се. Ще внесе живот, не смяташ ли?

Карли не успя да потисне смеха си.

— Смятам.

— Е? — извърна се въпросително към нея. — Как мислиш? Как ще изглежда?

— Интересно.

— Не ти харесва.

— Харесва ми, харесва ми.

— Кажи го отново — изрече той с по-тих глас и мислите за обзавеждане бързо излетяха от ума му. Приблѝжи се и застана пред нея.

— Харесва ми — отвърна с най-нежното изражение на лицето си, попаднала в мрежата на очарованието му.

Обви ръце около кръста ѝ и я притегли за целувка. Устните му бяха топли и подканящи. Сякаш цялата вечер бе подготвяла този момент — беше се предала от мига, в който се появи на вратата ѝ. Сдържана и резервирана? Хладнокръвна и владееща се? Нищо подобно. Карли се чувстваше като дърво напролет, което се съживява и разцъфва в ръцете му.

Когато той внезапно се приведе и я вдигна от земята, почувства внезапен пристъп на страх.

— Райън — прошепна и се вкопчи безпомощно във врата му, — какво правиш?

— Отнасям те — също така тихо отвърна той, после я постави полуизлегната върху дивана и възобнови целувката си, преди тя да успее да протестира. Уплахата ѝ се стопи под удоволствието. Струваше ѝ се, че няма по-прекрасен десерт от устните на Райън, от влажния му език, от ръцете, които здраво държаха лицето ѝ, от силното тяло, което бе надвесено много-много близо.

Отвърна на целувката му с вкуса на вълнението, което разтърсваше тялото ѝ. Дълго задрямали желания се пробуждаха. Отдаде се на прекрасното им усещане. Когато той се отдръпна и седна, тя тихо простена в знак на протест. Без да я изпуска от очи, Райън смъкна сакото и развърза вратовръзката си. Гледаше го като омагьосана как разкопчава първите няколко копчета на ризата. После я вдигна и я премести, така че да седне странично в скута му.

— Прекрасна си — прошепна, докато свеждаше глава, и след това я поведе по-нататък, изострайки чувствата ѝ, сгорещявайки тялото ѝ.

Дишането ѝ стана накъсано и учестено. Усети ръцете му да я милват по гърба. Нейните собствени също станаха посмели, плъзнаха се по гърдите му и очертаха мъжествените им контури. От самото начало Райън пробуди любопитството ѝ. И тя се съпротивляваше срещу това. Но тялото му, поне доколкото бе видяла от него, представляваше твърде голяма съблазън.

Когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ, тя извика. Тялото ѝ откликна — сякаш винаги бе очаквала докосването му. Толкова време беше минало от... Разбра, че нищичко не ѝ бе липсвало, преди да срещне Райън. Само той притежаваше властта да възпламени сетивата ѝ и да я подтикне към действие.

Приведе се напред, допря устни до шията му и започна да обсипва с леки, настойчиви целувчици пулсиращата вена. Ухаеше на свежо и чисто. Отнесена в царство от блажени усещания, тя се спусна по-надолу, фини косъмчета започваха там, където се разтваряше ризата. Устата ѝ изследваше състава им, като го вкушваше с едва обуздаван глад. Кожата му имаше съвсем слабо мускусно ухание, много жизнено, много мъжко. Със затворени очи, тя го поемаше, вдишвайки дълбоко, до самозабрава. След всичко, с което — и без което — бе живяла от толкова много години, този чувствен делириум бе истински рай.

— О, мила! — дрезгаво простена Райън и зарови лице в косите ѝ. Струваше му се, сякаш от векове е чакал да я докосне така. Ръцете му шареха с нарастваща страст, изоставяйки гърдите ѝ, за да обходят извивката на хълбоците и бедрата и да се върнат отново да научат повече за женската ѝ прелест. Усети зърната ѝ твърди дори през материята, която ги покриваше. Окуражен от слабите ѝ хлипове, той ги потърка между палците си. — Господи, исках те! — прошепна хрипливо. — Толкова си невероятна, толкова невероятна...

Погълната от насладата на мига, Карли почти не чу думите му. Никога през живота си не бе познала този тип страст. Беше девствена, когато се запозна с Матю, и той бе нейният учител, нейният наставник във всяко отношение. Той я запозна със собственото ѝ тяло и неговите възможности, но все пак винаги е изглеждал по-стар, по-знаещ от нея. Колкото и да им беше хубаво, в сексуалната им връзка винаги имаше нещо едностранчиво. Матю беше опитният водач, Робин — възторженият последовател.

Сега Райън я искаше като партньор, като равен. Настойчивото му желание подхранваше страстта, която я влудяваше.

Продължи да обсипва гърдите му с целувки и освободи най-напред едно копче, после още едно и още едно, докато ризата му се разтвори чак до кръста. Той измъкна краищата от панталона и наблюдаваше омагьосан как разкопчава и последното му копче, преди

пръстите ѝ да получат достъп до плътта. После те заскитаха неудържимо, наслаждавайки се на всяко откритие. Разпери длани върху грамадата от твърди мускули и започна да описва еротични кръгове, докато главата ѝ се завъртя замаяно. Гръдният му кош се разширяваше с всяко задъхано вдишване. Коремът му беше плосък и стегнат. Окосмяването, горе по-широко, постепенно се стесняваше и отново и отново мамеше сетивата ѝ с мъчително изкушение.

Райън я желаше — докосването ѝ го възпламеняваше и изпращаше живи огнени струи до обща сборна точка в слабините му. В стремежа си да облекчи болката той я прехвърли по гръб и се надвеси над нея. След като ръцете ѝ го обхванаха, той се подпря на лакът и със свободната си ръка нетърпеливо се зае с дребните копчета на шията ѝ.

Разгорещена и затруднена, измъчвана от желание, Карли на драго сърце посрещна проникналия върху кожата ѝ въздух. Изви се поплътно нагоре към Райън, търсейки усещането за стегнатото му тяло върху своето, едновременно изумена и въодушевена от възбудата му, от външния израз на всичко, което тя самата чувстваше в себе си.

Останала почти без дъх, извика името му, само смътно съзнавайки, че роклята ѝ зее полуотворена, макар съвсем отчетливо да усещаше ръцете, които се провираха през меките ѝ гънки. Силните му пръсти бяха наелектризирани и възпламеняваха гърдите, ребрата и талията ѝ. После той спусна устни и лакомо захапа плътта ѝ, като шепнеше името ѝ и я издигаше още по-високо.

Жаждата надви над всичко — не можеше да ѝ се насити. Устните му яростно преодоляха коприната на сутиена, дантелата в горната му част и накрая щръкналата пъпка в средата на гърдата ѝ. Двамата стенеха в синхрон, Карли — не по-малко обезумяла от страст от него. Пръстите му се заеха припряно със закопчалката отпред, успяха да я освободят и разтвориха фината материя в двете страни. Зарови глава между гърдите ѝ, като се обръщаше ту насам, ту натам, сякаш за да я поеме цялата наведнъж.

Отъркването на брадата му върху кожата ѝ беше нещо ново и безкрайно възбуждащо за Карли. Заби пръсти в косата му и го притисна по-силно, търсейки облекчение за нетърпимата си болка. Но имаше само огън и той се разгаряше все по-буен. Когато устните му се впиха в зърното ѝ, тя извика, после тихо изрида, защото връхчето на езика му го облиза, а зъбите му го прихванаха в още по-невероятна

изпепеляваща любовна игра. Ханшът ѝ се изви в отговор на колебливия му натиск.

— Райън! Боже мой! — изхлипа тя и всеки тръпнещ дъх подхранваше пламъците.

Дрезгавият му ответ ги разпали още повече.

— О, мила!

Изместена от леките въртеливи движения, полата на Карли се беше навила високо по бедрата ѝ. Райън се изви само колкото да пъхне ръка под нея и нагоре по копринената пътека, отвеждаща у дома. Пристигна съвсем точно при целта и я обхвана с длан, стенойки от страст, след като тя присви коляно, за да го посрещне.

Но вибриращата му ласка осигури само краткотрайна утеха. Възбудена до състояние на почти пълна забрава, тя се притисна в него, жадуваща много повече, отколкото, макар и най-фина, копринената преграда можеше да позволи. Когато ръката му потърси ръба на чорапогащника, прибра корем, за да му посочи пътя. Не му трябваша много напътствия. Страстта ѝ бе мощен маяк. Пръстите му очертаха леки кръгове по кожата ѝ, напредвайки надолу, като се забиваха все по-дълбоко.

Карли стисна здраво очи и изстена. А след това, докато пулсът ѝ се ускоряваше неконтролируемо, той я разтвори, намери овлажнялата ѝ сърцевина и започна да я милва.

Изведнъж тя се подпали. Пламъци я заобиколиха отвсякъде. Едва успяваше да диша.

Изпъна се, сякаш я горяха жива. Картини от миналото се надигнаха с яростна отмъстителност, нажежени до бяло пламъци, които заплашваха да я погълнат. Обзета от паника, сграбчи косите му в юмруци, за да го изтръгне от себе си и изпищя от ужас.

— Не! Не! Боже мой, недей!

Райън се вцепени. Дишането му излизаше в задавени стонове. С болезнено извита назад глава от ръцете на Карли, той се взря надолу към нея, отначало не проумяващ, после невярващ и накрая, сам обзет от внезапен страх. Очите ѝ бяха разширени, изпълнени с дива паника, помътнели и невиждащи. Беше в друг свят, в друго време, обзета от върховен ужас, който прободеше слабините му с ледено острие.

— Карли? — прошепна пресипнало. — Карли! Аз съм! Райън. Карли! — обезумял при вида на такава непоносима болка, разбра

единствено, че трябва да я върне обратно. Ръката му трепереше, докато я вдигаше, за да помилва лицето ѝ. — Всичко е наред, Карли — продума неуверено. — Всичко е наред.

И тогава очите ѝ се преместиха върху неговите и тя примигна. Ситни бръчици прорязаха челото ѝ. Пръстите ѝ бавно освободиха косата му. Ръцете ѝ паднаха на раменете му. Тя преглътна мъчително.

Да, имаше пожар. Най-напред от страстта на Райън, а след това от връщането в миналото, така изумително истински, че усещаше кожата си обгоряла. Но имаше и още. Трябва да е имало. Дълбоко вкоренен страх от близост, от обвързване. Подсъзнателно усещане, че — след месеците на укриване, годините на отбягване на всякаква интимност — просто не е готова.

Започна да трепери безпомощно. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Райън си помисли, че идва краят му. Седна, взе я в ръце и я прегърна силно, като притисна лицето ѝ към гърдите си, за да поеме беззвучните ридания, които я разтърсваха. Сега се чувстваше премръзнала до мозъка на костите си, пълна противоположност на горещината само отпреди мигове. С натежало сърце Райън можеше само да се надява да ѝ отдаде от своята топлина.

— Няма нищо, скъпа — утеши я, бързо забравил за болката от неосъщественото. Продължи да я люлее все така бавничко, притиснал страна в косите ѝ. Не направи опит да я помилва, просто ѝ предложи най-доброто за утеха.

Поддейства. Сълзите ѝ постепенно спряха. Отдръпна се от него, като подсмърчаше, навела глава, притиснала с юмруци роклята си, за да я притвори.

— Съжалявам — шептеше дрезгаво. — Толкова съжалявам... — поклати мрачно глава, но един силен пръст я повдигна нагоре.

— Недей — продума Райън и задържа влажния ѝ поглед с нежността, отекнала в гласа му. — Няма нищо. Уплаши се — това е всичко. Може би стана прекалено бързо — още докато изговаряше думите, знаеше, че те опростяват нещата. Не беше девица, а и нищо от онова, което му бе казала досега, не го навеждаше на мисълта, че съпругът ѝ я е тероризирал по някакъв начин. Но беше видял онзи отнесен поглед в очите ѝ — и не за първи път. Питаше се дали не е била изнасилена, може би наскоро. Но не се решаваше да попита.

Тя сведе очи.

— Прекалено бързо. Наистина. Не бях подготвена — но това също не беше вярно. Беше почувствал най-съкровения отклик на тялото ѝ. Но не пожела да спори. — Не очаквах...

Думите ѝ останаха недовършени и тя потръпна с отзвучаващите вълни на ужаса, който я беше разтърсил. Не, не го очакваше. Не би могла да повярва, че миналото е способно да се намеси по такъв начин. Е, беше казала на Райън, че не знае и половината. Може би сега ще размисли два пъти, преди отново да посегне към нея.

Не стана точно така. Късно същата вечер, докато лежеше, изпънат по гръб, в леглото си, подложил ръце под главата, Райън си припомни събитията от вечерта. С изключение на пълния провал в края, всичко останало беше чудесно. Чувстваше се горд, че е в ресторанта с Карли. От самото начало изпитваше удоволствие от компанията ѝ. Тя беше сърдечна и отзивчива, интересна и интересуваша се, уравновесена, с чувство за хумор и много-много хубава.

И жена с минало. Но той го знаеше. Беше го предупредила в самото начало, когато каза, че не е свободна. Тогава не се обезкуражи — и сега не се чувстваше обезкуражен.

С усмивка си припомни колко елегантно бе успяла да се овладее след случилото се на дивана. Борбата бе очевидна. Но тя се справи. Оправи дрехите си под погледа му, прокара пръсти през косите си и изчервявайки се, изтри последните си сълзи от страните си. Не се премести по-далеч от него, сякаш наистина искаше да остане. Невероятно, но двамата дори изядоха десерта, станал свидетел на любовната им катастрофа. Катастрофа? По дяволите, не! До последно, преди онзи сърцераздирателен момент, тя бе олицетворение на идеала му. И още е! Ако трябва да се преодолеят някакви задръжки, двамата ще го направят заедно. Заради тази битка връзката им ще бъде още по-ценна.

За момент се намръщи леко. Дали не е безумен мечтател, който лелее дръзки мечти, обречени никога да не се сбъднат? Може би, призна си и преглътна мъчително. Но не може да отхвърли мечтите, както не може да отхвърли и чувствата си. Карли Куин има място в неговото бъдеще. Ще открие това място — или да бъде проклет!

Един етаж по-горе Карли лежеше и мрачно разсъждаваше над същите въпроси. Непрекъснато се мятеше от една страна на друга, докато накрая светна лампата и отиде в банята да пийне вода. Огледалото над мивката показваше отражението ѝ. Застана и се загледа в него, удивена колко различна изглежда без контактните лещи, които превръщаха сините ѝ очи в сиви. Рядко ги сваляше — бяха пригодени за постоянна употреба. Но сълзите от тази вечер възпалиха очите ѝ и така се надяваше да им даде малка почивка.

Издърпа косата с две ръце покрай лицето си и се вгледа в тези яносини очи, с които се бе представяла пред света в продължение на двайсет и девет години. Вътре в нея се раздвижиха странни усещания. Почувства се като изпаднала в безтегловност, увиснала между два свята. В огледалото беше Робин — толкова позната и все пак тъй далечна. Отново пусна косата си да падне на вълни. Ето я Карли — по-нова, но с определени достойнства.

Намръщи се, извърна се от огледалото и се върна неуверено обратно в леглото, после угаси светлината. Проблемът ѝ, реши тя, е в това, че се опитва да се придържа към Робин. Както винаги, Сам е прав. Не може да бъде и двете. Трябва да освободи миналото. Но е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Изведнъж осъзна, че изобщо не бе пила вода, надигна се, отново светна лампата, грабна чифт очила с дебели рогови рамки от нощното шкафче и си ги сложи, след като се запъти — този пък към кухнята — и си затопли чаша мляко с надеждата, че ще ѝ помогне да се отпусне. Умът и тялото ѝ бяха прекалено напрегнати, за да заспят. Съвсем погрешно приписваше вината на кафето у Райън, което, както ѝ бе обещал, наистина нямаше равно на себе си.

Върна се в леглото с чашата мляко в ръка, намести се на възглавниците и отпи от топлата течност. Но мислите ѝ оставаха объркани и колкото и да се опитваше, не можеше да заличи бръчките от челото си.

Чувствайки, че сънят няма да я споходи скоро, посегна за ръкоделието си — ново платно, купено същата сутрин — и го разстла върху леглото. Представляваше обикновена сцена, абстрактна картина в бяло и кафяво, синьо и сиво, модерно пресъздаване на онова, което

си представяше като типична зима в Нова Англия. Не беше съвсем сигурна защо картината ѝ хареса. В миналото предпочиташе по-топли цветове — както житното поле в златисто, което довършваше за баща си, или по-живи тонове, подобни на множеството възглавнички в спалнята ѝ, както и гоблени със сложни елементи — напомнящи онези с вплетените имена на членовете на семейството, каквито бе подарила през изминалите години на всеки от братята си.

Очилата се плъзнаха по носа ѝ. Побутна ги разсеяно и продължи да разглежда новия модел. Беше по-спокоен, по-улегнал. Съответстваше на нуждата ѝ от ведрина, може би дори представляваше известно аклиматизиране. И малкото, което бе видяла от Нова Англия, ѝ харесваше. Може би един ден това място наистина ще се превърне в неин дом.

Вдяна в иглата стоманеносив конец и започна да работи по покрива на малка горска хижа. Представяше си я, обзаведена в бургундско и тъмносиньо, със секции от едната стена до другата, със застлани на пода черги и — да! — с високо смокиново дърво до прозореца, който гледа на юг.

Въздъхна, отчаяна от посоката на мислите си, остави гоблена в скута си и вдигна очи. Лицето на Райън изпъкваше в съзнанието ѝ, а заедно с него — и цялата вселена от противоречиви чувства. Прехапа устни, взе панамата и иглата и избродира още една диагонална редичка бодове, разши половината, след като забеляза, че конецът не е изпънат равномерно, после отново пусна ръкоделието и се загледа обезсърчена в отсрещната стена. Нави внимателно платното и се протегна да го хвърли в кошницата му. Очилата ѝ изтрополяха на шкафчето. Рязко натисна бутона на лампата.

Четиридесет минути по-късно тя отново светеше, а Карли седеше наред леглото, емоционално изтощена, но неспособна да заспи. В главата ѝ бе пълна бъркотия — искам го, не го искам, желая го, не го желая. Как мога, как мога, особено след случилото се тази вечер? В един миг съжаляваше за деня, в който го срещна, в следващия го виждаше като най-сияйната светлина в живота си.

Нададе тих, отчаян вик и за пореден път напусна леглото, за да потърси средство за покой под вибриращите струи на горещия душ. Действаше успокояващо, без никакво съмнение. Протегна се, завъртя

глава, за да премахне напрежението от схванатия си врат, и като цяло се чувстваше по-добре, когато спря водата.

След това сънят дойде бързо, но беше лек и неспокоен. Два пъти се събужда, за да погледне часовника. Третия път беше почти на разсъмване и се озова сред усуканите чаршафи, с избила по тялото ѝ студена пот и с усещане за познатия кошмар, ужасяващо жив в съзнанието ѝ.

Изправи се рязко, включи осветлението и се опита да си поеме дъх. Огън. Толкова често огън. В някои от сънищата беше сред пламъците, в други жертва бе някой, когото обича, а тя стоеше безпомощна извън огъня, пицеше и се бореше с ръцете, които я задържаха, уплашена, че всичко е по нейна вина, по нейна вина. Нямаше нужда от психиатър, за да проумее скритото значение. Всичко бе прекалено ясно.

С разширени очи и ускорен пулс, нададе примирен стон и стана от леглото. Съмняваше се, че ще може отново да заспи. Започваше да просветлява. Да лежи в леглото ще означава само допълнително изнервяне. Много по-добре е да се измие и да прави нещо. В края на краищата беше неделя.

Поставила отново контактните лещи и с чаша прясно сварено кафе без кофеин — последното, от което се нуждаеха опънатите ѝ нерви, бе допълнително стимулиране — Карли се настани на дивана във всекидневната с купчина контролни за проверка. Остави ги скоро, тъй като не успяваше да се съсредоточи. Измъкна ръкоделието от спалнята и започна да бродира.

Да, неделя е. Чудеше се дали да излезе да тича, дали Райън ще я очаква. Вероятно не, след снощи, макар да се държа много мило, като я целуна по челото, когато накрая я съпроводи до апартамента ѝ. Не беше сигурна дали може да го погледне в лицето.

— Слушай, ще изтичам до площада за понички. Направи малко кафе, окей? — вече беше на стълбите, преди да успее да го спре. — Веднага се връщам.

Отвори уста да възрази, но осъзна, че възраженията ѝ ще са напразни. Изглежда, каквото Райън пожелаеше, го постигаше. Другар в тичането, вечеря в „Лок-Обър“, целувка, много повече.

Беше почти осем и половина, когато на вратата ѝ се чу тихо почукване. Свита в ъгъла на дивана, с притиснат под отпуснатата ѝ ръка гоблен, тя само леко се размърда. Изтощението си бе казало думата. Когато почукването се повтори, Карли бавно изплува от дълбокия сън, който цяла нощ ѝ убягваше. Протегна се, отвори едно око, после и двете. Надигна глава, опита се да разбере какво е нарушило покоя ѝ, хвърли предпазлив поглед към вратата. Скочи с разтуптяно сърце, след това спря с надеждата, че се е излъгала в предположението си. Може би ако не отговори, той просто ще си отиде.

Приблужи на пръсти до вратата, надникна през малката шпионка и затвори очи, като опря чело върху студения бял метал. Вярно, би могла сега да постъпи като страхливка, но рано или късно ще трябва да се изправи пред него.

Открехна вратата. Готов за крос, беше облечен в анцуг с дълъг ръкав, а в ръката си държеше вълнена шапка и ръкавици.

Усмихна ѝ се предпазливо. Гласът му беше тих.

— Привет! — после забеляза разрошените ѝ коси, зачервените ѝ страни, изписаната в очите ѝ умора и усмивката му се стопи. — Събудих те. Господи, съжалявам!

И да искаше да опровергае думите му, не можеше.

— Няма нищо — нервно затъкна кичур къдрици зад ухото си. — Трябваше да стана да бягам. Сигурно... ъ-ъ... си ме чакал, така ли?

— И аз закъснях. Помислих си, че може да съм те изпуснал — взираше се твърде внимателно в нея. — Изглеждаш уморена. Не спа ли добре?

Три часа? Може би четири? Карли извърна очи.

— Готова ли си напълно за заминаването? — попита Сам, докато двамата крачеха рамо до рамо през градския парк. Беше вторник. Изпитните работи на Карли бяха предадени и поправени. След събранието на преподавателския състав в сряда сутринта щеше да поеме към Ню Йорк.

— Струва ми се — отвърна тя и обви шала по-плътно около врата си. Беше слънчево, но студено. Вятърът нахлуваше откъм

пристанището и дирижираше прекрасен танц на сухите листа в краката им. — Нямам търпение.

— Някакви притеснения?

— Винаги се притеснявам.

Изчака я да продължи, но когато не го направи, той подхвана темата:

— Е, реши ли? Робин ли ще бъде или Карли? — бяха обсъждали това надълго и нашироко. Жената, която щеше да се срещне с Джон Лайънс в „Ла Гуардия“, можеше да е с права коса и сини очи, при предварителната уговорка, че самоличността на Карли ще остане скрита за семейството. Или можеше да бъде със сиви очи и къдрави коси, за да се придържат към изчезването на Робин. Накрая Сам остави избора на онази, която се бореше и с двете.

— Ще бъде Карли — прозвуча тихият ѝ отговор.

Усмихна се в знак на одобрение.

— Радвам се. Какво те накара да вземеш такова решение?

Вдигна очи и го погледна.

— Уморена съм, предполагам. А и ти беше прав за всичко, което каза. Трябва да прекъсна връзката. Трябва да забравя за Робин. Нея я няма. Изтрита. Несъществуваща личност. Не мога да живея с две самоличности, след като едната вече е невалидна. Може би ако споделя новото си аз с баща ми, всичко ще бъде по-лесно за приемане.

— Ще му кажеш ли името си?

— Да. Изпитвам нужда да го сторя. Пък и ако някой ни проследи...

— Никой няма да ви проследи.

— Ако все пак стане, всичко ще се провали, нарече ли ме Робин. Във всеки случай ще види, че самолетът ми пристига от Бостън. Но няма да знае адреса ми. С колкото по-малко информация разполага, толкова по-добре — засмя се саркастично. — Може да се престорим, че си има по-млада любовница. Запазил е апартамент в хотела. Служителите няма да разберат разликата.

— Звучи ми конспиративно.

— Уча се.

Замълчаха и прекосиха така тясното мостче над езерото с патици.

— Сам?

— Хм?

— В събота излизах с Райън Корнел.

— Добро момиче.

— Нали не си... не си открил нещо за него?

При лекото ѝ заекване той я погледна внимателно:

— Не. Защо?

— Просто се чудех.

— Харесва ли ти?

— Приятен е.

— Ще се виждаш ли пак с него?

— Предполагам — пое си дъх. — Тичаме заедно сутрин.

— Изглежда, работата е сериозна.

Едва когато му хвърли отбранителен поглед, видя, че нарочно я предизвиква. Но някак си не можеше да се засмее.

— Не знам. Възможно е. И това ме плаши до смърт.

— Че защо? Няма какво да криеш.

— Само че има — възрази тя с широко отворени очи. — Имам цялото си минало. Чудесно и много удобно е да се живее в настоящето и го постигам до известни граници, когато съм с Райън. Но какво ще правя, ако ме види без контактните лещи? Какво ще правя, ако сънувам кошмар и се събудя с писъци?

— Наистина е сериозно, нали? — щом смята да спи с него, сигурно е така. Познаваше я достатъчно добре, за да го знае.

Обзета от неловкост, тя извърна очи и за момент ѝ се прииска да не беше казвала нищо. Но трябваше да говори с някого, а съветите на Сам винаги бяха трезви.

— Да говорим хипотетично. Какво ще правя, ако наистина се обвържа с някого?

— Ще му даваш отговори.

— Но прикритието ми...

— Не е задължително да се пожертва.

— Ами очите ми...

— Късогледа си, а освен това искаш да промениш малко цвета на сините си очи.

— А сънищата?

— Съпругът ти е умрял при пожар. Това е част от историята. Напълно естествено би било да имаш кошмари. Ти си го обичала.

— Ами семейството ми — какво ще кажеш за тях? — трябваше да помисли и за това, след като Райън бе споменал за среща с неговото. — Имам предвид, ако някога съм със сериозни намерения към някого, няма да мога вечно да крия семейството си. Те са съществена част от мен. Но всички ме наричат Робин.

— След този уикенд баща ти няма да го прави повече.

Изгледа го скептично.

— Но братята ми — да. Както и децата. За тях винаги съм била леля Робин. Как ще кажеш на едно дете, че леля му просто... е решила да си смени името? Можеш ли сериозно да очакваш от него да запомни, че трябва да я нарича с някакво ново име?

— Може би да, може би не. Във всеки случай винаги съществува възможността, ако наистина си толкова дълбоко обвързана с някой мъж, да решиш да му разкажеш всичко. Ако става дума за някой като Райън Корнел, вярвам, че може да му се има доверие. А ако положението е такова, че вечно да се притесняваш дали няма да разбере...

— И така, и иначе все ще съм зле, а? — промърмори Карли.

Сам преметна ръка през раменете ѝ.

— Не е чак толкова зле, Карли. Карай едно по едно. Времето върши удивителни неща. Ако дойде момент да разкриеш всичко пред някой много специален човек, сама ще го разбереш. Не се ли получи сравнително лесно решението за баща ти?

— Предполагам.

— Тогава остави го така. Виж какво ще стане.

Хрумна ѝ друга мисъл. Докато и без това бяха на темата, Карли побърза да я сподели:

— Ами Шейла?

— Какво тя? — подхвърли равнодушно Сам.

— Какво да кажа на Райън? Знае името ти и че сме добри приятели. А заниманието ти не е тайна — рано или късно ще разбере, че си агент от федералната служба. Но как да представя Шейла? Искам да кажа, вече два пъти наминава към мен, а Райън живее точно отдолу. Очаква се да налети на нея по някое време. Какво да му кажа? И няма ли да си помисли, че е странно и двамата да се занимават с една и съща работа?

— Кажи му, че е моя приятелка и че си се запознала с нея чрез мен.

— А впрочем как се запознах с теб?

— Съученик съм на един от братята ти. Отново сме се срещнали и сме подновили приятелството, след като си се преместила тук.

— Божичко, бива си те! — изрече Карли с възхищение, примесено с тревога. — Имаш отговор за всичко.

— В тая работа съм малко по-дълго от теб. Като стана дума, по-добре да поемем обратно. Нашата приятелка Шейла ще прекара следобеда с мен.

— Зает мъж си.

— Аха. Тази е способна да ме вкара в гроба.

— Как е възможно? Та едва от вчера е на работа!

Той бавно поклати глава, а пясъчнорусите му коси се разпиляха на вятъра.

— Не знам, Карли. Ти може и да я харесваш, но аз продължавам да мисля, че е лековата.

— Просто подхождаш погрешно към нея.

— Може би — изсумтя той, без изобщо да гори от нетърпение за предстоящия следобед. Шейла Монтгомъри вече бе дала ясно да се разбере, че има случаи, с които ще се занимава, и такива, с които няма. Ако длъжността ѝ не бе цивилна, щеше незабавно да я уволни. За стотен път си напомни за препоръките, които имаше. — Ами ти? — обърна се към Карли. — Приятно ли ти беше, че се видяхте?

Карли се поколеба само за миг, но това беше достатъчно.

— Да.

— Не звучиш много убедено.

Опита се да изрази с думи онова, което я човъркаше в дъното на съзнанието:

— Предполагам, че съм. Но просто е странно. Когато съм с Шейла, се чувствам раздвоена. Тя така натрапчиво ми напомня за миналото. Искам да кажа, прекрасно е да не се налага да криеш нищо, а и с нея е много забавно. Но просто...

— Готова си да вървиш напред.

Карли му отправи благодарен поглед заради безпогрешното му прозрение.

— Така ми се струва.

Не много далеч от тях, в едно кафене на Нюбъри Стрийт, Шейла Монтгомъри допи последното си кафе и насочи цялото си внимание към мъжа, с когото имаше среща. Беше се запознала с него предната сряда в един бар в подножието на Бийкън Хил. Родом от Вирджиния, както ѝ каза, сега беше в една от най-големите банки в града и бе най-новият от цяла поредица вицепрезиденти. Беше с приятна външност, елегантно облечен и много секси. Бяха се видели в апартамента ѝ за кратка, но интимна интерлюдия късно в петък следобед, после отново в понеделник. Хареса ѝ.

— Благодаря, Джордан. Беше много приятно.

— Удоволствието е мое — отвърна с блеснал поглед. — Това е най-малкото, което бих могъл да сторя. Държа се добре с мен — изражението му допълни останалото.

Тя се изчерви, както се полагаше, и заговори по-тихо:

— Ще те видя ли по-късно?

Той погледна часовника си, сякаш там имаше разписание на срещите му. Нямаше, но можеше да помогне за отговора му.

— Няма да успея днес. Имам събрание в пет. Какво ще кажеш за утре?

— По същото време, на същото място? — съблазнително провлече тя.

Той се приведе напред, сякаш да ѝ прошушне нещо, и лекичко захапа меката част на ухото ѝ.

— Имаш го.

— Джордан?

Още беше при ухото ѝ, където го задържаше уханието на „Шалимар“, впръскано само преди минутки в дамската тоалетна.

— М-м-м?

— Какво ще кажеш за четвъртък? Имам пуйка тъкмо като за двама, с пълнеж, цяла тенджера картофи със сос от боровинки — истински шедьовър.

Той пое дълбоко дъх. Шейла почувства, че това няма нищо общо с парфюма ѝ.

— О, скъпа, съжалявам. Не мога — изправи се на стола си и даде знак на сервитьора.

— Други планове ли имаш? Ей, чуй, ако е въпрос за времето, мога да го организирам по-рано или по-късно.

Усмихна ѝ се, вече не толкова уверено:

— Наистина не мога. Някой друг път, а?

— Дори ще взема телевизор. Можеш да гледаш проклетите мачове...

— Шейла, не мога — твърдо заяви той. Извади портфейла си, погледна сметката, донесена от сервитьора, остави три чисто новички десетачки върху подноса и стана.

Шейла остана още момент, изучавайки напрегнатите му черти, после го последва. Не казаха нищо, докато не излязоха на улицата, където улови ръката ѝ и лекичко я стисна:

— До утре... у вас?

След като му кимна, той ѝ отправи многозначителна усмивка, намигна, обърна се и пое на изток по Нюбъри Стрийт. Със скована походка Шейла пое на запад.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Със зачервени страни, Райън и Карли седнаха на най-долното стъпало в преддверието. Заради студа днес не отидоха толкова далеч, колкото обикновено. Но всеки безкрайно добре осъзнаваше, че това е последното им съвместно бягане за известно време. Затова не бързаха.

— Добре беше — каза Райън, облегна се назад на лакти и сгъна единия крак.

— М-м — както седеше с него, загледана в тъмните му коси и едрата фигура, Карли разбра, че ще ѝ липсва.

— В колко часа е полетът ти за Де Мойн?

— Не отивам в Де Мойн — тихо изрече тя.

— Не? — веждите му се повдигнаха изпод небрежно падналите коси. — Мислех, че ще прекараш празника с баща си.

— Така е, но ще се видим в Ню Йорк.

— О! — замисли се, все още объркан. — Значи в такъв случай няма да се видиш с братята си и семействата им?

— Те няма да успеят.

— Съжалявам, Карли. Сигурно ще ти липсват.

Очите ѝ го потвърдиха, макар да направи опит да омаловажи нещата.

— Ще ги видя друг път. Татко отдавна не е ходил в Ню Йорк. Решихме, че ще бъде интересно.

— Сигурно. Ню Йорк е интересно място.

Карли кимна.

— Кога е самолетът ти?

— В четири часа.

— Ще дойда да те взема в три. Така ще имаме достатъчно време да...

— Райън, не можеш да го направиш!

— Защо не?

— Защото си имаш работа. Ще проваля целия ти следобед!

— Следобедът си е мой, нали? — подхвърли с блеснал поглед. — И решавам да те закарам до летището.

— Но движението ще е ужасно.

— Не ме интересува.

— Сериозно, мога да си взема такси.

— Само през трупата ми — стана, улови я за ръката и я издърпа. Тя леко се блъсна в мускулестото му тяло. — Освен това — прошепна, като плъзна поглед по всяка черта от лицето ѝ — искам да те видя как се качваш жива и здрава на самолета. По летищата понякога се навъртат долнопробни типове, а една самотна красива жена е добра плячка.

Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха от страх. Райън си мислеше за нещо относително невинно, но не и тя. За първи път ѝ се прииска да не заминава никъде. Кеймбридж, тази сграда, самият Райън изведнъж ѝ се сториха безопасни и уютни.

— Никой няма да ме грабне — увери го машинално, насочила вниманието си върху топлите му, стегнати устни.

— Лично ще се погрижа — целуна я стремително и я пусна неохотно. — В три часа?

Точно в този миг на Карли ѝ се прииска да обвие ръце около врата му, да го целуне диво, да се притисне в него, докато изпусне самолета си. Вместо това само кимна.

Райън я закара до летището, настоя да паркира и да я придружи до залата. Когато стана време, двамата се изправиха и изчакаха повечето пасажери да преминат през вратата. Разбирайки, че не може да отлага неизбежното, Карли се обърна към него:

— Ще те видя ли, когато се върна?

— По кое време?... — попита той, после се прокашля, за да изчисти дрезгавия си глас. — По кое време пристига самолетът ти?

Разбра накъде бие и бавно започна да клати глава.

— По кое време, Карли? — повтори по-настойтелно.

— По същото време в понеделник. В четири часа. Райън... — изрече името му с плах протест. Училището щеше да възобнови занятията си чак във вторник, но знаеше, че Райън не разполага с този допълнителен ден.

— Ще бъда тук.

— Но... — думите ѝ останаха залостени зад устните от пръста му, който прояви същото кротко упорство, както и изразът на лицето му.

— До четири в понеделник — наведе се и постави устните си там, където стоеше пръстът, дори я с една последна нежна целувка и се изправи. — Весели празници!

Карли се пребори със скованото си гърло.

— На теб също, Райън — успя дори да се усмихне. — Дотогава!

— Е, коя е тя?

Райън отмести поглед от пътя пред себе си само колкото да хвърли строг поглед към брат си.

— Какво?

— Коя е тя?

— Коя?

— На която се дължи това изражение на лицето ти.

Райън бързо погледна в страничното огледало и мина вляво, за да изпревари някакъв микробус. Не искаше нищо да закрива гледката му към правия път, нито нещо да го разсейва от мислите му.

— Какво изражение? — попита невинно.

— Това, което наблюдавам през последния половин час. Господи, толкова е благодушно! Разнежено, ако искаш да звучи по-романтично. И не ми казвай, че си мислиш за работата. Знам, че обичаш правото, но не чак по този начин.

Райън изчака да се върне в средната лента и едва тогава проговори. Движението беше слабо, но пък и часът беше едва девет. Бяха тръгнали рано. Искаше да се възползва максимално от деня. И тъй като нямаше нищо по-добро, което да прави в Кеймбридж...

— Толкова ли съм прозрачен?

— Коя е тя?

— Една от съседките ми.

Брат му го изглежда с изострен интерес:

— Онази хубавата с дълга черна коса и секси крака?

В крайчеца на устните на Райън трепна усмивка.

— Има секси крака, вярно е, но черна коса? Няма начин. Косата ѝ е кестенява.

— Останалото секси ли е?

— Ти как мислиш? — това си беше извъртане, но Райън имаше предимство пред брат си в сферата на любовта.

Том потърка тила си и направи гримаса:

— Не знам. Алайса беше доста хубава, но секси?

— Карли няма нищо общо с Алайса.

— Значи Карли била. Карли чия?

— Куин. Учителка е.

— Учителка? Божке, Райън, в училище? — гласът му спадна с една октава. — Забрави, че споменах за секси. Никой, който трябва да управлява трийсет войнствени демона по шест часа на ден пет дни в седмицата, няма достатъчно сили да бъде секси — сякаш в потвърждение на думите му застигнаха каравана, пълна с пет такива демончета и родителите им. Децата се бяха подредили на задния прозорец, колкото е възможно по-далеч от възрастните. Устните на всички се кривяха в различни посоки. Когато едното им показва знака на победата с два пръста, Том му се ухили и отвърна със същия жест; в този момент Райън отново сви вляво и ги задмина.

— Срещу децата ли имаш нещо против или срещу секса? — подразни брат си.

Без да забелязва хумора във въпроса му, Том се намръщи недоволено.

— Запознах се с една страхотна жена. Супердама. Наистина много надарена.

— Но?

— Миналата седмица ходих на вечеря у тях — изсумтя мрачно.

— Опитвал ли си се някога да правиш секс с жена с три деца, които непрекъснато влизат и излизат?

— Не ги ли сложи да спят?

— О, да, сложи ги. Едното слезе да пие вода. Второто се оплака, че първото го е събудило. После пък третото повърна по цялото си легло и трябваше да ги занимавам и трите, докато тя почисти. Подейства ми като кофа ледена вода...

Райън се разсмя.

— Къде е чувството ти за състрадание? Струва ми се, че горката жена е доста заета.

— Точно това си казах и аз, когато зачерквах името ѝ в малкия си черен бележник. Така или иначе... — забарабани с пръсти по бедрото си. — ... има цяла вселена други жени — барабаненето спря. — Просто ми се иска да намеря някоя святна.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

Том го изгледа комично:

— Какъв?

— Прекалено ти е пълна главата, за да мислиш трезво, ако разбираш какво имам предвид.

— По дяволите! — време за нравоучения. Погледът му се насочи към прозореца, моментално отегчен. После, с внезапен пристъп на раздразнение, отново погледна към Райън. — Не, не разбирам. Обясни ми!

— Ти си умно момче. Трябва ти някоя също толкова умна. Но ти така си се вманиачил по секса, че пропускаш някои от най-добрите жени — вдигна ръка. — Какво ще стане, ако не ги вкараш в леглото си още първата вечер? Може би си заслужава да намериш жена, с която да можеш просто да си поговориш.

— Като например учителка? — подхвърли Том.

Райън се канеше да поправи заблудата на брат си относно работата на Карли, но му хрумна по-добра идея.

— Например учителка — повтори след него и изостави темата. Не беше в настроение да чете проповеди.

В четири часа в понеделник самолетът на Карли се приземи по разписание. Преметна чантата си през рамо и зачака зад останалите пътници, докато сякаш след цяла вечност опашката най-после се задвижи по тясната пътека. Сега беше не по-малко възбудена, отколкото когато кацна в Ню Йорк. Бяха прекрасни пет дни, изпълнени с всичко, което бе очаквала, и дори повече. Но се радваше, че се прибира у дома.

Очите ѝ започнаха да опипват лицата в мига, в който пристъпи в залата за посрещачи. Много от пасажерите бяха студенти, бързащи да хванат обществения транспорт, или бизнесмени, които се насочваха към такситата. С разтуптяно сърце тя застана на място, търсейки единственото лице, което ѝ бе липсвало през ваканцията. Пътниците

зад нея я заобикаляха, тя пристъпи напред, после се отдръпна встрани. Нямахте го.

Погледна часовника си. Почти четири и десет. Още веднъж огледа залата с бързо оредяващото множество. Подпря се на стената и се загледа как тълпата се отцежда навън и се стопява. Изминаха още пет минути.

Преметна чантата през рамо, напусна залата за пристигащи и пое по дългия коридор. Колкото по-скоро намери такси, толкова по-скоро ще се барикадира отново в безопасния си пашкул. Защитена, макар и самотна.

Пред погледа ѝ се появи висока тъмна фигура, която тичаше насреща ѝ с развято палто. Спря на място. Преди три седмици можеше да изпадне в ужас, ако пред нея изскочеше подобна застрашителна фигура. Но за три седмици се бяха случили много неща. Надеждите ѝ се възродиха. Мъжът имаше уверената стойка на бегач. Няма начин да сбърка това обрасло в брада лице с друго. Чантата ѝ отново се плъзна на пода. Този път изобщо не я интересуваше дали ще блокира пътя на някого.

— По дяволите! — рязко закова на място пред нея. Макар косата му да бе разпиляна във всички посоки, беше издокаран зашеметяващо... или като за процес. Така или иначе, изглеждаше ужасно притеснен. — Имаше задръстване в тунела. Двайсет минути седях с натиснат клаксон, а след това карах толкова бързо, че направих погрешен завой и няколко пъти обиколих проклетото летище в опит да се добера до паркинга — отметна косата от челото си с напрегнати пръсти, после ги задържа на тила си, сякаш едва сега я виждаше. — Съжалявам, мила — прошепна тихо. — Искан да съм тук.

Едно много-много дълбоко чувство се надигна у Карли и изскочи навън в усмивка.

— Тук си — изрече задъхано и посегна, сякаш за да провери.

— Тук съм — прошепна Райън в косата ѝ, после я отдръпна, за да я погледне. — Хубаво е да те видя, Карли. Липсваше ми.

— Ти също.

Целувката му беше все така непоносимо нежна, както и прегръдката. Странно, прекара толкова много време през последните няколко дни в мисли как да я вкара в леглото, а сега единственото, което му се струваше важно, беше да я има тук, до себе си.

— Ела — изрече меко и вдигна чантата, без нито за миг да откъсва очи от лицето ѝ. — Да вървим! — обви ръка през рамото ѝ и двамата поеха напред. — Искам да чуя всичко за Ню Йорк. Мислиш ли, че можеш да ме изтърпиш през следващите два-три часа?

Ръката ѝ намери идеалната извивка на кръста му. С лекота закрачи успоредно с него.

— Струва ми се, да — това беше най-сдържаното твърдение на годината.

Следващите няколко седмици отлетяха бързо. Райън никога преди нямаше да повярва, че Карли би могла да е толкова щастлива. Сам забеляза разликата, също както и приятелката ѝ Брина Мур.

— Изглеждаш доволна от себе си — отбеляза тя, докато двете седяха в училищния стол през един ветровит ден в средата на декември.

— Защо не? — отвърна Карли. — В момента разглеждаме „Гордост и предразсъдъци“. Това е любимото ми произведение.

Брина отхвърли с ръка готовото обяснение:

— Нещо друго е. Изглеждаш по-уверена. По-щастлива. Може би най-после се чувстваш в по свои води?

Карли знаеше, че е вярно. Не само че беше по-спокойна, но съществуваше и Райън.

Шейла Монтгомъри също забеляза разцъфването на Карли. Замисли се над това, докато крачеше из малкия си апартамент след завръщането си от Кеймбридж в един леден неделен следобед. Не е честно! Тази жена има всичко. А какво има Шейла?

Дръпна простите памучни пердета на малкия си единичен прозорец и се загледа свъсено навън. Минаха два чифта обути в дънки крака — едните на мъж, а другите на жена, и тя се почувства още по-зле.

Всичко, което иска, е само мъничко късмет. Къде е? Нов град, нова работа... и нищо. Джордан беше женен. Беше го заподозряла още когато ѝ отказа така рязко поканата за Деня на благодарността. Разбра

го със сигурност на следващия ден, когато се появи на вратата ѝ и тя го попита направо. Толкова за многообещаващия банков служител.

Дори и работата някак не ѝ вървеше. Може би се дължеше на Сам Лумис, винаги предпазлив, силно скептичен относно качествата ѝ. О, тя е добра! Дори за миг не се съмняваше в това. Знаеше точно как да се справи с хората под своя охрана. Не го ли доказва миналата седмица, когато семейството на един от подопечните ѝ едва не предизвика размирици пред съдебната зала? Остана твърда, овладя положението и протестите утихнаха. Но оцени ли Сам усилията ѝ?

Може би действителната причина да поиска преместване от Чикаго е била надеждата да открие отново тръпката, която, изглежда, се бе изгубила някъде във времето. Запътила се бе наникъде. Обърна се и направи обезсърчен оглед на апартамента си. Беше придала малко блясък на нещата. Но като се остави настрана щедрото охарчване за леглото — двойна изработка, покрита с къдрички и дантела, — останалото си беше обикновен евтин сутерен. Не че имаше кой знае какъв избор. Може би извади късмет, че жилището е толкова малко. По-малко за обзавеждане. По-малко за отопляване.

Но тя не си пада по прагматизма. Иска нещо по-добро, по дяволите. Нещо по-добро!

— Пак я видях — извика Том и изпъна крака под масичката за кафе на Райън.

Райън се приближи до вратата на спалнята. Ниско на ханша му бе завързана хавлиена кърпа. С друга подсушаваше косата си.

— Кого видя?

— Чернокосата дама със секси крака.

— О, така ли? Къде?

— Тук, долу. Излизаше точно когато аз влизах. Сигурен ли си, че не е твоята любима съседка, дегизирана?

Райън спря да търка косата си и праметна кърпата през врата, като се усмихна леко:

— Карли? Никакъв шанс. Тя е абсолютно порядъчна — веднага щом изрече думите, той се запита защо се бе почувствал така засегнат. Трябваше да остави нещата само с полуусмивката. Истината е, че у

Карли имаше много повече от това, което разкриваше. Твърде често бе виждал онзи отнесен поглед в очите ѝ.

— Чудя се коя може да е — продължи Том с измамно безразличие.

— Нямам представа — отвърна Райън и мислено си отбеляза да попита Карли за нея. Вдигна кърпата и потърка обраслата си в брада челюст. — Слушай, остави ме да се облека. Ще взема Карли в два. Защо не дойдеш да се запознаеш с нея? После можеш да се разкараш — многозначителният му поглед довърши останалото.

— На някое хубаво местенце ли отивате?

— Мисля да отидем до Рокпорт.

— В такъв ден?

— Естествено. Том, Том, къде е приключенският ти дух?

Том изсумтя:

— Мисля, че съм го предал на теб.

Карли беше очарована да се запознае с брата на Райън, в когото незабавно разпозна русокосия мъж, от когото Шейла така изразително се бе възхитила на стълбището преди няколко седмици. Макар никога да не се бе изживявала като сватовница, мислено си отбеляза някои възможности. По-късно, вече насаме с Райън, докато шофираха на север по шосе 128, внимателно реши да ги проучи.

— Том е много хубав.

— Аха.

— Има ли си дама на сърцето?

— Търси си. Последната му идея фикс е някаква дама от нашия блок. С черна коса, секси крака. Познаваш ли някоя такава?

— В нашия блок? — намръщи се Карли. Освен ако не е имало още някое скорошно преместване, в който случай Сам ще ѝ отреже главата, при тях нямаше никой, който да отговаря на описанието — Доколкото ми е известно, не.

— Ами някой посетител?

Изведнъж прозрението я осени:

— Шейла?

— Хм?

— Може да е Шейла — благоприятно развитие. — Моя приятелка. Минава да ме види в най-невероятни часове. Веднъж се разминаха на стълбите.

Райън подозираше, че е попаднал на златна мина. Нищо не би му доставило по-голямо удоволствие от възможността да направи нещо за Том.

— Мислиш ли, че можеш да ми уредиш да се запозная?

— Ти? — изви една от тънките си вежди Карли.

— Естествено — отвърна Райън и на устните му затрептя дяволита усмивка. — Трябва да я проверя, преди да я пусна на малкото ми братче. Той е в много деликатен период от живота си.

— Тя също — много добре беше усетила неясната нервност у Шейла. — Може би ще успеем да уредим нещо.

Следобедът им в Рокпорт беше чудесен. Макар повечето магазинчета да бяха затворени през зимата, Карли и Райън се скитаха по тесните улички, като се възхищаваха на витрините и надничаха в отворените занаятчийски работилници. Ядоха димяща мидена яхния в ресторантче с изглед към пристанището и ръка за ръка се насладиха на най-важната забележителност — надвисналата над водата скала, превърнала се в необичайно художествено творение. После отидоха с колата още по-нагоре по брега и Райън спря край пътя, за да се разходят по плажа.

Имаше нещо завладяващо в зимните вълни, които се разбиваха безспир в брега. Те бяха неизменни, непрекъснато променящи се и никога непроменени, а в ритмичния им грохот отекваше пулсът на вечността. Робин Харт... Карли Куин... морският прилив не се влияеше от такива незначителни подробности. Светът продължава своя ход, както винаги щеше да бъде.

Хипнотизирана, Карли стоеше заедно с Райън в мълчаливо преклонение. Когато постави ръка на рамото ѝ и я притегли по-близо до себе си, тя се запита дали и той го усеща — това чувство за безкрайната ти нищожност пред лицето на вечния кръговрат. В този момент бяха двойка, откриваща сила един в друг. Илюзия може би, но усещането ѝ харесваше.

Едва когато забеляза изхвърлено на брега дърво, Карли се отдръпна.

— Погледни! — притича през късото разстояние до мястото, където то лежеше, клекна, обърна го и го вдигна в ръце.

Райън също клекна до нея.

— Красиво е.

Карли опипа влажните ръбести разклонения на възлестото дърво.

— Ще го взема у дома. Ще изглежда страхотно във всекидневната ми.

Той ѝ се усмихна. Наистина ще изглежда страхотно във всекидневната ѝ. Ако не го беше изпреварила, би сторил същото. В парчето дърво имаше нещо изключително естествено, естествено като вълната от чувства, която го заливаше в този момент. Пое го от нея, изправи се и я притисна до себе си, за да повървят по брега, преди да тръгнат обратно към дома.

Само две неща помрачиха пълното ѝ щастие през тези седмици между ваканциите. Първото беше физическата неудовлетвореност, която бе започнала да я измъчва. Когато беше с Райън, жадуваше да е в ръцете му. Стегнатото му тяло бе непрекъснат източник на изкушение. Когато не беше с него, това желание се засилваше. Хващаше се да лежи нощем в леглото и да мисли за него, представяйки си дългите му крайници под чаршафите, мускулестия му торс, който проблясва на слабата светлина, проникваща откъм улицата.

Припомняше си съвсем живо всеки момент от онази вечер и се питаше какво ли би било, ако се бяха любили. Представяше си тялото му — напълно голо, стегнато и покрито с косъмчета, представяше си и своето, по-слабо и по-бледо, преплетено в неговото. Но дори да се измъчваше, нищо не можеше да направи. А ако и Райън се измъчваше, защо не предприемаше никаква стъпка? Беше безкрайно мил, докосваше я под всякакъв предлог — ръка около раменете ѝ, преплетена в нейната длан, стратегически поставено бедро, чести целувки, — но не правеше никакви опити за нещо повече. Колкото и да си повтаряше, че трябва да му е благодарна, желанието ѝ само още повече нарастваше.

Разбираше, че очаква знак от нея, но въпреки това не можеше да се реши да го даде. Успоредно с горещите спомени от вечерта в апартамента му, жестокото напомняне за онова, което ги бе разделило, не я напускаше. Беше уплашена до смърт. Напълно бе загубила контрол през тези няколко минути, когато съзнанието ѝ я предаде. Лесно можеше да се случи отново, и нещо повече — сексуалната връзка предполагаше, поне от нейна страна, едно обвързване, за което още не бе сигурна, че може да приеме.

Защото продължаваше да съществува онази друга страна в нея, която не можеше да пренебрегва. Именно оттам идваше вторият ѝ източник на безпокойство в хода на дните. Сам я държеше в течение за развитието на нещата в Чикаго. На Гари Кълбърт му бе отказано пускане под гаранция, докато трае обжалването на присъдата. Това означаваше, че поне няма да тръгне лично да я издирва по улиците. Сега се носеха слухове, че адвокатът му се кани да започне процедура за нов процес, а ако има нов процес, ще трябва да се върне в Чикаго, за да преживее отново мъките на свидетелското място.

Как би могла да го обясни на Райън? Виждаше го почти всеки ден. Ами какво да кажем за рисковия фактор? Той винаги присъстваше, независимо дали ще има или не нов процес. Беше особено ужасяващо, когато разбра, че човекът, който я бе нападнал в онази тъмна нощ в Чикаго, не е бил нито Гари Кълбърт, нито Ник Барбър. Беше въоръжен мъж, когото така и не откриха. Дори не знаеше името му.

Името му беше Хорас Тикос, по-известен в средите си като Хам. Въведоха го в стаята за свиждане след бързо претърсване от охраната на затвора. Седна на една от множеството маси, доволен, че ще бъде сам в стаята. Кълбърт му го беше обещал. С малко пари на ръка се постигаха много неща.

Кълбърт влезе през врата в другия край на помещението и кротко седна на стола. Не разполагаха с много време. Мина направо към въпроса.

— Действаме за нов процес — изрече с много тих и много спокоен глас. — И искам да се направи нещо за свидетелката — все едно че си поръчваше сандвич със сирене.

Тикос беше едър мъж с ъгловато лице. Черните му коси бяха пригладени назад. Деловият му костюм създаваше измамно впечатление за заниманията му. Очите му бяха малки, черни и сурови. Гари Кълбърт пръв би избягал от него, ако го срещнеше в тъмна уличка.

— Трудна задача, Кълбърт — отвърна под носа си. — Миналия път рискувах доста.

— Вината беше твоя — промърмори Кълбърт, като едва раздвижваше устни. — И си ми длъжник. Изпусна я.

— Не се даде. Не го очаквах от такъв дребосък.

— Тоя дребосък ме набути в това място. Искам да се погрижиш за нея.

Тикос не трепна.

— Не я знам къде е. Не я знам коя е. Скрили са я. Нали чу какво казаха на процеса.

— Аха. Аз седях изстъпен отпред, докато ти се криеше отзад — Кълбърт се взря през масата. — Знаеш я как изглежда. Знаеш откъде е тръгнала. Намери я! Само дръж работата кротко.

— Сега направо сънуваш — провлече монотонно Тикос. — Няма начин да се промъкна до нея след последния път. Трябва да стоя на разстояние. Ще ти трябва някой друг.

— Ще ни трябва някой друг, искаш да кажеш. Затънал си до гуша в тая работа, Хам. Не го забравяй. Знам кой държеше оръжието последния път.

Тикос се усмихна и прошушна през стиснати зъби:

— Ти си мръсник.

— В добра компания съм — отвърна също така тихо Кълбърт. — Този път искам свършеното да е както трябва. Погрижи се да изглежда като нещастен случай. По собствена вина например. Така ще се оплеска държавното обвинение.

— Ще се оплеска, ако нещо се провали.

Кълбърт присви очи:

— Тогава ще се удавим заедно. Разбра ли?

— Познай какво стана? — прозвуча носовият глас в слушалката и Карли незабавно разпозна Шейла.

— Какво?

— Обади се Хармън.

— Хармън от Чикаго? Това е страхотно! — възкликна възторжено, после се усети. — Или не? Мислех, че си приключила с него.

Усмивката на Шейла почти можеше да се чуе.

— Бях. Но това беше, преди да се обади снощи. Искан да ме види.

— Без майтап? В Бостън ли ще дойде?

— Ъ-ъ. Аз летя дотам.

— До Чикаго? Но кога ще имаш време? С празниците и всичко...

— Точно тогава отивам. По Коледа. За многото почивни дни. Не е ли вълнуващо, Карли?

Карли не бе чувала Шейла да говори толкова ентусиазирано, откакто бе пристигнала в Бостън.

— Радвам се за теб, Шейла — дотук със сватосването. — Слушай, ако не се чуем до заминаването ти, приятно прекарване. Окей.

Два дни преди Коледа Карли отлиташе за Бахамите, за да се види със семейството на брат си. Както и за Деня на благодарността, Райън отново я закара до летището.

— Ще ми се да не заминаваше — каза, когато и този път застанаха на входа към терминала. — Ще бъда самотен тук без теб.

— Искан ми се и ти да отидеш при родителите си.

Той поклати глава.

— Твърде много работа имам тук. Но ще им се обадя — замълча. — Мога ли да се обадя и на теб?

— Ще ми бъде приятно — отвърна тихо, доволна, че ще има какво да очаква. След това се опомни. Джим със сигурност е направил резервации на свое име или — не дай боже! — на името на Робин Харт. — Само че... а-а... по-добре аз да ти се обадя. Няма да съм сигурна дали ще сме в хотела или навън. Нали знаеш какво означава да забавляваш три малки дечица?

— Това ли ще правиш?

— Да ги забавлявам? Ще опитам.

— Обади се. Ще се обадиш ли?

— Да — прошепна тя и усети как всичко в нея се напруга. Мразеше да се сбогува, особено когато се разделяше с Райън. Протегна се и го целуна. След това, като се бореше със сълзите, които биха могли да издадат дълбочината на чувствата ѝ към този мъж, тя се обърна и затича през вратата.

Обади се два пъти през седмицата, докато отсъстваше, и двата пъти вечер, и двата пъти, докато лежеше в леглото и в главата ѝ се въртяха определено неприлични мисли.

Първото обаждане беше вечерта преди Коледа. Райън си беше в леглото, изпълнен със самосъжаление. Самотата бе още по-тежка, като знаеше, че Карли е едновременно достъпна и не. Когато телефонът иззвъня, сърцето му заби лудо.

— Ало?

— Райън?

Толкова тихо, почти като шепот. Самосъжалението бе забравено сред водопада от удоволствие, който го заля, като чу гласа ѝ и разбра, че мисли за него.

— Как си, Карли?

— Добре — притегли телефона по-близо и се сгуши около него.

— Слънцето е страхотно.

— Правиш тен?

— Аха. И си почивам.

Надигна се да се подпре на таблата на леглото.

— Дори и с дечицата.

Тя се засмя тихичко.

— Да-а. Повече ми харесва в басейна в хотела, отколкото на плажа, което означава, че ние с Шарън можем да се излежаваме на спокойствие.

— Шарън?

— Снаха ми.

Кимна, но мислите му не бяха насочени към Шарън.

— Какъв е банският ти костюм?

— Банският ми костюм? — изчерви се. — Какъв е този въпрос?

— Достави ми това удоволствие, мила. Тук е студено и ветровито. За утре предвиждат сняг.

— За Коледа? Това е чудесно!

— Истинска напаст. Представяш ли си каква бъркотия ще бъде? Първо на първо, всички улици наоколо са толкова тесни. Ако завали сняг, ще станат непроходими.

— Изживяваме се като Скруч Макдак, а?

— Просто ми липсваш. Коледа е, а аз съм сам.

— Мислех, че трябваше да ходиш на някакъв коктейл?

— Да, ходих.

Карли изчака пращането на линията.

— Е?

— Беше пълна досада. Не изкарах и час — поколеба се за момент, после отново заговори, този път с по-дрезгав глас: — Кажи ми за банския си. Ако ще трябва да умре от отчаяние, поне да го направи изискано.

Тя сведе поглед.

— Тъмносин е...

— Продължавай.

— С диагонални бледолилави и бели райета.

— М-м-м. Звучи прекрасно. От две части ли е? — представи си голяма ивица златиста кожа по средата и смени положението си, за да облекчи зараждащата се напрегнатост.

— Цял.

— А, спестяваш ми го.

— Какво ти спестявам?

— Корема си.

— Райън! — прошепна строго. — Ами ако някой подслушва линията?

Очите му светнаха.

— Тогава на този някой ще му стане. За мен знам, че да — ставаше му. Наистина смешно.

— Райън...

Изведнъж стана сериозен:

— Трябва да поговорим, когато се върнеш, мила. Знаеш го, нали?

Ръката ѝ със слушалката увисна във въздуха. Тръпки на възбуда се сляха с тези на страх. О, да, трябва да поговорят. Знаеше, че ще се стигне до това, но не бе сигурна точно кога. След онази вечер, когато едва не загуби съзнание в ръцете му, Райън бе самата почтеност. Но не

е монах... слава богу! И двамата не могат да отбягват този въпрос до безкрайност.

— Да — прошепна тихо.

— Когато се върнеш?

— Да.

— Добре тогава... — захапа долната си устна, после я остави да се изплъзне бавно между зъбите му. — Приятно прекарване. Ще се обадиш ли пак?

— Аха.

— И, Карли?

— Да?

— Честита Коледа!

По клепачите ѝ бавно се събраха сълзи.

— На теб също, Райън — гласът ѝ се прекърши. — Ще се чуем по-късно.

Тази нощ в сънищата на Карли съвсем не танцуваха захаросани бонбони.

Това беше в четвъртък. Като знаеше, че ще се върне в Бостън чак следващия вторник, Карли се обади отново в неделя. Райън беше пълен с новини.

— Апартаментът е мой! Не е ли страхотно? Амидънс ми се обадиха тази сутрин. Купили са си жилище на юг и искат да им изпратя нещата колкото е възможно по-скоро.

— Сериозно? Но какво ще правиш, като отнесат всичко? Нямаш никакви мебели.

— Още не. Ще потърсим, когато се върнеш.

— Ние?

— Ще ми помогнеш да се наглася както трябва, нали? Искам да кажа, твоят апартамент е възхитителен. Какво ли разбирам аз от обзавеждане?

— Струва ми се, че имаш някои доста категорични идеи по въпроса.

— Да-а. Е, това бяха само приказки — в действителност единственото нещо, което наистина желаше за новия си дом, щеше да отнеме доста труд. Беше видял завършения гоблен, който Карли се

готвеше да изпрати на баща си. Беше красиво — от плавното преливане на червено и оранжево до малката червеношийка, която бе избродирала в ъгъла. — Нуждая се от помощта ти, Карли. И от компанията ти. Няма ли да ти е приятно да пазаруваш с мен?

Повече, отколкото някога си е мислила.

— Ще бъде интересно. Естествено, че ще ти помогна.

— Добре. Връщаш се във вторник. Може би ще си взема свободен ден в сряда и ще го прекараме целия заедно.

Не успя да се въздържи да не го подразни:

— И това е мъжът, който има толкова много работа, че не може да си отиде за Коледа у дома?

Райън го прие с чувство за хумор.

— Хей-й-й, има си приоритети и приоритети. Трябва ми легло. Имам предвид, че за нищо няма да ме бива в службата, ако се наложи да прекарам нощите на пода — понижи глас: — Освен, разбира се, ако съседката над мен не ми предложи да споделя нейното...

— Райън — полазиха я тръпки. Едва чутото й „Моля те“ бе изречено приглушено в слушалката.

Райън се взираше в навития черен кабел, който здраво стискаше в ръка. Беше казал, че ще трябва да си поговорят, и то точно по този въпрос. Изправен пред нежеланието на Карли, той се изпълни с по-голяма решимост от всякога. Но не искаше да я притеснява. Не и сега. Не и когато е толкова далеч. Щом ще трябва да се справи с нещо, искаше да го направи очи в очи.

— Окей! — пое си дъх. Имаше още нещо, което искаше да й каже. — Във всеки случай мисля, че имам интересно ново дело.

Тя посрещна с пълна готовност смяната на темата. Освен това, противно на всичко, което бе предполагала преди съвсем кратко време, намираше съдебната практика на Райън за много интересна.

— Мислиш?

— Трябва да направя някои предварителни проучвания, за да разбера дали ще се получи.

— Добро ли е?

— Би могло. Обади ми се президентът на строителна фирма от Ревийър. Искан да съди „Глоуб“ и един от журналистите.

— „Глоуб“? Сериозно? — звучеше удивена, сякаш изобщо не можеше да проумее как някой би искал да направи подобно нещо.

Райън намираше удивлението и прозиращата под него наивност за забавни.

— Аха. Журналистът подготвил голям материал срещу фирмата на клиента ми. Статията довела до разследване от Министерството на правосъдието, съдебно преследване срещу президента, няколко от водещите му специалисти и процес. Тази седмица получили оправдателна присъда. Ако реша да поема случая, ще ги съдим за нанесени щети.

— Ти ли представляваше фирмата преди?

— Не. Адвокатът им бил братовчед на един от вицепрезидентите. Справил се е много добре — постигнал е оправдание. Но президентът смята, че не е достатъчно агресивен, за да се пребори успешно за ищеца — неизречен остана фактът, че именно репутацията на Райън като агресивен в съдебната зала ги бе насочила към него. — В най-общ смисъл, като се абстрахираме от страните, това би било вълнуващ случай на сблъсък между свободата на пресата и отговорността на издателя.

— Бих казала — промърмори Карли и придърпа одеялото поплътно около изведнъж вледенените си крака. — Разполагаш ли с достатъчно основания за делото?

— Точно това — въздъхна той — ще трябва да установя. Според президента фирмата му е понесла значителни загуби в резултат както на първоначалните публикации, така и на тези около процеса. С оправданието законът твърди, че той не е виновен.

— А бил ли е невинен за онова, в което са го обвинявали?

— Небрежност и измама. Съдебните заседатели казват, че да.

— Съдебните заседатели просто не са били убедени в достатъчна степен във вината му — поправи го тя, като се стараеше гласът ѝ да остане естествен. — Не знам, Райън. Ако журналистът е открил съществени доказателства, вестникът може би е имал основание да публикува материала.

— Във всеки случай — изтъкна той, поемайки ролята на адвокат на дявола — пълният състав от съдебни заседатели е имал основание да отхвърли обвиненията.

— Не е ли възможно фирмата, на свой ред, да се изкарва света вода ненапита? Нали знаеш: крадецът вика дръжте крадеца.

По друго време и с друг събеседник Райън вероятно би спорил, най-малкото заради самия спор. Сега обаче бе изпълнен с великодушие.

— М-м. Възможно е. Но се надявам, че не. Ще бъде доста интересен случай. Напоследък настроенията са в полза на пресата. Ние ще се явим определено откъм губещата страна, което прави предизвикателството още по-голямо. Трябва да прегледам подробно протоколите от процеса, преди да взема окончателно решение — изведнъж осъзна, че говори за сметка на Карли. — Слушай, можем да говорим повече, когато се върнеш — усмихна се смутено. — Бива те за слушател. Мислиш. За непрофесионалист — подхвърли внимателно, — изглежда, доста добре познаваш материята. Сигурна ли си, че няма да извадиш някоя скрита диплома по право от ръкава си?

Не точно диплома по право, но със сигурност друга квалификация, която би й позволила да води подобен разговор. Ще трябва да внимава.

— Сигурна съм — отвърна тихо. Едновременно ѝ се искаше да промени темата, но и още не бе готова да се разделят, затова опита нещо друго: — Заваля ли сняг?

— О, да. Някъде към седем сантиметра. Не е достатъчно за ски, но е напълно достатъчно, за да се обърка движението.

— Горкичкият.

— Не окайвай мен. След някой и друг ден и ти ще трябва да се справяш с него — два, ако трябваше да е точен. Броеше ги много внимателно.

— Може би когато се върна, ще се затопли. След онова, което каза за времето в Нова Англия...

— Не разчитай на това, мила — отвърна по-нежно. — Зимата е тук. Ще мине малко време, преди да се освободим и разчистим.

Тези думи щяха да преследват Карли дълго след като затвори телефона.

Вторник вечерта завари Райън, седнал в едно от кафенетата на летището, с мрачен израз на лицето. Самолетът на Карли закъсняваше. Щеше да отнеме поне още трийсет минути.

Опрял лакти на масата, разсеяно поглаждаше с палец върхчетата на мустаците си. Трябва да е било някакво объркване. Това е всичко. Сигурно е сбъркал името на хотела. Единственото, което искаше да направи снощи, бе да чуе гласа ѝ. Струваше му се, че е изминала цяла вечност, откакто разговаряха в неделя.

Облегна се назад, вдигна чашата с кафе, изпи последните изстинали капки от съдържанието и хвърли поглед към часовника си. Изпъна крака, изрови дребни монети от джоба на панталона си, хвърли ги на масата и стана. Тръгна бавно, с наведена глава към вратата за пристигащи, като се чудеше как е възможно да се чувства толкова близък до някого и едновременно толкова далечен. Беше нелогично, знаеше го, както и ужасно емоционално. Но пък Карли означаваше дяволски много за него.

Видът ѝ, когато се зададе насреща му, обаче прогони всички мрачни мисли от съзнанието му. Кожата ѝ бе добила златист загар и тя изглеждаше отпочинала и определено красива. Беше тук. И се оглеждаше за него.

Махна ѝ и бързо се запромъква през насрещната тълпа. Не помалко нетърпелива, тя стори същото. После двамата се озоваха в прегръдките си и Райън я вдигна от земята.

— Карли — простена тихо, — толкова е хубаво, че те виждам.

В този миг Карли се запита дали целият смисъл на пътуването ѝ не се състоеше в това да се върне при Райън по този начин. Вкопчи се отчаяно, припомняйки си отново уханието му, вълшебната топлина, с която изобщо не можеше да си съперничи слънцето от последната седмица. Когато най-после я пусна обратно, очите, които се вдигнаха насреща му, бяха замъглени от щастие.

— Изглеждаш страхотно — задъхано прошепна тя.

— Но не толкова, колкото ти — отвърна ѝ закачливо. — Само здраве. Завиждам ти.

На бузите ѝ се появиха прелестни трапчинки.

— Няма нужда. За нула време ще избелея.

Продължиха да стоят така, усмихнати един срещу друг, щастливи — без нужда да помръднат или проговорят. По-късно, вече в апартамента си, когато Райън си припомняше този момент, се чувстваше още по-озадачен. Беше негова, изцяло негова. Със сърце и душа. Сигурен беше в това.

До онова телефонно обаждане.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като напуснаха летището, двамата спряха да хапнат набързо в центъра на града, после купиха пресни яйца и сок от супермаркета, преди да се приберат в нейния апартамент. Райън искаше да чуе за пътуването. Карли искаше да чуе за всичко, което бе правил, докато я нямаше. Седнаха на дивана, обърнати един срещу друг, допрели колене, движейки ръце в синхрон с разговора. Райън се чувстваше също толкова жизнен, колкото изглеждаше Карли, и взаимното им оживление отразяваше вълнението да бъдат отново заедно.

След това телефонът иззвъня и Райън видя как балонът се спуква. Можеше да си спомни всяка нейна дума от разговора, както и бавното разпадане на лицето ѝ, докато говореше.

— Ало? — отвърна с усмивка. — Сам? Как си? — загледана в Райън, постави ръка на хълбока си. — Беше страхотно! Времето беше разкошно! — после хвърли поглед към часовника на стената и остана леко озадачена. — Всичко наред ли е? — докато слушаше отговора на Сам, веждите ѝ се склчиха, ръката ѝ падна покрай тялото. Когато отново проговори, в тона ѝ се долавяше зараждащо се напрежение: — О! — бавно се завъртя, така че да застане с гръб към Райън. Макар че понижи глас, той чу всяка дума. — Господи! Кога? Знам, знам. Какво? Утре? — поклати глава и сякаш се смали. — Ще прекарам деня с Райън — все така тихо, но с почти недоловимо извинение: — Не. М-м. Сигурен ли си? Окей — и почти като въздишка: — Да — после, с наведена глава, остави слушалката обратно на вилката, като задържа ръката си отгоре ѝ за няколко дълги секунди, преди да се извърне отново към него.

Отказа да обсъжда друго за телефонния разговор, освен да признае, че наистина е бил приятелят ѝ Сам Лумис, че имал личен проблем и че по-късно ще се свърже с него. Макар да направи храбър опит да се съвземе от онова, което ѝ бе казал Сам, миговете на безметежно удоволствие между нея и Райън бяха отлетели.

Докато премисляше всичко отново, Райън приближи до прозореца и опря свитите си в юмруци ръце на перваза. Почти се надяваше да прекара нощта с Карли, но тя не бе в настроение да обсъжда любовните им отношения, а още по-малко — да ги приведе в изпълнение. Успя да изтръгне от себе си няколко усмивки и здраво стисна ръката му, когато най-после се отправи към вратата, но беше така очевидно разтревожена, че той не се реши да рискува. Вместо това просто я целуна за лека нощ и си тръгна, като се опитваше да потисне нарастващото си отчаяние.

При изгрев-слънце, въпреки кишата отвън, с непреклонна решимост завърза маратонките и се отправи към вратата. За негова изненада Карли се материализира зад него на стълбището.

— Доста е неприятно — предупреди я той.

— Няма нищо — беше тихият ѝ отговор. — Имам нужда.

И добре се справи. Здравно стиснала челюсти, свила ръце в юмруци, тичаше упорито. Беше ужасна нощ. Имаше нужда от отдушник. Мълчаливата, макар и доста мрачна компания на Райън бе все пак утеха. От време на време, когато усещаше очите му върху себе си и срещаше погледа му, тя съзнателно отпускате мускулите на лицето си и му отправяше подобие на усмивка. Но след това неизбежно, щом очите ѝ отново се връщаха на пътеката, напрежението се възстановяваше.

Когато се върнаха у дома, с мокри маратонки и изпоцапани екипи, изглеждаха, сякаш са били на война. Задъхани, направиха няколко бавни обиколки около входните стъпала, преди да влязат вътре.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Райън.

Кимна и го стрелна с благодарен поглед. Толкова е добър, каза си наум. Бе го засегнала снощи. Сигурно е разбрал, че се държи по-тайнствено от обикновено. Вината я разяждаше. Двамата с Райън бяха започнали да споделят толкова много неща. Необходимостта да го държи настрана сега бе истинско мъчение.

— Навита ли си още за пазаруването?

— Нямам търпение.

Той за момент прехапа горната си устна, докато се взираше в нея.

— Не бях сигурен. Ако предпочиташ...

— Не, Райън. Ще се радвам да дойда с теб.

— Тогава ще дойда да те взема, да речем, в десет?

— Добре — усмихна се плахо и влезе в сградата.

Сам пристигна доста след девет. След като се бе изкъпала и облякла, Карли се опитваше да уплътни времето си с четене на сутрешния вестник, когато на вратата се почука. Изтича навън и погледна през шпионката, после бързо освободи резетата. Канонадата ѝ започна още от прага:

— Как влезе долу?

— Някой излизаше.

Направи гримаса.

— Значи толкова е сигурно.

— Нали съм аз — кротко отвърна той.

— Но можеше да е всеки.

— За което именно разполагаш с шпионка и всички тези резета. Слушай, Карли, просто се отпусни. Беше само въпрос на време да започнат процедура за нов процес. Знаехме, че ще го направят.

— Но някак си по-различно е, като знаеш, че вече е направено. Какво има да каже Джон Мийд? Той ти се е обаждал, нали?

Седнаха на дивана, обърнати един срещу друг, както бе седяла Карли предната вечер с Райън. Тогава въздухът бе изпълнен с вълнение, сега бе изпълнен със страх.

— Всъщност пръв се обади моят колега от Чикаго. Спомняш си Бил, нали?

— Разбира се, че си спомням Бил — отвърна с необичайна рязкост. — Той отговаряше за мен, докато бях под охрана.

— Бил винаги държи ухо на земята, да не говорим за добре пласираните му източници. Обади ми се веднага щом го чул. Беше в понеделник сутринта. Мийд се обади скоро след това.

— Понеделник? Но защо не ми телефонира? Знаеше къде съм отседнала!

— И да проваля ваканцията ти? — хвърли ѝ усмиряващ поглед. — Стига, Карли, какъв смисъл щеше да има?

Пълните ѝ със страх очи се впериха в неговите:

— Тогава защо си тук?

— Да ти кажа какво става, преди да го е сторил някой друг.

— Кой друг? — изстреля насреща му подозрително, при което той се наведе напред и я потупа по коляното.

— По-спокойно. Баща ти може да е прочел във вестника. Братята ти...

— Пуснали са го в пресата? По дяволите, мислех, че тези неща обикновено стават, без да се вдига врява до небесата.

— Не забравяй, че Кълбърт бе държавен законодател. И все още поддържа тезата, че е невинен. Можеш да се обзаложиш, че адвокатът му ще се опита да спечели симпатиите на публиката по всички възможни начини — които не са чак толкова много. Но това означава пресконференции при всеки възможен случай, намеци в медиите...

Карли спотаи дъх.

— Ще се получи ли? Искам да кажа, знам, че „Трибюн“ никога няма да публикува нищо, дори и бегло намекващо за симпатии към него след всичко, но „Трибюн“ не е единственият вестник в Чикаго — очите ѝ се разшириха. — Смяташ ли, че има вероятност настроенията да се извъртят в негова полза?

— Никакъв шанс — в категоричността на Сам нямаше ѝ капка колебание. — Той бе законодател, Карли, човек, чиято заплата идва от джоба на данъкоплатците. Като такъв е получил общественото доверие и го е нарушил. Не само че е получавал застрахователни комисиони за сградите, които е опожарил, но е виновен и за четири смъртни случая. Четири смъртни случая — поклати глава. — Хората не забравят бързо такива неща. Освен това в крайна сметка няма никакво значение какво смята обществеността. Кълбърт е осъден по доказателства от съдия и съдебни заседатели. Дори да има нов процес — а аз не мога да си представя това да стане, — доказателствата няма да са се променили. Ще бъде осъден втори път.

— Такова ли бе мнението и на Мийд?

— Като начало Мийд не си представя, че е възможно да се издейства нов процес. Прегледал е всичко от начало до край и не вижда никаква грешка, върху която би могъл да се базира нов процес.

На Карли изведнъж ѝ хрумна, че липсва едно парче от информацията. И в този момент проумя истинската причина за посещението на Сам. Притисна влажните си длани към вълнената материя на полата и се опита да успокои мъчителното присвиване в стомаха си.

— На какво са базирали искането си? Манкузи все е трябвало да посочи нещо. Какво е то, Сам?

И Сам заговори по-меко, в очите му се появи някакво неясно извинително изражение:

— Твърдят, че имат нови факти.

— Какви факти?

— За теб. Твърдят... — изрично наблегна на думата, — ... че си била обвързана емоционално с Питър Брадли и че тази връзка е повлияла на мисленето ти.

— Разбира се, че бях обвързана емоционално с Питър Брадли! Бяхме добри приятели. Работехме заедно. Той беше единственият, пожелал да работи с мен по разследването.

— В романтичен план. За такъв род обвързване намекуват.

— Това не е вярно — бавно заяви Карли. — Между нас никога не е имало нищо такова — не би и могло да има, макар че само тя го знаеше. Пръстите ѝ здраво се вкопчиха в полата, за да потърсят топлина. — С какви... факти... разполагат?

Сам бързо тръсна глава:

— Засега не знам. Нито пък Мийд. Точно това ще трябва да разберем. Просто се чудех... — изглеждаше разколебан — ... дали знаеш някакви факти, с които биха могли да разполагат.

Студените пръсти изведнъж се свиха в юмруци.

— Ако някой даде показания за любовни отношения между Питър Брадли и мен, този човек или се заблуждава, или лъже. Двамата с Питър прекарвахме много време заедно. Налагаше се. Ако сме стояли до късно нощем в апартамента на единия или на другия, то е било в неговата тъмна стаичка за промиване или пред моята пишеща машина. Никога не съм преспивала при него, нито веднъж той не е преспивал при мен. Кълна ти се, Сам.

Сам се протегна, взе ръката ѝ в своята и заговори кротко:

— Вярвам ти, Карли. Не е нужно да се оправдаваш. Ти си свободна жена. Можеш да правиш каквото искаш и с когото искаш. Никой не се опитва да те съди.

— Но Манкузи ще го направи!

— Може би, но това няма връзка. Мийд просто иска да е сигурен, че всичко му е предварително известно, за да може да планира стратегията си, ако — и действително имам предвид ако — искането за

нов процес бъде удовлетворено. Освен това, ако знае всички факти, ще може по-добре да парира тази възможност.

— Добре де, знае тези факти! Не е имало никакви любовни отношения между Питър и мен! Бяхме много близки приятели. Мислехме по един и същи начин. Нямахме да съм човешко същество, ако не страдах за смъртта му, ако не се чувствах виновна, че съм го замесила в разследване на палежите.

— Не се обвинявай. Знаел е какви са рисковете.

Карли се отпусна на възглавниците, изразходвала напълно енергията си.

— О, да, знаеше за рисковете. Аз също, ако става дума за това. Но се бяхме хванали да разкрием тази работа. Ще ми се...

— Не го казвай, Карли. Станалото — станало. Няма начин да върнеш Питър обратно. Но можеш да помогнеш мъжът, отговорен за смъртта му, да остане в затвора.

— Какво означава това?

Сам въздъхна и се запита дали не действа напълно погрешно. Беше дошъл с надеждата да успокои Карли. Присъствието му, изглежда, имаше точно обратен ефект.

— Това означава единствено, че трябва да си наясно какво става. Колкото повече можеш да ни кажеш за отношенията си с Брадли, толкова по-добре ще бъде.

— Но аз вече съм ви казала всичко! Просто няма нищо повече — лицето ѝ се изкриви саркастично. — Искам да кажа, че ми се ще да го имам написано черно на бяло. Но двамата с Питър изобщо не сме си и помисляли да документираме факта, че не сме били любовници. Това нямаше нищо общо с разследването. Беше — и си остава — без никаква връзка! — точно тогава на вратата се почука. Карли седна сковано и понижи глас. Ръцете ѝ неспокойно се раздвижиха в скута: — Това е Райън. Отиваме да търсим мебели. Семейство Амидънс са купили жилище във Флорида и искат да им изпратят техните.

Сам стана и вдигна Карли със себе си:

— Добре. Върви с него и се забавлявай. Може би той ще успее да те разсее от всичко това.

Вдигна плах поглед към него:

— Нали ще ми съобщиш, ако чуеш нещо — каквото и да е?

— Разбира се. Знаеш, че ще го направя, Карли — стисна ръката ѝ и я побутна към вратата. — Върви.

Райън действително чакаше. Канеше се да звънне на звънеца с подозрението, че Карли вероятно не е чула почукването, когато тя отвори вратата насреща му. Мисълта, че може още да се облича, незабавно бе разсеяна при вида на Сам до нея.

— Подраних... — очите му за момент останаха приковани в Карли, преди да се плъзнат към Сам.

— Тъкмо си тръгвах — след това, почти като внезапно хрумване, му протегна ръка. — Сам Лумис.

— Райън Корнел — ръкуваха се. Чиста формалност — всеки знаеше името на другия, макар добронамереността в очите на Сам да контрастираше с по-изпитателния поглед на Райън.

После Сам отправи любезна усмивка към Карли:

— Приятно прекарване. Ще говорим по-късно — кимна към Райън, който пристъпи в антрето, и си тръгна, а в това време Райън насочи изпитателния си поглед към Карли. Макар външно да изглеждаше спокойна, беше я опознал твърде добре, за да не забележи напрежението в очите ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита предпазливо.

— Направо чудесно — отговорът ѝ дойде малко по-бързо и малко по-категоричен.

— Сам разреши ли проблема си?

— Засега — кимна тя.

— Готова ли си да вървим?

— Да — взе палтото и чантата си, като същевременно се чувстваше ужасно неловко и с пълното съзнание за втрепените в нея кафяви очи. Слязоха мълчаливо до долу и вече бяха на входната врата, когато Райън проговори. Беше свел глава, едната му ръка бе напъхана дълбоко в джоба на мъхестото му вълнено яке.

— Слушай, може би трябва да се откажем от това.

— Защо?

Сега вече вдигна поглед.

— Съвсем ясно е, че не си в настроение.

— Но аз съм... — започна, но бе прекъсната от глухо ръмжене.

— Не си! Напрегната си като пружина! Всъщност какво става? Някакви неприятности ли има Лумис?

Карли трепна при звука от гласа му, отчасти защото се чувстваше виновна за гнева му. Разбира се, че ще се чуди. Да види Сам при нея тази сутрин само още повече е изострило любопитството му. И след като трябва да е толкова сдържана за всичко...

— Няма неприятности — успя да се съвземе. — Казах ти. Става дума за нещо лично.

— Значи има нещо между вас двамата? По дяволите, питах те и ти ми каза, че няма. Смятах, че между нас се получава нещо хубаво, Карли — внезапно омекналият му тон сякаш я преряза.

— Така е — прошепна съвсем тихо. — Между мен и Сам няма нищо. Ние сме просто приятели. Ти никога ли не споделяш проблемите с приятели?

— Обикновено не. Не и докато не срещнах теб. Мислех, че ние двамата сме приятели. Какво стана със споделянето помежду ни?

Карли се отпусна назад на стената, пхна длани в джобовете си и притисна ръце край тялото. С наведена глава се зае да изучава плочките под краката си.

— Съжалявам, Райън. Нямам... право... да говоря.

— Нямах право. Право. Всичко се свежда до това, нали?

След като не му отговори, а продължи да се взира в краката си, той пристъпи по-близо и продължи:

— Все още се опитвам да го проумея. Какво е то, Карли? Защо нямах право? Добре... — вдигна ръка — ... знам за съпруга ти. Смъртта му сигурно е била голяма травма, напълно ти съчувствам. Но това не означава, че трябва да се изолираш от останалия свят.

— Не се изолирам.

— От мен тогава — пое, си дъх. Нямахше намерение да повдига въпроса точно по този начин, но беше безсилен да спре. Присъствието на Сам тази сутрин, напрежението на Карли сякаш беше пробит отвор в язовирната стена на самоконтрола му и сега думите се изливаха навън с набраната сила.

— В понеделник вечерта се опитах да ти се обадя на Бахамите, но не успях да се свържа. В хотела нямаше регистрация на името на Карли Куин. Или на някой с името Джонсън. Сметнах, че това е фамилията на брат ти, след като е моминското ти име.

Сърцето ѝ се сви. Изглежда, облаците се сгъстяваха над главата ѝ. Опита се да импровизира нещо, а същевременно се бореше с

надигащата се паника. По дяволите, Сам толкова го биваше в тези неща! Къде е той сега и какво би казал!

Прокара върха на езика по внезапно пресъхналите си устни.

— Нямах представа, че ще се обадиш.

— Очевидно.

Предизвикана от саркастичния тон, тя срещна погледа му.

— И нямам представа защо не си успял да се свържеш. Бях регистрирана със собственото си име — дотук — няма лъжа. Робин Харт бе собственото ѝ, макар и вече невалидно, име. Не искаше да лъже. Може би малко да поразтегли истината, но не и да лъже. Вярно, на митниците трябваше да представя доказателство за гражданството си, но чиновникът в хотела изобщо не се бе сетил да разпитва — ако изобщо знаеше — за несъответствието в имената. — Ако в „Емералд Бийч“...

— „Емералд Бийч“ — изглежда я озадачено Райън. — Не бяхте ли отседнали в „Балморъл“? — при отрицателната ѝ гримаса той здраво стисна очи. — По дяволите! Не мога да повярвам, че постъпих така — когато отново отвори очи, в тях се четеше видимо смущение. — Обадил съм се в погрешен хотел. Било е голяма глупост.

Карли се почувства двойно виновна.

— Не. Било е неволна грешка и може би вината е моя. Възможно е да съм споменала различни хотели. Разгледах толкова много брошури...

Още една крачка и тялото му почти се опря в нейното. Подпря ръце на стената от двете страни на раменете ѝ, а в това време по лицето му изби ярка руменина.

— Сигурно съм полудял — продума дрезгаво. — Такъв глупак съм. Когато не успях да се свържа, помислих, че ще загубя разсъдък. И оттогава само това се върти в главата ми. Ако не те желаех толкова...

Понеже изпитваше нужда да го докосне Карли постави ръце на кръста му и ги плъзна под якето нагоре по гърба. Напрегнатите му мускули сякаш се отпускаха под допира.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Не. Аз съжалявам — кротко отвърна той. — Никога не съм бил от ревнивците. Докато не срещнах теб. Първо не успях да те открия, а после трябваше да гледам как Сам напълно владее съзнанието ти, откакто си се върнала...

— Сам не владее съзнанието ми. И само за теб мислих през цялото време, докато ме нямаше. Ти беше този, когото нямах търпение да видя.

Притисна се по-плътно към нея, като удържаше теглото си достатъчно, за да не ѝ причини болка, но не достатъчно, за да не я възбуди.

— Сериозно ли го казваш?

Кимна, неспособна да откъсне очи от неустоимата страст в погледа му. Едва когато главата му се приведе, клепачите ѝ трепнаха и се затвориха, но то бе само за да се концентрира още по-пълно в изгарящата топлина на устните му.

Отначало я целуна бавно, като отпиваше дълги, живителни глътки от устата ѝ. Неговите сетива също бяха съсредоточени изцяло тук, пълната му концентрация — предназначена да възстанови връзката, която по-рано изглеждаше застрашена. Усети устните ѝ меки и сладки, тръпнещи, докато обхождаше с върха на езика си очертанията им. Когато, на свой ред, и нейният се появи, за да докосне неговия, тялото му се разтърси.

Подтиквана отчасти от угризения за мъката, която му бе причинила, но и в голяма степен от изобилието на еротични усещания, които пробуждаше у нея, Карли посрещна целувката му със страст, невъзможна да изрече с думи.

Само изщракването от отварянето на входната врата ги накара да се разделят. Райън остана на място, като простена тихо до челото ѝ, без възможност да се отдръпне повече, за да не изложи и двамата.

Здраво стиснала очи, Карли поемаше къси, задъхани вдишвания. Чу звук от превъртане на ключ, после издърпването на вътрешната врата и се запита кой ли от съседите ѝ ще стане свидетел на неочаквания им пристъп на страст. Но вратата се затвори много преди Райън да я освободи, така че никога нямаше да разбере. Не че имаше някакво значение. Беше си платила за апартамента в тази сграда, също както и Райън. Ако искат да се натискат във входното фоайе...

Сподавеният ѝ смях отекна едновременно с неговия.

— Хм — измърмори той, — малко се поуевлякохме тук. Искаш ли да се върнем горе?

— Сега? Нали отиваме на пазар!

Пресипналият му глас бе красноречив:

— Пазаруването може да почака. Да идем при мен. Може да ти хрумнат някои идеи в спалнята ми.

— Няма начин — побутна го добродушно, прикривайки набързо собственото си колебание. — Взел си свободен ден, така че отиваме да пазаруваме. Кой плачеше, че няма никакви мебели?

Райън бавно се отдръпна от стената и застана прав. Пое си дълбоко, макар и неособено уверено, дъх.

— Защо имам странното усещане, че ме отблъскваш? — когато тя постави ръка на гърдите му и отвори уста, за да възрази, той побърза да продължи. Не желаше нищо, напомнящо, за каквото и да е напрежение, да помрачава деня, в който вече бе получил достатъчно. — Няма нищо. Ще дойдат по-добри времена — задържа вратата отворена. — Мадам?

Карли кимна с престорено скромна усмивка и после пое дълбоко от свежия студен въздух. Макар по тревата тук-там да имаше купчинки сняг, пътеката бе суха. Но тя все още се движеше по тънък лед. Знаеше го и се питаше със страх кога ли ще се пропука.

Сам подпря ботуша си върху отвореното долно чекмедже на бюрото.

— Джон? Сам Лумис се обажда. Говорих с Карли Куин тази сутрин.

Джон Мийд посочи с глава към вратата на кабинета, за да освободи помощника си. После се завъртя на стола си, докато застана с лице към прозореца.

— Как го прие?

— Разстроена е. За нея ще бъде много тежко, ако се постанови нов процес. Никак не ѝ е приятна мисълта още веднъж да се изправи пред всичко това.

— Ако въпросът опре или да се изправи, или да остави онзи мръсник да се измъкне на свобода, няма да има голям избор.

Прозаичният начин, по който бяха представени нещата, подразни Сам. Карли се бе изказала добре за Мийд, изразявайки пълна вяра в способностите му, които естествено поставяха на първо място грижата му за изхода от съдебния спор. Но Карли беше жив човек и работата на Сам налагаше да я разбира.

— Знае го. Няма да ти пречи.

— Ами за връзката ѝ с Брадли? И думичка не е споменала за това, докато беше тук.

Сам дращеше с нокътя на палеца износената кожа по подръчника на креслото си.

— Нямало е нищо за казване. Били са близки приятели и колеги. Това е.

— Сигурен ли си?

— Доста добре познавам хората. Не лъжеше.

Мийд въздъхна.

— Добре, може би така или иначе ще се наложи да я върнем обратно тук, за да прегледаме отново цялата история.

Сам не бе очарован от идеята. Само можеше да предполага каква ще бъде реакцията на Карли.

— Необходимо ли е?

— Засега не съм сигурен. Зависи какво ще успеем да разберем за „новите факти“, с които Манкузи твърди, че разполага. Ако има нещо и реша да прегледаме случая с Робин, можем да я доведем за два дни.

— Тя работи.

— Аз също. Слушай, на мен също не ми се иска да го правя. По дяволите, не аз съм търсил нови факти. Мислех, че сме изчерпали всичко миналия път. Имаш ли някаква представа какво ще означава това само в работни часове, ако трябва отново да минем през целия шибан процес? Хич няма да ми е забавно и знам, че ще бъде тежко за нея, но всичко е част от сделката.

Сам изсумтя. Нямаше смисъл да спори. Съчувстваше на Карли, но и много добре знаеше, че думите на Джон Мийд са верни. Единственото, на което можеше да се надява, бе никога да не се стигне до пътуване до Чикаго, а още по-малко — до нов процес.

Едва след като приключи разговора с Мийд, една неясна мисъл го накара да вдигне отново телефона и да набере друг номер. Макар да не познаваше добре Бил Хофмайстер, редките им контакти бяха изградили основа за взаимно уважение. Сега Сам искаше да стъпи точно на него.

След като се представи на телефонистката, тъкмо беше в процеса на обезобразяване на един кламер, когато поздравът на Бил прозвуча в слушалката.

— Бил? Сам Лумис е. Имаш ли минутка?

— Разбира се. Какво мога да направя за теб, Сам?

— Става дума за Карли Куин. Имам едно неприятно усещане, вероятно защото е така дяволски уязвима. Но при типове като Кълбърт и Барбър и като се има предвид онова, което се опитаха да направят преди, смяташ ли, че трябва да ѝ осигуря допълнителна охрана?

— Да поставиш някого да я пази? Не знам. Не съм сигурен, че ще можем да го обосновем. Не е имало никакви заплахи.

— Няма да сме ние тези, които ще ги чуят. Трябва да ги изпреварим. Притеснява ме фактът, че Манкузи е избрал Карли за основен мотив на иска си.

— Тя беше основният свидетел.

— Да, но можеха да опитат да намерят пропуск в начина на представяне на доказателствата или да се огледат за някоя техническа подробност, свързана с нещо, което са казали или направили съдията или прокурорът. Избрали са Карли и се опитват да я дискредитират. Ако смятат, че е толкова решаваща в държавното обвинение, не съществува ли вероятността да се опитат да я открият?

— Такава възможност винаги съществува. Но няма да са в състояние да я открият. Погрижили сме се за това.

— Значи смяташ, че трябва да се откажа?

— Не мисля, че имаш някакъв повод за тревога, поне засега. Остави на мен да пусна някого по тази следа. Можем в някаква степен да следим Кълбърт и да разберем дали няма да има подозрителни посетители, внезапно теглене на големи суми от сметките му — нещо от този род.

Точно това искаше Сам.

— Ще ти бъда благодарен. Карли и без това е достатъчно напрегната.

— Още една причина да не ѝ поставяш охрана. Като стана дума за това, Шейла Монтгомъри намина онзи ден. Как вървят работите?

— Окей — Бил беше един от онези, които ѝ бяха дали толкова високи препоръки. И макар наистина да се бе оказала способна, у нея все още имаше нещо, което тревожеше Сам. — Очакваше се да се върне в понеделник. Не останах особено очарован, когато ми се обади.

— Ще се оправи — беше помирителният отговор. — Дай ѝ време. Всъщност, ако изобщо се стигне до охраняване на Робин, имаш

идеалния човек в лицето на Шейла. И без това са приятелки.

— Ще го имам предвид — каза Сам и така направи. Остана да седи прегърбен на мястото си, притиснал юмруци към лицето, дълго след като Бил Хофмайстер бе затворил телефона. После вътре влетя Грег, понесъл висока купчина документи, тетрадки и папки.

Грег напоследък никак не бе зле. Работеше през почивните дни, без да гъкне. Не беше толкова шумен, нито толкова остроумен. Помагаше му.

— Грег — заговори замислено Сам, — доколко добре успя да опознаеш Шейла? — според сведенията му и донякъде за негово собствено удивление, изглежда, между тях двамата не припламваше абсолютно нищо в романтичен план.

Грег разтовари многопластовия си товар върху бюрото, улови купчината, когато една лавина заплаши да се откъсне. Въпросът на Сам го изненада.

— Шейла? — успя да свие едното си рамо. — Не много добре.

Сам си спомни хвалебствените му коментари за Карли. Шейла бе не по-малко привлекателна.

— Някаква причина?

Грег го стрелна с поглед странишком, докато се трудеше да разпреди запасите си в две по-стабилни купчини.

— Питаш за някаква специална причина? — изрече предпазливо.

— Просто се чудех. Мислех, че си падаш по хубавите жени — без да те засягам.

— Няма нищо. Разбира се, харесвам ги. А Шейла е хубава — длъжен съм да го отбележа — седна на стола си и погледна Сам през пролуката, която беше оформил. — Но в нея има нещо... — намръщи се съсредоточено. — Не съм сигурен дали ще мога да го определя.

— Опитай.

Тихата заповед озадачи Грег. Замисли се дали не го вземат на мезе. Не беше сигурен, че тази мисъл му харесва.

— Защо? — попита с нужното уважение. — Имам предвид, нали ни е колежка? Не е моя работа да анализирам...

Сам го прекъсна със замахване на ръката:

— Извън протокола, Грег. Само между теб и мен. Вътрешно усещане. Нищо на книга. Нищо извън тази врата.

— Вътрешно усещане? — повтори Грег, поласкан от въпроса, но само докато не насочи мислите си отново към Шейла. Изсмия се късо. — Не ми става по-лесно. Просто някакво неясно чувство. Искам да кажа, тя е дружелюбна и всичко останало. Умна е. Има чувство за хумор.

— Но...

Грег трепна.

— Има нещо в очите ѝ. Някаква острота. Гледа в теб, но не те вижда. И през цялото време прелива от енергия. Все едно че непрекъснато е... възбудена. Може би това е то. Нервна енергия. Притеснително е — замълча. — Какво мислиш?

— Мисля — бавно и тихо изрече Сам, — че съм съгласен с теб. Притеснително. Точно така! Слушай, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Да се сближиш с нея?

— Колко... да се сближа?

Сам оцени предпазливостта на помощника си.

— Нищо компрометиращо. Само приятели. Накарай я да говори. Разбери какво прави през свободното си време, кои са приятелите ѝ, какво иска от живота. Може просто да е по-различна. Или... — на лицето му се изписа престорено скромна усмивка. — ... Може ние да сме шовинисти. Искам да кажа, дявол да го вземе... — отново стана сериозен. — ... Добре си върши работата. Не мога да я упрекна в това отношение. Но искам да разбера повече за нея. Смяташ ли, че можеш да ми помогнеш?

— Ще опитам — отвърна Грег. — Кога се връща между другото?

— В понеделник. Изглежда, иска ѝ се да прекара повече време със старите приятели. И тъй като е насъбрала отпуски през последните няколко години, не можах направо да ѝ откажа. Не съм ѝ казвал, че съм особено очарован, но пък мисля, че и сама го разбра — разсъждаваше на глас, чувствайки се някак странно освободен да бърбри. — Като се замисля, може би това, което ме притеснява в нея, е фактът, че не ме харесва — усмихна се и вдигна вежди със самоирония. — Винаги съществува такава вероятност, нали? Ей, може пък да реши да се премести обратно в Чикаго. Виж, това би ме очаровало.

Когато се прибраха у дома, Карли и Райън бяха напълно изтощени.

— Не мога да повярвам — простена Карли и се наведе да разкопчае циповете на ботушите. — Така е по-добре.

Опрян на перилата, Райън не помръдна да ѝ помогне.

— Ако смяташ, че твоите крака те болят, трябва да усетиш главата ми — обърна се и пое нагоре, като мърмореше под носа си: — Трябва ми аспирин.

Карли пое бавно след него, добра се до втория етаж и погледна отчаяно към третия, преди да реши, че изкушението на отворената врата на апартамента му е прекалено силно. След като най-послед се почувстваха освободени от демоните с високи токове, с които вървеше от сутринта, краката ѝ сами започваха да протестират. С усещането, че е някакво зомби, пусна палтото, ботушите и чантата си на един стол и се насочи право към дивана, където се строполи и нададе безпомощно стенание, докато изпъваше внимателно краката си на малката масичка. С отпусната назад глава и затворени очи, тъкмо масажираше пулсиращите си слепоочия, когато Райън се върна откъм спалнята.

— Аспирин? — предложи ѝ той.

— Ще се оправя — поклати отрицателно глава.

— Ами скоч? На мен аспиринът не ми действа.

Карли извърна глава, отвори очи и се изсмя тихичко.

— Току-що го изпи — после примижа от болка и отново опря пръсти до главата си. — За мен го направи с много вода.

Кимна и се скри в кухнята, след това се върна с две чаши, едната, от които подаде на Карли само миг преди да се отпусне във фотьойла насреща ѝ.

— Никога не съм си мислил, че ще е така — бавно отпи. — Чувствам се, сякаш са ме прекарвали през преса. Като затворя очите си, виждам безкрайни редици от дивани и столове.

— Аха — бавно намести главата си върху възглавниците Карли. — Спални гарнитури. Ако видя още едно легло с матрак, вградени чекмеджета и прикачени секции, ще запищя.

— Очакваше се да е забавно. Какво стана? Чувствам се замаян.

— Прегряване. За един ден. Може би просто прекалихме. Шест магазина за толкова часа... — направи гримаса и издърпа краката от

масичката, за да ги свие до себе си. — Е, поне имаме нещо налице срещу мъките си.

— Да-а — засмя се той. — Сметки, равняващи се на половината ми спестявания.

— Ти избра тези магазини. Повечето хора дори не могат да припарят в тях. Всъщност откъде взе тези визитни картички на дизайнери?

— На един дизайнер — възрази той. — Представлявах я в някакъв незначителен спор преди две години. Хубава дама. Когато ѝ се обадох през седмицата, за да я попитам къде да отида, прояви повече от готовност да ми помогне. Искаше да ме придружи — в очите му просветнаха дяволити пламъчета. Чувстваше се все по-добре. Присъствието на Карли оказваше влияние... или беше от аспирина... или от скоча?... — Казах ѝ, че ще водя с мен една много специална дама, че тя е малко нерешителна и искам да я смая с експертните си мнения.

— Малко нерешителна?

— В известен смисъл си такава. Както и да е, получи се. Визитните картички бяха на бюрото ми на следващата сутрин.

— Не е зле. Съжаляваш ли?

— За какво да съжалявам?

— Че не ѝ позволи тя да те разведе. Можеше да се справиш доста по-лесно. Щеше да знае какво точно да ти препоръча. Вероятно щяхте да посетите двойно по-малко магазини.

— О, разбира се. И крайният резултат съвсем определено щеше да носи отпечатък на дизайнер. Не, предпочитам твоя отпечатък. Харесва ми това, което купихме.

— Пък и взехме всичко, нали? — самодоволно отбеляза тя и се опъна по-удобно. — Всички основни мебели са поръчани. Сега остават само допълненията.

— Допълнения? — Райън произнесе думата, сякаш имаше някакъв горчив вкус. Изразът му отразяваше същото мнение.

— Нали знаеш — картини и битови черги, оформлението на прозорците, всичко онова, за което имаше толкова велики идеи. След като поръча секциите и стенните шкафове в тъмносиво, можеш да използваш тъмносиньо или бургундско — замисли се над възможностите. — Бургундско, струва ми се. Шикозно и много мъжко.

— Как можеш да мислиш за това след днешния ден? Господи, трябва ми малко време да се съвзема. Струва ми се, че не искам повече кракът ми да стъпи в...

— Стига, Райън — успокой го развеселена. — Тежката работа приключи, сега остава забавната част.

— Забавна? Ха! — изръмжа и отпи глътка. — Мисля да го оставя на теб.

— Няма начин! Апартаментът е твой. Ти ще трябва да живееш сред всичко това.

— Но аз искам на теб също да ти харесва — замълча, после се осмели да направи малък тест. Въпреки злощастното му начало, денят се оказа ден на близост и сърдечност. Дори и изтощението им бе общо. Бяха двойка, която пазарува заедно. Не един продавач я бе приемал за съпруга на Райън. Част от него определено харесваше начина, по който това звучеше. — Все още съществува вариантът с вътрешната стълба...

Карли затаи дъх и стисна по-здраво чашата си.

— Райън... — поклати бавно глава.

— Вече съм собственик. Мога да правя каквото си искам.

— Не си собственик на моя апартамент.

Макар гласът ѝ да бе много тих, значението на думите бе съвсем ясно. Още не беше готова. Но след деня, който бяха прекарвали заедно — поредното доказателство за действителната им съвместимост, поредно циментиране на връзката им, Райън бе настроен оптимистично.

— Какво ще кажеш за утре вечер? — подхвърли и едновременно с това си помисли как не му бе хрумнало да попита по-рано. Но пък и двамата с Карли през повечето време действаха стъпка по стъпка. Все внимаваше да не я уплаши. Разбира се, винаги си оставаше вероятността, че се е боял да не бъде отхвърлен. Да живеят заедно е едно — можеше да разбере колебанието ѝ да се обвърже с нещо толкова решаващо. Но срещата е нещо по-просто — не желаше да му отказва.

— На Нова година?

— Имаш ли планове?

Тя изчака.

— Един колега от „Ранд“ организира парти. Казах му, че не вярвам да успее да отида.

— Но нямаш среща.

— Не.

— Нека аз те изведа. И аз съм канен на парти — забава, организирана от един от партньорите ми. Прекрасна жена. Ще ти хареса.

— Не знам, Райън. Не съм много по събиранията.

— Нито пък аз. Точно това е! Ако сме заедно, можем да се мернем, да постоим колкото искаме и да си тръгнем. Какво ще кажеш?

Карли се присви, сякаш изпитваше болка. Всъщност наистина имаше болка, но тя бе психическа. Настоячивият поглед на Райън ѝ разкриваше колко много му се иска да прекара вечерта с нея. Част от нея го желаше не по-малко. Но съществуваше и другата част, която се боеше от всяко ненужно публично излагане. А имаше и една трета част, която се страхуваше какво ще стане, след като приключат с гостуването... и си тръгнат заедно, сами.

Едва доловима топлина се раздвижи в нея. О, да, съществуваше страхът от онова, което знаеше, че ще бъде неизбежно. Но за първи път имаше и желание, което превишаваше този страх, желание, което правеше страха оправдан. Новогодишната нощ е време за надежда и радост, за целувки, за любов. Дявол да го вземе, заслужава да се поразпусне.

Устните ѝ бавно трепнаха в плаха усмивка.

— Окей — прошепна едва чуто.

След като напълно се бе подготвил за отказ, имайки предвид израза на лицето, който издаваше вътрешната ѝ борба, Райън за момент остана втрещен.

— Ще дойдеш? — попита с такава изненада, че усмивката на Карли стана по-смела.

— Да.

— Това е страхотно!

Би могла да бъде по-предпазлива, ако знаеше за плановете, които Райън още в същия момент започна да крои.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карли прекара по-голямата част от деня преди Нова година в размисли, планове и мечти. След като сутринта тичаха заедно с Райън, много добре долови тлеещото помежду им очакване. Въодушевлението му бе очевидно. Изпрати я до вратата с прочувствена целувка, а блясъкът в очите му говореше за нетърпението му да дойде вечерта. Едва по-късно, насаме, тя се запита дали бе взела правилното решение.

За първи път щеше да представи Райън на свои приятели, на хора, с които работеше, на онези, които щяха да разберат, че Карли Куин излиза от черупката си. За първи път щеше да бъде представена на негови приятели, на хора, с които той работи, на онези, които щяха да разберат причината, заради която през последния месец, за разнообразие, не е живял единствено за правото.

Карли се връщаше в спомените си. Като момиче братята ѝ уреждаха за нея кавалери. Чувстваше се неловко — много добре знаеше какво ѝ липсва, когато, щом часовникът ударише полунощ, избухваха поздравленията и всички се хвърляха в прегръдките си. Нейните кавалери също я целуваха. Тя, на свой ред, отвръщаше на целувките им. Но липсата на истинско чувство винаги ѝ горчеше.

След това дойде Матю. Споделяха еднаква представа за Новогодишната нощ и нейното отбелязване. Предпочитаха да съберат само неколцина близки приятели в дома си. Беше задушевно и приятно да посрещнеш новата година по този начин. След смъртта на Матю вероятно би предпочела да прекара вечерта сама, но приятелите ѝ не искаха да чуят за това. Винаги имаше някое тихо събиране, където я придумваха — не изцяло против волята ѝ — да отиде.

А сега е ред на Райън. Не хранеше никакво съмнение, че вечерта ще бъде прекрасна, дори и ако — а може би точно ако — завърши така, както подозираше, че ще стане. Няма по-добра нощ да погледнеш към бъдещето. Ако изобщо иска да узнае дали би могла да има любовна връзка с Райън, моментът беше подходящ.

Но дори и всичко да се получи много добре, не можеше да не се опасява, че подвежда Райън. Може да се окажат също толкова добри любовници, колкото и приятели, но после какво? Вътрешната стълба, която си бе наумил Райън? Обвързване за нещо още по-сериозно?

Точно това я плашеше. Райън все още не знаеше. Не е свободна, чудеше се дали някога ще се освободи от тъмните облаци, които я преследваха.

Обаждането на Сам я разведри.

— Как се чувстваш? — попита я внимателно.

— Добре. Разбра ли нещо?

— Само това, че няма за какво да се тревожиш. Държа постоянна връзка с Мийд и Хофмайстер. Те владеят положението.

— Добре — всъщност не й се искаше да говори за това, предпочитайки да го прогони от съзнанието си, поне за днешния ден.

— Надявам се, че си планирал нещо бляскаво за довечера с Елън?

— Наистина, уговорили сме детегледачка. Ще прекараме нощта в „Риц“.

— Радвам се за вас! Заслужавате го!

— Елън го заслужава — поправи я с усмивка Сам. — Ами ти? Някакви планове?

— Излизам с Райън.

— Ах! Какъв балсам за сърцето ми! На някое специално място?

— На парти. Всъщност на две.

— Звучи като доста натоварена програма. И забавна. Да се забавляваш добре, чуваш ли? Поживей си и не се притеснявай за нищо. Ти го заслужаваш!

Карли се засмя.

— И аз това си казвам. Точно това си казвам.

Късно следобед баща й почти повтори напътствията на Сам.

— Струва ми се доста свестен човек този твой Райън. Върви с него и приятно прекарване. Ако някой си е спечелил правото, това си ти.

Именно тази мисъл поддържаше усмивката на лицето й. В известен смисъл предизвикателството стоеше в основата на въодушевлението й. Наистина го заслужава, по дяволите! Беше си извоювала правото на приятно прекарване. Застоя се доста във ваната, лакира ноктите на ръцете и краката си в бледолилаво, за да бъдат в тон

с роклята ѝ, положи специални грижи за грима и прическата си, после се облече в коприна. Когато Райън се появи на вратата ѝ, абсолютно елегантен с тъмния костюм, снежнобялата риза и ярката раирана вратовръзка, тя почувства, че ѝ предстои новогодишна нощ, която няма да забрави.

Всички страхове, които бе имала от публични изяви, бяха изместени от неподправеното удоволствие да бъде с Райън. Той беше съвършеният кавалер, лесно пригодил се към нейните приятели, увличайки я да се пригоди към неговите. Не скуката беше онова, което ги накара да се преместят бързо от едното парти на другото — противно на очакванията, компанията бе спокойна и приятна. По-скоро предвкушаното продължение предопредели краткотрайния им престой. Когато излязоха навън, след като си тръгнаха и от второто събиране, това очакване бе достатъчно, за да ги остави без дъх.

Без да продума, Райън ѝ помогна да се качи в колата, заобиколи от другата страна и влезе при нея. Наведе се през седалката и я целуна. Страстта му бе едва спотаена — усещаше напрежението на тялото му. После се отдръпна назад, за да я погледне, давайки ѝ последна възможност за колебание. Щом вдигна ръка да помилва врата му, той разбра отговора.

Подкара колата и двамата поеа на път. Райън се протегна, хвана ръката ѝ и я задържа здраво. Карли потръпна цяла. Вкопчи пръстите си, сякаш бяха единственото реално съществуващо нещо, и не откъсна очи от лицето му, докато светлините на Бостън не останаха зад тях и не поеа по Мемориъл Драйв. След това затвори очи и се опита да овладее вълнението, което възпламеняваше крайчеца на всеки нерв. Опита се да припише състоянието си на силния пунш, който бе пила, но разбра, че не може. Опита се да го припише на факта, че бе видяла Райън в компанията на приятелите си, но отхвърли и това. Имаше една и само една причина за палещата жарава във вените ѝ. Тя е с Райън сега, за през нощта.

Едва когато предположи, че вече би трябвало да приближават, се осмели отново да отвори очи. За нейна изненада, бяха отминали тяхната сграда и се насочваха на север по шосе 2.

— Къде отиваме, Райън? — попита предпазливо. Сигурно е направил някъде резервация за късна вечеря.

— Ще видиш — прозвуча тихият му отговор. И продължи да кара напред, уловил ръката ѝ, приковал очи в пътя.

Карли — също. Минаха през Френш Понд, подминавайки два ресторанта, които знаеше там, после бързо прекосиха Арлингтън и Белмонт и по северния склон излязоха на шосе 28.

— Райън? — погледна към него и ѝ се стори, че чертите му са станали по-напрегнати. От своя страна, тя бе объркана. Но той само вдигна ръката ѝ към устните си и настойчиво целуна пръстите ѝ.

— Шшт. Просто се отпусни.

— Къде отиваме?

— По-нагоре, на север.

— На ресторант?

— Когато му дойде времето.

Ако бе искал да я успокои, думите му не постигнаха нищо подобно. За момент Карли почувства пристъп на див страх. После, отхвърляйки го като нелогично, съсредоточи вниманието си върху магистралата. Но когато Райън сви по шосе 3 и продължи да се движи на север, не успя да сдържи страховете си.

— Къде отиваме? — повтори въпроса и издърпа ръка от неговата, като се изправи и седна сковано на мястото си. Спомни си първия път, когато тичаха заедно с Райън и когато добре си даваше сметка колко лесно би могъл да я вдигне на рамо и да я отнесе. През тези седмици бе стигнала до пълно доверие в него. Изведнъж се запита дали не е сгрещила, дали не е тълкувала погрешно всеки жест, дали не е чувала и виждала само онова, което искаше да чуе и да види. Продължаваше да го гледа с разтуптяно сърце, когато той бързо я стрелна с поглед. Сред собствения си страх и тъмнината не успя да забележи неговото объркване. Виждаше ясно само напрегнатия му профил и това още повече я тревожеше.

— Искях да те изненадам — изрече безстрастно и здраво улови волана с две ръце.

— Успя. Къде отиваме? — вкопчи се в дръжката на вратата, но дали за опора или готова за скок — и сама не знаеше. Последното беше напълно абсурдна мисъл, тъй като колата се движеше с максимална скорост.

Изведнъж скоростта намаля и Райън изви към банкетата. Навсякъде около тях бе тъмно като в рог. Макар че не можеше да види

страха ѝ, той го усещаше по вибрациите, които достигаха до него.

— Наех едно място във Върмонт за тази нощ. Има красива...

— Какво си направил?

— Наех вила. Какво има, Карли? — попита смутен и леко изплашен от реакцията ѝ. Би трябвало да знае как ще завърши вечерта, а той само се надяваше да го направи по-романтично. — Мислех, че ще ти е приятно — в безкрайно нежния му тон се прокрадваше и лека нотка на обида. — Има красива странноприемница сред гората с разположени около нея малки вили. Наех една от тях. Ще ти хареса. Странноприемницата има страхотен ресторант, а ако случайно не ни се иска да излизаме, ще ни донесат храната. Веднъж вече съм отседнал там. Веднага след развода, когато имах нужда да се махна. Тогава бях сам. Сега си мечтаех да бъда с теб.

— Ви... вила? — прошепна тя и започна да се чувства като глупачка. Ако възнамеряваше да ѝ причини някакво зло, можеше лесно да го направи и тук, в тъмното, без да се налага да измисля разни истории за странноприемница в гората, за вила и за рум сървис. Нещо повече — ако лъже, би трябвало да е актьор поне от ранга на достойните за „Оскар“, за да внушава такава искреност. — Наел си вила?

— Да. Идеята ми хрумна, докато беше на Бахамите и по цял ден нямаше какво друго да правя, освен да мечтая. Чудех се кога ли ще мога да те доведа тук. Вчера, когато се съгласи да прекараш тази вечер с мен, когато ми се стори, че си не по-малко... нетърпелива от мен... се обадох и направих резервация.

— Направи? — не знаеше дали да се смее, или да плаче, невероятно облекчена и същевременно невероятно развълнувана.

— Както казах... — протегна се и помилва лицето ѝ с опакото на пръстите си. — Исках да е изненада. Вместо това, изглежда, те уплаших до смърт. Защо, Карли? Нямах никаква причина да се плашиш от мен.

В гласа му отново звучеше обида и Карли се мразеше, че е виновна за нея. Вдигна лице към ръката му и покри неговата по-голяма и по-силна от своята.

— Знам — продума тихо и извърна лице, за да целуне дланта му. — Знам, Райън — вдъхна тръпчивия аромат на кожата му и се изпълни със сила. — Но понякога не мога да се овладеея. А тази вечер... —

очите ѝ срещнаха неговите над ръцете им — дори тъмнината не можеше да скрие блесналия в тях копнеж. В последен жест на извинение за всичко, което си бе помислила, но не бе изрекла, тя се приведе напред с покана, която Райън мигновено прие.

Обхвана лицето ѝ с две ръце, целуна я страстно, после се отдръпна назад.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Да.

Целуна я още веднъж, преди да я пусне, за да се намести отново на мястото си и да подкара колата. Отново задържа ръката ѝ, този път по-леко и с успокояваща топлина. Пътуваха още половин час, без някой от двамата да проговори, и след това Карли бе тази, която не можа да удържи нетърпението си.

— Колко има още?

— Около час и половина.

— И изобщо не ти хрумна, че ще задавам въпроси? — пошегува се тя.

— Донякъде си мислех, че може би ще заспиш след всичкия алкохол, който пое. Всъщност трябваше да ти завържа очите и устата — при неволното ѝ потръпване той стисна ръката ѝ. — Само се шегувам, само се шегувам. Не обичаш ли изненади?

— Не особено — най-вече, ако става дума за завързване на очите и устата. Но беше неспособна да обсъжда този въпрос, когато мислите ѝ бяха заети с тайнствената вила и факта, че ще прекара цялата нощ там с Райън, ще се събуди в ръцете му. — Райън! Нямам никакви дрехи!

— Аз имам — отвърна самодоволно.

— Много хубаво. Значи ти ще се преоблечеш в джинси и пуловер, а аз ще стоя с изпомачкана копринена рокля?

Смехът му отекна в купето:

— Имам дрехи и за теб.

— Дрехи за мен?

— Тази сутрин ходих на пазар — изви едната си вежда и я стрелна с очи. — Надявам се, че правилно съм определил размера.

Карли се разсмя.

— И аз се надявам — независимо от всичко, почувства се щастлива до небесата, че е пазарувал за нея, че е отделил време, че е

помислил за всичко. Плановете за похищение изискват голяма организация, независимо дали са злонамерени или не. И тъй като този очевидно бе съвсем добронамерен, почти божествен, напълно оценяваше усилията.

Намести дланта на Райън между своите две и облегна глава назад на седалката, затвори очи и изчисти съзнанието си от всичко — освен от най-възбуждащите мисли.

Пътуването сякаш нямаше край. Спряха на един пункт за магистрална такса, после на втори. Беше доволна, че седи. Усещаше краката си като от мека гума, сякаш току-що бе пробягала трийсет километра. В известен смисъл точно така си беше. Решението, което бе взела, бе изключително съдбоносно. Молеше се да постъпва правилно.

Райън най-после изостави магистралата и сви по местен път, който ги отведе по-навътре в сърцето на Върмонт. Шосето бе тъмно. Само случайни коли профучаваха насреща им. Ако беше сама, Карли сигурно щеше да умре от страх. Една повреда тук и човек е наистина безпомощен. Но не беше сама. Райън беше с нея. Сякаш прочел мислите ѝ, той бързо стисна ръката ѝ.

— Гладна ли си? — попита тихо. — Можем да вземем нещо.

— Не, добре съм — отвърна шепнешком, с разтуптяно сърце.

Няколко минути по-късно навлязоха в уединен път. Насреща им засия елегантна провинциална къща, стратегически осветена от множество прожектори и празнични многоцветни крушки.

— Странноприемницата — обяви Райън и внимателно насочи колата покрай главната сграда по тясна алея. — Вилите са насам.

— Не трябва ли да се регистрираме?

— Направих го днес следобед по телефона. Очакват ни. Оставили са ключа на вратата.

Докато говореше, фаровете на колата осветиха малка къщичка с гостоприемно осветена фасада, също както и златистото сияние, което я огряваше отвътре. Натисна спирачките и угаси двигателя. След това излезе от колата и мина откъм нейната страна, за да ѝ помогне да излезе. Ръцете му леко я прихванаха. Вгледа се в лицето ѝ, осветено от силната лампа на верандата, после погледът му бързо се насочи над главата ѝ — с вълнение, страх и малко невярващ, че наистина е с него.

— Карли, сигурна ли си? — лекото треперене на ръцете му бе красноречиво. Тя разбра, че не е била единствена в нетърпението си,

докато траеше пътуването. Плахо докосна лицето ѝ, очертавайки чертите му с несигурна ръка, и нервно отметна косата от бузата ѝ. — Знам, че сигурно избързвам, но толкова силно те желая — поколеба се за момент. — Страхуваш ли се?

— Малко — отвърна шепнешком.

— Ставаме двама — пое си задавено дъх. — Знаеш, че не си длъжна да правиш нищо, което не желаеш.

Дишането ѝ бе накъсано и задъхано. Дори студеният нощен въздух не можеше да охлади горещите вълни, заливащи крайниците ѝ. Тялото ѝ бе топло и живо, копнеещо за неговото. Силата на собствената ѝ възбуда я плашеше повече от всичко — а едва сега започваха! Никога не бе и мечтала, че може да се чувства така.

— Знам.

— Ще караме бавно, окей?

Тя само преглътна и кимна и той я притегли до себе си и я поведе към вратата, където за момент я пусна, за да се протегне към старата дъбова люлка, окачена на гредата на верандата.

— Казаха, че ще оставят ключа на някакъв гвоздей — ръката му опипа гърба на люлката. — Ето го! — и вратата вече бе отворена и той я въведе вътре, където Карли видя, че мамещото сияние идва от силния огън, пламтящ в камината.

— О, Райън — възкликна тихо, — колко е красиво! — намираха се в малка всекидневна. От двете страни на камината имаше мек диван с възглавници в комплект със същите такива два меки фотьойла. На пода бе постлана дебела битова черга.

Райън постави най-обещаващата лека целувка на тила ѝ и смъкна палтото от раменете ѝ.

— Ще отида да взема чантите — прошушна почти до кожата ѝ. — Веднага се връщам.

Без да посмее да погледне назад, Карли пристъпи към огъня. Топлината му запълни празнотата, оставена от Райън, но въпреки това сега, когато вече не беше до нея, се почувства неспокойна. Самотата, която бе изпитвала през последните месеци, не е била нищо друго, освен прелюдия към копнежа ѝ по Райън. Почти...

Чу затварянето на капака на колата, после стъпките му по стъпалата, по верандата... Вратата на къщичката се затвори, изщрака резе. Обви ръце около тялото си, точно в този миг ужасена от онова,

което се канеше да направи, и почти си пожела да беше отново сама, в апартамента си, където всичко бе безопасно, сигурно и предсказуемо.

Но после Райън се приближи отзад, обви ръце около нея и тя разбра, че не иска да бъде сама. Тялото му е нейната безопасност, ръцете му — нейната сигурност, топлият му дъх до ухото ѝ — не помалко предсказуем от думите му.

— Не се страхувай, мила. Този път ще го направим както трябва. С отворени очи. Без тъмни сенки — бавно я завъртя към себе си, като продължаваше да ѝ говори с безкрайна нежност. — Не знам какво е онова, което те измъчва, но тази нощ е наша. Няма да позволя нищо да застане помежду ни.

Карли се почувства пленена завинаги.

— О, Райън — изрече шепнешком, — толкова си добър. Толкова търпелив. И аз не искам нищо да застава помежду ни.

— Няма. Ще видиш. Ще бъде по-красиво от всичко друго, което познаваш — дълбокият му глас бе обуздан, така както и тялото му. Сведе глава, потърси устните ѝ и бавно ги целуна, после с нарастваща настойчивост, когато нейните се разтвориха в ответ. Изпи всеки милиметър от тях, а езикът му милваше нейния и се гмуркаше още по-дълбоко, за да достигне до същността ѝ. Когато най-после се отдръпна, и двамата бяха останали без дъх.

Прокашля се и с нежелание откъсна очи от нея, за да погледне встрани.

— Струва ми се, че са ни оставили шампанско. Искаш ли малко?

Тя поклати глава. Беше опиянена само от Райън, а жаждата дълбоко в нея се нуждаеше от нещо много по-силно и от най-доброто шампанско.

— Карли — прошепна той с ясно изписано на лицето му обожание. — Карли! — ръцете му помилваха гърба ѝ и я привлякоха още по-близо. Целуна я нежно, без да бърза, веднъж, после още веднъж. — Кажи какво искаш? — попита и му се стори странно, че успява да прояви търпение, след като знае, че най-после е негова.

Отначало Карли не знаеше какво да каже. Предишния път то просто... се случи.

— Кажи ми, скъпа — настоя той шепнешком. — Искам да знам какво ти харесва.

Никога преди не бе обличала в думи усещанията си, когато е ставало дума за секс. Но с Райън всичко бе толкова различно. А страстта ѝ бе толкова силна.

— Харесва ми, когато ме докосваш — отвърна свенливо.

— Така ли? — прокара ръце по гърба ѝ той.

— Х-м-м — но искаше повече, учестеното ѝ дишане му го подсказваше. Ръцете му се плъзнаха по-нагоре, помилваха раменете ѝ, спуснаха се отстрани до ханша и бедрата, като я потъркваха леко.

— Така ли?

Отговорът ѝ бе тих стон. Вгледа се в удоволствието, изписано на лицето ѝ, усети как тялото ѝ се притиска в неговото и макар ръцете ѝ да не го милваха в отговор, а само се бяха вкопчили в раменете му за опора, с всеки изминал миг чувстваше все по-голяма възбуда. И не че беше започнал напълно студен — страстта му тлееше от часове, не, от дни. Празненствата тази вечер с Карли до него се оказаха мощен афродизиак, а двучасовото пътуване — допълнително опиянение. Да знае какво предстои, да го желае, да копнее за него и въпреки това да е принуден да седи и да се измъчва, като само мисли за него километър след километър — беше сладка болка, за която сега се реваншираше.

— Нека съблека роклята ти — помоли шепнешком. Пулсът ѝ подскочи и тя кимна, неотлъчно вперила очи в неговите, докато той освободи няколко сантиметра разстояние помежду им и бавно се зае да разкопчава копчетата, после колана на копринената ѝ рокля. Погледът му се сведе надолу, докато смъкваше материята от раменете ѝ и я пускаше да падне на пода. Носеше дантелен комбинезон, който очертаваше извивките ѝ, като прилепваше към стегнатите ѝ гърди, тънката ѝ талия, плавно разширяващия ѝ се ханш.

— Толкова прекрасна! — гласът му бе само пресипнал шепот, докато съзерцаваше всичко пред себе си, и сега беше ред на Карли да се изпълни с възбуда от удоволствието на своя любим. Пръстите му се плъзнаха по копринената материя, нагоре от бедрата ѝ, очертавайки талията, за да обхванат гърдите ѝ. Палците му потъркаха върховете им, докато зърната ѝ набъбнаха. Разтърсена от вълна на неудържима страст, Карли прехапа устни и простена, като отпусна главата си назад и затвори очи, притискайки се още по-плътено към него.

Но Райън не искаше страстта да я поваля толкова лесно.

— Карли — прошушна той, — погледни ме! — наложи се да го повтори, преди тя да се подчини със замъглени очи и натежали клепачи. — Харесва ли ти? — палците му продължаваха вълшебните си ласки.

— О, да! — прошепна тя.

— Какво друго, мила? Какво друго ти харесва?

Като дишаше накъсано, тя положи усилие да се съсредоточи. Имаше едно нещо, което ужасно ѝ се искаше.

— Бих искала да се съблечеш — чу се да изрича и вероятно би останала ужасена от собствената си дързост, ако не беше мъчителният трус, разтърсил тялото на Райън.

— Божичко, Карли — извика той и я обгърна с ръце, за да я притисне към твърдината си, — толкова си необикновена! — беше го казвал и преди, струваше му се, че може да го повтаря вечно. В нея имаше някаква невинна страст, която го караше да губи разсъдък. Чувствайки неизбежната загуба на самоконтрол, той отстъпи назад и пое няколко дълбоки глътки въздух, преди да смъкне самото и да издърпа вратовръзката си.

Лишена от неговата опора, Карли се свлече на колене върху дебелината черга, хипнотизирана от всяко негово движение, сякаш е някакъв бог — все повече и повече с всяка следваща дреха, която събличаше от себе си. След като метна небрежно вратовръзката на един от фотьойлите, той атакува копчетата на ризата и също я захвърли встрани. Едва имаше време да започне да се възхищава на широките му, покрити с косми гърди, когато ръцете му се преместиха на колана, после на копчето и ципа на панталона. Измъкна се от обувките си точно навреме, за да изхлузи панталона от краката си, едновременно с това смъквайки чорапите. След това застана пред нея само по тесни слипове, които по никакъв начин не успяваха да скрият изпъкналата подутина на члена му.

Тогава Карли протегна ръце и той се приближи до нея. Със задавена въздишка зарови лице в стегнатата плоскост на корема му и го притисна силно, а гърдите ѝ меко обгърнаха издатината му. Смело плъзна ръце по стегнатите му мускули на задните му части и надолу по бедрата, усещайки напора под себе си и насърчавана от него.

Ако се бе страхувала от вмешателството на нежелани мисли, както вече бе станало веднъж, страховете ѝ се оказаха неоснователни.

Съзнанието ѝ бе изпълнено с Райън до степен на пълно изключване на всичко друго. Мъжкият му мирис изпълваше ноздрите ѝ. Усещането за твърдия му мускул изпълваше с наслада ръцете ѝ. Притискаше устни с топли целувки по кръста му, докато пръстите ѝ проникнаха под ластика на слипа. После, с дързостта на човек, обсебен не от покрито под пепел минало, а от невероятно огнено настояще, тя бавно смъкна материята надолу по жилавите му бедра, докато напълно я отстрани, и седна назад на пети, за да го погледне.

Беше великолепен, грандиозен в своята мъжественост. Разтреперана отметна глава назад да срещне погледа му. Едновременно с това го докосна, пръстите ѝ обвиха твърдта му, милвайки този ствол от обтегната коприна.

— Мили боже! — задавено простена той и за миг затвори очи, после отново ги сведе надолу към нея, преди да я сграбчи за раменете и грубо да я вдигне на крака. — Божичко, Карли, трябваше да стане бавно — юмруците му сграбчиха комбинезона. — Ти си невероятна! — тя вдигна ръце и бельото ѝ последва посоката на неговите дрехи. — Бавно — изохка задъхано. — Бавно и спокойно — но ръцете му бяха всичко друго, докато се бореха със закопчалката на сутиена и отделяха фината дантела от плътта ѝ. Задържа я все така здраво към себе си и плъзна ръце под чорапогашника, изследвайки за миг контурите на женствеността ѝ, преди да изхлузи коприната от краката ѝ. Когато и тя остана гола, той я притисна в себе си и зарови лице в тила ѝ. След това, с треперещи от нетърпение мускули, смъкна и двамата на колене. Ръцете му уловиха лицето ѝ и го отдръпнаха назад. — Бавно... и спокойно — още веднъж повтори молитвата си, макар без никакъв резултат. Повече от ясно бе, че се намира в края на изпънато до скъсване въже, но не повече от Карли, която така отчетливо усещаше голотата му до своята, че това бе всичко, което можеше да стори, за да не го атакува. — Карли...

— Желая те, Райън — прозвуча прошепнатата ѝ молба. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тялото ѝ се изви в неговото.

— Не мога да удържам... мила... трябва... — устните му бяха на сантиметри от нейните, дишането му — затруднено. Плъзна ръце надолу по задната част на бедрата ѝ и ги разтвори над своите, също разклучени. — Господи, мисля, че не... не мога да чакам...

Усети твърдината му и сподави тих вик.

— Не чакай! Не... чакай! — в един спиращ дъха миг, докато се наместваше отгоре му, той се заби дълбоко навътре. Екзалтираният ѝ вик се сля с неговия в съзвучие с телата им, сега станали едно.

И останаха така неподвижни, вкусвайки усещането да изпълваш и да бъдеш изпълнен. Карли изхлипа от удоволствие, а Райън я притисна още по-силно.

— Толкова... е приятно... в теб — успя да прошепне пресипнало. Изви тялото ѝ съвсем леко назад, улови погледа ѝ, след това остави своя да се спусне надолу до мястото на единението им. Очите на Карли го последваха и тя се изпълни с всепоглъщащо усещане за пълнота. Кожата на двамата им беше в такава близост, неговата — осеяна с косъмчета, нейната — гладка като слонова кост.

Той притегли хълбоците ѝ още по-близо, после плъзна ръце нагоре по тялото ѝ, докато палците му напипахат твърдите като кремък зърна на гърдите ѝ. Тя остро пое дъх, затвори очи и усети как се отпуска назад, как съвсем леко се приземява върху чергата с Райън отгоре си, а лицето му отразяваше собственото ѝ неудържимо желание. Напрегна мускулите си и започна да се движи под него. Той изви гръб и се изтегли почти докрай, след това се заби още по-дълбоко от преди.

— Точно така, скъпа... още... да, аххх, да... — насърченията му я доведоха до ръба на разсъдъка. Огънят бе запален, страстта се разгоря неуправляемо. Но този път Райън бе в центъра на пламъците и Карли нямаше от какво да се бои. Дори все по-силно се разпалваше, подклаждана от пламенните му движения. Извиваше се и се изпъваше, жадуваща за още и още от него. Даде ѝ всичко, което тя искаше, и след това още. Когато накрая тялото ѝ се взриви в ярки вълни на екстаз, той извика дрезгаво и за последен път се устреми към собствения си, помитащ разума връх.

Спазмите изглеждаха сякаш без край, споделен възторг извън времето. Когато — след дългите мигове на неотшумяваща наслада — Райън най-после се отпусна отгоре ѝ, двамата продължиха да лежат заедно в сладостното продължение на блаженството. Сърцата им биеха лудо, крайниците им бяха изцедени от силата, която така безумно ги пришпорваше само преди мигове.

Той простена, дишайки задавено. Тя прокара ръце по влажната му кожа и го задържа, без да желае да го освободи дори когато той се надигна, за да я погледне.

— Колко си красива, мила! Знаеш ли?

Карли поклати глава и се изчерви, все още неспособна да проговори. Но не и Райън. Прехвърли се до нея и я притегли към себе си, после се подпря на лакът.

— Беше великолепно. Като първи път.

Разбра какво има предвид и каза не по-малко с красноречивите си пръсти, които вдигна към лицето му. Райън улови един в устата си и леко го захапа. Очите му бяха най-тъмният нюанс на кафявото и я изгаряха с топлината си. После той бавно произнесе две думи:

— Обичам... те.

Сега нейните очи се разшириха — най-напред от радост, а после от страх. Именно страхът за момент взе връх. Дъхът ѝ заседна в гърлото, на лицето ѝ се изписа уплашено отричане и тя поклати глава, но Райън много бързо я задържа.

— Не. Не се отдръпвай от мен, Карли. Не очаквам нищо от теб. Просто исках да знаеш. Това е всичко.

— Но ти не можеш... — прошушна безсилно. — Аз не мога...

— Няма нищо — успокои я той, а очите му я боготворяха с любовта, която току-що бе изповядал. През тъмната му брада се прокрадна лека усмивка. — Не казвай нищо. Просто знай какво изпитвам. Окей?

Изразът на лицето му, толкова развълнуван и изпълнен с обожание, беше този, който прогони страха ѝ. В неговите ръце се чувстваше сигурна, защитена и обичана, както не се бе чувствала никога преди. За момента не можеше да си задава въпроси за тази любов или да се замисля за нейните разклонения. Това тук и сега бе прекалено скъпоценно. Много бавно щастieto я заля и предизвика плаха усмивка на устните ѝ.

— Добре — прошушна в отговор. Райън отново се отпусна по гръб на чергата, а тя затвори очи и се сгуши в гърдите му. Ударите на сърцето до ухото ѝ постепенно се успокоиха едновременно със забавения ритъм на собствения ѝ пулс.

— Не трябваше да се получи така — тихо продума той, дълбоко замислен, хипнотизиран от кратките пламъци в камината и божествената топлина на жената в ръцете си. Внимателно я премести, за да я прегърне по-добре. — Бях обмислил всичко. Щяхме да седнем пред огъня и да си поговорим, да пийнем шампанско и да посрещнем

новата година, просто наслаждавайки се на присъствието си — погледна надолу. — Защото наистина е така. Изпитвам наслада само от присъствието ти — след като Карли подпря брадичка на гърдите му и му отправи укорителен поглед, който казваше, че го е хванала да бърка с ръка в меда, той има благоприличието да се изчерви. — Искам да кажа, разбира се, че исках да те любя, но ако ти не го желаеше, можехме просто да си лежим тук цяла нощ и пак щях да съм щастлив.

Като се имаше предвид сериозният му тон, Карли почти му повярва.

— Щях да го пожелая, но ти благодаря, че го казваш — прошепна тихо.

Той я притисна в ръцете си.

— Какво искаш да кажеш, че щеше да го пожелаяш? Тялото ми единствената причина ли беше да дойдеш тук с мен?

Тя потърка пламналата си буза в гърдите му. Смехът ѝ прозвуча топъл и тих върху кожата му:

— Разбира се, че не. Но знаех какво да очаквам. Знаех, че е неизбежно. Искях го — отново го погледна и изведнъж стана сериозна. — Никога не съм се чувствала така с никой друг, Райън. Искам да кажа, не е имало много мъже, всъщност никакви други мъже, освен съпруга ми, и дори с него не бях такава.

Сърцето му сякаш полетя.

— Каква? — попита меко, защото изпитваше нужда да го чуе от нея.

Тя извърна очи, засрамена под проникващия до дъното на душата ѝ поглед.

— Настъпателна. Агресивна. Никога не съм събличала мъж.

Тялото му се разтърси от гореща вълна и той я прегърна силно.

— Господи, удивителна си! — изръмжа тихо. — А пък аз си мислех, че си сдържана!

Нямаше какво да каже за това, факт бе, че Райън изтръгваше от нея неща, за които не знаеше, че съществуват. Ето че вече отново усещаше тръпки в себе си. Плъзна крак по прасеца му, за да го пхне между неговите. Ръката ѝ лекичко се раздвижи по гърдите му. Наслади се на усещането за стегнатата му кожа и меките кичури коса под пръстите си. Той бе всичко, което би могла да иска у мъжа, и тялото ѝ затрептя. Докосваше го бавно, учудено, пръстите ѝ очертахта тазовата

му кост, зареяха се по равнината над нея. Отвори очи и се наслади на гледката — територия на безкомпромисна мъжественост, която дори сега откликваше на допира ѝ.

От дъното на гърлото му се надигна тих звук, последван от името ѝ, изречено в пресипнал въпрос. Карли разпери длан върху гърдите му и надигна глава, за да открие огъня, който бе подклала да пламти ярко в очите му.

Райън умело прехвърли тялото ѝ върху себе си и го изви леко, докато го възседне удобно. Прихвана я с ръце под двете мишници и я притегли по-нагоре.

— Целуни ме! — нареди ѝ пресипнало и посрещна устните ѝ с отворена уста, отпивайки от сладостта ѝ с жажда, съвсем неподходяща за скорошното ѝ утоляване. Имаше жени в миналото — не можеше да претендира за същата невинност като Карли. И именно заради опита си още по-високо я оценяваше. Тя бе жена, от която знаеше, че никога, никога няма да се умори.

Помилва дребното ѝ тяло и задълбочи целувката, засмука езика ѝ, гмурна своя покрай него до най-тъмните кътчета в устата ѝ, както не можеше да го направи до съзнанието ѝ. Ако се бе сбъднало най-безумното му желание, тя би отвърнала на неговото вричане в любов. Но знаеше, че Карли не би излъгала за нещо такова. И знаеше също, че не е готова. Така че вярно бе онова, което ѝ каза — засега е достатъчно само да знае какво изпитва.

— О, мила! — отрони тихо и тялото му отново се възпламени. Допирът на гърдите ѝ върху неговите, на корема ѝ върху неговия, на най-женствените ѝ части върху неговите най-мъжествени — внезапно изпита такъв копнеж, сякаш от години се бе въздържал. — Отново те желая. Божичко, Карли, отново те желая.

Тя се усмихна благо, с някакво самодоволство, съвсем ново за нея, и притисна таза си с бавно въртеливо движение.

— Знам — после опря колене в чергата и обхващайки с крак бедрата му, се надигна, за да го поеме в себе си.

Този път се получи онова „бавно и спокойно“, което Райън бе търсил преди. Беше по-лениво изследване на мускули и плът, по-преднамерено взаимно прелъстяване, изкушаване до ръба, после въздържане и нова атака, докато заедно се извисиха до шеметния връх.

Дълго след това, когато Райън най-после успя да събере сили да помръдне, той се изтегли изпод нея.

— Къде отиваш? — прошепна тя, неспособна да понесе мисълта, че топлината му ще я напусне.

Коленичи над нея и нежно я целуна по устните.

— Тук съм, скъпа. Само да засия огъня.

Карли се сгуши на чергата и остана да го наблюдава как слага нова цепеница в огъня. Когато се скри някъде в съседната стая, тя изведнъж осъзна, че от вилата познава единствено онова, което виждаше от мястото, където бе легнала — няколкото мебели наблизо, малкото бюро до стената, чергата и камината. Страните ѝ още повече порозовяха при мисълта за нетърпението им и за момент изпита съвсем нелогичен свян, когато Райън се завърна. Ръцете му бяха отрупани с възглавници и едно одеяло, но не се сдържа да спре и да сведе поглед към деликатния ѝ силует.

Бавно изпусна въздуха и поклати глава с удивление, после се отпусна на колене, струпва възглавниците в удобна купчина и праметна одеялото върху краката ѝ. Ако Карли безкрайно живо съзнаваше голотата си, не и той своята. Възхити се на непринудеността на движенията му и изпита удоволствие от гъвкавостта на стегнатите му очертания.

Пращенето на огъня бе придружено от звучен пукот, докато отваряше шампанското. И когато седна с кръстосани крака пред нея, той вече държеше две пълни чаши. Притиснала одеялото към гърдите си, Карли се изправи срамежливо и пое предложената ѝ чаша.

— Колко е часът?

Усмивката му бе безкрайно дяволита:

— Десет минути след полунощ. Боя се, че пропуснахме момента. По бузите ѝ избиха тъмночервени петна и тя сведе поглед.

— Може би не сме...

Райън се усмихна, предполагайки — също като нея, — че новата година беше настъпила, докато се извисяваха до последната кулминационна точка.

— Ама че посрещане! — възкликна той. — Не мисля, че друг път съм го правил така.

Смутена, тя тихо се засмя:

— Аз също.

Райън постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре.

— Не бих го направил по друг начин. Честита Нова година, мила! — вдигна чашата си.

С премрежени от сълзи на щастие очи Карли също вдигна своята.

— Честита Нова година, Райън! Дано да бъде добра година.

— Специална година — допълни той и задържа погледа ѝ, докато чашите им се допряха с тих, приятен звън. Поднесе своята към устните ѝ и тя отпи. После тя поднесе своята към неговите и той отпи. А след това, сякаш за да подпечатат пожеланията си, всеки отпи от своята, като постави устни точно върху мястото, където се бяха докоснали устните на другия.

След като най-после откъсна очи от нея, Райън пое дълбоко дъх.

— Не е зле — разклати пенливата течност в чашата си. — Никак не е зле — отново погледна към Карли. Очите му помилваха всяка черта от лицето ѝ, плъзнаха се по изящната извивка на врата и се спуснаха към ръцете ѝ, здраво стиснали одеялото. Много внимателно посегна и разтвори пръстите ѝ, като остави одеялото да падне на скута ѝ. — Тялото ти е красиво. Не искам да го криеш от мен.

Карли се усмихна сред нов пристъп на руменина и сведе поглед надолу.

— Предполагам, че... не съм свикнала... толкова време измина.

— Знам. Но харесвам всичко у теб. Моля те да ми повярваш!

Очите ѝ срещнаха неговите:

— Вярвам ти.

Райън остави най-напред своята, после и нейната чаша на чергата, изпъна се до нея, притегли я в извивката на рамото си и издърпа одеялото върху двамата. Със свободната си ръка привлече нейните две към устните си и нежно целуна пръстите ѝ, после ги постави върху сърцето си.

— Махнала си халката — отрони, после затаи дъх в очакване на отговора ѝ.

Той прозвуча съвсем тихо:

— Преди да дойдеш да ме вземеш тази вечер.

— Трудно ли беше?

Карли се замисли за момент и леко се намръщи:

— Не. Странно. Мислех, че ще бъде, но просто... го направих. Предполагам, че му е дошло времето.

— Сега неприятно ли ти е?

— Не. Обичах Ма... мъжа си — някак си не можеше да се насили да изрече едно име, което не бе истинско. Не и пред Райън, който заслужаваше толкова повече от някаква изфабрикувана история. — Нищо не може да промени онова, което е било между нас — вдигна очи към Райън. — Мисля, че той ще разбере.

— Сигурен съм, че ще разбере — отвърна, горд от разсъжденията й.

— Неприятно ли ти е, когато говоря за него?

— Разбира се, че не. И защо?

Тя се опита да намери подходящите думи:

— Някои мъже щяха да изпитват ревност.

— От човек, който е мъртъв? — когато тя трепна, той я притисна по-силно. — Как бих могъл да ревнувам, Карли? Той е бил твой съпруг. Щях да се чувствам зле, ако беше казала, че не си го обичала. И си напълно права. Нищо не може да промени онова, което е било помежду ви. Нищо не трябва да го променя — понижи гласа си почти до шепот: — Не искам да го заместя. Искам мое собствено място в сърцето ти. Там има място — сигурен съм, че има — и за него, и за мен. Но мога да чакам — прошушна и пое лицето й в дланите си, като преплете пръсти в буйните кичури кестеняви коси. — Стига да знам, че сега си тук заради мен, че ще бъдеш с мен, когато се върнем в Кеймбридж, че мога да очаквам да те видя вечер, да се събуждам до теб сутрин... — когато тя понечи да възрази, той постави палец на устните й. — Винаги когато можеш. Това е всичко. Винаги когато можеш — пое си дъх. — Обичам те, Карли. Толкова те обичам!

Очите на Карли се изпълниха със сълзи.

— О, Райън!

— Ш-шт — палците му отмахнаха сълзите. — Просто бъди с мен сега, окей?

Защото знаеше, че сърцето й не би могло да постъпи по друг начин, тя се усмихна неуверено и кимна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първият ден на новата година дойде ясен и мразовит, макар Карли и Райън да не видяха много от него. След като се любиха на приливи и отливи през по-голямата част от нощта, двамата спаха до късно следобед, когато Райън се обади до странноприемницата за комбинирана закуска и обяд, които изядоха в леглото.

— Това е положително упадъчно — подхвърли Карли. Райън току-що бе махнал големия поднос от чаршафите и се пъхаше обратно при нея под завивките.

— Упадъчното е забавно. Освен това и двамата сме си го заслужили. Кога за последен път си прекарала деня в леглото?

— Преди две години. Имах грип. И тогава всички кости ме боляха — беше изречено с такава многозначителност, че Райън веднага се възползва от случая.

— Това оплакване ли е? Трябва да ти припомня, че за тангото са нужни двама — в очите му заблестяха сладострастни искрици. — Струва ми се, че си спомням как ти ме буди на два-три пъти.

— Шшт — придърпа чаршафа чак до носа си тя. — Караш ме да се срамувам.

— Няма, нужда да се срамуваш. Приятно ти беше, нали?

Чаршафът се спусна обратно.

— М-м. А на теб?

Той се усмихна широко.

— Ти как мислиш? — сгуши я в прегръдките си и остана да лежи по гръб замислен, като проговори отново едва след дълго мълчание. — Карли?

— М-м-м?

Замълча, разколебан, после продължи. Трябваше да бъде казано:

— Не си била с мъж от много време. Сигурно не си взела предпазни мерки.

Тя вдигна глава и се вгледа в загрижения израз на лицето му.

— Нищо не направих, мила. Трябваше, но...

Докосна устните му с пръст и го задържа там, за да помилва гъстите косъмчета на мустаците му.

— Няма нищо. Моментът за мен е възможно най-безопасният — месечният ѝ цикъл бе приключил само преди два дни.

— Сигурна ли си?

— Аха.

— Ще съжаляваш ли много, ако забременееш?

— Сега? — усети внезапно болезнено пробуждане, защото знаеше, че да носи детето на Райън би било нещо вълшебно и въпреки това недопустимо, наистина недопустимо. Може и да беше свалила халката на Матю и в този смисъл да се бе освободила от част от миналото, но колкото и да отказваше намесата му във времето, прекарано с Райън, миналото си оставаше бъдеща заплаха. — Мисля, че сега да. Не съм готова, Райън.

— Но все пак искаш да имаш деца някой ден.

— О, да — прошепна тя. — Много!

Чертите на лицето му бавно се отпуснаха.

— Тогава друг път ще поговорим за това.

Както го бе правил и преди, той съвсем естествено приемаше, че пред тях има голямо бъдеще. Както го бе правила и преди, Карли не бе готова да се присъедини към него. Знаеше колко силно е желанието му да има семейство — неведнъж бяха говорили за това. Тогава по-лесно го отминаваше, но сега, след като помежду им бе всичко преживяно през последните часове, ѝ беше по-трудно да не мисли за него. Райън я обича. Иска тя да носи неговите деца. Питаше се колко точно е готов да чака.

— Хей! — стисна я за рамото. — Искаш ли да излезем да потичаме?

— Да потичаме? Сега?

— Разбира се. Премахва упадъчните настроения, нали така?

— Но ние нямаме нищо подходящо за бягане.

Той за момент се замисли над това, после се усмихна под мустак.

— Хм. Права си. Това е едно от нещата, които забравих при покупките си — замълча. — Опа-а!

Какво има?

— Якета. Не се сетих и за якета. Купих пуловери и джинси.

Карли му отправи многозначителна усмивка:

— А обувки?

В отговор той направи леко смутена гримаса.

— Ще изглеждам страхотно да се развявам наоколо при минусови температури с пуловер и джинси и на високи токчета.

Той с лекота разреши проблема.

— Няма нужда. Можем да купим всичко, което ни трябва, щом утре отворят магазините.

— Утре? — усмивката ѝ угасна. — Райън, нямах намерение дори за днес, да не говорим за утре.

— Стига, Карли. Закъде бързаш да се връщаш? Сега са почивни дни. Няма работа, няма училище. Защо да не прекараш още един ден с мен? — устните му се напрегнаха и той промърмори под носа си: — Един господ знае кога ще успея отново да те доведа тук!

Внезапната му настойчивост поставяше въпрос, който Карли не можеше да пренебрегне. Когато се върне в Кеймбридж, ще има и други неща, пред които ще се изправи. Ако зависеше от нея, би останала в този прекрасен свят на мечтите завинаги. Но тъй като завинаги беше изключено, реши да направи компромис.

— Само до утре — изрече предпазливо.

— Щом казваш.

Въздъхна и отвърна с искрено съжаление:

— Да. В неделя трябва да прекарам почти целия ден, за да се подготвя за училище.

Той се вгледа в нея дълго и внимателно, след това само леко кимна:

— Стига да нямаш нищо против да се мотая наоколо, докато работиш.

Веднъж вече му бе отказала с обяснението, че няма да може да свърши никаква работа. Сега отстъпи. И не защото работата щеше да е по-лесна с постоянното изкушение от присъствието му, но защото толкова много му беше отказала, а той го прие толкова добре.

Намръщи се и се престори на ядосана:

— Стига да ме оставиш да работя. Съгласен?

— Съгласен — усмихна се той. — Виждаш ли колко съм добър? — посегна зад гърба си, измъкна една възглавница и я стовари върху главата ѝ, преди да избяга към банята.

Карли извика, после седна и затвори едното си око, защото някаква прашинка се намърда при контактната ѝ леща. Навела глава, тя се опита да я отстрани, но най-напред излезе лещата. Още се бореше с прашинката, когато Райън се върна.

— Ей, какво става? — отпусна се отново на леглото. Помисли, че плаче и моментално се изпълни с разкаяние. Само си играеше — за нищо на света не би ѝ причинил болка.

Когато вдигна глава насреща му, остана не по-малко объркан. Макар да нямаше следи от сълзи, лицето ѝ бе силно изкривено, със здраво стиснато око.

— Няма нищо. Само контактната ми леща — погледна смаян надолу към показалеца ѝ, върху чиято бледа възглавничка лежеше малък сив диск.

— Лещата ти! Не знаех, че носиш лещи!

— През цялото време — отрони и се измъкна покрай него от леглото. Не беше сигурна от какво се тревожи повече — дали да не изпусне малката леща, или да не отвори ясносиньото си око. — Само за момент — затвори вратата на банята след себе си.

Отне ѝ точно минута да почисти окото си от дразнителя и да възстанови баланса на сивото. Напрегнатите ѝ пръсти се вкопчиха в ръба на мивката, докато оглеждаше отражението си в огледалото.

— За малко беше — прошепна и тихо изруга, после се овладя, за да се върне при Райън.

За щастие с това приключи най-неприятната случка във Върмонт. Останалата част от деня и следващият минаха неописуемо приятно. След като Кеймбридж и голяма част от останалия свят бяха толкова далеч, Карли се отпусна и се наслади на всеки миг с Райън. Говориха, любиха се и спаха, заедно четеха местния вестник и решиха кръстословицата му, облякоха се официално за вечеря в странноприемницата и след като в събота сутринта си купиха някои необходими неща, отидоха на дълга разходка в гората.

Дори без снега, за който така страстно копнее всеки съдържател на хотел в окръга, Върмонт беше красив. Гората, лишена от всичко останало, освен вечнозелената си премяна, представляваше типична зимна картина. Заоблените склонове бяха покрити до безкрай с горички от борове и ели, протегнали изящните си остри върхове към небето, сякаш в общение със създателя си. Под краката хрущяха сухи

листа — като спомен за онова, което е било и което отново ще бъде. И над всичко това се разнасяше екзотичният, наситен с ухане на смола мирис на свеж въздух.

Седнала на голям каменен блок недалеч от вилата, Карли се възхищаваше на безбрежния покой на гледката. Палитрата ѝ се състоеше почти единствено от сиво, синьо и зелено. Трябваше само да присвие очи, за да смекчи контурите, и веднага си спомняше за платното, което съвсем скоро бе купила. Когато каза на Райън, реакцията му бе мигновена. Точно това търсеше:

— Искам го.

— Какво?

— Искам го. За моя апартамент.

— Шегуваш се. Ти сигурно ще искаш нещо по-ярко...

— Не. Колко е голямо?

Беше доста голямо — показва приблизителните му размери с ръце.

— Виждаш ли! Ще стане идеално за спалнята. Какво мислиш?

— Не знам — пошегува се тя. — Никога не съм виждала спалнята ти.

Обви ръце около раменете ѝ и я прегърна закачливо.

— Ще я видиш, мила. Ще я видиш.

Беше късно в събота следобед, когато най-после потеглиха обратно към Кеймбридж. Пътуването към дома беше почти толкова мълчаливо, колкото и на отиване, макар че трепетното очакване на първата нощ сега бе заменено от кротко задоволство.

Мислите на Райън бяха изпълнени с чудото на Карли. Шофираше разсеяно и си припомняше всичко, което бяха преживели през двата си дни на безгрижие. От време на време я стрелваше с поглед, за да усети всеки път вече познатото присвиване на сърцето, предизвикано от самия ѝ вид, и разбра, че я обича повече, отколкото е обичал, което и да е друго живо същество. Това беше най-хубавата Нова година.

Карли също се чувстваше оптимистично настроена. Нова година. Нова жена. Робин Харт може би е имала много неща в живота си, но Карли Куин има Райън. Чудеше се дали е предполагала, когато махна брачната си халка в четвъртък следобед, колко по-различна ще бъде без

нея. Тогава се ръководеше единствено от чувство за приличие — някак си ѝ се струваше погрешно да придружава Райън с халката на друг мъж. И да е имало по-дълбоки мотиви, в онзи момент не ги бе проумяла. Но сега — да. Макар да не си позволяваше да се замисля за дълготрайно обвързване с Райън или с който и да е друг мъж, за първи път усещаше, че наистина гради нов живот. Събитията от последните два дни говореха ясно и красноречиво. Беше гласувала за Карли Куин по най-естествения възможен начин.

Зимното слънце отдавна се бе спуснало зад хоризонта, когато пристигнаха в Кеймбридж. Райън откри място за паркиране малко по-надолу от тяхната сграда, метна през рамо чантата, в която Карли бе сгънала официалните си одежди, преметна отгоре и закачалката с костюма си и със свободната ръка я прихвана, за да поемат бавно към дома.

Карли не беше сигурна кога точно усети безпокойството. Отначало помисли, че се дължи просто на нежеланието ѝ двудневната идилия да приключи. Колкото и да беше уверена, че чувствата на Райън към нея няма да се променят, много добре разбираше, че времето, прекарано във Вермонт, напълно свободни от работа и грижи, няма да се повтори.

После минаха покрай някаква кола, чийто шофьор седеше кротко и се взираше в огледалото за обратно виждане. По навик тя погледна още веднъж. Беше необичайно за район като този, където хората сякаш непрекъснато бяха в движение, да видиш някой да стои така безцелно. Може би чакаше някого. Отхвърли подозренията и насочи вниманието си към сигурността на ръката на Райън около раменете си.

След това минаха покрай друга кола, чиито пътници — двама мъже в костюми и шлифери — се бяха отпуснали нехайно на вратата.

Гледаше право пред себе си, но картината с мъжете оставаше в съзнанието ѝ. Беше необичайно — макар че нямаха заплашителен вид, определено изглеждаха несвойствени за този квартал. Имаше нещо в начина, по който чакаха, някакво преднамерено нехайство, някаква прикрита бдителност...

Обзета от безпокойство, погледна към Райън, точно навреме, за да го види как им хвърля бърз поглед, докато прекосяваха пътеката в

двора.

— Какви смяташ, че са тези? — попита Карли с възможно най-добре изиграно равнодушие.

— Нямам представа — изглежда, продължи да разсъждава над това още миг, но после се отказа, защото когато влязоха във входното фоайе, тревогата му бе изчезнала.

Но не и на Карли. Тя се огледа предпазливо, докато Райън спря да вземе пощата си, а след това страхливо вдигна очи към третия етаж веднага щом се озоваха в преддверието. Дори Райън да забележа колебанието ѝ, когато я побутна нагоре, той го приписа на нежеланието да се разделят, което и сам изпитваше. Усмивката му беше нежна и окуражителна.

— Хайде, мила. Да вървим да разтоварим тези неща. Тръгна напред, като подмина площадката на втория етаж и се насочи към нейния апартамент. Няколко стъпала, преди да стигне до третия етаж, той забави крачка, после спря. Малко зад него Карли също спря и инстинктивно посегна да потърси опора в ръката му.

— Някой е влизал! — изтръгна се от устата ѝ. Входната врата на апартамента зееше, леко открехната. Взираше се в нея, като се опитваше да овладее внезапно отприщилата се лавина от възможности. Изглеждаха една от друга по-зловещи и тя се разтреперан. — О, господи...

Райън бързо измина останалите няколко стъпала, пусна багажа до перилата, без нито за миг да откъсва очи от вратата, и тръгна напред. В неговото съзнание всяко посегателство върху Карли беше посегателство и върху него самия. Ако тя изпитваше страх, той се бе изпълнил с яростен гняв.

В същото време Карли за части от секундата си представи мъж с пистолет, който се крие зад вратата, за да застреля всеки, прекрачил през нея. Обезумяла от ужас, отвори уста да извика на Райън, когато — за нейно удивление — вратата се отвори и отвътре се появи, силно развълнуван, Сам Лумис.

Райън се закова на място. Погледът на Сам се местеше от Карли към Райън и обратно. Трябваше му цяла минута, за да проговори.

— Добре ли си? — попита, с явно изписано на лицето му напрежение.

Карли измина на бегом стъпалата.

— Аз съм добре, но какво се е случило? — очите ѝ бяха широко отворени и пълни със страх. — Кой?... — стрелна разтревожено с поглед вратата. — Някой влизал ли е вътре?

Сам пое дълбоко дъх и го изпусна с тежка въздишка.

— Ти как влезе вътре? — остро попита Райън. Сам бръкна в джоба си и измъкна единичен ключ, което не се хареса особено на Райън. — Откъде го имаш?

Сам и Карли се спогледаха. Тя беше тази, която заговори, приковала поглед в очите на Сам и с разтуптяно сърце:

— Аз му го дадох. Този е резервният. Какво се е случило, Сам? — представяше си цял куп неща, едно от друго по-мрачни.

— Разтревожих се.

— Разтревожил си се? — сопна се насреща му Райън, едва удържайки гнева си. Достатъчно неприятен бе фактът, че когато ставаше дума за Сам и Карли, той самият се чувстваше напълно изолиран. Вбесяваше се, като виждаше как Сам е завладял пространството, което би трябвало да е само тяхно.

Сам наведе глава и обхвана челото си с ръка, за да разтърка едновременно и двете си слепоочия с палеца и показалеца. Когато отново вдигна поглед, бе овладял изражението си и заговори любезно на Райън:

— Вчера следобед се опитах да се свържа по телефона с Карли, а след това вечерта и днес цял ден — премести поглед към нея. — Каза, че смяташ да прекараш новогодишните празници тук — не бе казала точно това, но Сам знаеше, че няма да му противоречи. Заедно бяха в тази игра. — Като не можах да се свържа, изглежда, се паникьосах.

— Бих казал — промърмори Райън.

Карли постави ръка на рамото му.

— Няма нищо, Райън — звучеше много по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Съжалявам, Сам. Бяхме във Върмонт — в погледа ѝ се четеше настоятелен въпрос, докато изричаше следващите си думи: — Не си ме търсил за нещо специално, нали?

— Само да ти честитя Новата година. Нищо друго. Трябваше да предположа, че си заминала, но преди никога не си го правила — последните му думи бяха изречени многозначително.

— Знам — помисли си за мъжете отвън, досещайки се, че трябва да са от службата на Сам и че Райън също ще се досети. Реши да

действа бързо, за да отклони подозренията му, като прецени, че моментът е съвсем подходящ да му разкрие положението на Сам, още повече че и той самият беше тук, за да ѝ помогне. — Просто не можеш да се откъснеш от работата си — упрекна го шеговито и поясни към Райън: — Сам работи във федералната служба. Понякога се увлича. Трудно му е да остави рицарската си броня.

Очите на Райън бяха тъмни и непроницаеми.

— Федералната служба? Значи онези, паркираните отвън, са твоите хрътки?

Сам погледна часовника си:

— Наистина трябваше да сме на друго място още преди половин час. По-добре да бягам — докато заобикаляше Карли, леко я стисна за рамото. — Радвам се, че си се забавлявала. Ще се чуем по-късно.

— Сам? — Карли се приближи до парапета, за да проследи поелата вече надолу фигура. — Ами ти? Как беше в „Риц“?

Отправи ѝ широка усмивка.

— Тузарско — после вдигна ръка за сбогом и се скри.

Когато Карли се извърна, Райън го нямаше. Приблужи се до вратата на апартамента и го откри, изправен в антрето, да оглежда внимателно обстановката. Пристъпи напред и го изгледа озадачено.

Бавният му оглед на стаята продължаваше.

— Нещо да ти се струва необичайно?

— Разбира се, че не. Това беше Сам, Райън! Той не би пипнал нищо.

— Малко предпазливост никога не е излишна — промърмори той и тръгна по коридора. Докато Карли стоеше, закована на място, Райън огледа спалнята, а след това, връщайки се обратно покрай нея, без думичка да каже — и кухнята, за видими признаци от тършуване. — Всичко изглежда наред — отбеляза, като най-последно се върна при нея. — Какво беше това за „Риц“?

Поставил ръце ниско на хълбоци и с потъмнели, непреклонни очи, той чакаше. В него имаше някаква властност, която никога преди не бе виждала. Това би могло да я засегне, ако не разбираше толкова добре чувствата му. Но Карли знаеше, че вината за ревността и озлоблението му е в голяма степен нейна. Ако Райън знаеше истината, цялата истина, лесно щеше да разбере тревогата на Сам.

— Сам и жена му са посрещнали Нова година в „Риц“. За първи път оставят дъщеря си за през нощта. Само на две годинки е.

— Сам е женен?

— Да, за Елън.

— О! — това го накара да се почувства малко по-добре и съвсем малко глупаво. — И има дъщеря?

— Аха.

Кимна и мисълта му продължи нататък:

— Откъде ги познаваш?

Карли не поправи използването на множествено число — в известен смисъл познаваше също Елън и Сара. С чувство на неудобство поясни:

— Сам е учил с един от братята ми. Познаваме се отдавна. Когато се преместих тук миналото лято, той ми се притече на помощ като по-голям брат — звучеше много убедително. Затаи дъх и го изпусна едва когато чертите на Райън бавно започнаха да се отпускат.

— По-голям брат?

— Аха.

— Значи затова му даде ключ?

— Той беше единственият, когото познавах, когато пристигнах. Сам ми помогна да намеря жилището и да се настаня. Тогава ми се стори съвсем логично именно на него да дам резервния си ключ — това вече си беше напълно вярно. Не че Сам някога преди го бе използвал. Държеше го заключен в касата си, предпочитайки да позвъни на вратата и да се обади отдолу, както би направил всеки друг посетител, фактът, че е бил дотолкова разтревожен за нея, че да извади ключа от мястото му и да доведе със себе си трима от своята кохорта, отново съвсем ясно ѝ напомни за истинското естество на отношенията им. Наложил се да положи усилие, за да запази гласа си спокоен. — За всеки случай... нали знаеш, само ако случайно се заключа навън или нещо такова...

Райън продължи да се взира в нея още малко. После посочи с глава встрани и дълбоко въздъхна.

— Дявол да го вземе, този човек ме дразни — прокара пръсти през косите си и ги остави в пълен безпорядък, в синхрон с раздразнението си. Обърна ѝ гръб, ядно измина няколко крачки, спря с широко разкрасени крака, пхна ръце в задните джобове на джинсите

си и вдигна поглед към тавана. — Знам, ще кажеш, че ревнувам — и е така — извъртя се рязко обратно. — Той застава между нас — вдигна ръка, защото тя отвори уста да възрази. — Каза ми, че между вас няма нищо интимно. И ми олеква, като разбирам, че си има жена и дете у дома. Ти не си от типа, които ще се занимават с женени мъже. Знам го. Но, дявол да го вземе... — замахна с ръка във въздуха. — ... обажда ти се и те разстройва, изкарва акъла и на двама ни, като се вмъква в апартамента ти...

— Не се е вмъкнал. Има си ключ.

— Не ми напомняй — промърмори той, после, изглежда, гневът му отслабна, защото поклати глава и заговори по-спокойно, почти като на себе си: — Има нещо в него, което ме изправя на нокти.

Подтиквана колкото от неговото безпокойство, толкова и от собственото си чувство за вина, Карли се приближи до него.

— Може би е просто защото той беше тук, преди да дойдеш ти — предположи кротко и постави двете си ръце на раменете му. — Съвсем естествено е да изпитваш недоверие към него. Но трябва да имаш доверие в мен и да ми повярваш, че няма за какво да се боиш от Сам. Той се тревожи за мен, откакто съм пристигнала, все ми натякваше да излизам и така нататък. Чувства се отговорен за мен. Независимо дали е прав или не, но това означаваше много през тези месеци.

Успокоен от тона ѝ, Райън стана по-мил.

— Значи трябва да съм му благодарен, така ли?

Карли кимна и си помисли колко вярно беше това. Но и ужасно неприятно, че не е в състояние да му каже всичко. Появата на Сам властно напомняше за все още несигурното ѝ бъдеще. Щом трябва да избира между това да крие част от себе си от Райън или да го подложи на страха, с който самата тя живее, засега предпочита първото. Някой ден може би ще му каже...

След късна вечеря в Скуеър прекараха вечерта в апартамента на Райън. Ако страстта му бе изключително дълбока, Карли я приветства, за да затвърди всичко случило се между тях във Върмонт. Дълбоко в себе си знаеше, че той няма бързо да забрави Сам, нито пък ще го

приеме. Като обезщетение, даде от себе си повече от всеки друг път, като отвърна на неговия неудържим плам с равностойна страст.

В неделя сутринта двамата тичаха заедно. Шегуваха се с разнообразната си дейност през последните дни, чудеха се дали това ще се отрази добре или не на съвместното им бягане, размишляваха над дългосрочното въздействие на секса върху ахилесовите сухожилия, четириглавите мускули и други по-интимни части на тялото.

Обаче, когато се прибраха, за да вземат душ — Райън в своя апартамент, а тя в нейния, Карли стана доста сериозна. Отиде направо до телефона и се обади на Сам.

— Чудех се кога ще те чуя — подразни я той.

— Не бях сама. Слушай, Сам, сигурен ли си, че нямаше нищо друго, освен твоите притеснения? Имаш ли някакви новини от Чикаго?

— По време на почивните дни? Шегуваш ли се? Ей, наистина съжалявам, че бях там, когато двамата с Райън се върнахте. Той успокои ли се?

— Постепенно. Казах му някои неща за теб. Знаеш — за Елън и Сара и — наблягаше на всяка дума — как си ходил на училище с брат ми.

— Повярва ли? — прозвуча спокойният отговор. Карли въздъхна.

— Така мисля. Чувствам се ужасно, когато лъжа.

— Искаш ли да му кажеш?

— Още не.

— Някакви по-специални причини? — след като не му отговори, той продължи: — Бих казал, че го приемаш много сериозно. Прекарахте добре във Вермонт, нали?

— О, да.

— Влюбена ли си в него?

— Да съм влюбена в него? За бога, Сам, съвсем отскоро го познавам.

— Случва се понякога.

— Не и на мен — възрази разпалено. — Залогът е твърде висок. Любовта не е предвидена в плана.

— Все пак...

— Не! — след това понижи глас: — Не. Все още не мога да мисля за любов. Достатъчно е, че Райън е търпелив и добър и чудесен събеседник — и любовник, помисли си тя, но не можеше да го изрече,

макар да знаеше, че Сам много добре знае как двамата с Райън не са ходили във Върмонт да пекат кестени.

— Е, поне това ме радва — затаи дъх. — О, по дяволите, Сара крещи, а Елън е отсреща. Трябва да вървя.

— Сам?

— Ммм?

— Трябва ли... искаш ли... искам да кажа, ако замина отново...

— Не, Карли — засмя се той. — Ти си голямо момиче. Не е нужно да ми докладваш за всяка любовна среща през уикенда. Всъщност действително доста прибързах със заключенията си. Отсега нататък ще знам да звъня на Райън, преди да се паникьосам.

— Ще му хареса — промърмори тя.

— Просто ще знае, че съм загрижен — закри слушалката и извика едно приглушено: „Идвам, мила! Татко идва!“, после пак заговори в слушалката: — Трябва да вървя, Карли. По-спокойно.

— Разбира се, Сам. И благодаря.

— За какво?

— За загрижеността.

Той се изсмя тихичко.

— По всяко време, скъпа. По всяко време.

— Не, Райън, не съм съгласна с теб — заяви Карли. Облечена в дългия си хавлиен халат, седеше на дивана с подгънати под себе си крака. Беше мързелива съботна сутрин и тя си прекарваше доста добре в спор с Райън. — Можеш да говориш до посиняване за гражданските права на пресата според първата поправка. Репортерът открива историята, проучва я, написва материала и „Глоуб“ го отпечатва. В това няма нищо нередно.

Райън бе прегънал тялото си в стола насреща ѝ. През седмицата след завръщането им от Върмонт той прекарваше повече време в нейния апартамент, отколкото в своя, особено след като от миналия понеделник предишните собственици го оставиха без никакви мебели. Отначало Карли го дразнеше, като го обвиняваше, че е планирал прелъстяването ѝ да съвпадне с нуждата му от място за спане, но нямаше нищо против. Беше благодарна, че имат извинение да бъде край нея.

Той кръстоса глезени върху една от ниските ѝ резбовани масички и я изгледа навъсено.

— В това няма нищо нередно? Ами принципът, че всеки е невинен до доказване на противното? Ами опасността от повлиян от медиите процес? — удари се възмутен по гърдите. — Клиентът ми беше признат за невинен от съда. Което означава, че е невинен!

— Внимавай, Райън. Разливаш кафе навсякъде — наведе се напред, за да остави собствената си чаша и му подаде салфетка, след това го изгледа как подсушава разсеяно капките от тъмносиния си плюшен халат. — Невинен — поднови дискусията, като отново се настани удобно — само във формалния смисъл, че съдебните заседатели не са били убедени в достатъчна степен във виновността му. Това не означава непременно, че той няма никаква вина.

Райън смачка салфетката в юмрук.

— В очите на закона означава.

— Но обществото не заслужава ли повече? Искам да кажа, ти си факир в правото — можеш да измъкваш хората. Или съдебните заседатели не са убедени, или има някакви технически подробности, които са пречка за присъдата, или постигаш споразумение още преди цялата работа изобщо да е започнала. А какво ще кажеш за правото на обществото да знае? Каза ми фактите по този случай и се съгласи, че клиентът ти може и да е поспестил нещичко тук-там по строежа. Добре, съдебните заседатели не са убедени, че е имало злонамерена умисъл. Не смяташ ли, че обществото заслужава предупреждение? Не мислиш ли, че репортер като Махони е длъжен да представи фактите такива, каквито ги разкрива? Освен това от AG не са разследвали почти нищо, а са получавали оплаквания от месеци.

Райън се приведе по-напред и стисна чашата с кафе.

— Не е там проблемът. Работата е в това, че бизнесът на клиента ми е бил неблагоприятно повлиян от преиначени репортажи от процеса. На пресата не може да ѝ бъде дадена силата да твори и унищожава. Тя не е Господ. Не е съд, нито съдебни заседатели. И с абсолютна сигурност не е избирана от народа.

— Но е отговорна.

— Това е спорно.

— Хайде, Райън! Наистина ли мислиш... — телефонът иззвъня, но тя не му обърна внимание. — ... че Махони е имал лични мотиви да

съсипе Уолфлийт Кънстракшън?

Райън за момент се замисли над това.

— Лични? Като например раздуто чувство за собствената си важност може би — ново позвъняване. Тонът на Райън незабавно омекна: — Искаш ли аз да се обадя, скъпа? — сякаш беше играл някаква роля и изведнъж отново ставаше той самият. Въпреки че Карли започваше да свиква с това, отначало бе смаяна от начина, по който той успяваше да включва или изключва, когато поиска. Онова, което разбра със сигурност, бе, че има твърди възгледи и че обича да спори заради самия спор. Откриваше, че и тя изпитва същото.

— Не, аз ще отида — стана от дивана. — Но продължавам да смятам, че не си прав. Познавала съм достатъчно хора от вестникарските среди и личното им самочувствие е минимално — телефонът иззвъня още веднъж и Райън я подкани. — Ало?

— Карли? — чу се предпазлив глас от другия край на линията. Само с тази единствена дума носовият тембър го издаде.

— Шейла! Вече се чудех дали си успяла да се върнеш от Чикаго. Как си?

— Страхотно! — весело отвърна Шейла. — Но наистина съм много заета, откакто се върнах. Ти как си? Добре ли мина пътуването?

— Откъде разбра?

— Карли, нали ти ми каза — смъмри я с шеговито възмущение. — И то не само веднъж. Бахамите, Джим и Шарън и децата, много слънце. Боже, направо ми изтекоха лигите!

— А, Бахамите — струваше й се, сякаш е било преди цяла вечност. Тя мислеше за по-скорошното си пътуване, знаменитото пътешествие с Райън. Застанала на вратата на кухнята, откъдето можеше да наблюдава обекта на желанията си, Карли се усмихна широко. — Прекарах приятно. Но се радвам, че се върнах — усмивката й още повече заприлича на котешка, когато Райън стана от дивана и се приближи.

— Звучиш особено. Какво става?

— Нищо — продължаваше да се взира в Райън, който се приближи съвсем плътно и бавно я притисна до стената. Уханието му — чисто, мъжествено и неповторимо — подразни сетивата й. — Само... както обикновено — успя да каже с леко сподавен тон.

— Това както обикновено звучи странно. Прекъсвам ли нещо?

Райън хапеше ухото ѝ, удивявайки се на феноменалното привличане, което изпитваше към тази жена. Обичаше всяка минута, прекарана с нея, интелектуалните спорове — като този, в който се бяха увлекли. Беше изключително умна, провокираща и в леглото, и извън него. О, да, въпросите оставаха — знаеше, че има неща, които не му казваше. Лесно се впускаше в разкази за детството и дори за годините на брака си, но следващите сякаш ѝ се губеха. Понякога, когато тя мислеше, че не я наблюдава, все още улавяше онзи поглед на подгонено животно в очите ѝ, а и не можеше да забрави първите им няколко съвместни преживявания и страха, който бе почувствал у нея. А освен това естествено налице беше и Сам. Нещо в него — някаква авторитарност по отношение на Карли — излизаше извън обичайното явление на „по-възрастния брат“. Прекалено често Райън се улавяше, че се е отнесъл, както си работи, опитвайки се да разреши загадката; въпреки това, когато беше с Карли, всичко се изпаряваше от ума му. Дори сега, докато притискаше устни към лекия пулс под ухото ѝ, не можеше да мисли за нищо друго. Карли се покашля неловко:

— Съвсем не. Ние тъкмо... ъ-ъ... тъкмо спорехме — притеснена, отправи укорителен поглед към Райън. — Обаждаш се в съвсем подходящ момент.

— Ние? Кой са „ние“?

— Райън и аз — когато въпросният мъж прокара език по нежния ѝ врат, тя затвори очи и наклони глава, за да го улесни. Гласът ѝ приличаше повече на мъркане: — Тъкмо пиехме кафе.

— Значи все още се виждаш с него?

— Ъ-хъ.

— Често.

— Ъ-хъ.

— Означава ли това, че не мога да се отбия за няколко минутки днес следобед?

— Днес следобед? — Карли застана неподвижна и постави ръка на рамото на Райън, за да го спре за минутка. Очите ѝ отправиха въпроса, на който той отвърна с утвърдително кимване и прошепнато обяснение: „Трябва да се отбия до кантората за час-два.“

Тя самата също имаше да свърши някои неща, особено сега, след като все по-често ѝ се налагаше да изхранва две гърла. Не че имаше нещо против — случаите, когато готвеше за Райън, бяха почти равни

на тези, когато той я извеждаше на вечеря. От години не се бе хранила толкова добре.

— Разбира се, Шейла. Следобед е идеално. Но трябва да изпълня някои поръчки. Какво ще кажеш да се уговорим за след три?

— Дадено, след три. Дотогава.

Щом Райън пое слушалката от ръката ѝ и я остави, тя го прегърна през врата.

— Ще се получи много хубаво. Може би ще ти се удаде възможност да се запознаеш с нея. Кога ще се прибереш?

— Би трябвало да се върна към четири. Мислиш ли, че ще е още тук?

— Доколкото познавам Шейла — да. Обича да говори.

Ръка за ръка, двамата минаха във всекидневната.

— Това място изглежда по-добре — отбеляза Райън.

— Какво имаш предвид?

— По-обитаемо. Виж, навсякъде има вестници, чаши от кафе, празни чинийки. И много ми харесва това глинено пано на стената — в съботата, когато пазаруваха във Върмонт, Райън бе настоял в допълнение към дрехите да купят и малката, ръчно изработена пластика, привлякла погледа на Карли. Представляваше вградени в глината камъни в някакъв определено модерен дизайн, който бе много приятен и интересен. — С него и с изхвърленото дърво, което взе от Рокпорт... — и което бе намерило подходящото си място върху лавицата на стенната секция. — ... обстановката при теб е придобила по-индивидуален почерк.

— Ха! Това е, защото ти обичаш да виждаш индивидуалния си почерк върху нещата. Познавам твоя тип — подразни го тя шеговито. — Във всичко трябва да се намесят.

Завъртя я в ръцете си и я изгледа по-сериозно.

— Когато става дума за теб, напълно си права. Харесва ми да виждам доказателства за времето, което сме прекарвали заедно.

— Казано като от истински адвокат — иронично отвърна тя, но гласът ѝ не прозвуча толкова безгрижно, колкото възнамеряваше, а по-скоро тихо и задъхано.

— М-м... — целуна я той. — И ако този адвокат не се облече и не се захване за работа, рискува да се окаже на улицата — замълча, после проговори неуверено: — Ей, сигурна ли си, че нямаш нищо

против да излезем със семейство Уокън довечера? — Синтия Уокън беше един от партньорите на Райън. Именно на нейното парти бяха ходили вечерта на Нова година.

— Разбира се, че не. Дължим им покана. И двамата изглеждаха много приятни... не че имах кой знае каква възможност да поговоря с тях онази вечер.

Усмивката на Райън раздвижи дяволито брадата му:

— Доста бързахме, а?

— А-ха.

— Този път трябва да се опитаме да сме по-търпеливи.

— Да се надяваме.

Притисна я по-близо до себе си.

— Знаеш ли какво бих направил?

— Дори не си го и помисляй, Райън Корнел! — възкликна тя, изскубна се от ръцете му и с преднамерено усърдие се зае да събира разпилените страници на вестника.

Райън остана с ръце на хълбоците и с невинно изражение.

— Как разбра какво щях да кажа?

— Защото те познавам — отвърна, без ни най-малко да се трогва от поведението му. — Както познавам и ограничената посока на мислите ти. А сега — ще напуснеш ли, за да мога да свърша нещо?

Отправи ѝ похотлива усмивка и се запъти към спалнята.

— Веднага щом се снабдя с някакви дрехи. Нали не смяташ да ме изпратиш така в студа навън?

Впила очи в отдалечаващия се силует, Карли разбра, че не иска никой друг да вижда колко прекрасно изглежда в широкия халат, стигащ точно над коленете му.

— Давам ти пет минути. После... вън!

Станаха по-скоро десет, тъй като допусна грешката — много приятната грешка! — да влезе при него в спалнята, където набързо я накара да забрави всички онези неща, които трябваше да свърши. Целувките му бяха дълги и бавни. Можеше да си мисли, че ще привикне с това, но така и не успяваше, така че не бе в състояние да направи нищо срещу копнежа по неговата страст в последните няколко минути, преди той да замине. Дори и след това ѝ бе нужен хладен душ, за да овладее желанието. Мисълта за предстоящата визита на Шейла Монтгомъри също помогна. Както винаги, Шейла ѝ действаше като

съвсем навременно напомняне какъв в действителност е животът й... и какъв не е.

— Е, разкажи ми за Чикаго. Как беше Хармън?

Шейла се облегна на дивана и плъзна поглед из всекидневната на Карли.

— Хармън си е Хармън.

— Какво означава това? Двамата сте или не сте?

— Не сме.

— Не изглеждаш разстроена.

Отметна гарвановочерните си коси през рамо с жест на пълно безразличие.

— Не съм. Понякога става доста неприятен.

— Но ти толкова се радваше, когато ти се беше обадил. Нали с него прекара Коледа?

— О, да. Но след това се измъкна. Искаше да ходи на ски — сви рамене. — Това се оказа по-важно от мен. Толкова по-добре. Намерих си други занимания — смени темата, като си играеше разсеяно с една от малките възглавнички. — Разкажи ми за теб и Райън. Неразделни като гълъбчета?

Като прескочи най-интимните подробности от връзката им, Карли разказа на Шейла за дните преди Нова година, за самата вечер, за Върмонт, за завръщането им. Шейла сякаш искаше да знае всичко — с кого се е запознала, името на странноприемницата, в която бяха отседнали, какво са посетили там, какви мебели са поръчали за жилището на Райън — и проявяваше въодушевление дори когато Карли се боеше, че с разказа си може би сипва сол в раната. Но Шейла непрекъснато питаше, изстрелвайки въпросите един след друг, така че Карли отговаряше, като откриваше някакво странно задоволство да предостави на Шейла, която я познаваше от другия й свят, доказателство за новия си живот.

Когато Райън пристигна, Карли вече определено изпитваше вина, че се е разприказвала толкова много за себе си. Испита облекчение при мисълта, че той ще даде нова насока на разговора. Така и стана — след като остави голяма пазарска торба и букет цветя на кухненския плот, той измъкна от чантата тъмна бутилка, издири три чаши в шкафчето на

Карли, напълни ги с течност в махагонен оттенък и влезе при жените във всекидневната.

— Шери, дами? Почти му е време.

Шейла се канеше да отговори в полза на ром и кола, но се усети и се усмихна срамежливо, изведнъж по-укротена:

— Благодаря, много мило.

Карли даде своя утвърдителен вот чрез усмивката, която отправи към Райън. Беше видяла цветята и макар да не искаше да ги превръща в особено събитие в присъствието на Шейла, усмивката ѝ отразяваше благодарността ѝ за този подарък.

Райън се настани в едно свободно кресло.

— Радвам се най-после да се запозная с теб, Шейла. Карли ми каза, че те е нямало.

— Точно така — улови здраво чашата си тя. — Трябваше да се погрижа за някои неща в Чикаго.

— Отскоро си тук, така ли?

— Преместих се в службата в Бостън преди по-малко от два месеца.

— За каква служба става дума? — попита той любезно, с което принуди Шейла да отправи тревожен поглед към Карли, без да е съвсем сигурна какво трябва да каже. Карли бе тази, която отговори, опитвайки се да звучи колкото е възможно по-естествено:

— Съжалявам, мислех, че съм ти казала. Шейла работи със Сам. Така се запознахме.

Сега беше ред на Райън да изглежда изненадан и съвсем леко разтревожен. Отначало Карли се уплаши, че е заподозрял нещо странно в съпадението на професията на Шейла. След това си спомни неприязънта на Райън към всичко, свързано със Сам Лумис, и положи усилия да се отпусне.

— Не знаех — изрече замислено. Очевидно стигнал до заключение, че омразата му към Сам не бива да се простира и върху Шейла, той се усмихна. — Трябва да е интересно занимание.

— Понякога. Понякога е доста отегчително.

— Не е ли така с всяка работа? Разкажи ми за твоята — над какви случаи работиш?

Карли се облегна назад и остана заслушана, докато Шейла разказваше за няколко от задачите си, откакто бе пристигнала в Бостън,

а след това, по настояване на Райън, заговори за някои от най-интересните случаи, с които се бе занимавала в Чикаго. Прояви достатъчно благоразумие да не споменава за случая на Карли, схващайки намека на импровизираната ѝ измислица за това как са се запознали. Когато, на свой ред, попита Райън за неговата практика, той продължи непринудения разговор. Поне на Карли ѝ се струваше, че разговорът е непринуден, макар Шейла съвсем да не изглеждаше непринудена. Чудеше се дали нещо у Райън я прави толкова нервна — Шейла Монтгомъри обикновено никак не се смущаваше от мъжете. Не се наложи дълго да се замисля, тъй като уредбата на домофона иззвъня.

Отправи красноречив поглед в смисъл на „Кой може да е, за бога!“ по посока на Райън и се приближи до устройството.

— Да?

— Карли? Том Корнел е. Там ли е брат ми?

Карли изчака за момент, после не успя напълно да потисне усмивката си. Постара се да застане с гръб към Райън и Шейла.

— Тук е. Искаш ли да се качиш?

— Точно така.

Натисна бутона, после отвори входната врата. Едва след това се обърна отново към всекидневната. На лицето на Райън бе изписано невинно изражение. Шейла изглеждаше по-напрегната от всякога.

Именно към нея Карли отправи думите си, с лукави пламъчета в очите:

— Спокойно. Братът на Райън ще ти хареса, Шейла. Приятен е.

Само след минути високият рус мъж се появи на вратата, поздрави Карли със сърдечна прегръдка — която тя не очакваше, но предположи, че би трябвало, като се имат предвид сериозните чувства на Райън и фактът, че той със сигурност е казал на брат си, че практически живее с нея — и отправи поглед към Райън, чието съобщение на телефонния секретар на Том гласеше просто, че трябва да наmine при него по някое време след четири и половина. Тъкмо се канеше да го попита какво иска от него и очите му попаднаха на Шейла. За момент остана съвсем неподвижен.

Карли го хвана за ръка и го поведе към всекидневната.

— Том, бих искала да те запозная с една моя приятелка, Шейла Монтгомъри. Шейла, това е Том Корнел.

Впил поглед в Шейла, Том заобиколи ниските масички, пое ръката ѝ и я поднесе към устните си с такъв галантен жест, какъвто Карли не бе виждала. Стрелна с поглед Райън, за да установи, че той също е развеселен, и отново се съсредоточи върху Шейла, чиито очи бяха широко отворени и по-оживени, отколкото през целия следобед.

— Приятно ми е — изрече Том с мек като кадифе глас и също толкова очарователен.

— На мен също — дрезгаво изрече Шейла. — Виждала съм ви вече.

— Два пъти.

— Спомняте си?

— Спомням си.

Райън се прокашля.

— Не знаех, че смяташ да наминеш днес, Том — проговори с подтекст, който другият не можеше да не схване. — Сядай. Искаш ли шери?

— Шери? — отначало, без да разбира нищичко, той отклони поглед от лицето на Шейла към чашата в ръката ѝ. — А, не! Благодаря — след това се извърна към Карли: — Имаш ли случайно някоя бира?

С подозрителен поглед тя препрати въпроса към Райън, който ѝ се притече на помощ, като посочи с глава към кухнята.

— Чакай да погледна — обърна се и пое нататък тя. Съвсем естествено на дъното на чантата, която бе донесъл Райън, имаше опаковка с шест бири. Пристигнал е подготвен, помисли си Карли и измъкна едната кутийка, преди да се върне към всекидневната. — Не е изстудена съвсем както трябва.

— Няма проблем — Том пое бирата от нея и се усмихна. Вниманието му бързо се насочи обратно към Шейла. От мястото, където седеше, Карли усещаше наелектризираните искри между двамата и се чудеше дали е било същото между нея и Райън. Било? Продължава да бъде.

Много по-късно, вече в леглото, Карли и Райън си припомняха със смях случилото се. Горди от себе си, че са събрали двама души, изпитващи такова очевидно влечение един към друг, изобщо не се притесняваха, че се бяха почувствали напълно излишни в онзи момент в апартамента ѝ. Нито пък се бяха притеснили, когато се извиниха, че

трябва да се обличат за вечеря. Умело схващайки намека, Том и Шейла си бяха тръгнали... заедно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Шейла седеше на бюрото си и се чувстваше странно разконцентрирана. Почти ѝ се искаше да я бяха изпратили в съдебната зала — тогава поне щеше да има с какво да запълни ума си. Насреща ѝ лежаха празни отчетни формуляри. Взе първия, пхна го в старинната пишеща машина, която вървеше заедно с тесния ѝ като килер кабинет — отвърщаваше се при мисълта, че се намира на четиринадесетия етаж без нито един прозорец, натисна няколко клавиша и веднага счупи единия си нокът. Изруга ядно, издърпа листа от машината и го захвърли в кошчето. После се настани отново на стола и се опита да приведе повредения си нокът в приемлива форма.

Тя се допря до чантата, закачена на облегалката на стола. Пръстите ѝ погладиха фината кожа, преди Шейла да я издърпа в скута си. Беше красива, както и би следвало, каза си наум, като се има предвид цената ѝ. Лека усмивка раздвижи устните ѝ. Колата също беше хубава — ярка, нова, лъскава мазда. Спортен модел, от който толкова дълго се бе възхищавала само отдалеч. Докато я караше през уикенда, се чувстваше елегантна, специална, важна... не че ѝ остана много време да се разкарва наоколо.

Мислите ѝ се насочиха към Том. Том Корнел бе нещо друго — много различен от мъжете, които познаваше, излъчващ сексапил и въпреки това сдържан и почтителен. Двамата излизаха на вечеря в петък, на театър в събота. Макар тя да се беше почувствала силно впечатлена от последното, Том беше приел всичко съвсем спокойно, видимо наслаждавайки се на радостта ѝ не по-малко, отколкото на самата пиеса. В неделя я изведе на обед, след което отидоха в неговата къща, където ѝ показа компютъра си с възторга на младо момче. Компютрите винаги я бяха отегчавали — така и не проумяваше принципа им на работа и поради това ги намираше за доста неприятни. Но ентусиазмът на Том се оказа заразителен. Под търпеливото му наставничество тя седна пред клавиатурата, като отговаряше на питания, даваше команди, караше машината да върши забележителни

неща. Двамата заедно създадоха компютърна игра, а след това прекараха часове да играят на нея. Беше се забавлявала.

А Том Корнел дори не пожела да правят секс.

— Шейла? — рязко вдигна глава. Грег Райли се бе подпрял на полуотворената ѝ врата. — Заета ли си?

Отправи презрителен поглед към бумагите по бюрото си.

— Би трябвало, но не съм. Трудно се оправям с тези неща.

Той се изправи и влезе вътре.

— Отчети? Чувството ми е познато. И на моето бюро нещата доста бавно напредват. Сигурно защото е понеделник сутринта. Искаш ли да отделиш малко време за мен?

Не беше нужно да я увещава повече.

— Разбира се — избути хартиите по бюрото си със символичен жест. — Защо не?

Той се усмихна и праметна крак през ъгъла на бюрото.

— Е, как е? Липсваше ни, докато те нямаше.

— Хайде стига! — смъмри го тя. — Всеки може да върши моята работа.

— Но не така, както я вършиш ти. Сам пусна Хеншоу по случая на окръг Плимут — тя едва не се сби със свидетелката ни.

Шейла се засмя.

— Тереза Роси е трудна задача. Една седмица с нея ми беше предостатъчно. Радвам се, че се магнах. Горката Хеншоу!

— А как беше пътуването?

— Страхотно.

— Съжаляваш ли за Чикаго?

Сви рамене с безразличие.

— Как ти се струва Бостън?

— Харесва ми. Удобно е.

— Удобно? Това е нещо ново.

— Лесно е да се оправяш в такъв град — поясни равнодушно тя. — Не е претоварено като в Ню Йорк.

— Успя ли вече да се запознаеш с нови хора?

— Малко.

— Нещо специално? — произнесе го така, че да прозвучи като интересуваш се ухажор, който проучва съперниците. След като Шейла

отново само сви рамене, Грег смени темата: — Е — въздъхна леко, — как е апартаментът ти?

— Добре е.

— Достатъчно ли се отоплява?

— Добре е.

Усети някаква предпазливост у нея и се запита дали не е загубил тренинг. От страх да не отиде твърде далеч, той се отказа и съвсем не принудено остави погледа си да се спусне върху меката вълнена рокля, с която бе облечена. Беше със свободна кройка и без украса, с деколте лодка и широки ръкави. Червеният ѝ цвят добре подчертаваше черните коси и бледия ѝ тен.

— Харесва ми роклята ти. Нова ли е?

Приглади фината материя, после вирна брадичка с леко предизвикателство.

— Миналата седмица пръснах малко пари. Реших, че заслужавам нещо ново и ярко, за да ме крепи през сивите зимни месеци.

— Ти никога не изглеждаш сива, Шейла. Трябва да ти го призная. Службата никога не е била по-пъстроцветна.

Като се взираше в очите му, не можеше да не се зачуди какво го е довело в кабинета ѝ. Да, погледът му бе искрен, но не по начина на типично мъжката преценка. Никога преди това не се бе проявявал като особено заинтересован. Помежду им не бе проблеснала и най-малка искра. Беше на подходяща възраст и съвсем определено с приятна външност, но винаги се държеше резервирано — заместникът на Сам във всяко отношение. Нямаше никакво обяснение за внезапния му интерес.

Освен ако, помисли си стреснато, освен ако не подозира...

— Много мило от твоя страна — изрече с престорена скромност, после си придаде притеснено изражение: — Само ми се иска и Сам да мислеше така. Той нещо не ме харесва. Нямам представа защо.

— Не че не те харесва — импровизира Грег. — Просто е трудно човек да го опознае. Играе стриктно по правилата. Ако искаш, вярвай, минаха месеци, преди да го видя да пусне и най-лека усмивка насреща ми. — Беше самата истина.

— Сериозно? Но аз си мислех, че двамата сте близки.

— Не и отначало. Дойдох с политически натиск, а той мрази това.

Там, където заучените му ласкателства не го бяха довели до нищо, тази откровена изповед, изглежда, проби задръжките на Шейла. Изразът ѝ стана по-открит и тя се намести по-удобно на стола.

— Как успя да го преодолееш?

— С яко бачкане.

— Боях се, че точно това ще кажеш — поклати глава. — Давам най-доброто, което мога. Изглежда, не го впечатлява.

— Впечатлява го. Повярвай ми.

— Х-м-м. Не може да ме заблуди. Изглежда вбесен всеки път, когато се приближа до него — невинно ококори очи. — Смяташ ли, че има нещо против службата в Чикаго?

— Не-е.

— Тогава трябва да е заради мен — изглеждаше обезсърчена.

— Нова си, това е всичко. Имай търпение.

Имай търпение. Това повтарят всички, каза си тя. Имай търпение и ще срещнеш господин Подходящия. Имай търпение и ще се изкачиш по стълбицата. Имай търпение и ще получиш всички онези неща от мечтите. Е, беше се уморила да чака.

— Значи има надежда? — попита, включвайки се в играта. Преди Грег да успее да отговори, на вратата се почука и се появи въпросният господин.

— Грег, ето къде си бил. Може ли за момент?

Грег много добре знаеше как да реагира. Беше виждал този напрегнат израз на лицето на Сам един или два пъти преди — той означаваше неприятности.

— Разбира се.

Сам бе изчезнал със същата бързина, с която се бе появил. Вече на вратата, Грег ѝ намигна прощално и по най-бързия начин се отправи към кабинета си.

Сам стоеше пред прозореца, с наведена глава, притиснал пръсти към челото си. Когато чу стъпките на Грег и затварянето на вратата, той се извърна назад.

— Какво става? — попита Грег.

— Току-що имах дяволско надприказване с Джон Мийд в Чикаго. Искане да върне Карли Куин там за два дни. Опитах се да го накарам той да дойде дотук, но не желае — въздъхна уморено. — Аз ще я заведа.

— Ти? — обикновено с такава задача би се заел някой от понискостоящите в службата. В качеството си на ръководител Сам беше нужен тук.

— Да. И без това ще е достатъчно разстроена, че изобщо трябва да ходи. Най-малкото, което бих могъл да направя, е да посмекча нещата. Тя ми вярва — без да остави на Грег време да коментира думите му, бързо продължи: — Мазур и Стенмар ще поемат всичко тук. Но искам ти да поемеш бюрото ми. И по-добре внимавай за съдия Фелдщайн — ако получи нови заплахи, ще трябва да сложим някой да я охранява.

— Бъди спокоен.

— Ако всичко върви добре, ще мога да се върна в сряда вечерта.

— Не е ли рисковано — ти да идеш с нея? Ако някой ви види заедно и направи връзката...

Макар и за малкото време, с което, разполагаше, Сам бе премислил всичко. Всъщност беше го обмислил още преди това, когато пътуването до Чикаго изглеждаше само неопределена възможност.

— Ще бъдем заедно, без да сме заедно. Не е задължително да се познаваме, но ще мога да я наблюдавам през цялото време. Някой от службата на Хофмайстер ще посрещне самолета в Чикаго и ще поеме нещата оттам. След като се убедя, че е в сигурни ръце, сам ще се придвижа до прокуратурата. Това няма да й хареса. Никак! — сведе поглед и промърмори: — Нито пък на Елън.

— Елън ще разбере.

— Да. За съжаление в сряда е рожденият ден на дъщеря ни. Ще е нужна цяла планина разбиране.

Грег не можеше да каже кой знае какво по този въпрос. Беше виждал Елън само веднъж, точно преди Коледа. И макар че двамата със Сам се бяха сблизили през последните седмици, още не бе в състояние да предложи личен съвет.

— Кога заминавате?

Сам вече бе взел самото си и го намяташе на рамене.

— Веднага щом мина през къщи да си събера багажа и взема Карли — намръщи се. — Няма да й хареса...

— Някои известни романи са полуавтобиографични. Джонатан, кажи какво от живота на Хемингуей откриваш в „Сбогом на оръжията“?

Джонатан, източено шестнайсетгодишно момче във възрастта на промяната, сведе поглед към бележките си. Плътният му глас прозвуча предизвикателно:

— Мисля, че частта за войната е от неговия живот. Не се ли е бил в Първата световна?

Карли седна в предния край на бюрото си, скръстила крака при глезените.

— Аха — не каза нищо повече, като търпеливо изчакваше пояснение. В разговора се намеси Дебора, с приятна и спретната външност:

— Любовната история е измислена. Той се е оженил едва след войната и бракът му завършил с развод.

Карли кимна:

— Вярно.

— Но е бил влюбен — възрази друго момче. — Оженил се е отново, преди книгата да излезе.

В спора се намеси трето момче — Брендън:

— Разбира се, а и баща му гушнал букета в същата година.

— Гушнал букета? — наблегна на всяка дума Карли.

Брендън сви рамене.

— Самоубил се. Може би Хемингуей е бил обсебен от идеята за смъртта. Да убие Катрин по този начин... — звънецът удари и незабавно настъпи суматоха.

Карли се изправи.

— Това е. За утре помислете върху трагизма на последната глава. Тема — две странички. А в петък ще направим цялостен тест — при последните думи се чува множество въздишки, после учебниците се затвориха.

Карли също затвори тетрадката си и постави отгоре ѝ книгата, преди да се протегне за чантата. Когато се изправи, дъхът ѝ секна — на вратата стоеше Сам.

— Сам! Каква приятна изненада! — след това забеляза изражението му. — Какво е станало? — но разбра — разбра!

— Мийд се обади тази сутрин. Искате в Чикаго.

— О, не... — прошепна тя.

— Само за ден или два. Иска да прегледа всичко заедно с теб с надеждата да избегне новия процес.

— Кога?

— Сега.

— Сега? Не мога да тръгна сега, Сам! — възкликна и трескаво се огледа наоколо. — Аз преподавам. Не мога просто да... — промълви задавено — ... просто да се махна!

Той се приближи и заговори много внимателно:

— Трябва. Нямах избор.

Цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ. Достатъчно тежко бе, че трябва да изостави работата си...

— Ами Райън?

— Какво той?

— Аз... той... ние практически живеем заедно. Ако изведнъж просто изчезна, ще се почувства обиден, ще се разсърди и ще стане подозрителен. Не мога да го оставя без никакво обяснение. Какво да му кажа?

Сам закрепил книгите ѝ в свивката на ръката си, улови я за рамото и я поведе към вратата. Нямахше никакво време за губене — разполагаха с малко повече от час, за да успеят да хванат самолета.

— Ще му оставиш бележка, че е възникнал спешен случай в семейството и че ще му се обадиш. А сега, трябва ли да говориш с директора?

Карли го изгледа недоумяващо, после отправи поглед право пред себе си, без да вижда нищо от коридора, по който я водеше уверено.

— Директорът. А, да! — колкото и да бе подготвена, никак не беше лесно да приеме този обрат на събитията. Не можеше да повярва, че това се случва. Животът ѝ беше толкова приятен...

Час по-късно се настани в самолета. Под широкополата шапка косата ѝ бе издърпана назад в хлабав кок. Върху безцветните си лещи носеше черни очила. Едва след като машината излетя във въздуха, свали шапката и очилата. Яносините ѝ очи удивиха Сам — дори и изпълнени с тревога, те бяха поразителни.

— Съжалявам, че не можах да се справя по-добре с дрехите — прошушна тя с иронично трепване на устните. — Миналото лято изхвърлих всички неща на Робин. Прозрачни блузки, широки сака — бяха прекалено артистични, прекалено ексцентрични за Карли Куин.

— Добре си — промърмори одобрително той. — Не мога да повярвам колко различна изглеждаш. Само две неща — очите и косата... удивително е!

— Чувствам се особено.

Очите му се разшириха с тревога:

— Лошо ли ти е?

Тя се намръщи и докосна с палец главата си.

— В главата. Все едно че играя някаква абсурдна игра. Нали знаеш — главоблъсканица или нещо подобно.

Изглежда я тъжно:

— Не е игра, скъпа. Но всичко ще е наред. Имай ми доверие.

— Благодаря ти, че дойде, Сам.

— Няма проблем — докосна устните си с пръст и многозначително посочи с глава към останалите пътници.

Карли кимна с разбиране и извърна глава към прозореца.

— Райън? — изрече тихо, здраво притиснала телефона.

— Карли! Боже мой, какво става? Не можах да повярвам, когато намерих бележката ти! Нещо с баща ти ли?

Ненавиждаше се за това, което прави, но чувстваше — и не за първи път, — че други управляват живота ѝ.

— Да.

— Сърцето му?

Сгърчи се мъчително. Ако всичко е наред, както предполагаше, в момента Джон Лайнс играеше голф с брат си във Феникс. Беше говорила с него преди два дни, докато Райън още не беше се прибрал от работа.

— Да, сърцето.

— Как е?

— Ще се оправи. Само се е уплашил. Мисля да остана при него още ден-два. Намери ключа, нали?

— В пощенската кутия — дори успя да се засмее. — Как иначе смяташ, че щях да вляза?

Беше се обадила на своя номер, просто приемайки, че той ще бъде там.

— Вярно. Глупаво беше от моя страна. Предполагам... предполагам, че не съм съвсем на себе си.

— Звучиш ужасно. По дяволите, ще ми се да беше изчакала! Щях да дойда с теб.

— Не можех да чакам, Райън. Обадох ми се рано сутринта и хванах първия полет.

— Искаш ли да дойда? Мога да пристигна утре сутринта.

— Не, не. Наистина. Няма нужда. Само се изплаших. Ще се оправя, щом преодолея шока.

— Тогава ми кажи номера, за да мога да се свържа с теб. Или адреса — щом не можеше да бъде там, искаше да изпрати нещо — цветя, бонбони, нещо, което да я ободри. При сегашното положение се чувстваше ужасно безпомощен.

— А... не — опитваше се да мисли бързо, но никак не беше лесно, когато сърцето ѝ бе разбито на дребни късчета. — Слушай, ще ти се обадя пак утре вечер. Освен това повечето време ще съм в болницата. Не знам кога ще се прибера — преглътна мъчително и усети избилата студена пот по дланите си. — Райън, липсваш ми!

— И ти ми липсваш, мила. Сигурна ли си, че нищо не мога да направя?

— Сигурна съм. Просто се грижи за нещата там, окей? — гласът ѝ се пречупи и тя разбра, че трябва бързо да затваря.

— Окей, Карли, обичам те.

По страните ѝ започнаха да се стичат горещи сълзи и в този миг разбра, че изпитва същото.

— Ще... ще се видим скоро — прошепна и затвори телефона.

— Окей, дай да повторим още веднъж.

Джон Мийд стоеше над нея — нейният инквизитор. Брозняк, помощникът му, се подпираше нехайно на отсрещната стена на кабинета, без да откъсва поглед и без нищо да казва. Ако не беше успокояващото присъствие на Сам, Карли щеше да закреши. Ако ѝ се

бе струвало, че цял ден разпит във вторник е било ужасно, днес, в сряда предобед, бе направо непоносимо. Почти не бе мигвала вече две нощи и се намираше на края на силите си.

— Запознах се с Питър Брадли, когато постъпих на работа в „Трибюн“ — изрече монотонно. — Той беше щатен фотограф, аз — репортер.

— Виждала ли си го преди това?

— Не.

— Но си била чувала за него?

— Да. Беше печелил цял куп награди за фотожурналистика. Не такива от рода на „Пулицър“, но разни местни неща. Винаги съм се възхищавала на снимките му.

Очите на прокурора се присвиха:

— Възхищавала?

Тя се навъси насреща му.

— Да. Възхищавала. Бяха впечатляващи, много по-драматични от повечето други вестникарски материали.

— Купувала ли си някога негова фотография?

— Не.

— Изрязвала ли си от вестник, за да я поставиш в рамка?

— Не!

Мийд прокара ръка по малкото останала коса върху темето си.

— Окей. Никога не си се срещала с него.

Тя поклати глава и заговори бавно, с чувството, че са я обявили за пълен идиот.

— Не, докато не започнах работа в „Трибюн“.

— Колко добре го познаваше тогава?

— Не много. От време на време го виждах в движение. Едва след като се включих в следствения екип, наистина започнахме да работим заедно — въздъхна и вдигна умоляващ поглед към областния прокурор. — Джон, наистина ли трябва да го повтаряме отново? Вече ти казах всичко, каквото мога.

Мийд се улови за лекото потрепване в гласа ѝ.

— Значи има още нещо — нещо, което не можеш да ни кажеш?

— Не! Казах ви! С Питър бяхме приятели. Това е! — ядосана и уморена, тя извърна поглед. — Просто не виждам смисъла на всичко

това. Търсите нещо, което го няма. Ако адвокатът на Кълбърт смята, че може да докаже нещо, оставете го да опита.

— За съжаление, ако се стигне до процес, задължението да доказва пада върху държавното обвинение. Единственото, което трябва да направи Манкузи, е да посее семето на съмнение в умовете на съдебните заседатели. Ние сме тези, които трябва да доказваме, че не е имало дълбоко емоционално обвързване между теб и Брадли.

Вбесена отвъд допустимото, Карли почти изгуби разсъдък.

— Но такава имаше! — извика тя. — Може и да не е било в любовен план, но ние бяхме добри приятели. Работехме заедно, понякога се хранехме заедно или ходехме заедно на кино. Сигурно разбирате онова приятелство, което се създава, когато работите с някого. В известен смисъл ставате съзаклятници. Знаете, че пред себе си имате интересен случай и че може да е опасно, но вярвате достатъчно силно във фактите си, за да продължавате да разследвате историята. Бяхме цял екип, когато правехме първоначалните проучвания. Аз бях само един от членовете му. Когато нещата започнаха да загрубяват, повечето се отдръпнаха. Редакторът ни смяташе, че нищо не можем да докажем. Аз не се съгласих. По-голямата част от разследването ми беше осъществено без официалното разрешение на вестника. Издателят се уплаши. Замесен беше държавен законодател. Никой не знаеше кой друг може да се окаже вътре.

Пое си дъх.

— Питър Брадли беше единственият човек, готов да продължи на свой риск. Прочете записките ми и беше не по-малко убеден от мен самата. Заради това му бях много задължена. Така че Манкузи може би има основание. Може би показанията ми са били повлияни от смъртта на Питър.

Очите на Мийд бяха строги и смразяващи.

— Лъгала ли си някога от свидетелското място?

— Не.

— Преиначавала ли си по някакъв начин истината?

— Не! — стисна очи и потърка чело.

— В такъв случай това, което трябва да направим, е да предвидим онова, което ще извади Манкузи.

— Изфабрикува — ядно го поправи тя, като разтвори широко очи.

— Окей — въздъхна той. — Дай да започнем оттам, където спря. Започнала си да работиш с Брадли, когато са те включили в следствения екип.

— Да — процеди през зъби тя. — Търсехме го, когато ни трябваха снимки. — Сигурно го бе казвала вече десет пъти.

— Нямаше ли други?

— Щатни фотографии? Разбира се.

— Но работехте само с Брадли.

— Не съм казала такова нещо. Търсехме него, но ако той беше зает, пращаха някой друг.

— Но винаги предпочитахте първо него.

— Да — главата я цепеше.

— Защо него?

— Защото беше добър!

— Бил е и много привлекателен.

Тя го изгледа и отвърна:

— Същото важи и за Сам — после се извъртя на стола си: — Имаме ли нещо с теб, Сам?

Въпреки напрежението на момента, Сам трудно успя да потисне усмивката си. Възхищаваше се на упорството ѝ, винаги се бе възхищавал.

— Не, Карли, нямаме.

Удовлетворена, тя се извъртя предизвикателно към Джон.

— Дали един мъж е привлекателен или не, това нищо не означава.

Мийд дори не трепна.

— Сам е женен. Какво беше извинението на Брадли?

— Беше гей! — изстреля, преди да успее да се овладее, после, осъзнавайки какво е казала, изведнъж се скова.

И тримата мъже направиха същото. Сам беше този, който пристъпи напред и приклепна до стола ѝ:

— Какво каза?

С болка в сърцето, тя се навъси и ужасно ѝ се прииска да може да върне думите си назад, но знаеше, че е късно. Гласът ѝ прозвуча в едва доловим шепот:

— Казах, че беше гей.

Понеже разбираше мъката ѝ за това, че е предала някога толкова близък на сърцето ѝ човек, Сам заговори съвсем тихо:

— Вярно ли е?

Карли сплете ръце в скута си и кимна. Мийд избухна:

— Защо не го каза по-рано, по дяволите! — изгърмя насреща ѝ.

— Какво толкова тайно има, дявол да го вземе?

В този момент Карли определено ненавиждаше Джон Мийд. Заговори много бавно и със сдържана сила, която изпълни Сам с гордост.

— Не е твоя или на когото и да е друг работа какви са били сексуалните връзки на Питър Брадли. Предпочиташе да не ги разгласява, докато беше жив. Искях да се съобразя с желанието му след неговата смърт. Това няма никакво отношение към факта дали Гари Кълбърт или Ник Барбър са виновни за умишлено причинен палеж и убийство. А и освен това... — понижи глас — ... така или иначе, не можете да го докажете.

Прокурорът не беше чужд на идеята да опита:

— Имаше ли любовник?

— Предполагам.

— Кой?

— Не знам.

— Знаеш, но няма да кажеш...

— Джон — намеси се Сам и отново стана, — по-спокойно!

Карли постави ръка на рамото му, но очите ѝ нито за миг не се отделяха от Мийд.

— Няма нищо, Сам. Няма да кажа, защото не мога да кажа. Просто не знам. Питър беше много чувствителен към цялата работа. Аз самата го разбрах едва когато заработихме заедно по разследването на палежите. Бяха дълги часове и голямо напрежение. Един ден просто му се изплъзна, може би защото знаеше, че ще запазя тайната — гласът ѝ стана по-тих и пълен с горчивина: — И аз се оказах един пазител!

— Трябваше да го кажеш, Карли — кротко я успокои Сам. — За твое добро, в много отношения.

— Разбира се. Аз се спасявам, но Питър е разпнат.

— Не смяташ ли, че той щеше да сметне мотивите за достатъчно основателни?

— Не знам — отвърна печално.

— Я стига! — скастри я Мийд. — Времената се промениха. Освобождаването на гейовете ги извади на светло.

Тя го изглежда втренчено.

— Не всички. Не и Питър. Чувстваше се уплашен и виновен. Каза, че родителите му ще умрат, ако разберат. Не искаше да ги нарани по този начин. Което е само една от причините, поради които не бих проговорила и точно поради това всички трябва да забравите какво съм казала.

Мийд завъртя очи и промърмори:

— Мили боже, да не си мислиш, че сме на чаено парти! Слушай, Робин — заяви решително, — изглежда, не схващаш основното, а именно, че Гари Кълбърт е внесъл иск за нов процес въз основа на факти, указващи, че ти си имала любовна връзка с починалия и поради това не си била чак толкова обективен свидетел.

— Не съм имала любовна връзка с починалия.

— Тогава си била емоционално обвързана...

— Естествено, че бях емоционално обвързана! — изкрещя и се вкопчи в облегалката на стола, когато се извърна, за да бъде с лице към крачещия наоколо прокурор. — Аз съм човешко същество! Когато с очите си стана свидетел на смъртта на друг човек, това ме засяга! Но то не ме прави по-малко обективен свидетел! Когато бях на свидетелското място, казах какво съм правила, какво съм разбрала, какво съм видяла. Това е всичко!

Сам я докосна по рамото:

— Няма нищо, Карли. Успокой се.

— Съжалявам, Сам — изрече задавено. — Всичко е толкова абсурдно. Въртим се в кръг и не стигаме никъде. Ако Джон иска някакви доказателства, просто ще трябва да плати на някой свидетел, за да излъже. Очевидно Манкузи точно това е направил — извърна се и впери поглед в Мийд. — Щеше да оползотвориш по-добре времето си, ако се опитахте да разбереш кой е този свидетел и да го разобличиш — отпусна се на стола, напълно изтощена. — Нямам какво повече да кажа.

Сам се обърна към прокурора:

— Мисля, че ѝ стига, Джон. Просто не знае нищо повече.

Мийд дълго и упорито се взира в Карли, преди да се откаже, и то едва след като отправи многозначителен поглед към Бронзник.

— Окей, стига тогава — погледна часовника си. — Искате ли да обядвате с нас?

Яденето беше последното нещо, което Карли искаше, а първото бе да се качи на самолета и да остави Чикаго далече-далече зад себе си. Наясно с тези нейни желания, както и със своите собствени, Сам отвърна:

— Благодаря, Джон, но мисля да поемаме — измъкна смачкано листче от джоба на самото си и го погледна. — Има един ранен следобеден полет, който можем да хванем. Дайте ми около десетина минути преднина, после изпратете Карли с Мери — извърна се към нея: — Ще се видим в самолета, окей?

Отправи му изнурена усмивка и кимна, после го изглежда как се ръкува за сбогом с двамата мъже. Без него изведнъж се почувства по-уязвима и за момент се уплаши, че Мийд може да се възползва и отново да започне да я притиска. Изправи се неловко и пригладил полата си.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

— Помогна ни.

Нещо в тона му предизвика остро пробождање по цялото ѝ тяло.

— Ще използвате информацията за хомосексуалността?

Мийд прозвуча изненадващо кротко:

— Само ако се наложи. Ако искаш, вярвай, но напълно разбирам и уважавам чувствата ти. И аз не съм чужд на хуманността. Ако съществува каквато и да е друга възможност — включително разследване на свидетелите на Манкузи, — ще я използвам. Но не трябва да забравяш какъв е залогът. Един нов процес ще означава огромни разходи за държавата, да не говорим за ангажираните човешки ресурси. И по-важното, ако има нов процес и Манкузи успее да хвърли съмнение върху обективността ти като свидетел, така че съдебните заседатели да се разколебаят, Кълбърт може да излезе на свобода. И ти едва ли го желаеш повече от мен — замълча за момент. — Всъщност не аз съм твоят неприятел. Твоят неприятел е вътре в пандиза и аз правя всичко възможно, за да си остане там.

Карли сведе глава към гърдите си, после пое дълбоко дъх и вдигна невероятно уморените си очи.

— Знам, Джон. Но ми е трудно да се справя с всичко това отново. Напускането на Чикаго миналата година беше едно от най-тежките

неща в живота ми. Струваше ми се, че съм осъдена на смърт, без да съм виновна. Но се пригодих. Нещата потръгнаха. Не искам всичко да се провали — забеляза появилата се на вратата Мери и протегна ръка към Джон. — Не искам да те обиждам, но се надявам да не те видя повече.

Той се усмихна.

— Не се обиждам. За протокола — аз се надявам на същото. Сам ще се погрижи за теб.

— Както винаги — въздъхна печално, след което, със сдържано кимване към Брозняк, напусна стаята.

Когато отново пристигнаха на „Логан“, Сам я изчака да се оправи в най-близката дамска тоалетна, като смени контактните лещи, спусна косата си, навлажни я и накрая, с помощта на сешоара от куфара си, я изсуши отново на къдрици. Когато излезе оттам, се чувстваше почти нормална.

Той поклати глава с усмивка на лицето и се вгледа удивен в нея.

— Не мога да повярвам каква разлика има. Искam да кажа, и по другия начин си много хубава, но така си... ти.

— Интересно, но и аз се чувствам, като че ли съм аз. Сега ако успея да преодолея и следващото препятствие...

— Какво е то?

— Да се видя с Райън — беше взел от нерви. Не само че бе напрегната след всичко случило се в Чикаго, но и след като вече бе осъзнала дълбочината на чувствата си, изпитваше още по-силни угризения.

— Говори ли с него снощи? — попита Сам, като я насочи към паркинга.

— О, да — въздъхна тъжно. — Казах му, че баща ми е по-добре и че вероятно ще се върна в четвъртък. Не посмях да му кажа за днес — щеше да настоява да ме посрещне на летището. Така или иначе — обобщи малко по-весело, — сега мога да го изненадам — мисълта за това предизвика бавно зараждащо се вълнение сред обзелото я отчаяние. Забеляза един часовник на стената. — Ей, ти може все пак да успееш за рождения ден на Сара.

— Ако движението е на наша страна, може би.

Движението беше на тяхна страна. Карли се прибра у дома към четири. Остави чантата си на леглото, за да я разопакова по-късно, изкъпа се, облече клин и пуловер, извади пържоли от фризера и направи голяма салата. След това се обади на Райън в кантората. Или по-точно опита.

Телефонистката отговори веднага:

— „Милър и Корнел“.

С разтуптяно сърце Карли съобщи искането си:

— Господин Корнел.

— Момент, моля.

Измина повече от момент — Карли преброи всяка секунда, — преди секретарката на Райън най-после да вдигне телефона.

— Кабинетът на господин Корнел.

— Обажда се Карли Куин. Там ли е господин Корнел?

— Съжалявам, но не е в кантората. Очаквам го да се върне скоро.

Да му предам ли някакво съобщение.

— Ъ-ъ... ъ-ъ, да. Бихте ли му предали, че съм се обаждала?

— Разбира се. Бяхте Карла...

— Карли, с „и“. Карли Куин.

— А номерът?

— Той го знае.

— Добре. Ще се погрижа да получи съобщението.

Карли върна слушалката обратно и се отпусна в един от съгваемите столове край кухненската маса. Чувстваше се напълно обезсърчена. Не само че Райън го нямаше, но и се бе почувствала като напълно непозната. Когато се запита защо ли никога не бе ходила в кантората му, сепнато си даде сметка, че не е било поради липса на покани. Райън няколко пъти ѝ го бе предлагал. При всеки от случаите тя бе отклонявала предложението. В тесен план това бе свързано с нежеланието ѝ по принцип за контакт с адвокати, а в по-широк план — от нежеланието да се излага на показ. Знаеше, че първото е наистина абсурдно, като се има предвид любовта ѝ към Райън и уважението, което изпитваше към онези негови партньори и съдружници, с които се бе запознала. А що се отнася до второто, то чувствително се бе стопило през последните няколко седмици.

Изправи се от стола и влезе във всекидневната, където се подпря на перваза на прозореца с изглед към реката. Здрачаваше се. Докато се взираше навън, видя да се включва първо един, после и втори чифт фарове. Като хапеше нервно вътрешната страна на бузата си, тя се зачуди кога ли ще се обади Райън. После подпря глава на рамката на прозореца и се опита да се отпусне.

Наистина сега се чувстваше по-уверена по отношение на „излагането си на показ“ и това до голяма степен се дължеше на Райън. Странно е, но преди да го срещне, мислеше за сигурността си единствено във физически план. Но имаше и още. Сега разбираше, че част от страха ѝ от публичност се е дължал на смущение, на страха, че дегизировката ѝ е толкова прозрачна, че всички и всеки биха могли да я разгадаят.

Райън беше променил това. Когато беше с него, Карли Куин притежаваше своя пълна идентичност. Неговата любов, както изглежда, представляваше последното липсващо парченце в пъзела на ежедневието ѝ. Той вярваше в нея, следователно и тя трябваше да вярва в себе си.

Бъдещето ѝ беше нещо друго. Сега, след като вече бе признала пред себе си, че е влюбена в него, нещата ставаха по-сложни. Да признае любовта си и едновременно с това да продължава да крие истината за миналото си беше неприемливо. И въпреки това не можеше да му каже за това минало. Още не. Делото Барбър-Кълбърт все още далеч не бе приключило. А познаваше Райън — ако му каже, че го обича, той ще поиска от нея обвързване, което просто не беше способна да поеме с продължаващите да висят застрашително над главата ѝ други задължения.

Отново погледна часовника си и прекоси стаята, за да прегледа пощата, която Райън бе събирал в нейно отсъствие. След като не откри друго, освен незначителни рекламни листовки и не чак толкова незначителни сметки, пусна купчината и се запъти към телевизора. Включи го и се оттегли към дивана. Рядко гледаше телевизия. Отегчаваше я. Но се чувстваше толкова неспокойна, че бе готова да опита всичко.

Не се получи. Само след десет минути екранът отново се оказа тъмен и тя отиде да потърси ръкоделието си. За известно време това помогна, макар повече да залъже ръцете, отколкото ума ѝ, на който

изведнъж му хрумна да си припомни събитията от последните два дни с най-големи подробности. Спомни си кацането на летище „О’Хара“ и как колата я бе закарала до града, преминавайки покрай мъчително близки на сърцето ѝ гледки, макар и по-различни сега, в светлината на онова „не можеш отново да си отидеш у дома“.

Всъщност подейства ѝ поучително. Чувстваше се неудобно, като чужденец в града, който толкова дълго бе смятала за свой дом. Именно там се бе почувствала в конспирация и дегизирана. Жената, завърнала се в Чикаго, беше само частично там. Сърцето ѝ бе останало в Бостън.

Мислите ѝ прескочиха напред и за миг се озова отново в хотелската си стая — студено, самотно място, с бодигард в съседното помещение. Потръпна при спомена, остави ръкоделието, обви ръце около себе си и отново преживя напрегнатите, изтощителни часове в службата на областния прокурор.

Стомахът ѝ се напрегна, отпусна се и отново се присви мъчително. Погледна часовника, скочи от дивана и се заразхожда безцелно наоколо, преди още веднъж да погледне към часовника.

Наближаваше шест. Райън би трябвало да се обади досега, прецени нервно. Сгуши се във фотьойла, притиснала колене към гърдите си, и се опита да дефинира понятието скоро. Така се бе изразила секретарката за очакваното му завръщане, а това беше преди деветдесет минути. Преглътна и подпря брадичка на коленете си.

Изминаха нови двацет минути. Размърда се на мястото си, загледана тревожно във входната врата, докато започваше да се пита дали е възможно нещо да не е наред.

След още трийсет минути тишина мислите ѝ взеха страховита насока. Представяше си как главорезът на Гари Кълбърт е направил връзката между Райън и нея и е решил да я принуди да мълчи, като посегне на него. Това би била най-долна форма на емоционално изнудване и ще подейства мигновено.

Стисна силно очи, за да прогони картината, после прокара ръце по раменете си, за да премахне вледенилия я отвътре студ. Телефонът не звънеше. Вратата не се отваряше. Започваше да се чувства, сякаш целият свят се сгромолясва отгоре ѝ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

С наведена глава Райън изкачи пътеката през двора, влезе в сградата и унило пое нагоре по стъпалата. Минаваше осем. Предните две вечери му се бе обадила към девет. Днес веднъж вече я беше изпуснал — молеше се да се обади отново.

Ако знаеше номера, би могъл да ѝ позвъни веднага щом се върна в кантората. Но не разполагаше с номера ѝ. Не му го бе дала. Помисли си да се обади на служба „Справки“ в Де Мойн, но... Джонсън? Трябва да е една от най-често срещаните фамилии в указателя.

Първата вечер, след като тя затвори телефона, беше огледал апартамента ѝ за някакъв бележник. Нямаше нищо. Никакви набързо надраскани бележки, залепени на табло. Никакви смачкани листчета с адреси на приятели или роднини. Никакви признаци на живота ѝ преди Бостън. Беше прегледал дори пощата ѝ с надежда да открие някъде написан обратен адрес, но отново удари на камък. Също като по Коледа. Тогава просто се бе обадил не където трябва. Може би, казваше си Райън, и сега търси не където трябва. Въпреки всичко не можеше да се отърси от неприятното усещане.

Докато се изкачваше бавно до третия етаж, той си мислеше за силата на отчаянието. Тази сутрин, обзет от желание да се свърже с нея и след като беше останал без друга алтернатива, дори бе преглътнал гордостта си и се бе обадил на Сам Лумис, който, като капак на всичко, се оказа в командировка.

Измъкна ключа на Карли от връзката си и разсеяно го пхна в ключалката. Едва беше открянал няколко сантиметра вратата и спря. Лампата светеше, хвърляйки меко сияние във всекидневната, а той беше сигурен, че преди да излезе рано сутринта, бе угасил навсякъде.

Веднага в главата му изскочиха три възможности. Първата, че някой е проникнал вътре, накара мускулите му да се напрегнат. Втората, че Сам Лумис, единственият друг човек с ключ от апартамента, е наминал, щеше да го накара да заскърца със зъби, ако вече не знаеше, че Сам е извън града. И едва третата възможност

накара сърцето му да ускори двойно темпото си. Затаи дъх, отвори вратата и после широко се усмихна при вида на Карли, сгушена във фотьойла в другия край на стаята.

Затръшна вратата след себе си и в движение захвърли палтото на дивана.

— Не разбрах, че си се върнала! Помислих, че си се обадила от Де Мойн! — вече беше на колене пред нея, преди да осъзнае, че широко отворените ѝ очи не изразяват радост, а уплаха. Усмивката му се стопи, сърцето му спря да бие. — Карли?

— Боже мой! — възкликна с пресипнал шепот тя и притисна ръка към гърдите си, за да успокои разтуптяното си сърце. — Помислих, че е някой крадец! Стори ми се, че някой насилва ключалката. Толкова време те чаках да се обадиш... не очаквах, че си ти!

— И аз не очаквах ти да си тук — отвърна той и взе студените ѝ ръце в своите.

— Не получи ли съобщението ми?

— В съобщението се казваше, че си се обаждала. Само толкова. Ужасно се ядосах, когато го получих — сигурно те бях изтървал за не повече от половин час. Ако секретарката ми беше там, щях да ѝ извия врата, задето не те е свързала с офиса, където бях. Но тя бе излязла за час при зъболекаря, така че не ми оставаше друго, освен да се надявам, че ще се обадиш отново в девет. От три часа не съм на себе си.

— Аз също — прошепна тя и изведнъж нещо в нея се отрици. Беше се трупало от мига, в който видя Сам на вратата на класната стая в понеделник и се бе подхранвало от невероятното напрежение, на което бе подложена оттогава. Това, както и раздялата с Райън и презрението към себе си заради необходимостта да го лъже, и след като през последните няколко часа бе проумяла колко много го обича...

Пред смаяния му поглед самообладанието я напусна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, брадичката ѝ започна да трепери. Преди да има време за друго, тя падна в разтворените му обятия и се разплака. Тялото ѝ се разтърси от неудържими ридания. Вкопчи се в реверите на самото му.

— О, господи, Райън...

— Ш-шт... — притисна главата ѝ към гърдите си и лекичко я залюля. — Няма нищо, мила, няма нищо. Ш-шт...

Измина известно време, докато успее да си поеме достатъчно дъх, за да проговори.

— Съжалявам — прошепна задъхано и притисна страните си. — Не исках да се разплача така.

Издърпа я от себе си и видя големите сенки под очите ѝ.

— Изглеждаш напълно изтощена. Сигурно не си могла да спиш през цялото време, откакто замина. Как е той, Карли? Нали не е...

Отрезвяване. Баща ѝ.

— О, не, добре е — почувства се още по-неловко. — Предполагам, че просто се е трупало и трупало в мен, докато не можех повече да го удържам — подсмръкна. — Исках да те изненадам днес и когато не ми се обади, започнах да си представям ужасни неща.

Райън улови лицето ѝ в ръце, обзет от внезапна страст.

— Липсваше ми — устните му се озоваха върху нейните и нещо изригна у двамата. Той все не успяваше да я целуне достатъчно силно и достатъчно дълбоко. Тя все не успяваше да вземе достатъчно от него и да даде достатъчно от себе си. Ръцете бяха навсякъде — вкопчваха се, милваха, утешаваха...

Райън я смъкна на пода, премести се отгоре и зацелува шията ѝ, после издърпа пуловера, изхлузи сутиена и пое съзрялото ѝ зърно в устата си, като го засмука силно, докато щръкне, преди лакомо да се прехвърли към другото.

Не по-малко трескава, Карли слепешком се пребори с копчетата на жилетката му, после на ризата, разтвори я и плъзна ръце по топлата му кожа в безмълвна заявка на желанието си.

Въздухът бе наситен със стенания. Карли издърпа колана на Райън и се зае с ципа на панталона му, докато той атакуваше връзката на клина ѝ. След като се разделиха само колкото да се освободят от дрехите, двамата се върнаха един към друг с гъвкаво движение, което съедини докрай телата им.

Със завоевателно ръмжене Райън се устреми в нея. Действаше без милост, защото извиващото се тяло на Карли търсеше сила, а и не беше сигурен дали би могъл да я обладае по друг начин — така отчаяно желаше да остави свой отпечатък отгоре ѝ, да я прикове към себе си, да навакса за самотата по време на раздялата им и да изтрие от ума ѝ всяка друга мисъл, освен урагана на любовта си. Ако по този

начин я наказваше за внезапното ѝ отлитане, така да бъде! Вече не се владееше, обсебен от собствената си необуздана страст.

Карли пое всичко, а после и още, с неприкрит копнеж. Тялото ѝ задържа неговото, обви се здраво около него, за да го впримчи, противопоставяше се всеки път, когато той се отдръпваше, за да го задържи още по-дълбоко в себе си преди следващия тласък. Никога не бе изпитвала такава властна нужда да се свърже с друг човек.

Когато най-после се претърколи до нея, той я притегли към себе си в прегръдка, неотстъпваща по силата на предходното им съвкупление. Нямаше извинения. Парещите участъци по гърба му, където беше забивала ноктите си, разкриваха на Райън, че и тя го бе обладала не по-малко яростно от него. Това го изпълни с безкрайно задоволство.

На Карли ѝ трябваше повече време, за да се съвземе. Най-сетне надигна глава и примигна. Сгушена върху гърдите на Райън, лежеше на килимчето пред фотьойла, в който преди това беше седяла. Пуловерът и сутиенът ѝ бяха намачкани някъде над гърдите. Ризата и жилетката на Райън бяха смъкнати по раменете му.

— Не мога да повярвам, че го направихме — изрече шепнешком. Той ѝ се усмихна, все още дишайки тежко.

— Пак упадъчни изпълнения. Но ми хареса — постави целувка на връхчето на носа ѝ, а след това, когато му поднесе устните си — и върху тях. — Наистина ми липсваше. Ако някога, но говоря сериозно, ако някога отново ми се измъкнеш така, ще те накарам да съжаляваш за това.

Видя шеговитите искрици в очите му и се надяваше, че наистина ще останат там, защото знаеше, че е напълно възможно да има и други случаи, когато ще ѝ се наложи да се измъкне. Неспособна да мисли сега за това, тя седна, издърпа пуловера към кръста и възмутено огледа разголената долна част на тялото си.

— Погледни какво си направил с мен, Райън Корнел. Ужасна съм!

— Не си ужасна, а си прекрасна.

Отправи поглед към собственото му голо тяло и се усмихна.

— Ти също — след това се пресегна за дрехите си и започна да се облича. — Райън?

— Хм?

— Бих искала някой път да видя кантората ти.

Лежеше по гръб, подпрял ръце под главата, несмущаван от голотата си, и я наблюдаваше как бърка под пуловера, за да се намести в сутиена.

— Наистина ли? — гласът му прозвуча по-високо от обикновено — нещо му бе доставило удоволствие. Карли не беше съвсем сигурна дали е заради онова, което каза, или което направи. Преди да успее да реши, той също седна с усмивка, протегна се зад гърба ѝ и закопча сутиена. После отново се отпусна по гръб.

— Искам да мога да си представям къде си, когато работиш — като се закрепя първо на единия, а после на другия крак, тя обу пликчетата си и се изправи. — И искам онази твоя секретарка да може да ме познава, когато се обаждам.

Райън се наслади на искрящия поглед в очите ѝ, толкова различен от сърцераздирателния израз, който бе видял в тях, когато се прибра.

— Ще се почувства ужасно, когато разбере за недоразумението — промърмори разсеяно, докато я наблюдаваше как се пъха в клина си, издърпва ципа и затяга връзката. — Закъде си се разбързала? Искам да чуя за баща ти.

— Баща ми е добре и съм се разбързала за кухнята. Не си ли гладен?

— Разбира се, но можем да излезем навън. Току-що си се върнала.

— Върнах се още в четири. Извадих пържоли и направих салата, преди да ти се обадя — отпрати му многозначителен поглед. — Не ми казвай, че цяла седмица си се хранил вкъщи — иронията ѝ постигна целта си. Ако беше разбрала едно нещо за Райън, то това бе, че няма наклонност към готвене.

— Да се храня вкъщи? А, не. Не съвсем.

— Не съм си и мислила. Е, нито пък аз, така че си помислих да вечеряме кротко тук — поколеба се. — Добре ли е?

Райън поклати глава, но от удивление, че може да си помисли друго.

— Повече от добре. Ще ми бъде приятно, мила.

Карли остана като хипнотизирана както от кадифената мекота на гласа му, така и от обожанието в очите му. Беше го чувала и преди,

беше го виждала и преди, но никога по този начин, знаейки какво изпитва на свой ред, знаейки, че е близо, съвсем близо до него.

Повдигна треперещите си пръсти към устните му и очерта стегнатите им контури, толкова гладки сред меките иглички на брадата. После, с широко отворени и просълзени очи, отпусна ръка и изрече зададено:

— Ще наглася вечерята. Няма да се забавя много... — и бързо се отправи към кухнята.

Райън за момент остана, загледан след нея. Обича го. Трябва да го обича. Няма друго обяснение за начина, по който го гледаше, за начина, по който му говореше, за начина, по който бе откликнала на него, за начина, по който търсеше от него. По своя тих и кротък начин търсеше сила и утеха, съжителство, разбиране, уважение и страст. Изглеждаше чувствителна за всяко негово желание, удовлетворявайки го така, както и той я удовлетворяваше. Трябва да го обича. Но не го каза. Нито веднъж.

Оттегли се в спалнята и обу джинсите, които бе оставил в гардероба ѝ. Закачи костюма и ризата си, издърпа фланелата, влезе в банята, за да се измие, излезе оттам след няколко минути, докато същевременно провираше фланелата през главата си, и забеляза чантата ѝ да лежи върху леглото, където я бе оставила при пристигането си.

Усмихна се, доволен да разбере, че мисълта за него е била над всичко останало. И в момента я чуваше в кухнята да отваря и затваря хладилника, да потраква със сребро и порцелан. Напъха ръка във втория ръкав, издърпа блузата и се приближи до леглото. Прокара с възхищение дългия си показалец по кожата на чантата, като едновременно с това си мечтаеше за комплекта, който щяха да си купят за съвместните им пътувания.

После нещо привлече погледа му. Присви очи и посегна към залепения към металната халка на дългата дръжка за рамо етикет от багажното отделение. ЧКГ. Чикаго? Дали се е върнала от Де Мойн през Чикаго? Но не. На етикетите винаги пишат основното направление.

Етикетът, който търсеше, се намираше на късата дръжка отгоре на чантата. Обърна го да го погледне. Наистина, БОС. Етикетът за отиване и връщане. Както беше залепен на ъгъл, първият етикет

сигурно не е бил забелязан от служителя на летището, който иначе би го отлепил, за да постави другия.

Райън пусна етикета и вдигна очи. Бостън-Чикаго и обратно до Бостън. А Де Мойн? Нямаше представа как е стигнала дотам. Разбра само, че има нещо необичайно.

Обвита в пламъци, тя се задушаваше. През пъкления грохот чу гласа на Питър: „Идеята беше твоя, изцяло твоя!“, а после на Матю: „Виках те, но ти не чу!“. Завъртя се наляво, после надясно, след това направи пълен кръг, за да потърси спасение, но такова нямаше. Никога нямаше. Парализирана от ужас, се взираше в огнените змии, които се виеха застрашително в краката ѝ.

Карли рязко се изправи в леглото. Пламъците бяха изчезнали. Нощта бе тъмна и тиха. Само Райън лежеше, несъзнаващ свидетел на страданието ѝ, и като се раздвижи бавно до нея, посегна насън да я докосне, после се разбуди напълно, когато я усети да трепери. Надигна замаян глава.

— Карли? Какво има?

— Само кошмар — успя да прошепне, след което се насили да легне отново, сви се на кълбо с гръб към него и издърпа завивките върху голите си рамене.

Докато я придърпваше към себе си, замайването на Райън напълно изчезна.

— Цялата си потна. Трябва да е бил страхотен кошмар.

— М-м.

— Какво беше?

— О, все същото, както винаги. Огън.

— Заради съпруга ти — все така не можеше да си спомни дали беше Матю или Малкълм, а изпитваше неудобство да попита.

— М-м.

— Сигурно пътуването го е предизвикало отново — прошепна в косата ѝ. — Да бъдеш отново със семейството си и всичко останало.

Карли се почувства като предател. Макар че не бе излъгала, не беше казала и цялата истина. Разбра, че когато настъпи денят Райън да научи, той ще има пълното право да се разяри.

— Ей — тихо продума той, — може би трябва да облечеш нещо. Цялата трепериш.

— Ще се оправя. От уплахата е. Остави ме само за минутка.

Наложи се да я изчака няколко минути, преди най-после да започне да се отпуска. Докато я държеше в прегръдките си, бавно милваше раменете ѝ, кръстосал ръце през гърдите ѝ, не можеше да не си помисли отново за странните етикети. Не беше попитал Карли за тях — част от него се боеше от онова, което би могла да му отговори. Вместо това, по време на вечерята разговаряше с нея, сякаш всичко е наред. Но нещо не беше наред. У него самия. Успоредно с объркването и обидата, съществуваше и гняв. Когато беше с нея и тя изглеждаше толкова любяща и искрена, успяваше да го изблъска в дъното на съзнанието си, но той съществуваше, понякога изплуваше на повърхността, както тази вечер, когато тя заспа в ръцете му, след като се бяха любили, а Райън дълго след това лежа буден с мрачните си мисли.

Странно е — липсата на такъв основен предмет като телефонен бележник, отсъствието, на каквито и да са дребни спомени за четири години от живота ѝ, уплашеният поглед, кошмарите. Взети поотделно, нито едно от тези неща не би събудило подозренията му. Но заедно, с новите неща, които непрекъснато се добавяха, нещо не се връзваше. И това не го оставяше на мира. Сърдеше се на нея, че не му вярва достатъчно, за да му се довери, сърдеше се и на себе си, че нямаше достатъчно смелост да я запита направо.

Но тя означаваше толкова много за него и така се боеше да не я загуби, че не смееше да застраши установеното положение. И така гневът се трупаеше в него, като нямаше къде другаде да заседне, освен още по-дълбоко в слабините му. Докато лежеше в тъмното с нея и я държеше — вече успокоена, тялото ѝ, сгушено в неговото — Райън се питаше колко ли дълго ще може да го удържа в себе си.

Шейла затвори телефона, потръпна — повече заради разговора, отколкото заради времето, придърпа яката по-високо около врата си и предпазливо се огледа. Сгуши се в палтото си, отвори вратата на телефонната кабина и бързо пое по Честнът Стрийт към паркираната си на половин пресечка от апартамента кола.

— Копеле! — промърмори под носа си. — Толкова се е разбързал — разсеяно замахна с крак сред лапавицата, като остави издължена диря след себе си. Бурята беше вилняла през цялата нощ в сряда и половината ден в четвъртък, като докара най-големия снеговалеж за сезона. С повече от трийсетсантиметрова нова бяла покривка, в четвъртък всичко беше затворено. Беше красиво — същия следобед вървя пеша и се възхити на девствената чистота, на пълната тишина и на щипещия свеж въздух. В петък движението в града се поднови. Сега беше събота. Улиците бяха мокри, снегът — мръсен, тротоарите — опръскани в кал. Вълшебната зимна приказка от четвъртък беше само хубав спомен, вече помръкнал, каквато се чувстваше и тя самата.

Вирна решително брадичка и ускори крачка. Стигна до колата, вмъкна се вътре, включи двигателя и потегли. След петнайсет минути, две занасяния и многобройни ругатни спря пред блока на Карли.

Тя чакаше точно зад вратата. Когато забеляза Шейла да ѝ маха, бързо прекоси пътеката пред входа, като забави ход само за да се справи по-внимателно със заледените стъпала, след което се настани на предната седалка до нея.

— Хубава кола, Шейла! — огледа се, възхитена от сложното командно табло, ярките постелки на пода, фините кожени седалки. — Изненадана съм, че искаш да я разкарваш в такова време.

— Колите са като хората. Ако се заседяват по цял ден, затлъстяват и ръждясват.

— Хората не ръждясват — възрази шеговито Карли.

— Е, тогава затлъстяват. Но колите ръждясват. Акумулаторът им се изтощава. Целите стават в драскотини от камионите, които се опитват да се промъкнат по прекалено тесните улици. Освен това животът е твърде кратък. Трябва да му се радваме, докато можем — залепи бодра усмивка на лицето си. — И така, къде отиваме? Честнът Хил?

— Ако нямаш нищо против.

Шейла се изсмя гърлено, докато потегляше и изпълняваше безупречен, макар и забранен обратен завой.

— Мисля, че приключихме с това. Ти ми правиш услуга, като ме водиш на пазар.

— Ти ме водиш. Аз не бих пипнала колата си.

— Винаги ли се притесняваш да караш на сняг?

— Не карането ме притеснява — отвърна Карли и извърна глава, за да проследи движението на някакво дете, което се пързеляше на заснежената детска площадка. — Заради мисълта, че мога да си загубя мястото за паркиране е — детето падна странишком в снега. — Вчера не бях сигурна как ще мога да вървя до училище, така че тръгнах с колата. Ще ти кажа, че прекарах половин час в опити да намеря място, когато се прибрах. Райън ме предупреди и излезе прав.

— Как е в училище?

— Добре. Разбира се, изпуснах половината седмица заради Чикаго и снега. Бурята всъщност се оказа истинска благословия.

— Чикаго? — Шейла зарови в паметта си, като се чудеше как е могла да го пропусне. — Не съм разбрала, че си ходила в Чикаго — значи ето къде е бил Сам. Замисли се. Грег беше казал само, че се е наложило да замине. Наистина й нямат доверие.

Карли я погледна изненадано:

— Не си знаела?

— Как да знам? Не ми казват всичко — огорчението й си пролича в тона и беше допълнително подчертано от сърдитата й физиономия. — Сам и Грег си играят техните играчки. Струва ми се, че много си падат по пазенето на тайни. Това ги кара да се чувстват важни — натисна газта със светването на зелено. — Ей, в правилна посока ли се движа?

— Така ми се струва — отвърна Карли, — но може и да се окажем като слепеца, който води слепец. Накрая може да се озовем в Челси — пътят изглеждаше верен според указанията на Райън, но мислите на Карли бяха насочени към казаното от Шейла и се чувстваше задължена да го коментира. — Мисля, че си прекалено чувствителна. Някои тайни са необходими. И можеш да ми повярваш, че този, който ги пази, ни най-малко не се чувства важен.

Шейла й хвърли бърз поглед.

— Още не си му казала — Карли поклати глава. — Чувстваш се гузна?

— Гузна е меко казано. Чувствам се първокласен подлец. Когато се наложи да се измъкна така...

— Спри дотук. Искам да чуя всичко за Чикаго — и точно това направи. Внимателно изслуша всичко, което й каза Карли, като питаше

за повече подробности, когато тя се опитваше да претупа разказа си.

— За какво време става въпрос все пак?

Карли погледна съсредоточено.

— Какво имаш предвид? Чакай! — надникна през прозореца и погледна някаква пътна табела от лявата страна. — Мисля, че трябва да тръгнем по този хълм и да вървим по пътя към Нютън Корнър.

Шейла го изпълни, след което веднага пак се върна към разговора:

— Кога ще разбереш дали ще има нов процес?

— Не знам. Молбата трябва да се разгледа от съдията по първия процес. Според Джон това може да отнеме някъде между два и шест месеца.

— Толкова много? — замислено попита Шейла.

— Може би трябва да съм благодарна. Така разполагам с предостатъчно време да реша какво да правя с Райън.

— Какво искаш да направиш?

Карли издаде отчаян звук:

— Част от мен иска да се хвърли в ръцете му, да му кажа колко много го обичам, да се съглася да се омъжа за него, да му родя деца и после да заживеем щастливи и честити. Това Сентър Стрийт ли е? Тук завий надясно. Сега продължаваме по тази две-три минути.

— И защо не се хвърлиш в ръцете му и така нататък?

— Как бих могла, Шейла? Той не знае коя съм и какво съм направила. Как бих могла да се омъжа за него и след това да го подложка на цялото това мъчение?

— Ако те обича достатъчно, ще го приеме. Нали?

— Струва ми се, да. Но точно в това е проблемът. Той ще го приеме, добре, но дали аз ще мога да живея с мисълта на какво съм го подложила — е нещо друго — гласът ѝ стана по-напрегнат. — Разбира се, това предполага със сигурност да му кажа всичко.

— Не искаш ли?

— Мисля, че трябва. Не виждам как иначе ще можем да си изградим отношения на доверие.

След това и двете потънаха в мълчание, всяка отдадена на мислите си. Колата продължи да се носи по улиците на Нютън, обградени от дървета и блеснали от снежната покривка. Шейла бе тази, която заговори първа, много предпазливо:

— Може би не трябва да му казваш — Карли я изглежда недоверчиво и тя продължи: — Поне не веднага. Имам предвид, ако смяташ, че това може да го засегне...

— Мен ще засегне.

— Все същото. Защо да разваляш нещата?

Карли поклати глава.

— О, Шейла, не знам.

— Какво губиш, ако още малко го запазиш за себе си? Ако човекът те обича заради това, което си, всъщност няма никакво значение коя си била — набра кураж. — А и винаги си остава вероятността от разкриване на прикритието ти. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Вярвам на Райън — отвърна Карли.

— Знам. Но нещата се изплъзват. Ако кажеш на Райън, винаги съществува вероятността той да каже нещо на някого.

— Няма.

— Не нарочно. Но по невнимание? Понякога са нужни само чашка-две.

— Той не пие.

— Е, аз все пак бих си помислила още веднъж — сви рамене Шейла. — Но това си е твоя работа.

Изпълнелото този път колата мълчание бе заредено с напрежение. Неспособна да повярва на циничната промяна в отношението на Шейла, Карли я изглежда за момент, след което извърна поглед към прозореца. Опита се да се убеди, че Шейла може би завижда на онова, което става между нея и Райън, но това не облекчи особено обидата.

— Ей, Карли! — Шейла се пресегна и я стисна за рамото. — Съжалявам. Нямах намерение да прозвучи толкова грубо. Сигурна съм, че може да се вярва на Райън. Вземи и му кажи, ако така ти се иска.

Онова, което ѝ се искаше, беше точно в този момент да не мисли за това.

— Ами ще видя — въздъхна, после посочи с ръка: — Тук свий наляво. Така ще излезем на Бийкън Стрийт.

— Наближаваме ли вече?

— Още няколко минути, струва ми се. Идвала съм само веднъж. Правилно. При следващия светофар свий надясно. Какво ще бъде —

Блумингсдейл или някой от по-малките бутици?

— По-малките бутици?

— Малко по-скъпички са. Може би трябва да отидем в...

— Дай да видим в тях — заяви Шейла и се усмихна самодоволно.

Карли не беше толкова убедена.

— Сигурна ли си? Говореше за официална рокля. Възможно е да струва...

— Няма проблем. Възнамерявам да се охарча. Може да се окаже, че Том Корнел си заслужава.

Два часа по-късно, след като се бе изръсила с ужасяваща сума за яркочервена рокля от коприна и шифон, модел с голи рамене на Чарлс Съмнер, Шейла бе по-въодушевена от всякога.

Всъщност Карли бе смаяна, че изобщо може да си позволи роклята. „Какво пък, по дяволите“, бяха точните думи на Шейла, когато само след бегъл поглед на етикета бе кимнала към продавачката.

Карли я изгледа въпросително:

— Кажи ми, че си получила наследство или нещо подобно.

— Никакво наследство — беше лаконичният отговор, но вниманието на Шейла вече бе отправено към щанда с лак за нокти. Взе едно шишенце, прецени цвета му върху кожата си, поклати глава и го върна обратно. — Просто реших, че е дошло време сега аз да се порадвам на живота за разнообразие.

— Означава ли това, че ти е приятно с Том?

— Позна — взе нови две шишенца, бързо остави едното и се загледа в другото.

— Видяхте ли се снощи?

— Аха — последното шишенце последва съдбата на предшествениците си. — Ей, гладна съм — завъртя се на пети и присви очи към вътрешността на универсалния магазин. — Какво ще кажеш да обядваме нещо? Краката ми са на път да откажат, а гърлото ми всеки момент ще пресъхне, ако не пусна някаква влага през него. Не знам как го постигат всички тези хора. Сигурно специално се учат да пазаруват. Предполагам, че аз съм изпуснала точно тези уроци. Но умирам от глад. Тук някъде все трябва да има нещо подходящо за... — изпъна рамене и важно понижи глас: — ... клиенти на елегантни бутици.

Карли не можа да сдържи смеха си. Това отново беше Шейла, която познаваше и обичаше, безгрижната и предизвикателна Шейла.

— На горния етаж има ресторант на Чарли Уайлдфлауър.

— Не казвай нищо повече — пхна ръка под лакътя ѝ Шейла. — Да вървим.

Том Корнел внимателно занесе двете чаши — едната с бренди, другата с ром и кола — до дивана, подаде втората на Шейла и се настани до нея.

— Супер вечеря беше, Шейла. Страхотен готвач си.

— Научава се, когато живееш, без да ползваш услугите на прислужница — подхвърли иронично тя. — Всъщност научих се да готвя от чичо Еймъс.

— Прословутият Еймъс? Мислех, че е от западното крайбрежие...

— Не прословутият Еймъс — смърри го шеговито. — Чичо Еймъс. Той беше единствената бавачка, която съм имала. Грижеше се за нас, докато майка ми работеше.

— А той самият не работеше ли?

— Аха. Да остане трезвен. Невинаги го правеше, трябва да знаеш, но когато се хванеше, винаги ставаше превъзходно — облегна глава на дивана. — Спомням си един път — беше на рождения ден на Поли.

— Поли беше третият...

— Четвъртият — поправи го с усмивка. — Започваш да се оправяш, Том. Както и да е, беше рожденият ден на Поли и — вярваш или не — няма нито грам храна из цялата къща. Майка ми не беше от тези, дето ще седне да се интересува от такива дреболии като храната.

— А от какво се интересуваше?

— От мъже. И дрехи.

— А децата ѝ?

Шейла се замисли за момент.

— Предполагам, че да. Но ме отклоняваш от разказа. Беше рожденият ден на Поли и няхаме никаква храна. Така че чичо Еймъс отиде до магазина и се върна с шест чанти провизии — в ъгълчетата на устните ѝ трепна дяволита усмивка. — И до ден-дневен не знаем

откъде взе парите. Е, може би знам, но намеренията му са били добри. Сготви най-превъзходното телешко с нещо си...

— Телешко с какво?

— Не знам. Когато го попитах, каза да го наричаме „Телешко а ла чичо Еймъс“.

— Звучи по-добре от „телешко с нещо си“. Защо не го наричаш така?

— Защото вече имах опит с „пилешко а ла чичо Еймъс“ и „риба а ла чичо Еймъс“. Всичко „а ла чичо Еймъс“ представляваше онова, което му хрумваше да сложи в тенджерата в даден момент. Беше роден готвач. Престанах да се интересувам от имената и започнах да го наблюдавам как работи. Мисля, че от него научих повече, отколкото от всеки друг.

— Още ли живее с братята ти?

Тя отпи от чашата и се загледа замечтано в огъня.

— Всички сме се пръснали.

— С какво се занимават?

Премести поглед към лицето на Том.

— Братята ми? Едва ли наистина ти се иска да знаеш.

— Искам. Ако говориш повече за тях, може би ще успея да ги запомня правилно.

Шейла се загледа в чашата си.

— Няма какво толкова да се запомня. Джей е звездата — работи в нефтена платформа в залива Прудо. Нещата там западат. Били мие чинии някъде. Шийн излежава от една до три години за кражба на коли. А Поли — ами Поли от няколко години се подвизава в последния клас на гимназията.

— И само ти си се измъкнала от всичко това.

Изразът ѝ беше мрачен, гласът — тих:

— Не знам дали бих се изразила точно така.

— Е, аз пък да. Погледни се — имаш апартамент в един от най-хубавите квартали в града, нова кола, успешна кариера — когато видя болката в очите ѝ, Том остана трогнат. — Наистина си постигнала нещо, Шейла, знаеш ли?

Тя се изтръгна от черните си мисли и се изчерви.

— Не съм. Непрекъснато го повтаряш, но мисля, че е защото никога преди не си излизал с полицайка.

— Ти не си полицайка — промъкна се по-близо до нея. — Ти си от федералната служба.

— Ами ако бях полицайка? Какво щеше да мислиш тогава?

— Пак щях да мисля — прошепна върху устните ѝ той, — че си най-умната, най-красивата, най-невероятно сексапилната жена, влизала в дома ми от години — целуна я бавно, вкусвайки мириса на ром върху езика ѝ.

Шейла се наслади на всеки миг, но след това не можа да се въздържи от хапливата забележка:

— Щом съм толкова секси, как става така, че изобщо не съм виждала спалнята ти?

— Това притеснява ли те?

— Не ме притеснява. Учудва ме.

Обви ръка около раменете ѝ и я привлече по-близо до себе си.

— Би ли искала да видиш спалнята ми?

Тя отметна глава встрани и отвърна с напевен тон:

— Някой ден.

Том не можеше да повярва. Движеше се толкова предпазливо, изчакаше я да се отпусне, а сега му отказва?

— Но не сега?

— Не мога.

— Защо не?

— Защото трябва да се връщам в Бостън. Дежурна съм утре в шест.

— Сигурно се шегуваш! — когато тя решително поклати глава, Том въздъхна: — Не мога да повярвам. Паднал съм си по жена, която трябва да отива на работа в шест сутринта в неделя?

— Не всяка неделя — отвърна извинително. — Утре всъщност само правя услуга на шефа си. Обади се точно преди да минеш да ме вземеш, за да ме помоли да поема дежурството на друг колега, който е с грип. Нямаше как да му откажа. И без това не е във възторг от мен напоследък.

— За онзи тип Лумис ли говориш?

— Аха.

— Сигурно е истински експлоататор.

Шейла сви рамене.

— Свидетел под охрана се нуждае от двацет и четири часово наблюдение, както и съдия със заплахи за живота. Ето защо федералният служител не може да работи само от девет до пет. Все някой трябва да върши работата. И точно това — изкриви лице с груба насмешка, за да прикрие огромната горчивина — му е гадното да излизаш с агент от федералната служба. Виж, ако беше достатъчно разумен да си паднеш по някоя секретарка или касиерка в банка, или пък учителка — като брат ти...

Том се засмя.

— Райън наистина си е паднал — облегна се назад и преметна ръце през облегалката на дивана.

— Наистина я харесва, нали?

— Наистина я обича. Не съм го виждал толкова луд, откакто... не, взимам си думите обратно — никога не съм го виждал толкова луд по някоя жена.

— Бил е женен, нали?

— За едно съкровище от предградията.

— Какво стана?

— Просто не се получи. Разделиха се преди около година.

Шейла се замисли над това.

— Плаща ли много голяма издръжка?

— Всъщност не. Постигна добро споразумение. Семейството на Алайса е тъпкано. Райън може и да се справя добре, но тя има много повече.

— А добре ли се справя наистина?

— Позна — и го дължи само на себе си. Здравата се трудеше — Том се усмихна иронично. — Обаче имам усещането, че тези дни са отминали. Преди прекарваше в офиса цялото си време, когато не спи. Сега го прекарва с Карли — тонът му помръкна. — И не само когато не спи.

— Заедно ли живеят? — попита Шейла и застана още по-нащрек. Карли не бе споменала нищо за съвместен живот.

— Ами-и-и... — повлече Том и замахна многозначително с ръка. — Може би не официално. Райън още държи апартамента си отдолу. Разбира се, в него няма никакви мебели.

— Значи спи горе. Много умно — допи последната си чаша и се загледа в огъня със заучено нехайство. — Разкажи ми нещо за работата

му.

Том я изглежда любопитно:

— Какво за работата му?

— С какви дела се занимава?

— О, с чиновници, с работници, с телефонни...

— Сериозно те питам, Том.

— Да не смяташ, че ще ти трябва адвокат?

Шейла рязко завъртя глава:

— Естествено, че не!

— Случва се понякога и на най-добрите от нас — вметна Том със спокоен тон, в който се съдържаше лек намек.

Шейла го схвана:

— На теб?

Без да откъсва очи от нея, той ѝ каза за сблъсъка си със закона, после за момент се напрегна:

— Това притеснява ли те?

Тя се разсмя високо и изпита още по-силно влечение към него заради онова, което току-що ѝ бе казал.

— Как изобщо може да ми задаваш подобен въпрос, след като чу цялата история на семейството ми?

— Но ти си останала чиста и си успяла да се измъкнеш. Сега си на страната на закона.

— Както и брат ти. Той по-малко ли те обича заради това, което си направил?

— Беше се вбесил хубавичко, когато стана.

— Но пак те обича — неочаквано рязко изрече тя.

— Да.

Резкостта ѝ се стопи така бързо, както се бе появила, заменена от спокойна усмивка.

— Коя съм тогава аз, че да те критикувам? — замълча за момент.

— Имал си късмет, че Райън е в бранша. С какви други случаи се занимава?

Том я изглежда навъсено.

— Ако не бях сигурен, щях да се чудя дали не се интересува повече от Райън, отколкото от мен.

Незабавно изостави намеренията си, наведе се напред и го целуна по брадичката.

— Ето нещо, което ти имаш, а Райън не — при объркания му поглед Шейла се разсмя. — Брадичката. Неговата е скрита под брадата. Защо ходи с брада между другото?

Само се опитваше да води разговора и остана удивена, когато Том отвърна с готово обяснение:

— Мисля, че за да скрие белега. Спомен от едно от първите му дела.

— Сериозно? Разкажи ми.

— Няма начин. Това си е работа на Райън.

— Бил ли се е? — попита възбудено тя.

— Аха.

— Някой го е нападнал? О, господи, Том, става доста интересно. Негов собствен клиент ли беше?

— Шейла, това стана преди години. Толкова отдавна ходи с брада, че вече дори не си го спомням как изглежда с голо лице.

— Помни ли го още? — потърка долната устна с върха на пръста си. — Отмъстителен ли е?

Без никакво предупреждение Том се спусна и я повали странишком на дивана, като притисна раменете ѝ във възглавниците.

— Щом разполагаме с достатъчно време да говорим за Райън, значи със сигурност имаме достатъчно време и за нас — наведе глава и я целуна страстно.

Отначало Шейла откликна на целувката. Всичко у Том я привличаше, с изключение на факта, че го бе срещнала твърде късно. Именно тази мисъл я накара внимателно да го отблъсне.

— Том — простена задъхано, — не можем.

Ръцете му бяха върху гърдите ѝ, омесваха щедрата им плът, пробуждаха наелектризиращи тръпки в сетивата ѝ.

— Защо не? Много съм бърз — в демонстрация на готовността си той леко раздвижи тяло върху нейното.

Да го отблъсне се оказа едно от най-трудните неща, които Шейла някога бе правила. Усещането за възбудата му подхранваше нейната собствена. Но нещо я измъчваше. Някакво странно чувство за вина. Харесваше Том Корнел, наистина го харесваше. От всички мъже, които бе срещала през последните години, той притежаваше най-голям потенциал.

За съжаление от днес следобед имаше други планове за тялото си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На връщане от съда Сам тъкмо бе влязъл през вратата на федералната служба, когато секретарката му помахала. Телефонната слушалка беше в ръката ѝ, бутонът на линията светеше. Той ускори крачка.

— За мен ли е?

— Бил Хофмайстер на линията в кабинета ви.

Сви към кабинета си, смъкна бързо палтото и вдигна телефона:

— Бил?

— Как си, Сам?

— Не е зле — палтото се стовари на един от страничните столове. — Какво става? — имаше странното усещане, че нещо е станало. И това никак не бе необичайно. Свидетелите бяха поверявани на грижите му заради действащи заплахи. В повечето случаи приемаше развитието на събитията с присъщата си рутина. Но връзката между него и Бил Хофмайстер беше Карли, а тя не бе някой обикновен, решил да сътрудничи на закона разкажал се престъпник. Беше изминала повече от седмица след завръщането им от Чикаго. С неприятно усещане се питаше дали ще му се обадят.

— Не съм сигурен. Може и нищо да не е, но мисля, че трябва да го знаеш. Барбър се е разприказвал.

Сам се намести по-напред:

— Барбър? Мислех, че заплахата идва от Кълбърт.

— Така е. Барбър е господин Никой в йерархията. Не разполага с пари, нито с връзки. Всъщност той провали работата. Но е дяволски сигурен, че ще има нов процес. И е дяволски сигурен, че ще се измъкне.

— Може би се дължи на раздутото му самочувствие.

— Възможно е. Възможно е да му се иска да го вярва, за да не откачи. Но е възможно също да е чул нещо от Кълбърт.

— Мислех, че са отделно.

— Отделно са. Но знаеш каква е вътрешната система за връзка в затвора. Информацията се предава.

— Ти откъде я получи?

— От друг съкилийник. Местиха го за процес в Алабама и един от моите хора пътува заедно с него. Посъвзел се и се разприказвал за момчетата, с които се разделил. Поради очевидни причини моят човек не го спрял.

— Имало ли е нещо определено?

— Не. Типове като Барбър следват инструкции. Ако им кажат да направят нещо, правят го. Е, той вярва, че съвсем скоро ще се разхожда по улиците. Някой трябва да му го е казал — поколеба се за момент. — Помислих, че трябва да го чуеш.

— Трябва — Сам разтърка напрегнатите мускули на врата си. — Въпросът е какво да правя. Не ми е приятно да пускам човек с нея. Наистина ще объркаме живота ѝ.

— Ако някой се добере до нея, животът ѝ ще пострада доста повече. Но може би и двамата прибързваме със заключенията си. Засега няма нищо подозрително около Кълбърт. Не е продал нищо — нито къщата, нито колата, — за да се сдобие с пари, и от сметките му не са теглени никакви други суми, освен обичайните разходи на семейството. Естествено може да има тайна сметка някъде. И ако Манкузи разполага с пълномощно...

— Манкузи няма да посмее. Той е юрист.

— Кълбърт също беше, и при това доста изпечен. Което означава, че може да има някоя скрита карта в ръкава си, за която да не знаем.

Сам се облегна на стола.

— Окей. Слушай, мисля да обсъдя тази работа с Карли. Знам, че ще я разтревожи, но може би в такъв случай ще се съгласи да сложа някой да я наблюдава. Най-малкото самата тя ще бъде нащрек за нещо подозрително.

— Звучи справедливо. Ако чуя още нещо, ще те известя.

— Благодаря, Бил.

Натисна бутона, за да прекъсне връзката, после позвъни на секретарката си.

— Анджи, Грег тук някъде ли е?

— Излезе преди мъничко да вземе някакви протоколи от общината. Каза, че няма да се бави.

— Благодаря — натисна друг бутон за външна линия и набра номера на училището, за да остави съобщение на Карли да му се обади. После се облегна на стола и се замисли над възможностите си. Когато Грег се върна след четиридесет минути, мина директно на темата.

— Как върви с Шейла?

Грег остави папките на бюрото си:

— Не е зле. Доста е сдържана за себе си, но работя по въпроса — подпря се в предната част на бюрото с лице към Сам. — Всъщност никак не е зле, когато я поразговориш. Притеснява се от нас не помалко, отколкото ние от нея. Дяволски уплашена е от теб. Може би става дума просто за нагаждане след трансплантация.

— Нагаждане след трансплантация — иронично се усмихна Сам. — Трябва да е някакъв нов термин. Но може би е подходящ. Щастлива ли е в Бостън?

— Казва, че доста ѝ харесва. Излиза с мъж. Според телефонистката напоследък често ѝ се обажда. Настроението ѝ винаги се подобрява, след като получи известия от него.

— Име?

Грег се поколеба само за миг.

— Томас Корнел.

— Корнел? Някаква връзка с Райън?

— Брат.

Сам изпъшка:

— Поне е в добри ръце.

— Надявам се — предпазливо отвърна Грег. — Преди известно време е бил замесен в някакви неприятности с присвояване на средства. Брат му успял да уреди нещата тихо. Оттогава няма нищо.

— Доколко сериозно е обвързана Шейла с него?

— Не знам. Едва ли е чак толкова сериозно. Покани ме на вечеря утре у дома си.

— Наистина? — изви едната си вежда Сам. — Направил си пробив — после отново стана сериозен: — И какво мислиш — може ли да ѝ се има доверие?

Грег се разсмя дрезгаво:

— Ще ти кажа в събота.

Когато телефонът иззвъня, Сам му направи знак да продължи с работата си.

— Да, Анджи?

— Карли Куин е на телефона.

— Ще се обадя — натисна мигащия бутон. — Карли?

— Сам? Току-що получих съобщението ти. Как си?

— Добре. Слушай, мислех си дали мога да те взема след училище да отидем някъде да си поговорим? — преди време щяха да отидат у тях. Но при постоянните идвания и излизания на Райън безопасно беше да се видят на неутрална територия.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя, незабавно напрегната.

— Не съвсем. Просто искам да обсъдим нещо.

— Какво е то?

— Ще говорим по-късно.

— Сам...

— Четири и половина?

Тя въздъхна.

— Четири и половина.

Сам чакаше в колата си, когато Карли излезе от административната сграда. Прекоси пътеката, бързо се настани на предната седалка и той потегли.

— Какво има? — попита, вперила очи в лицето му.

— Да вървим да си поръчаме нещо за пиене.

— Сам! Кажи ми!

Успя да я удържи, докато се настанят в едно тихо сепаре на малък бар в покрайнините на Скуеър. След това, докато пиеха бира, й предаде разговора си с Хофмайстер от сутринта.

— О, по дяволите! — прошушна тя. — Знаех си, че ще опита нещо!

— Не знам дали ще опита. Но като си предупреден, не си толкова уязвим.

— Което ще рече?

— Може да реша да ти пусна опашка.

Карли удари с длан по дебелата дървена маса.

— Не! — огледа се бързо и понижи глас: — Не мога, Сам. Не и сега. Нещата потръгнаха толкова добре с Райън. Това ще провали всичко.

Сам въздъхна уморено:

— Помислих си, че ще го приемеш по този начин и именно затова още не съм поставил никого.

— Смяташ ли, че съществува реална опасност?

— Не, но не ми се иска да пропусна нещо.

— Ще внимавам. Винаги внимавам. А и освен това Райън практически е постоянно с мен, когато не съм в училище.

— Това е един плюс — облегна се на пейката и я изгледа замислено. — Преди три месеца щеше да реагираш по съвсем различен начин на това, което току-що ти казах — думите му бяха изречени внимателно, лишени от критичност. Целта им бе да подтикнат Карли да разкрие собствената си преценка.

— Прав си. Винаги си бил прав за необходимостта да се свържа с някого. Преди да срещна Райън, се страхувах от собствената си сянка.

Сам поклати глава.

— Не се подценявай.

— И все пак — възрази тя — той ми даде нещо. Повече желание за отпор може би? Но пък, от друга страна — свъси вежди, — с него като че ли нещата само се усложняват. Понякога искам да му кажа всичко, понякога не ми се иска нищичко да му казвам. Докато е в неведение, няма начин да се движа с бодигард. Няма как да обясня присъствието му. Но ако му кажа и през цялото време някой се навърта наоколо, ще се чувства безпомощен и така ще ми бъде само още по-тежко.

— Радвам се, Карли. Тези твои думи означават само, че други чувства са надмогнали страха в живота ти. А това е важно. Не е честно да ставаш пленник на страховете си.

— Не казвам, че ги няма. Страхувам се до смърт.

— Знам — усмихна ѝ се мило. — Но има и друго.

Тя кимна.

— Обичам Райън — гласът ѝ започна да трепери. — Проблемът е, че има моменти, когато просто се разкъсвам. Да свържа това, което изпитвам към него, с... с всичко останало...

— Засега се справяш много добре. Слушай, какво ще кажеш да направим така — да изчакаме за известно време с охраната. Хофмайстер ще ни съобщи, ако научи още нещо. Ще пусна хората ми да се оглеждат за непознати. Мога също да сложа някой да минава от време на време по улиците край вас и край училище. Полицията на драго сърце ще прати някой патрул.

— Не искам.

— Не съм длъжен да им давам подробности. Достатъчно е да им кажа, че федералната служба работи по нещо. Ще държат под око района, без дори да знаят името и адреса ти.

Карли пое дълбоко дъх.

— Май звучи добре — след това се усмихна извинително. — Благодарна съм ти за всичко, Сам.

— За какво са приятелите? — намигна ѝ той. Отпи една последна глътка бира и облиза пияната от устните си. — Ей, защо не излезем някой път — и четиримата? Ти и Райън, аз и Елън. Ще се радва да се запознае с теб. Струва ѝ се, че вече те познава толкова добре.

— На мен също ще ми бъде приятно — отвърна Карли. Намръщи се леко, когато някаква мисъл се появи в главата ѝ, но тя само след миг изчезна. — Не, ще му се отрази добре.

— Добре на кого?

— На Райън. Храни подозрения към теб.

— Храни подозрения към мен! Господин Невинност? Местният бойскаут в дълги панталони? Зоро без маска?

— Убеден е, че между нас има нещо — през усмивка изрече тя.

— Не знае ли за Елън? — изви едната си вежда Сам.

Карли кимна.

— И за Сара. Но трябва да разбереш, че през юридическата му фирма минават голям брой бракоразводни дела. И той като теб е виждал доста измамници, а аз дори не съм и сънувала за това.

— Мисля, че ревнува — заяви, присвил очи той.

— Така е, признава си го — в тона ѝ имаше определена гордост, която не остави Сам безразличен.

— Сигурно много те обича.

Усмивката ѝ беше срамежлива и невероятно нежна, едва чуто изреченото „Така е“ — напълно излишно.

Райън се намираше във фоайето и тъкмо измъкваше пощата от кутията си, когато Сам я придружи до вратата. Сам пръв го видя и спря, но Карли го побутна напред. Ужасно ѝ се искаше да изглади нещата между тези двама мъже, които — всеки по свой начин — означаваха толкова много за нея.

Натисна вратата и я отвори.

— Райън! Привет!

Главата му се вдигна от купчината писма, които преглеждаше, и на лицето му се появи широка усмивка, но само след секунди стана по-сдържана при вида на Сам.

— Привет, мила! — изрече по-тихо, отколкото би го направил в друг случай. Предпазливият му поглед се плъзна към Сам.

— Дватама със Сам ходихме да пийнем по нещо — откровеността изглеждаше най-добрият подход. — Предложи някой път да излезем всички на вечеря. Какво ще кажеш?

— Звучи добре — безстрастно отвърна Райън.

— Ще говоря с Елън да видим кога ще можем да осигурим бавачка и ще ви се обадя — намеси се зад гърба ѝ Сам.

Карли за момент се извърна с гръб към Райън:

— Чудесно. Ще чакам да се обадиш.

Когато Карли отново се извърна към Райън, от лицето ѝ бе изчезнала всяка следа от напрежение.

— Добре ли мина денят? — попита тя, вземайки собствената си поща.

— Натоварен — лаконично, без да е съвсем сигурен как да приеме факта, че Сам я е водил да пийнат, а още по-малко — поканата му за вечеря. — А твоят?

— Натоварен.

Мълчаливо тръгнаха по стъпалата. Когато Райън най-последно проговори, тонът му не можеше да се определи:

— Слушай, ще отида у дома да се преоблека. Искаш ли да излезем да хапнем нещо?

Карли спря и го погледна:

— Сърдиш се.

— Не — той също спря. Разколебан, пое дълбоко дъх и след това бавно го изпусна. — Винаги ми става неприятно, когато го видя. Знам, че не съм прав, но нищо не мога да направя.

— Точно затова трябва да излезем с него и Елън — пхна ръка под неговата и продължиха заедно нагоре. — Знам как се чувстваш, но това може би е най-доброто. Ако го опознаеш, ще разбереш, че Сам е наистина много свестен.

— Сигурен съм, че е свестен. Но не съм сигурен за мотивите му.

— Райън — смъмри го кротко, — ще бъдем с жена му. Много я обича. Ще видиш.

На площадката на втория етаж отново спряха. В навъсената физиономия на Райън се забелязваха отсенки на самообвинение. Гласът му звучеше мрачно:

— Разбира се, че ще отидем на вечеря с тях — погледът му стана по-открит. — Така или иначе, предпочитам да го виждаш в мое присъствие, отколкото когато ме няма.

— Беше само да пийнем по нещо — много внимателно припомни тя.

— Знам, знам — премести куфарчето в лявата си ръка и прехвърли дясната през рамото ѝ. — Целуни ме. В това е проблемът. Още не си ме целунала.

— Не целувам мечоци — решително поклати глава Карли.

— Но ако целунеш мечока, той ще се превърне в принц.

— Това е за жабата.

— Нали не искаш да започна да квакам, а?

Тя затвори очи за момент.

— Невъзможен си. Казвала ли съм ти го вече?

— Много пъти — отвърна без сянка на угризение. Отправи му укоряващ поглед, после се надигна на пръсти и лекичко го целуна.

— Върви се преоблечи и после ела горе. Ще пека риба на скара.

— Миришеш на бира — извика след нея, но гневът бе изчезнал от гласа му и тя се успокои.

Час по-късно се чувстваше все така спокойна, облегната на стола, докато пиеше свареното от Райън кафе. Масата беше осеяна с мръсни чинии, които никой от двамата нямаше желание да разчисти.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — започна Райън, като се извъртя странишком и подпря обутите си в чорапи крака на долната преграда

на стола й. — Ако дойда на вечеря със Сам и жена му, ти ще дойдеш ли на вечеря с мен?

— Каква вечеря?

— Следващата седмица тук ще има конференция на Националната асоциация на адвокатите по съдебна защита.

— Мили боже, какво дълго име!

— Почакай да чуеш и останалото. В петък вечерта ще има банкет.

Тя направи отвратена физиономия:

— Банкет? С официално облекло?

— Не. Съдебните адвокати не знаят как да се обличат. Ти си го знаеш — вече беше ставало дума за неприязненото й отношение към адвокатите, макар тя да го обръщаше на шега и никога така и да не поясни причината за това.

— Мислех, че да, докато не те срещнах.

— Това комплимент ли е?

— Да.

— Тогава благодаря ти. Но така заобикаляме отговора. Ще дойдеш ли?

— На банкета? Не знам, Райън. Всички тези адвокати в една стая — дразнеше го, но само наполовина. Като се изключи Райън, все още я побиваха тръпки от адвокатите.

— Ще бъде отегчително. Това не мога да оспоря. Но помисли само колко ужасно ще бъде за мен, ако трябва да остана сам.

— Трябва ли да ходиш?

Жилите на врата му изскочиха, когато направи гримаса.

— Ще говоря.

С широко отворени очи Карли се намести по-напред на стола.

— Ще говориш? Как можеш да ми причиняваш това, Райън? — знаеше, че никога няма да може да му откаже при тези обстоятелства. Той също го знаеше.

— Съгласих се да изляза със Сам и Елън — напомни й той. Аргументът беше неоспорим. Предаде се.

— Добре, но при едно условие.

— Какво е то?

— Че с изключение на времето, докато си на трибуната, през останалото ще бъдеш с мен. Няма да ме оставяш да се оправям сама

сред онази тълпа.

Райън хвана ръката ѝ и лекичко я залюля между двата стола.

— Какво изобщо си правила, преди да се появя? — подкачи я шеговито.

— Със сигурност не съм ходила да празнувам с цели орди хитри адвокати! — не му остана длъжна тя, но грубостта ѝ беше повече заради шоуто. — За какво ще говориш между другото?

Очите му заиграха.

— За онова, което всеки адвокат копнее да научи — как да си създаваме приятели и да влияем върху хората.

— Не е вярно — намръщи се Карли и стисна ръката му.

— Всъщност възнамерявам да говоря за етиката и имиджа на съдебния адвокат.

— С това съм съгласна. Много необходима за обсъждане тема.

Райън отметна тъмната си глава и я изгледа през полузатворени клепачи:

— Още нещо хубаво да кажеш за професията ми?

— Че ти си в нея.

В гърлото му отекна тих смях, докато се навеждаше, за да я възнагради с целувка по устата.

— Винаги верният отговор. Умна жена...

След като приключи часът ѝ по литературно творчество и понеже имаше прекъсване, Карли се върна в кабинета си, за да смени учебниците и намери съобщение на бюрото си. Видът на розовата хартийка предизвика неволна ледена тръпка, пробуждайки мисли за вчерашния ден и за обаждането на Сам. Но сега обаждането не беше от Сам — беше от Райън. Вдигна телефона и бързо набра номера. Когато този път се представи на секретарката му, незабавно бе разпозната.

— О, мис Куин, съжалявам за случилото се миналата седмица. Трябваше да ви свържа. Нямах представа, че...

— Няма нищо — усмихна се Карли с любезен глас. — Нямаше как да знаете. Просто реших, че Райън ще разбере, че съм у дома.

— Все пак искам да се извиня. Сега ще ви свържа с него. Изчакайте за момент.

Само след секунди Райън се обади отсреща.

— Карли! Бързо стана. Не бях сигурен след колко време ще можеш да ми се обадиш.

— Трябва да ти заявя, че пропускам кафето и поничките заради това обаждане — пошегува се тя.

— Няма проблем. През целия уикенд ще те тъпча с тях. Слушай, понеже е петък, помислих си, че може би ще успееш да се освободиш малко по-рано и да хванеш метрото, за да се видим. Можеш да разгледаш кантората, да се позабавляваме някъде наблизо, може би дори да вечеряме и да се приберем заедно.

Мисълта да ползва метрото я заля с вълна на страх. Винаги ставаше така, макар да знаеше, че при толкова много хора край себе си там вероятно е по-безопасно от всякъде. Но идеята да посети Райън в кантората му бе достатъчна да прогони страховете й.

— О, Райън, това ми звучи страхотно! Изчакай за момент — закрепил телефона на рамото си и погледна към графика. — Имам уговорена среща с ученик за три. Мога да дойда веднага след това. Да речем, около четири?

— Чудесно. Знаеш ли как да стигнеш дотук?

— Не.

Обясни й, докато тя си водеше бележки.

— Звучи ми доста лесно.

— Така е. Намираме се на трийсет и четвъртия етаж. Секретарката ще те очаква.

Обля я топла вълна.

— Сигурна съм, че няма да имам проблеми. Значи дотогава?

— Точно така — изпрати две бързи целувки в слушалката. После затвори и се облегна на стола си, безкрайно удовлетворен.

Беше си мислил за Карли през цялата сутрин, след като се събуди в настроение, напомнящо за мечока, какъвто го бе нарекла вчера. Бяха тичали, както обикновено, макар че пътеката беше непочистена и темпото им — съответно по-бавно и не толкова ритмично. Пристигна в кантората в мрачно настроение, чувстваше се раздвоен и неудовлетворен, давайки си сметка, че онова, което му се иска най-много на света, е Карли да бъде негова — изцяло и завинаги. Все още съществуваше част от нея, която го озадачаваше, но беше безпомощен да направи каквото и да е по този въпрос, както и за факта, че се

нуждае от нея все повече с всеки изминал ден. Мисълта, че следобед тя ще дойде да го види, безмерно подобри настроението му.

Карли също затвори телефона усмихната. Макар и със закъснение, отправи ответна целувка към слушалката. Беше усетила настроението на Райън сутринта и не бе задавала въпроси единствено защото не желаше да си създава неприятности. Съществуваха някои отговори, които не можеше да му даде. Искаше да го види следобед, трябва да го види следобед — ако не за друго, то поне да му покаже колко много държи на него. Неспособна да сподели любовта си, това бе най-доброто, което можеше да направи.

Ученикът ѝ си тръгна в три и половина. Карли натъпка книги и бумажки в чантата си, облече палтото, обу ботушите си и излезе през вратата в три и трийсет и пет. С намерение да хване такси на Скуеър, извади късмет да налети на един от другите учители, който ѝ предложи да я закара.

Метрото не беше толкова пълно, както щеше да е след около час. Настани се на една седалка, прегърна здраво чантата и огледа спътниците си. Повечето лица изглеждаха доброжелателни — няколко я притесняваха. Именно към тези няколко се връщаше погледът ѝ от време на време, докато въображението ѝ се развихряше. Вече започваше да се упреква, че все пак не взе такси, когато се овладя и си припомни казаното от Сам предишната вечер. Не е честно да се превръща в пленник на страховете си.

— Няма да обуя клин! — гласът на Райън прозвуча високо и ясно сред групичката посетители във фотографското ателие. Няколко глави се извърнаха развеселени към него.

Като се опитваше да потисне собствената си усмивка, Карли тихичко се зае да го увещава.

— Ще изглеждаш страхотно в клин — след това снижи глас до едва доловим шепот: — Виждала съм те и с по-малко.

— Да — прошушна сърдито и хвърли бърз поглед към останалите клиенти, преди да я издърпа в един ъгъл, където само тя можеше да види залялата страните му червенина, — но това е

обществено място. Снимката е нещо трайно, с негатив и всичко останало. Помисли си за възможността от изнудване.

— Стига, Райън. Ромео и Жулиета ще бъде страхотно!

— Лесно ти е на теб да го кажеш, защото ти цялата ще бъдеш скрита под някаква... — замахна неопределено — ... някаква широка нощница. Не! Ромео и Жулиета.

Карли с въздишка насочи поглед към многобройните мострени снимки, закачени по стените. Можеше да си позволи да прояви отстъпчивост — настроението ѝ беше невероятно приповдигнато.

От мига, в който кракът ѝ стъпи в свещените покои на „Милър и Корнел“, с нея се отнесоха като с кралска особа.

От кантората двамата отидоха в близката художествена галерия, където Райън бе видял картина за апартамента си. Карли я хареса. Той я купи заедно с малка бронзова статуетка на двама влюбени, която според нея беше почти неприлична.

Фотографското ателие, специализирано в художествени портрети, се намирало на партера на Куинси Маркет. Карли бе тази, която надникна през вратата му, а след това отново бе привлечена обратно, след като разгледаха няколко други магазинчета. Нямаше снимка от Райън. Изведнъж разбра, че не ѝ се иска нищо повече от портрет на двамата, облечени в исторически костюми — като влюбени от минали времена.

— Какво ще кажеш за Хенри VIII и Ан Болейн? — предложи Райън. — Ще изглеждам добре с брадата.

— Но ще трябва доста да се понатъпчеш и пак ще трябва да обуеш клин. Освен това — намръщи се леко — той е накарал да обезглавят Ан — сърдитата гримаса отстъпи пред романтична усмивка. — Рет и Скарлет?

Райън поклати глава.

— Той пет пари не е давал за нея, а аз — да. Тарзан и Джейн. Виж, това се казва костюм!

— Но той няма нищо по себе си!

— Знам — изсмя се насреца ѝ.

— Райън, не ставай долен. Няма да бъда Джейн. Тарзан вечно се люшкар по лианите и я оставял да се оправя сама сред джунглата — премести поглед. — Тази е сладка — посочи с усмивка на лицето. — Ще бъдеш страхотен Парцалив Анди.

— С Парцаливата си Ани? Стига, мила — тези двамата са направени целите от парцали. Няма да могат да...

— Шшт. Окей, забрави Парцаливите Ани и Анди — беше го хванала под ръка, а дланите им бяха преплетени в джоба му. Побутна го по-нататък покрай редицката с фотографии. — Джордж и Марта Уошингтън?

— Т-ъ-п-о. Какво ще кажеш за Антоний и Клеопатра?

— Мразя змии.

— Линг-Линг и Ксинг-Ксинг? — погледът, който си размениха, съдържаеше взаимно отрицание. — Уоу, кой е това? — възкликна Райън. — Мама Баркър и момчетата й?

— Това е за семейства. Освен това тук имаме само едно момче и аз отказвам да играя майка му. Никога!

Разгледаха по-нататък, като предлагаха и отхвърляха още няколко варианта. След това двамата едновременно видяха онова, което искаха. Карли погледна нататък, вирна глава и се притисна по-близо. Райън се вгледа очарован.

— Това е — прошепна в ухото й; без нито за миг да откъсва очи от снимката. — Ние срещу света. Харесва ми.

На Карли — също. Възмутително. Скандално. Драматично и предизвикателно. Какво значение има, че са загинали толкова мъчително? Любовници под обстрел, двамата бяха умрели заедно.

Кимна и се усмихна, обзета от същото нетърпение като Райън.

— Бони и Клайд. Те да бъдат!

— Ама че кеф! — възкликна Шейла. — Обикновено се налага да се прибирам пеша. Не че имам нещо против — упражнението ми действа прекрасно. Обаче може и да е гадно при лошо време. А като се замисля... — намръщи се, за момент забравила, че трябва да е весела и очарователна. — ... Времето става все по-отвратително, откакто съм пристигнала.

Грег с лекота взе левия завой от Парк към Бийкън.

— Избрала си неподходящ сезон за пристигане.

— Бих казала. Струва ми се, че вали или е студено от първия ми ден, да не говорим за последния. Не го разбирам. В Чикаго имаме много повече сняг, но като че ли нещата никога не са толкова объркани.

— Бостънци не се справят добре със снега. Било е и по-зле. Ставало е политически въпрос.

— О?

— Някои квартали се вдигнаха на оръжие, претендирайки, че други се ползват с преференциално отношение, що се отнася до разчистването.

— Вярно ли беше?

— Аха.

— Но вече не?

— О, да. Просто негодуванието стихна — усмихна се хитро и допълни: — Нова си още. Едно от първите неща, които трябва да научиш за политиката на Масачусетс, е, че тя е напълно политизирана. С малко връзки се стига далеч.

— Като например да получиш работа?

— Правилно. Имай предвид, че... — вдигна ръка — ... си бях взел изпитите и имах предостатъчна квалификация за мястото. Но няколко телефонни обаждания, където трябва никога не вредят. Ако не се бяха задвижили връзките за мен, щяха да се задвижат за някой друг — прокашля се и продължи: — Във всеки случай попаднала си на подходящ квартал. В Бийкън Хил е пълно с политици. Улиците тук може и да са тесни, но обикновено са много добре разчистени — следвайки указанието на пръста ѝ, сви надясно. — Имаше ли някакви проблеми да извадиш колата си?

— О, не. С хубава лопата, стъргалка и четка стават чудеса — разсмя се — висок носов смях, който звучеше доста добронамерено. — Да не говорим за смазка на лактите. О-о-п, задръж за минутка. Тук е магазинът. Имаш ли нещо против да спреш за секунда, за да мога да притичам да взема лук?

Грег удари спирачка на ъгъла и вдигна вежди:

— Лук? Звучи сложничко.

— Сложно? Аз? — отправи му най-пленителната си усмивка и се измъкна от колата. Само след няколко минути се върна, притиснала голяма кафява торба под мишница.

— Всичко това е лук?

Тя отново се разсмя и Грег реши, че дяволитите и съблазнителни нотки в гласа ѝ не звучат чак толкова зле.

— Мисля, че ми трябваха още няколко неща — обясни смутено. — И докато сме на темата, по-добре да те предупредя, че апартаментът ми не е луксозен. Искам да кажа, че планирах за тази вечер да наема апартамент в „Меридън“ само заради луксозната обстановка, но исках да сготвя, а те не биха ме оставили да се приближа до кухнята им. Не мисля, че ще им хареса да се регистрирам с комплект тенджери.

Грег не можа да се сдържи да не се изсмее. Защото въпреки недостатъците си, жената беше забавна.

— Не, не мисля, че биха го направили — запали отново колата и потегли. След две пресечки Шейла посочи място за паркиране.

— Защо не използваш това? Жилището ми е само шест врати по-нататък. Няма да намерим друго по-наблизо.

Грег паркира безупречно на мястото, след което заобиколи, за да вземе чантата от Шейла и да ѝ помогне да слезе. Хареса му, че го изчака; много от жените, които познаваше, бяха по-агресивни в еманципацията си и смятаха за важно да слизат сами от кола. Не че у Шейла имаше нещо старомодно. Но усещането беше хубаво. То го накара да се почувства мъж.

Докато я придържаше внимателно за ръката, за да я преведе през задържалите се по тротоара отделни заледени участъци, Грег сведе поглед към нея.

— Къде паркираш своята кола? Някъде наблизо?

Шейла посочи с брадичка напред:

— Ей там.

— Коя?

— Онази с цвят бургунди. Пред белия ребитс.

— Маздата? — отвори широко очи и ускори крачка, за да погледне по-добре. — Не е зле, Монтгомъри. Никак не е зле — пусна ръката ѝ и се наведе ниско, за да надникне в затъмненото стъкло. След това се изправи и прокара ръка по лъскавата предна извивка на колата. — Изглежда нова.

— Нова е.

Той я стрелна с поглед:

— С нея ли се върна?

— Ъ-ъ. Тук я купих.

Погледът му се върна към колата за последен завистлив оглед.

— Многоо шикоозна.

Шейла сведе глава с доволна усмивка на устните.

— Благодаря, сър — после го хвана под ръка. — Но ако продължите още малко да стоите тук и да зяпате колата ми, лукчетата ще замръзнат. Какво ще стане тогава с нашите... скариди а ла тюрк? — думите бяха изречени с подчертано чуждестранен акцент. Леко го подръпна за ръката и двамата отново поеха напред.

След миг Шейла отвори вратата на апартамента си, светна лампата и се обърна да поеме торбата от ръцете на Грег.

— Моля, разполагайте се — слезе тичешком по няколко стъпала и го остави сам на площадката, от която се влизаше в единствената многофункционална стая. — Ще оставя тези неща и ще сложа нещо за пиене. Какво да бъде? — извика през рамо. — Скоч? Бърбън?

— Скоч е добре — праметна палтото си на закачалката точно зад вратата и се опря с лакти на перилата от ковано желязо, за да огледа апартамента. Макар и малък, не е лош, каза си замислено. С форма, бегло наподобяваща подкова, основната му част представляваше открита кухня, в която в момента Шейла се суетеше. В дясното рамо на подковата имаше проста дървена маса и столове. В основата се виждаше плетено двойно канапенце в комплект с още две такива кресла. В лявото рамо, доста изненадващо, като се има предвид обичайното предпочитание към сгъваем диван при такива гарсонieri, се мъдреше двойно легло, залепено до стената, но заемащо значителна част от стаята.

Както бе казала Шейла, в апартамента й нямаше нищо луксозно. Стилът на обзавеждането беше еkleктичен, мебелите — втора употреба. Обаче онова, което обединяваше всичко, бе преобладаващото яркочервено. То изпъкваше в покривката, праметната върху масата, и в сходната материя, надиплена на корниза над високия единичен прозорец. Имаше го и на пода под формата на малка черга, застлана под плетения кър за сядане, чиито възглавници се съчетаваха по цвят. Виждаше се и на двата поставени в рамки постера над неработещата камина, над която имаше леко поомачкана червена коледна звезда. А най-очевидно изпъкваше върху леглото — в чаршафите, кувертюрата, дантелените възглавнички и къдравите покривчици.

— Харесваш червеното, а? — подвижна и се изправи, за да слезе по стъпалата, пхнал ръка в джоба на панталона си.

— Обичам го! — стоеше с гръб към него. Едва когато се приближи, видя, че подрежда малко букетче червени и бели карамфили в обикновена стъклена гарафа. — Ярко и предизвикателно е. Налага се на вниманието — обърна се и го заобиколи, за да постави гарафата в средата на масата. — Понякога се получава сблъсък на нюансите, но това място е толкова тъмно и мизерно, че се нуждаеше от нещо да му придаде малко живец.

Грег се огледа и сви рамене.

— Странно, изобщо не ми хрумна мисълта за тъмно и мизерно.

— Шегуваш ли се? Може би тъмнината прикрива мизерията. Наслагала съм лампи на почти всички възможни изводи и пак непрекъснато имам чувството, че е среднощ.

— То е, защото си под уличното ниво.

— Предполагам. Обаче пък и сиви тухли по всички стени? Ако бях по-амбициозна, щях да го боядисам цялото в бяло. Един господ знае защо някой е решил да избере сиво.

— Твоето червено върши доста работа. Харесва ми.

Опряла длани на хълбоци, Шейла пое дълбоко дъх, докато оглеждаше стаята.

— Е, това е само началото. Оттук нататък ще си взема еднотаен на партера, след това тристаен на по-висок етаж, след това апартамент над покрива, после имение в провинцията, после... кой знае! — след всяко изреждане усмивката ѝ ставаше още по-широка.

Грег се зачуди как смята да го постигне със заплата на федерален служител.

— Това мечти ли са или сериозни планове?

Усмивката ѝ се стопи, главата ѝ рязко се завъртя и за първи път от известно време насам той отново видя суровия израз в очите ѝ, за който бе споменал пред Сам. Наистина беше впечатляваща жена — с вълнистите си черни коси, с изваяното тяло и — да — с тези искрящи очи, които говореха за тайни и огън. По свои собствени правила и заварвайки го леко неподготвен, тялото му се напрегна.

В същото време нейното се отпусна и тя се усмихна мило насреща му.

— Мечти или планове? По малко и от двете, предполагам — отвори едно шкафче и извади бутилка скоч, друга с ром и две чаши.

Грег се облегна на плота до нея:

— Какво искаш от живота, Шейла?

Тя се обърна към хладилника за кола, после към фризера за лед.

— В какъв смисъл?

— За работата например. Какви са дългосрочните ти планове?

— Току-що пристигнах. Как бих могла да мисля толкова напред?

— Кажи ми тогава за мечтите си. Какво искаш да правиш?

Шейла направи гримаса и се опита да измъкне кубчетата лед от камерата. Тъй като студените бучки се съпротивляваха под пръстите ѝ, тя се извърна за помощ към Грег.

— Би ли опитал? Този фризер не става. Температурата е толкова непостоянна, че всичкият лед залепва.

Грег бръкна вътре и известно време опитва безуспешно.

— Имаш ли шиш за лед или нож или нещо друго?

Извади нож от чекмеджето и му го подаде. След няколко забивания той се сдоби с достатъчно кубчета, за да напълнят чашите си. Шейла остана отзад и остави Грег да нагласи питиетата и да ѝ подаде нейното. После го поведе към плетеното канапенце, изрита високите си обувки и като подви единия крак под себе си, седна.

— Разкажи ми за теб, Грег — подкани го мило. — Ти какво искаш от живота?

Не беше планирал точно да говори за себе си, но след като проявяваше любопитство, отвърна:

— Бих искал да се изкача по стълбицата във федералната служба. Когато и ако реша да напусна, натрупаният тук опит ще ми бъде полезен да се захвана с други неща. На определен етап бих искал да отида във Вашингтон.

Известно време поговориха за това, при което Шейла задаваше въпрос след въпрос — изглежда, заинтригувана от идеята за кариера в столицата. Когато стана, за да приготви вечерята, Грег я последва в кухнята и продължиха да разговарят, докато тя работеше. Чувстваше се изненадващо отпуснат, много повече, отколкото бе очаквал, като се има предвид предполагаемият „смуцаващ“ ефект, който би трябвало да разследва. Странно, с всяка измината минута все по-малко се

чувстваше следовател и все повече и повече мъж. Тя си имаше начин да го постига — неуловим, при това привидно безобиден начин.

Беше в очите ѝ, тези очи, които можеха да са толкова проникателни и въпреки това сега изглеждаха толкова открити и състаена чувственост, очи, които се задържаха върху неговите или се спускаха по-надолу, за да спрат на пулсиращата на врата му вена, или изучаваха пръстите му, както бяха склучени около чашата. Беше в гласа ѝ — понякога оживен, понякога сериозен, но странно сексапилен с носовото си произношение.

Докато разговаряха по време на вечерята от скариди с димящ ориз и артишок в маслен сос, Грег започна да се чуди какво беше онова, което го бе притеснявало първоначално у Шейла. Нервна енергия? Ако в момента имаше нервна енергия, той не я забелязваше. По-скоро виждаше насреща си жена, която беше уверена и овладяна, зряла и видимо несъзнаваща действителната си привлекателност. Чувството ѝ за хумор изригваше често, но бе внимателно нагледено към неговото. Слушаше, питаше и говореше за себе си колкото бе възможно по-малко. Докато приключат с вечерята и с бутилката вино, той почувства невероятно приятна възбуда.

Разговорът замря. Шейла отпиваше от кафето, без да откъсва очи от него над ръба на чашата си. После погледът ѝ се спусна надолу към шията му и тя остана запленена от къдравите кичурчета косми, които се показваха, след като бе разхлабил връзката и разкопчал яката на ризата си.

Грег Райли е много привлекателен мъж, реши тя. Висок и добре сложен, той твърдеше, че си е паднал малко нещо атлет в Бостън Колидж. Вярваше му. Макар да твърдеше също, че сега спортните му занимания се ограничават до участие в баскетболна лига за уикендите, без проблем беше съхранил стегнатата си физика и гъвкавост на движенията. С тъмна, чуплива коса, тъмносини очи и лека руменина, беше гордост за ирландските заселници на Бостън.

— Шейла? — в гласа му прозвуча неочаквано предупреждение, което незабавно накара очите ѝ да се оттеглят от внимателния си оглед. — Знаеш ли какво правиш?

Тя нито се престори на невинна, нито се усмихна, а отговори с мек, уверен глас:

— Да.

— Не е много разумно.

— Защо не? — попита кротко. — И двамата сме зрели хора.

— Зрели хора, които работят заедно.

— Аха.

— Може да усложни нещата.

— Не виждам как — изрече с все същия тих глас. Съвършената откровеност на този глас се оказа мощен стимул за нарастващото му усещане за топлото ѝ тяло, така близко и с така явна готовност. — Много привлекателен мъж си. Ако и ти ме намираш привлекателна... — думите ѝ останаха недовършени.

Грег остави чашата на пода. Подпря едното си коляно до бедрото на Шейла, а другия крак изпъна на пода и така се озова полуколеничил над нея. Когато тя отметна глава назад, той разпери пръсти под гъстия водопад от коси и я задържа, докато погледът му милваше чертите ѝ.

— Намирам те за привлекателна — призна съвсем сериозно. — Прекалено привлекателна. Вярваш или не, но не това имах наум, когато приех да дойда тази вечер.

— Има ли значение? Някои от най-хубавите неща просто... се случват. Няма нищо сложно в това да си доставим взаимно удоволствие. Знаеш какво получавах, аз — също. Една нощ. Никакви ангажименти — дишането ѝ бе станало по-учестено, докато говореше. Изчака за момент Грег да каже нещо. Когато вместо това, той продължи само да я изпива с поглед, разбра, че битката е деветдесет и девет процента спечелена. — Грег — прошепна едва чуто и вдигна умоляващи очи към него, — не ме карай да те моля.

Не му беше нужно да чуе повече. Изкушението бе твърде силно, а той бе твърде закаднъл. Не беше светец, никога не беше претендирал, че е. Нито пък Сам Лумис бе определил светостта като задължително условие при изпълнение на задачата.

Улови главата ѝ в ръце и пое устните ѝ в дълбока, страстна целувка. Когато най-последно откъсна уста от нейната и я задържа назад, видя, че очите ѝ са затворени, а устните ѝ все така разтворени. Пое ги отново и отново, като намираше вкуса ѝ не по-малко опияняващ от изкусните обещания на тялото.

Обвила ръце около гърба му, тя тихо простена, когато пусна устните ѝ, и отвори очи насреща му.

— Заведи ме в леглото, Грег — изрече в задъхан шепот. — Моля те... сега...

Не се наложи да моли отново. Беше възбуден, омагьосан и повече от готов да се наслади на топлото ѝ, нетърпеливо тяло.

Едва по-късно, много по-късно той си даде сметка, че името, което Шейла извика в мига на върховна наслада, не бе неговото.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карли можеше да се закълне, че някой я следи — щръкналите косъмчета на врата ѝ го подсказваха. Рязко хвърли поглед зад себе си и ускори крачка, като си припомни последния път, когато се бе почувствала по същия начин, преди почти три месеца, а именно когато налетя на Райън. Тази вечер него няма да го има — имаше късно събрание и щеше да се забави най-малко до десет.

След всички тези седмици на усещане за сигурност се питаше защо точно сега отново трябва да я обземат страхове.

Но, разбира се, всичко бе свързано с разговора ѝ със Сам от миналата седмица и с факта, че през почивните дни през цялото време трябваше да го потиска в себе си. Тогава всяка нейна мисъл бе за Райън. Беше напрегнат за нещо и когато го попита, той само сви рамене и измънка нещо в смисъл, че бил прекалено ангажиран с някакво дело.

Не му повярва. Имаше определени моменти — докато седеше на дивана и бродираше или стоеше пред огледалото и се решеше, или чакаше в кухнята да стане кафето, — когато изведнъж вдигаше поглед и го улавяше да се взира в нея озадачен. Чудеше се дали подозира нещо за миналото ѝ, или започва да изпитва нервност за бъдещето.

Настоящето не подлежеше на съмнение. Когато бяха заедно и се занимаваха с различни неща, двамата бяха напълно съвместими. Но той никога не бе споменал за женитба, а дори вече дни наред не ѝ бе казвал, че я обича.

Изтича по стъпалата към пътеката в двора и отново хвърли поглед назад. Не видя никого. Може би пак е само въображението ѝ. С всяка изминала седмица решението на съдията относно новия процес все повече се приближаваше. Ако някой желаше трайно да я възпрепятства да свидетелства, моментът беше подходящ.

Засуети се с ключалката, успя най-сетне да влезе, грабна бързо пощата си и затича нагоре по стъпалата. Веднъж озвала се в апартамента, с надеждно спуснати резета и включена алармена

система, се заслуша в тишината, нарушавана единствено от туптенето на собственото ѝ сърце. Пустотата на жилището незабавно се стовари отгоре ѝ и тя осъзна колко много зависи от присъствието на Райън.

Отиде в кухнята и взе телефона. Ако се обади на Сам и му каже за страховете си, той ще настоява да ѝ постави охрана. Но изпитваше страшна нужда да говори с някого и имаше само един човек, който знаеше достатъчно, за да може да си позволи пълна свобода по темата. Телефонът иззвъня осем пъти. Тъкмо се канеше да затваря, когато отсреща се чу задъхан глас.

— Ало?

— Шейла? Съжалявам. Измъкнах ли те от нещо?

— О, Карли! Не! Току-що влизам!

— Слушай, действително имам нужда да поговоря с някого. Можеш ли да дойдеш?

— А-а...

— Имаш ли планове?

Шейла мислеше бързо. Том я беше помолил да се видят за лека вечеря, но колкото и да ѝ се искаше да отиде, инстинктът ѝ казваше, че това тук е по-важно.

— Нищо, което да не мога да променя.

— Сигурна ли си? Ей, наистина съжалявам...

— Не ставай глупава! Дай ми половин час, окей?

Карли въздъхна облекчено:

— Благодаря.

Вярна на думите си, Шейла пристигна трийсет минути по-късно. Карли освободи вратата на входа, после я изчака на своята врата, докато изкачваше тичешком стъпалата.

— Благодаря ти, че дойде — заговори веднага щом влязоха вътре.

— Има ли някакъв проблем? — попита Шейла.

Карли прокара ръка през косата си, като надигна бретона от челото.

— Всъщност не. Просто съм изнервена. Трябва да говоря с някого. Ела! Дай да седнем. Какво ще кажеш за ром и кола?

Шейла се усмихна.

— Никога не отказвам такова предложение — тръгна заедно с Карли към кухнята. — От какво е цялата тази нервност?

— Най-вероятно от собственото ми въображение. Понякога си мисля, че откачам. Докато се прибирах от училище, бях сигурна, че някой ме следи. Искам да кажа, нямаше никой. Едва беше започнало да се здрачава. Но аз непрекъснато се озъртах през рамо и препусках през лапавицата като някое зомби.

— Ти никога не можеш да приличаш на зомби — подхвърли с усмивка Шейла. — И съм сигурна, че само така ти се е сторило. Случило ли се е нещо друго?

— Сам държи връзка с Бил и двамата се опитват да следят за всяко евентуално намерение на Кълбърт. Ако ме няма на новия процес, изходът може да е много по-различен за него. И за Барбър. Всъщност именно за него спомена Сам миналата седмица.

— Барбър? Барбър е нищо.

— Точно това казват всички — наля за себе си чаша вино. — Но, изглежда, именно той се е разприказвал за новия процес и за възможността да се измъкне.

— Шегуваш се!

— Как ми се искаше!

— Какво е разправял?

Карли тръгна към всекидневната.

— Нищо определено. Само че не след дълго възнамерявал да се разхожда по улиците — отпусна се на дивана. Шейла я последва, почти плътно.

— И не казва ли как ще стане?

— Де да беше! Тогава може би щяхме да сме по-наясно.

— А какво казва Сам? — попита по-предпазливо.

Карли въздъхна.

— Сам казва, че ако искам, може да постави някого да ме наблюдава. Но това е последното, което ми се иска. Райън ще разбере всичко. И без това не харесва Сам. Само мога да си представям какво ще стане, ако той или някой друг от службата тръгне да ме придружава из целия град. Ще бъде катастрофа — отпусна глава. — Не вярвам, че мога да мина още веднъж през всичко това, Шейла. Ново име. Ново местожителство. Нова работа. Нови приятели. Без Райън.

Шейла се протегна и внимателно я потупа по коляното.

— Не мисли сега за това. Все още няма причина за тревога. Прикритието ти е наистина много солидно. Само защото някакъв

пияница се е изхвърлял в затвора не означава, че думите му имат каквото и да е реално основание.

Но Карли не се предаваше лесно. Гласът ѝ потрепери.

— Наистина обичам Райън. Няма начин да го напусна. В Чикаго беше друго. Естествено имах дом, професия и приятели. Но изобщо не е имало някой толкова важен за мен като него. Той е точно онова, което липсваше в живота ми. Не мога да си представя бъдещето без него. Така че, бога ми, дори да съществува някаква огромна опасност, предпочитам да живея с нея, отколкото да се откажа от всичко! — гласът ѝ се снижи, натежал от примирение. — Човек не може вечно да бяга.

Шейла остана да седи за момент смълчана, загледана в нея. Замислено отпи от питието си.

— Голяма щастливка си, че намери човек като Райън.

В гласа ѝ се долавяше нотка на копнеж — не, дори нещо повече, — която Карли, дори и в тревогата си, не пропусна да забележи.

— Извинявай. Непрекъснато се самосъжалявам. Права си. Наистина съм щастливка — замълча, после продължи предпазливо: — Ами ти? Оправят ли се нещата?

— О, да — бързо отвърна Шейла. Спомни си за петъчната нощ и усети тръпки на задоволство. Нещата се бяха наредили точно според старателните ѝ планове. Грег беше на нейна страна — разполагаше със съюзник в службата. Беше успяла да му се хареса, а и той не се представи никак зле. Облада я няколко пъти през нощта. Беше ненаситен и изобретателен в леглото. Щом се налагаше да се продава на някого, би могла да случи и нещо много по-зле.

— Ами с Том? — продължи с въпросите Карли и задоволството на Шейла бе помрачено от вълна на съжаление. — Виждате ли се често?

— Аха. Интересен мъж — казваше го сериозно. Може и засега тялото ѝ да принадлежи на Грег, но Том бе този, който владееше мислите ѝ. — Много различен от Райън, но не по-малко очарователен. Има фантастична къща. Чувала ли си?

— Райън ми е разказвал нещичко — той не я намираше чак толкова „фантастична“, но времето, което беше прекарал там, не беше най-щастливото в живота му. — Разбрах, че сега Том се занимава с някакъв свой бизнес.

Шейла кимна.

— Компютри. На доста неща ме научи за тях. Не са чак толкова зле. О, не могат да събират мръсното пране, да пишат работни отчети или... — погледна надолу — ... да правят ром с кола, но доста ги бива, когато става дума за интелектуална дейност — последното изрече, като наблегна на всяка сричка.

— Мислиш ли, че в това има някакво бъдеще?

— В компютрите? Разбира се...

— В Том. Ти и Том.

Насмешливото изражение на Шейла се стопи. Тя стана сериозна, почти развълнувана.

— Не знам. Надявам се. Но има толкова...

Когато думите ѝ секнаха, Карли заговори отново:

— Свободен е, умен е, хубав и притежава мускулите и портфейла, за които говореше.

Шегуваше се, но Шейла дори не се усмихна.

— Но дали ще ме обикне? Искам да кажа, наистина да ме обича? Дали ще може да ме приеме такава, каквата съм, и с това, с което се занимавам?

— Да не би да има нещо против работата ти?

Отривистият смях на Шейла прозвуча иронично.

— Само когато трябва да се прибирам рано, за да стана за дежурство в шест часа на следващата сутрин.

— Но той не работи на постоянно време. Бихте могли да се нагодите.

— Знам — работното време беше последното, което я тревожеше. — Е... — въздъхна пресилено, — ... и така се справяме добре. Но да се върнем на теб. По-добре ли се чувстваш?

— Да. Помага ми, като говоря за това.

— Искаш ли професионалното ми мнение?

— Разбира се.

— Мисля, че трябва да се отпуснеш и да забравиш всичко това. Никой не те преследва. Никой не знае коя си. Никой няма да те нападне. По дяволите, ако, който и да е от двамата — Кълбърт или Барбър — се опита да направи нещо, след това само ще си има още повече неприятности.

— Няма да губят — остро ѝ напомни Карли. — Барбър е с досие. Не е чужд на затворите. Но не мога да си представя, че на Кълбърт му е особено приятно.

— Виж, той не е глупав. Знае какво ще стане, ако се опита да ти направи нещо. Ще трябва много добре да прикрие следите си. Как би могъл да го направи? Нали е в затвора?

— Може да наеме някого — същия, който ме нападна предишния път. Нямаше да съм тук, ако не се беше случило.

— Но си тук. И си в безопасност. Можеш да ми вярваш — поколеба се, но само за миг. — Нали ми вярваш, Карли?

— Да.

— Тогава — моля те! Отпусни се. Радвай се на Райън. Радвай се на живота. Човек никога не знае — допълни цинично. — Някой може да се добере до Барбър и Кълбърт, преди те да се доберат до теб.

Тази мисъл накара и двете да се усмихнат. Само Карли изпита угризения заради реакцията си.

Рано на следващата сутрин Шейла влезе решително в кабинета на Сам и Грег. Грег вдигна поглед от работата си и се усмихна.

— Искях да говоря с него — прошушна тя и посочи с глава към Сам, който говореше по телефона. — Мислиш ли, че ще се забави много?

Сам погледна нагоре, поклати глава и ѝ даде знак да влезе. Тя се приближи нехайно към бюрото на Грег.

— Здравсти!

— Здравсти и на теб — тихо отвърна Грег.

— Липсваше ми вчера — беше идвала да го търси, но само за да установи, че цял ден ще отсъства от службата.

— Опитваме се да организираме безопасността на един процес, който предстои следващия месец. Прекарах почти целия ден в окръг Бристъл.

— А! — кимна и срамежливо сведе поглед към пръстите си, които стискаха ръба на бюрото му. — Надявах се, че ще наминеш снощи.

Макар че гласът ѝ беше едва доловим шепот, Грег хвърли предпазлив поглед към шефа си, преди отново да я погледне:

— Прибрах се късно.

Тя и този път кимна:

— Приятно ми беше.

Разбра какво има предвид и не беше сигурен как да отвърне. Откакто беше напуснал апартамента ѝ рано в събота сутринта, изпитваше колебания. Не беше свикнал да служи за заместител на друг мъж и част от него кипеше от ярост само при мисълта. Другата част, тази част от него, която го бе подтиквала отново и отново да удовлетвори жаждата си през онази нощ, сега гледаше към нея и я виждаше такава, каквато беше тогава — гола, топла и готова да направи всичко, което той поиска.

— На мен също — промърмори най-последно.

— Шейла? — намеси се в разговора им гласът на Сам. Когато тя извърна глава, Грег почувства странно облекчение. Шейла незабавно прекоси стаята.

Сам сдържано кимна към свободния стол пред бюрото си. Никога преди не го бе търсила по своя инициатива — само приемаше задачите си и ги изпълняваше без много шум.

— Какво има?

— Карли. Снощи ми се обади по телефона. Беше уплашена. Прекарах няколко часа с нея.

— Защо беше уплашена?

— Въобразила си, че някой я следи на връщане от училище.

— Защо не се е обадила на мен? — почувства се леко засегнат, но успя да го прикрие внимателно заедно с уморено чувство на вина.

— Смята, че ще настояваш да получи охрана, а тя не го желае. Имаше нужда да поговори с някого и понеже сме близки и аз съм една от малкото... — хвърли неловко поглед към Грег, който явно слушаше всяка дума. Смяташе, че е наясно с положението, макар самата тя никога да не му бе говорила за това.

— Всичко е наред — успокои я Сам, оценявайки предпазливостта ѝ. — Грег познава ситуацията — беше му доверил нещата около Карли още преди да замине с нея за Чикаго.

Шейла отправи извинителна усмивка към Грег.

— Не бях сигурна колко мога да кажа...

— Всичко е наред — отново повтори Сам. — Сериозно ли беше разстроена?

— Да. Разбира, че се дължи на собственото ѝ въображение, но е напрегната след разговора ви от миналата седмица. Непреклонна е по въпроса с охраната, защото смята, че това ще обърка живота ѝ. Хрумна ми, че след като сме приятелки, бих могла да помогна по някакъв начин. Искам да кажа, знам, че си предвидил други неща за мен, но ако решиш да поставиш някого с нея, може би аз ще съм най-добрата за тази работа.

Сам внимателно се вгледа в жената, застанала пред него. Много пъти беше обмислял тази възможност и засега се бе въздържал. Не знаеше защо, макар че тя беше права. Наистина е идеална за тази работа, имайки предвид приятелството ѝ с Карли и факта, че лесно би могла да се вгради в ежедневния ѝ живот. В действителност вече беше поставил задачата на друг агент, който от понеделник сутринта тайно наблюдаваше Карли по пътя ѝ от училището и обратно. От казаното от Шейла излизаше, че човекът не е бил достатъчно незабележим.

Взе един молив и разсеяно почука с гумичката му по бюрото.

— Имаш право. Няма да ѝ се налага да дава чак толкова обяснения, ако има край себе си някоя приятелка. Разбира се, остава Райън.

Шейла тъкмо се канеше да изтъкне собствената си връзка с Том и че това също би могло да допринесе за безпроблемното ѝ вграждане, когато си спомни, че Грег чува всяка нейна дума.

— Райън вече ме познава и знае, че двете с Карли сме приятелки. При положение че се оттеглям от сцената, когато двамата са заедно, няма да е голям проблем.

Сам сви рамене. Беше помислила за всичко.

— Ами... — въздъхна и разсеяно раздвижи молива — ... нека да си помисля. Може би ще взема да ѝ се обадя и да видя какво мисли за цялата работа.

— Ще ти откаже — възрази Шейла в последен отчаян опит да защити тезата си. — Стигна дотам да ми каже, че дори да разкрият прикритието ѝ, изобщо няма да помръдне. Мисля, че е изчерпана и връзката ѝ с Райън никак не ѝ помага. Възможно е да я притиска за някакво трайно обвързване — звучеше добре.

Сам вярваше, че е така.

— Знам. Тежко ѝ е.

Шейла тъкмо бе готова да избърза и да каже, че може да облекчи положението ѝ, но се усети. Вече беше заявила мнението си. Ред беше да се оттегли. Решението трябва да е на Сам.

— Окей — каза той. — Ще ти кажа какво съм решил — тонът му ясно наемкваше, че разговорът е приключен.

Шейла кимна, обърна се, усмихна се мило към Грег и излезе.

Непосредствено след нейното заминаване в стаята се възцари тишина. Сам пръв я наруши, макар и Грег да беше точно на същата вълна.

— Как мина в петък вечерта?

— Добре, приятна е.

— Това одобрение ли означава? — трябваше да признае, че му се бе сторила по-сдържана, по-сериозна от обикновено. Може би постепенно свиква. Ако все още нещо в нея го притеснява — някаква неизречена напрегнатост, странна, макар и неуловима тревожност, — може би проблемът е в него самия.

— Така... мисля.

— Но не си сигурен.

Грег започна да изпитва подозрения, когато Шейла заговори как щял да я приеме Райън. Със сигурност би се получило много удобно — Райън и Карли, Шейла и Том. Но това беше под влияние на собственото му аз, а то нямаше нищо общо с факта за способността на Шейла да се справи с работата.

— Струва ми се, че съм сигурен — проговори накрая. — Напълно е сериозна, когато става дума за работата. Именно тя подаде следата, по която разкриха Филински, докато ти беше в Чикаго. Много я бива с информаторите, добре работи с тях. Филински от две години размотава федералните — леко се навъси. — Не, всичките ми резерви могат да са само на лична основа.

— Сигурно готви отвратително — предположи Сам, но Грег много бързо го опроверга.

— Готви превъзходно. Твърди, че била научила всичко от стария си чичо Еймъс — припомни си забавната лекция, която му беше изчала едновременно с леката среднощна закуска. — Шейла е голям образ. Живее в сутерен, който ненавижда, но кара чисто нова мазда, която обожава. На мен сервира „Чивас Регал“, а самата тя пи ром и кола. Говори със същата свобода за бедния си произход и за имението в

провинцията, което възнамерява да притежава някой ден — пое си дъх, после го изпусна, озадачен. — Наистина е голям образ.

— Смяташ ли, че ще е добре да охранява Карли?

Грег сви рамене.

— Не виждам защо не. Щом са прекарвали толкова време заедно в Чикаго и продължават да са приятелки, Карли сигурно е наясно с чудатостите ѝ. Шейла е добра компания, веднъж свикнеш ли с нея.

Сам си припомни пристигането ѝ в Бостън.

— Точно това ми повтаря и Карли от самото начало. Може би е права. Може би аз съм прекалено консервативен.

Грег си задаваше същия въпрос и за себе си. Никакви ангажименти, беше го уверила Шейла — и той точно това искаше. Може и да беше добра в леглото, но това не променяше факта, че не събуждаше нищо друго у него. Защо тогава го измъчваше мисълта, че бе използвала тялото му, бленувайки за Том Корнел? Измъчваше го заради странното усещане, че макар той да заемаше водеща позиция, тя беше тази, която владееше положението.

Карли седеше в часовете и с всяка изминала минута се чувстваше все по-зле. Тази сутрин го усети отново — онова неприятно чувство, че е следена. Изглежда, нито насърчителните думи на Шейла, нито нощта, прекарана в прегръдките на Райън, бяха притъпили параноята ѝ. Стомахът ѝ беше на топка. Чувстваше се безкрайно изтощена.

По обед откри една от причините за проблема си — беше настъпил месечният ѝ цикъл.

В ранния следобед разполагаше с отговор и на другата. Сам я беше търсил. Обади му се веднага щом се върна в кабинета си.

— Как можа да го направиш, Сам? — извика, след като той ѝ каза за мъжа, когото беше поставил да я следи.

— През целия уикенд си мислех за това и реших, че ще се чувствам добре, като знам, че си охранявана, поне във времето, когато си най-уязвима.

— Но аз умрях от ужас! От самото начало усетих човека ти зад гърба си!

— Знам, Карли, и съжалявам. Опитал се е да бъде дискретен, но мисля, че в прекрасната си главица имаш много чувствителни антени. Както и да е, почти съм решил да поставя Шейла да те охранява. Няма да е с теб през цялото време. Не разполагаме с достатъчно доказателства за заплаха, за да го оправдаем. Но може да върви с теб до училище и обратно или да те кара с колата, ако искаш, да идва с теб, когато имаш да свършиш нещо след...

— Какво ще каже Райън? Знае, че с Шейла сме приятелки, но е възможно да заподозре нещо необичайно.

— Сутрин с него ли тръгваш?

— Понякога. Понякога той ме кара.

— Тогава мога да сложа Шейла на пост, да наблюдава от колата си. Ако си сама, ще дойде да те придружи, ако си с Райън, няма да имаш нужда от нея. А следобед няма да има проблем — Райън е на работа.

— Предполагам.

— Виждаш ли, съвсем лесно решение за проблем, който вероятно изобщо и не е проблем. Ще задържа патрулните коли в квартала. Тях не си ги усетила, нали?

— Не.

— Добре. Сигурен съм, че и Райън не е. Шейла ще започне от утре сутринта. За тази вечер ще оставя същия човек...

— Не, Сам. Не е нужно да ме проследява. Не знам кой е, но ужасно ме изнервя. Ще се оправя. Става дума само за една вечер.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, единствената цел на всичко това е собственото ти спокойствие.

— И твоето — язвително му напомни тя.

— Добре. Е, това си е моя черта, с която просто ще трябва да се примириш. Но сега съм готов да изтегля Бил, ако предпочиташ.

— Предпочитам.

— Считай го за уредено. Обади ми се, ако Шейла започне да ти лази по нервите.

— Сам, Сам! Още ли я гледаш с лошо око?

— Може и да е дяволски добър служител, но не ме интересува какво казваш — за мен винаги е била вятърничава.

Карли въздъхна и затвори очи, чувствайки се с облекчен ум, но с ужасно уморено тяло.

— Е, ако трябва да имам бодигард, предпочитам Шейла, пред когото и да е друг.

— Имаш я — гласът му стана по-дяволит: — Приятно прекарване!

— Благодаря — усмихна се печално.

Би трябвало да се почувства по-добре, но не стана. Следобедът едва се влачеше. Успя някак да изкара два часа, после няколко консултации с ученици и след това събрание на катедрата. В пет, когато трябваше да поеме към дома, се чувстваше ужасно.

Вдигна телефона и се обади на Райън. Беше на съвещание, но бързо я прехвърлиха на другата линия.

— Карли? — гласът му прозвуча тихо на фона на други приглушени гласове. — Всичко наред ли е? — рядко му се обаждаше в службата и затова не можеше да сдържи тревогата си.

— Всичко е наред — също тихо отвърна тя. — Тъкмо си мислех да поостана малко и да отхвърля част от работата. Смяташ ли, че можеш да минеш да ме вземеш на връщане?

— Звучиш уморено.

— Така е.

— Мога да си тръгна след около час. Ще бъде ли много късно?

— Не, добре е.

— Стой в кабинета си. Ще дойда да те взема.

— Мога да изчакам на...

— Не искам никъде да чакаш. Ако движението ме забави, поне ще знам, че ще свършиш някаква работа. Окей?

— Окей.

— В такъв случай — дотогава.

Необичайно плахият ѝ глас събуди спомена за уязвимостта, която Райън толкова често бе виждал у нея в началото на познанството им. Напоследък не го бе забелязвал често — изглеждаше по-уверена, по-доволна. Но и сега, както винаги, беше дълбоко развълнуван от нея. Постави слушалката обратно и разбра, че независимо от цялото разочарование, което изпитваше заради онова, което тя може би криеше от него, никога няма да бъде безразличен към болката ѝ.

Докато измине единият час, Карли вече изпитваше смесени чувства към добрите намерения на Райън. Вярно, намираще се в кабинета си, седнала, готова да скочи. И вярно, отхвърлила беше някаква работа, макар и не толкова, колкото би ѝ се искало. Но бе установила също така, че останалата част от училището постепенно бе утихнала. И макар да се съмняваше, че ще има сили да стигне до дома, повече от всичко на света ѝ се искаше вече да е там, сгушена в леглото с електрическата възглавничка, невредима.

Към шест и дваисет започна да се страхува, че се е забавил повече от очакваното. Училищната централа вече бе изключена — не би могъл да се свърже с нея, дори и да опита. Тъкмо се канеше да му се обади, когато чу стъпки в коридора. Бяха решителни, сигурни. Искаше ѝ се да вярва, че са на Райън, макар че при застланите стаи у дома не бе сигурна, че разпознава звука им. Бързо се приближаваха без никакво колебание или опит да се прикрият. Седнала съвсем неподвижно, вперила очи във вратата, Карли чакаше. Когато Райън провря глава вътре, тя изпусна задържания въздух.

Целуна я леко и ѝ помогна да си събере нещата.

— Изглеждаш изтощена — продума загрижено, докато затваряше вратата на кабинета ѝ и я повеждаше по коридора.

След като най-после се озова в колата му, тя облегна глава назад и затвори очи, като се опита да мисли, за каквото и да е друго, но не и за спазмите, които следваха с мъчителна последователност.

— Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Мисля, че просто ще си полегна малко.

Обърна се да погледне лицето ѝ, което изглеждаше още по-пребледняло на слабото улично осветление.

— Лошо ли ти е?

— Само ме свива коремът. Тази сутрин ми дойде.

Посегна да помилва страната ѝ с opakото на ръката и се почувства безкрайно безпомощен.

— Съжалявам, мила. Зле ли е?

В отговор успя да измърмори нещо нечленоразделно и нищо повече. Райън разбра и подкара колата. Само след пет минути си бяха у дома. Карли се насочи право към спалнята, смъкна обувките и се сви на стегнато кълбо върху покривката, както си беше с палтото и всичко

останало. Смътно усети раздвижването на матрака, когато Райън седна до нея.

Посегна към палтото ѝ, освободи копчетата и накрая го издърпа внимателно, за да го остави встрани.

— Искаш ли да се съблечеш?

— Още не — поклати глава тя.

Той метна допълнително одеяло върху краката ѝ.

— Да ти донеса ли нещо? Аспирин? Топло мляко? Грейка с топла вода?

— Нямам грейка с топла вода — промърмори в покривката на леглото тя. — Но имам електрическа възглавничка. Под леглото.

Без да става, Райън се протегна да я извади, включи я и остана да я наблюдава как се раздвижва, колкото да постави възглавничката под бедрото си.

— Защо там? Не те ли боли коремът?

— Когато имам спазми, ме боли бедрото.

— Винаги ли е така?

— Беше — в продължение на години, после се пооправи — простена тихо и промени положението си. — Този път е най-зле от месеци насам.

— Не трябва ли да повикаш лекар?

— Не. Той ме предупреди. Ще се оправя.

— Предупреди те? — в гласа на Райън се прокрадна лека тревога. Осезателно почувства мъжката си принадлежност и едновременно с това сякаш напълно бе лишен от мъжество. — Какво имаш предвид с това, че те е предупредил? За какво те е предупредил?

— За спиралата. Когато си я сложих преди две седмици. Каза, че съществува вероятност месечният ми цикъл да се влоши.

Райън изруга под носа си.

— Махни проклетото нещо. Не ме интересува контролът на раждаемостта.

— Мене пък — да — погледна, леко усмихната, нагоре към него и постави ръка върху напрегнатите мускули на рамото му. — Всичко е наред, Райън. Наистина — понечи да стане. — Ако ще се почувстваш по-добре, мога да дойда да седна с теб във всекидневната.

Побутна я обратно, а ръката му остана на гърба ѝ, като лекичко я разтриваше.

— Ще се почувствам по-добре, като видя, че ти си по-добре. Няма ли нещо, което да помогне?

— Спокойствие — погледна го с лек укор. — И тишина.

— Това е намек.

Тя затвори очи и се зарови по-удобно в завивките.

— М-м-м — можеше да е стон или нещо друго. Когато усети, че Райън се кани да стане, посегна да го спре. — Не, не си отивай. Легни мъничко при мен.

Наведе се ниско и постави лека целувка на бузата ѝ.

— Нека да се преоблека. После се връщам.

Кимна и като се опитваше да се изключи от болката, съсредоточи вниманието си върху тихите звуци, докато той се събличаше. Най-напред смъкна сакото от раменете си и го пусна на леглото. Последва почти пълна тишина, докато издърпваше вратовръзката и разкопчаваше копчетата на жилетката си, а след това леко шумолене, докато я изхлузваше през ризата. Чу как изтрака катарамата на колана му, приглушеното изщракване на копчето, рязкото дръпване на ципа, смъкването на панталона. Секунди по-късно се чу потропване на дървените закачалки в гардероба, едната, от които Райън издърпа и започна последователно да наглася отгоре ѝ частите на костюма си. Представи си го как е застанал до леглото по риза, с провиснала от двете страни вратовръзка върху съблазнително разголващата гърдите му материя.

Простена отново, този път по-силно, и той мигновено се озова на колене, привеждайки се близо до нея.

— По-зле ли е? — попита разтревожен.

Звукът, който издаде, беше бледо подобие на смях.

— Не мога да повярвам — прошепна дрезгаво. — Лежа си тук, слушам те как се разсъбличаш и това звучи абсолютно еротично, но толкова ме боли, че нищо не мога да почувствам.

Райън се изпъна на леглото и я пое възможно най-внимателно в ръцете си.

— Искат ми се да можах да направя нещо.

— Така е добре — отрони тя, притисната в гърдите му. Леко тръпчивият мирис на топлата му кожа за миг отклони съзнанието ѝ от другите, по-неприятни усещания. С напълно лишен от сексуални намерения жест прокара ръка нагоре по гърдите и я обви около врата

му. Палецът ѝ се спусна да помилва участъка под челюстната кост, където свършваше брадата и започваше голата кожа. След минутка отметна леко глава и огледа мястото.

— Тук е меко. Никога преди не съм забелязала.

— Всички си имаме своите слаби места — прокашля се, за да премахне дрезгавината в гласа си.

— Не слабо, а приятно — палецът ѝ се прокрадна сред брадата, а очите ѝ проследиха внимателното му движение. — Какво е това? Белег от рана? — усети лекото ръбче и като се вгледа по-внимателно, забеляза съвсем тънка ивица, където не растеше брада. Когато беше прав, изобщо не си личеше. Само така, както бе отметнал глава на възглавницата, успя да го види.

Райън бързо погледна надолу към нея, закривайки белега.

— Малък. Нищо особено.

— Откъде го имаш?

— Злополука на по-млади години — не беше сигурен защо не ѝ каза истината, но подозираше, че е нещо, свързано с разочарованието, което изпитваше. Щом тя не е достатъчно откровена, той също не е длъжен да бъде. Може би е детинско, но нищо не може да направи. При друг случай би могъл да се страхува, че Карли ще продължи да го разпитва. Обаче сега тя вече сменяше положението си, за да се нагласи по-удобно. — Ето така... — освободи я от ръцете си. — Защо не си починеш, а аз ще отида да видя какво мога да изнамеря в кухнята.

— Само ми дай няколко минутки и ще ти направя нещо.

— Няма — вече намъкваше джинсите си. — Повече от година живях сам. Не съм съвсем безпомощен. Освен това не мисля, че ще те бива за нещо за известно време. Може би ще успея да ти наглася някаква супа или друго.

— Просто ще си полежа. Това ще помогне — съгласи се тя.

Не помогна особено. Местеше се неспокойно по леглото в опит да намери по-удобно положение. В общи линии самото движение ѝ носеше някакво облекчение, тъй като в тези кратки мигове забравяше болката. Най-накрая стана от леглото и тъй като повече не можеше да понася нищо, което ограничава тялото ѝ, се преоблече в нощница с дълъг ръкав.

Райън се появи на вратата на спалнята точно когато се опитваше да отметне завивката на леглото.

— Дай да ти помогна! — след като тя се пхна между чаршафите, издърпвайки и възглавничката със себе си, той ги подпхна под нея. — Защо не ме повика? — хвърли поглед към дрехите, които беше захвърлила на стола. — Можех да ти помогна.

— Някои неща жената трябва да направи сама — промърмори Карли в опит за шега, която не се получи.

— Не и според мен. Една връзка предполага взаимност. В добро и зло.

— Райън... — простенатото възражение се дължеше не само на необходимостта ѝ от лична неприкосновеност, но и от собственото ѝ чувство за вина. Но не беше в настроение за нравоучения. Не тази вечер. Не сега. Затвори очи и се зарови още по-плътно в завивките.

Гласът му прозвуча с нежна загриженост в ухото ѝ:

— Какво ще кажеш за аспирин?

— Не помага — поклати глава тя.

— Тогава нещо по-силно? Може би ако се обадя на лекаря ти...

— Не. Имам рецепта за случая, но не обичам да вземам лекарства. Ставам като замаяна.

Отметна кичур кестеняви коси над ухото ѝ.

— Може би така ще е най-добре.

— Не — отвърна тя с решителност, която се изчерпа само за миг. После продължи по-слабо: — Ще се оправя. Имам предвид — не съм само аз. Жените преживяват такива работи, откакто свят светува.

Устните му лекичко докоснаха челото ѝ.

— Но ако има нещо, което може да го облекчи... — думите му останаха недовършени с промяната на мислите му. Плътна ръка под завивката, потърси нейната и внимателно я пое. — Предполагам, че всичко е в името на добра кауза — изрече по-тихо. — Това означава, че тялото ти работи. Един ден ще заработи малко по-различно — Карли отвори очи тъкмо навреме, за да види копнежа в погледа му. — Когато ще носиш моето дете.

Каза го с такава кротка убеденост, че за момент тя не можеше да мисли, не можеше да диша, успя единствено да примигне и да преглътне. Беше прекрасна мисъл, но потресаваща в цялото си значение.

— Райън, не мога...

— Не казвай нищо — прошепна той. Очите му докоснаха една по една всички черти на лицето ѝ, спирайки се на челото, за да проследят движението на пръстите, които отмахваха бретона от влажната ѝ кожа. — Нужно ми е да вярвам, че един ден ще бъдеш моя, Карли.

— Аз съм твоя.

Поклати глава с дълбоко натъжен поглед:

— Още не. Не напълно. И ти обещавам, че няма да настоявам — продължаваше да говори с кротка настойчивост: — Но има моменти, когато не мога да се сдържам. Когато трябва да изрека онова, което чувствам. Защото го вярвам, мила. Ние двамата... сме създадени да бъдем заедно. Не ме интересува какво друго се е случвало в живота ти. То няма отношение към нас.

Но то има! — проплака наум Карли, след това уплашено притвори клепачи. Сви се на по-стегнато кълбо и простена.

— Може би все пак трябва да взема нещо. Изпитвам желание да се пхна в най-близката дупка и да умра — това, което в действителност ѝ се искаше, беше да се пхне в най-близката дупка заедно с Райън, да я затули зад тях и да избягат в друго измерение.

— Къде? — попита той.

— В аптекката. Малко шишенце на горната лавица. Може да е сложено зад нещо. Отдавна нищо не съм вземала — потънала в тишина, тя си припомни как отначало, след пристигането си в Бостън, беше избягвала да взема каквото и да е, което би могло да притъпи бдителността ѝ. Но сега имаше Райън, който да бъде нейните очи и уши, а и отчаяно се нуждаеше от сън.

Райън се забави дълго в банята. Взираше се в шишенцето в ръката си, после отново към лавицата и след като видя, че има и други, отново погледна етикета.

— Перкодан? — извика високо.

— Точно това — събра сили за отговор тя. — Едно.

Изсипа едно жълто хапче в дланта си, постави обратно капачката на шишенцето и отново присви очи и се взря в етикета.

Перкодан. По едно на всеки четири часа при болки.

Д-р П. Демери

Така пишеше в указанията и не те бяха проблемът на Райън. Това, което му създаваше проблем, беше фактът, че са предписани на името на някоя си Р. Харт и че са купени от аптека в Чикаго.

Много бавно прибра шишенцето обратно в аптечката, напълни чаша вода от чешмата и се върна при Карли. Както лежеше със затворени очи, тя изобщо не го видя да стои, загледан в нея в продължение на няколко дълги мига. Когато седна на ръба на леглото, тя леко помръдна и отвори очи едва когато я повдигна и пъхна хапчето в устата ѝ. Изглеждаше замаяна, отнесена, което беше много добре — Райън се нуждаеше от време, за да реши какво да прави.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В сряда вечерта Райън работи до късно. Същото беше и в четвъртък. Ако Шейла не беше до нея, Карли вероятно би имала повече време за тревоги.

Ако Райън ѝ се струваше по-напрегнат от обикновено, приписваше го на умората. Но в петък сутринта вече започна да усеща, че има нещо друго. Не я поглеждаше. Поне не открито. Сякаш той бе този, който крие нещо.

Тичаха, изкъпаха се, облякоха се, размениха по някоя и друга реплика за разни незначителни неща. После той не пропусна да ѝ напомни за вечерята, на която щяха да присъстват същата вечер.

— Не съм забравила — меко отвърна тя. Стояха в кухнята, облежнати на плота, и пиеха кафе. — В колко часа трябва да отидем?

Той старателно оглеждаше обувките си, сякаш се колебаеше дали да ги лъсне на път за работа.

— Коктейлите започват в шест. Ако стигнем към шест и половина, ще бъде добре.

— Сигурен ли си? Ако трябва да си там по-рано...

— Шест и половина е предостатъчно — пое дълбоко дъх, загледа се към прозореца и разсеяно отпи от тъмната течност. — Слушай, ако предпочиташ да не идваш, няма проблем.

Засегната и объркана, тя отговори съвсем бавно:

— Нали ти ще говориш — не бих те пропуснала.

— Знам колко мразиш адвокатите. Сигурно ще е скучно.

— Ти предпочиташ ли да не идвам?

Райън затвори очи и отпусна глава.

— Не ставай глупава — промърмори сърдито. — Аз съм този, който ще се побърка от скука. Мразя тези неща. Само твоето присъствие би могло да ми помогне.

— Странно. Не звучиш особено очарован. Какво не е наред, Райън? Какво има?

За първи път тази сутрин той я погледна в очите. Погледът му беше безизразен, гласът му — уверен.

— Нищо.

— Не ти вярвам. Движиш се наоколо, сякаш си понесъл целия свят на раменете си — постави ръка на рамото му. — Моля те, Райън, не мога да понасям това напрежение.

— Може би трябва да се изнеса.

Карли затаи дъх.

— Не искам това.

— А какво искаш?

— Искам да говориш, да ми кажеш какво те притеснява. Какво каза онази вечер за споделянето — в добро и зло?

Очите му изведнъж станаха по-сурови и Карли разбра, че е напипала чувствителното място.

— Ти така ли правиш? Да говориш? Да обсъждаш? Да се разкриваш, без никакви задръжки?

— Аз... аз...

Райън силно тупна чашата си върху плота.

— Това важи и за двете страни, Карли. Аз не те насилвам, не ме насилвай и ти — обърна се, бързо излезе от кухнята, грабна палтото и куфарчето си от всекидневната и замина.

Карли притисна трепереща ръка към стомаха си. Чувстваше се, сякаш я бяха ударили. Не знаеше колко време остана, без да помръдне, на същото място в кухнята, когато звънецът отдолу иззвъня. За момент очите ѝ блеснаха. Зачуди се дали не е Райън, който иска да се извини, да каже, че просто е уморен, че има някакъв неприятен случай или че е на път да се разболе. Когато чу носовия акцент на Шейла, изпита разочарование.

— Ей, отвори ми!

Карли го направи и започна да събира нещата си за училище. Докато Шейла пристигне, вече беше облякла палтото. Измъчената усмивка за поздрав я издаваше не по-малко от цялата ѝ уплашена физиономия.

— О-хо! — възкликна Шейла и пое няколко книги, за да облекчи част от товара ѝ. — Вие двамата сте се карали. Седя си в колата и гледам Райън да изскача преди минутка, ама каква пара вдигаше!

— Шейла! Моля те! Сега нямам нужда от това — тръгнаха надолу по стъпалата, като известно време вървяха мълчаливо. Когато стигнаха долу, Шейла отново заговори, този път по-внимателно:

— Какво стана?

Карли пое дълбоко дъх и сви рамене:

— Май се хванах в собствения си капан.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — отвори входната врата тя, — че Райън вече дни наред се цупи за нещо. Напоследък стана още по-зле, а тази сутрин беше ужасно. Когато го попитах какво има, той ми отвърна, че щом аз не споделям с него, и той не е длъжен да споделя с мен — преглътна мъчително. — Не си давах сметка, че това го притеснява толкова...

Шейла нищо не каза, докато вървяха по пътеката през двора. Когато стигнаха до колата, тя се подпря с лакът на покрива и изгледа Карли над лъскавото бургундско.

— И какво ще направиш сега по въпроса?

Карли беше не по-малко директна:

— Ще му кажа.

— Всичко?

— Да.

— Сигурна ли си?

Карли само кимна, отвори вратата и се пхна на седалката, после отговори едва след като Шейла седна зад волана.

— Налага се — продължи да разсъждава на глас: — Едно беше да пазя тайните си, докато отношенията ни бяха прекрасни. Тогава не исках да разклатя лодката. Сега се оказва, че лодката вече се клати поради самия факт, че крия тайните си — пое дълбоко и разтреперано дъх и го изпусна като мимолетно облаче бяла пара към прозореца. — Не виждам какъв друг избор ми остава.

Шейла подкара колата и се запъти към „Ранд“.

— Можеш да замажеш нещата. Да видиш как ще мине. Да го компенсираш по друг начин.

Главата на Карли рязко се извъртя:

— Какъв начин?

— О, нали знаеш — започна да увърта тя, леко обезпокоена от острия поглед на Карли, — да правиш разни дреболии, които обича —

сбърчи нос и леко сви едното си рамо. — Храна, секс — такива неща.

Карли извърна очи и промърмори под носа си:

— Не мога да го направя. Ще се чувствам още по-противна. Освен това само ще отложа разрешението — притисна два пръста върху челото си и здраво стисна очи. — ... Сега моментът е подходящ. Тази вечер ни предстои банкет, но след това ще му кажа.

Макар и твърдо взето, решението през целия предобед измъчваше съзнанието ѝ. Райън се обади по време на обедната почивка, като идеално улучи момента, така че да я хване в кабинета ѝ. Сърцето ѝ прескочи един удар, щом чу гласа му, но не беше съвсем сигурна как да отвърне.

— Здравсти, Райън — изрече тихо и предпазливо.

— Мила, съжалявам. Държах се като истински мръсник тази сутрин. Бесен съм на себе си, откакто съм пристигнал на работа — гласът му се снижи до пресипнал шепот: — Обичам те. Просто исках да го знаеш.

В края на клепачите ѝ бавно се събраха сълзи. Тя преглътна конвулсивно:

— Знам. Аз също те обичам.

Настъпилата по линията тишина беше дълбока, Карли бе не помалко от Райън удивена от признанието си.

— Какво ти?

Струваше ѝ се най-естественото нещо на света да го каже:

— Обичам те.

— Значи най-после реши да ми кажеш — гласът му бе нисък, почти сърдит, но в него се долавяше задоволство, което Карли незабавно усети.

На устните ѝ трепна усмивка и бавно се разрасна.

— Аха — дори не си струваше да отрича намека му, че го е знаела отдавна или да пита как го е разбрал самият той.

— По дяволите, Карли, това е най-голямата жестокост, която си ми причинявала досега! Целият ми следобед е запълнен със срещи, които започват след пет минути. Няма никакъв начин да изляза сега!

— Не съм очаквала да излезеш. Самата аз разполагам само с няколко минути. Просто исках да знаеш как се чувствам — гласът ѝ

стана още по-нежен: — Това е само началото.

Тонът му изведнъж влезе в синхрон с нейния.

— Така е, мила. И ще го постигнем. Ще видиш.

— Надявам се — още докато изричаше думите, усети как я разтърсва неволен трепет. Поне в мислите си бе твърдо решена да каже на Райън всичко за миналото си. Да можеше само след това то да се изтрие...

След като Шейла се погрижи за благополучното доставяне на Карли в апартамента ѝ, Райън се прибра у дома, понесъл букет рози, и с усмивка, достатъчно гореща, за да разтопи и най-студеното сърце. Но сърцето на Карли не се нуждаеше от разтопяване. Прие розите с равностойна на неговата усмивка и се хвърли в протегнатите му ръце, за да прошепне драгоценните думи върху устните му.

— Кажи ми отново! — нареди той след целувката, която я остави без дъх.

— Обичам те — прошепна задъхано. — Обичам те.

Потърси очите ѝ, видя, че същото се чете и в тях и изпусна дълга въздишка.

— Страхувах се, че няма да го кажеш пред мен, че докато мине следобедът, ще загубиш кураж или ще размислиш.

— Стига, Райън — пошегува се тя. — Къде остана вярата ти?

— Вярата ми попадна на доста камениста почва напоследък — сериозното му изражение изтри усмивката от лицето ѝ.

— Знам, но наистина те обичам. И ти си го знаел от известно време.

— Да — целуна я още веднъж, този път по-бавно и с всеотдайност, която достигна до дъното на душата ѝ и се върна обратно. Вече не се боеше от огъня, който той възпламеняваше. Така както бяха заедно, двамата съставляваха огъня, готов да погълне всичко, изпречило се на пътя им.

Пусна я, с нежелание, напълно споделяно и от нея.

— Как ми се иска да не трябваше да ходим тази вечер.

— Знам — прошепна тя, — но трябва.

— Винаги мога да се обадя, че съм се разболял.

— Не можеш. Ти си докладчикът, Райън. Не можеш да разочароваш всичките тези хора. Освен това — усмивката ѝ не можеше повече да се удържа — ... тези хора имат нужда да чуят какво имаш да им кажеш.

Райън я стисна лекичко.

— Само така си говориш.

— Не, казвам го съвсем сериозно. Само си помисли — пристигнали са от цялата страна. Речта ти може да е най-важната, която са чували през цялата седмица.

— Само така си говориш.

— Няма да разберем, ако не отидем.

Той се прокашля:

— Тогава по-добре да се обличаме.

Карли кимна.

Вечерта започна доста добре. Въоръжени с питиета и с взаимната си подкрепа, двамата с Райън обикаляха сред множеството. По-точно, отбеляза в миг на великодушие тя, множеството обикаляше около тях. Изглежда, Райън наистина беше добре познат сред юридическата общност — и търсен, ако за показател можеше да служи броят на хората, които се приближиха до тях.

Присъстваха няколко от съдружниците в неговата фирма. На Карли ѝ беше приятно да види познатите им лица сред иначе напълно непознатата и дори застрашителна навалица. На няколко пъти сама се удивляваше, че изобщо се намира тук — преди три месеца дори не би си помислила да се появи така, толкова открита за любопитните погледи. Но с Райън до себе си, понякога обвил леко ръка около кръста ѝ, понякога просто допрели рамене, успяваше да овладее желанието си да закрие лице и да хукне.

Той удържа обещанието си да не се отделя от нея, с изключение на моментите, когато се намираше на трибуната. Това, което не бе очаквала, беше, че ще го настанят на голямата правоъгълна маса отпред и че тя ще бъде настанена точно до него. Беше като в рай, беше истински ад. Присъствието му осигуряваше постоянна сигурност дори когато всичко в нея се присвиваше при мисълта, че е изложена на показ пред толкова очи.

По време на вечерята той я следеше отблизо, като тихичко разговаряше с нея в миговете, когато съдията от другата ѝ страна се чувстваше задължен да хапне нещо. Що се отнася до нея, тя едва опита сервираното „филе миньон“.

— Ти не ядеш — прошепна по едно време Райън. — Не ти ли харесва менюто?

— Добро е — също тихо отвърна тя. — Масата не ми харесва. Защо централната маса винаги е толкова дълга и права и непременно върху подиум! Всички останали си имат хубави кръгли маси. Чувствам се като на сцена.

— Ние сме важни личности — пошегува се той, изпълнен с въодушевление след събитията от деня.

Тя отстрани някаква миниатюрна прашинка от ръкава му.

— Предпочитам да не съм толкова важна. Не ми каза, че ще сме изложени тук.

— Не знаех. Усмихни се. Всички ни гледат.

Карли изобрази усмивка на лицето си.

— Кога ще говориш?

— Мисля, че веднага след това блюдо. Отпусни се, мила. Не е чак толкова зле.

— Не си ли нервен?

— Не. Говорил съм пред по-големи и по-важни събирания от това.

Тя огледа множеството, след това плъзна поглед по цялата дължина на централната маса.

— Тези неща винаги ми напомнят за Тайната вечеря — потисна мъчителната тръпка и хвърли поглед към събранието. — Чудя се кой ли ще изиграе ролята на Юда?

— Няма никакъв Юда. Това са приятели, Карли — прокара ръка по бедрото ѝ под масата и се приведе по-наблизо. — Подозирам, че някои Апостоли в момента се питат какво ли ми става.

Устните ѝ се разчупиха в по-непринудена усмивка и тя срещна погледа му със страстта, която неизменно ѝ внушаваше.

— Имаш много мръсно съзнание, Райън Корнел. Какво мислиш, че ще си помислят? — посочи с глава към множеството пред тях.

— Ще завиждат. Вече завиждат. Може и да не си забелязала, но някои от знаменитите ми колеги те оглеждат доста хищно — заяви

съвсем сериозно, после стисна ръката ѝ, тъй като наблизко удари някакво чукче.

Повлечена от вълнението около предстоящата реч на Райън, Карли изблъска думите му в дъното на съзнанието си. Междувременно в отдалечения край на залата един от тези колеги на Райън действително се взираше в нея — не с хищническо желание, но с любопитството на човек, който се опитва да си припомни някакво лице. Докато Райън говореше, погледът му отново и отново се връщаше към Карли. Когато просветлението най-после го осени, то бе последвано от удивление. Едва след като приключи официалната реч, още няколко други изказвания и бяха раздадени наградите, бе сервиран десертът и хората започнаха да стават от масите — едва тогава той премина към действие.

Множеството се раздели на големи групи. Мъжът си проби път през тях до предната част от помещението, където Райън стоеше, вече слязъл от подиума, с Карли до себе си. Бяха заобиколени от хора. Спря се, като внимателно я изучаваше и изчакваше тълпата да се разрежи.

Изпълнена с гордост както от речта на Райън, така и от въодушевения прием на публиката, Карли отначало не забеляза наблюдателя. Усмивката ѝ беше най-непринудената от цялата вечер, докато слушаше как Райън любезно приема поздравленията, благодарностите и коментарите от изложените в речта си мнения. Едва когато двама адвокати се отместиха, за да направят място на няколко други, погледът ѝ попадна на мъжа, който изчакваше на няколко метра по-встрани. Едновременно с Райън тя също насочи вниманието си към новодошлите. Но нещо я смути. Усмивката ѝ помръкна. За миг в ума ѝ проблесна картина от друго място, друг град и усети как я обзема неприятно чувство.

Озадачена, отново плъзна поглед из залата. Само след минути той спря върху лицето на мъжа, който внимателно наблюдаваше отстрани, и пулсът ѝ се ускори. Докато е жива, ще помни това лице, заедно с всяка друга подробност от процеса в Чикаго. То принадлежеше на помощника на Манкузи — младия му съдружник, който седеше на масата на защитата, от другата страна на Гари Кълбърт.

— Райън? — прошепна и го подръпна за ръкава, без да се интересува дали не прекъсва нещо. — Ще отида до тоалетната.

Веднага се връщам, става ли?

По лицето му пробяга сянка на тревога при вида на бледността ѝ. Но успя да се усмихне и реши, че може би просто е уморена.

— Разбира се, мила. Няма да стоим още дълго. Дали да не се видим направо на входа?

Толкова по-добре.

— Окей.

След още един поглед към мъжа, който я изпълваше с ужас, тя се обърна и си проби път през навалищата, за да намери облекчение за разтрепераните си крака на един от тапицираните столове в дамската тоалетна. Няколко пъти си пое дълбоко дъх, вдигна трепереща ръка към челото си, подпря се с лакът на плота и затвори очи.

В тържествено украсената зала Райън любезно приключваше с разговорите и се канеше да се измъкне, когато някакъв мъж се приближи и му протегна ръка:

— Аз съм Франк Прицак, мистър Корнел. Беше забележителна реч.

Райън кимна и забеляза, че този човек изглежда по-сериозен от всички останали, които бяха минали покрай него.

— Благодаря — присви леко очи. — Прицак — доста необичайно име. Сигурен съм, че щях да го запомня, ако го бях чувал. Не работите тук, нали?

— В Чикаго.

В съзнанието на Райън зазвъня тиха камбанка, но той се овладя и изразът на лицето му остана спокоен.

— Чикаго значи — кимна. — В някоя фирма ли работите?

— „Манкузи и Уолф“. Занимаваме се главно с криминални дела, също като вас — после продължи: — Любопитно ми е за жената, с която бяхте. Струва ми се много позната.

— О?

— Живяла ли е в Чикаго?

— От Сан Диего е.

— Отдавна ли е тук?

— Доста.

Мъжът отправи поглед натам, където бе заминала Карли.

— Много прилича на една жена, която беше свидетел по наше дело миналото лято. Беше от другата страна — свидетел на щата.

Мисля, че правителството ѝ осигури ново местожителство след процеса. Но... — вметна той — ... щом жената с вас вече е била тук, сигурно греша.

Райън стоеше с разтуптяно сърце и чакаше мъжът да продължи. Когато го направи, в тона му се долавяше смущение:

— Странно, бях сигурен, че е тя. Струва ми се, че косата е променена. Жената, която познавах, имаше дълга права коса. А също и очите. Тя беше със сини очи — засмя се леко. — Тях никога не бих могъл да сбъркам. Открояваха се на фона на всичко останало — поклати глава с възхищение. — Жилава жена се оказа тази Робин Харт. Процесът беше за умишлен палеж. Тя беше разследвала случая като репортер за местния вестник. Преди това сама бе загубила съпруга си при пожар — сякаш осъзнавайки, че прекалява с приказките, мъжът отправи извинителен поглед към Райън. — Беше красива жена, независимо че заради нея загубихме делото. Жената с вас също е много красива — изцъка с език и за момент присви едното си око. — Същото лице. Хм. Май просто си падам по хубавите жени — после сви философски рамене, чертите му се отпуснаха и той протегна ръка: — Както и да е, приятно прекарване с нея.

Райън имаше нужда от цялото си самообладание, за да се ръкува с мъжа с някакво подобие на приличие. Крайниците му бяха сковани, вътрешностите му — вледенени. Дори и неговото „Благодаря“ прозвуча вдървено.

Обърна се и се отправи към вратата, където остана да оглежда фойето, докато Карли се появи. Не беше сигурен какво да каже или да направи — чувстваше ръцете си като от лед. Взе палтата им и я поведе към колата.

Неподозираща за разговора, провел се в нейно отсъствие, Карли въздъхна с облекчение, след като Райън потегли.

— Добре се справи. Харесаха те.

— Добра сбирщина за адвокати.

В гласа му имаше някаква острота, която лесно би могла да определи като сарказъм, ако го слушаше. Но тя не слушаше. Мислите ѝ бяха завладени от собствените ѝ опити да се съвземе от това, което определено най-плътно се доближаваше до истинско и пълно публично излагане, откакто бе приела идентичността на Карли Куин. Здравно стиснала в ръце чантичката си, насочи внимание към онова, което

трябваше да каже на Райън веднага щом се приберат у дома. След случилото се тази вечер беше още по-наложително да му каже. Докато всяко завъртане на колелата ги отвеждаше все по-близо до Кеймбридж, ужасът, който бе изпитала при вида на лице от миналото си, бавно се превръщаше в мъчително безпокойство.

Завладяна от собственото си напрежение, не забелязваше това на Райън. Продължиха да пътуват и пристигнаха у дома все така в мълчание. Едва пред отворената врата на апартамента ѝ Райън проговори с добре отработена непринуденост:

— Слушай, ще слеза долу да проведе един-два разговора. Ще се кача малко по-късно.

Едновременно разочарована и облекчена, тя кимна и го изглежда как заминава надолу по стъпалата. Погледът ѝ се задържа върху тъмната му глава, угрижено сведена, и в съзнанието ѝ пробяга мимолетна мисъл какви могат да са тези толкова важни разговори по това време.

Затвори се в апартамента и погледна часовника. Десет часът. Не е чак толкова късно. Има още много време от вечерта.

Със свит на възел стомах, тя се преоблече. След това се отпусна във фотьойл във всекидневната, за да го изчака. Петнайсет минути по-късно той още не бе дошъл. Отпрати се към кухнята да направи чай, за да облекчи малко стомаха си и се запита какъв ли ще бъде изходът от вечерта.

Минаха още петнайсет минути и тя стана неспокойна. Най-лошо беше очакването. Почти ѝ се искаше да бе изрекла всичко в колата, докато пътуваха насам, но Райън беше не по-малко мълчалив от нея. Предполагаше, че мислите му са заети с вечерята. Може би си мислеше за нещо, което му бе казал някой от онези хора. Какво му бяха казали? Опита се да си спомни, но осъзна, че вниманието ѝ е било насочено единствено към Райън.

Отпи от чая и се раздвижи на стола, после стана и се заразхожда из апартамента в очакване и в недоумение. На кого се обажда? Нов поглед към часовника ѝ разкри, че са изминали четиридесет и пет минути, откакто я бе оставил пред вратата. Не беше в стила му да се задържа толкова дълго. Ако става въпрос, изобщо не беше нормално да му се налага да ползва своя телефон. От самото начало нейният отлично му вършеше работа.

На устните ѝ трепна лека усмивка при спомена за онези първи срещи. Беше ѝ направил впечатление още тогава, макар че беше малко уплашена. Но той бързо я предразположи, действайки с все същата ненатрапчивост и внимание, така типични за него. Тази сутрин, о, тази сутрин бе видяла една негова страна, която предпочиташе да забрави. Беше студен и сърдит, но вината бе нейна. Не трябваше да крие от него толкова дълго. Беше прекалено интелигентен, прекалено проникателен, за да не усети, че има неща, за които тя никога не говори, неща, които крие от него.

Въздъхна. Веднага щом дойде, ще му каже.

Но той не идваше. Тънките златни стрелки на часовника ѝ бавно се завъртяха. Единайсет и десет. Единайсет и петнайсет. Единайсет и дваайсет и пет. Казваше си да запази търпение, но нервите не я слушаха. Подскачаха и изтръпваха, вибрираха и при най-слабия звук. Но не се чуваше звук от ключ във вратата. Най-после, неспособна повече да понася неизвестността, тя бързо отиде в кухнята и набра номера му.

Телефонът иззвъня. И продължи да звъни. Девет. Десет. Единайсет пъти. Затвори. Може би е в банята. Може би точно в този момент се качва нагоре. Приблужи до вратата, постави око на шпионката и се вгледа в очакване, с разтуптяно сърце, притиснала длани към студената метална пластина.

Когато измина достатъчно време, за да отхвърли вероятността да е бил на път към апартамента ѝ, когато му позвъни, отново се върна към телефона и опита още веднъж. При осмото позвъняване се запита дали не се е случило нещо. Напълно забравила за безопасността си, която преди три месеца щеше да я накара да остане зад здраво спуснатите резета, тя остави входната врата широко отворена и изтича боса надолу по стълбите. Почука на вратата му, после удари по-силно, след това натисна с пръст върху звънеца.

След, както ѝ се стори, цяла вечност Карли отпусна ръка и се обърна, за да поеме обратно нагоре по стъпалата. Залости вратата, включи алармената система и се облегна, в пълно недоумение, на стената.

Не разбираше. Райън никога не би заминал, без да ѝ каже. Знаеше, че го очаква. Каза, че ще се качи. След радостта му, когато му

каза, че го обича, цветята, прегръдките, пълни с толкова обещания, изглеждаше напълно нелогично.

Единственото, което ѝ оставаше, бе да чака, което и направи, сгушена в единия ъгъл на дивана, докато отмина полунощ, после един часът, стана два, а след това три и четири. Призори вече бе обезумяла. Едно беше, когато още можеше да си казва, че някакъв спешен съдебен случай го е принудил да излезе, макар да нямаше представа какъв може да е този спешен съдебен случай по това време на нощта, а още по-малко — защо няма да ѝ се обади. Но с изминаването на повече от осем дълги часа и все така нито дума от него трябваше да приеме, че нещо не е наред. Именно тогава, с проблясването на първите лъчи по килима, въображението ѝ започна да се развихря.

Първата ѝ мисъл беше, че някакъв нетърпящ отлагане семеен ангажимент го е принудил да излезе така внезапно. Може би някой от родителите му е болен. Може би Том отново има някакви неприятности. И в двата случая със сигурност щеше да ѝ се обади. Никога нямаше да я остави сама, когато го очаква всеки момент. Особено сега, след като знаеше, че го обича.

Втората мисъл, тази, която я изпълваше с ужас, беше, че е разбрал за нея нещо повече от това, че го обича. Спомни си за онова нещо, което го безпокоеше и което бе отхвърлил с неопределеното „нищо“. Ами ако малко по малко беше сглобил отделните парченца, ами ако съвсем преднамерено я е изоставил, ами ако... ами ако накрая се е отказал. Ами ако... — кръвта ѝ се смрази — ... мъжът на вечерята е казал нещо.

Разтреперана, Карли притисна юмрук към устата си, за да заглуши вика, защото имаше и една трета възможност, която бързо напираше след втората. Ако Райън действително е разбрал някак истината за нея, той може да е в опасност. Ако някой от хората на Кълбърт я е проследил, Райън може да е заловен като заложник или като източник на информация. Представи си го, подложен на неописуеми мъчения, и притисна глава към коленете, за да прогони тази мисъл от съзнанието си.

Инстинктивно усещаше, че да каже на Райън истината, означава да подложи на риск безопасността му. Имаше си сериозни основания нито баща ѝ, нито братята ѝ да научават нейното местонахождение — колкото по-малко знаят, толкова по-малко ще бъдат в състояние да

разкрият пред злонамерения преследвач. Но Райън знаеше почти всичко за настоящия ѝ живот и ако сега вече бе разбрал за миналото ѝ...

За момент отхвърли тази мисъл и съсредоточи вниманието си върху това как ще се върне при нея със съвсем просто обяснение за отсъствието си. Може би ако не за друго, то поне за безопасността му е по-добре да не му разкрива тайните си. Но знаеше, че това е самозаблуждение. Райън бе в опасност дори само заради връзката си с нея, независимо дали знае истината или не.

Потръпна безпомощно и даде воля на всички ужасяващи фантазии. Но тогава погледът ѝ улови отблясъците на светлината по рамката на снимката върху лакираната лавица на стената на всекидневната. Ако бяха въоръжени със собствени автомати, биха могли да се защитят или поне да се опитат, както бяха направили Бони и Клайд. Но Бони и Клайд бяха загинали.

С отчаян вик скочи от дивана и рязко захлупи снимката. Цяла разтреперана, зарови ръце в косите си, здраво стисна юмруци и ги издърпа, сякаш да изкорени от ума си всички отвратителни възможности, които се спотайваха там. Райън го нямаше, а тя не знаеше какво да прави.

Знаеше какво иска да направи, но изчакаше. Да се обади на Сам и да му излее неволите си, като се има предвид вероятността Райън сам да е заминал някъде, ѝ изглеждаше преждевременно. Все така неуверена, направи чаша кафе и продължи да чака. И да чака. Да чака, докато дори това унижение вече ѝ се струваше нищо в сравнение с вероятността Райън да е в опасност.

Точно според молитвите ѝ, Сам си беше у дома.

— Ало?

— Сам? — гласът ѝ беше неуверен.

— Карли? Ти ли си?

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да. Сам...

— Какво има, скъпа? Някакъв проблем за довечера ли? — беше останал искрено изненадан, че Райън с такава готовност се съгласи да вечерят заедно. — Слушай, можем да го направим някой друг...

— Не. Не е това. Ами може и да е... — гласът ѝ се прекърши и тя млъкна. — О, господи, Сам! Не знам къде е Райън! Снощи ходихме на

официална вечеря, после се прибрахме и той слезе до долу да се преоблече и каза, че ще се качи, след като проведе два-три разговора, но изобщо не дойде — тихите й ридания изпълниха телефонната слушалка. Сам трябваше да изчака, докато се успокои, за да говори.

— Карахте ли се за нещо? — попита внимателно.

— Не. Ами... в известен смисъл... вчера сутринта. Но се сдобрихме. И той ми донесе цветя. А и нещата още повече щяха да се оправят, защото щях да му кажа всичко — отново се разплака.

Сам улови по-здраво слушалката.

— По-спокойно, скъпа. Сигурен съм, че има някакво обяснение. Искаш ли да дойда?

Тя подсмръкна.

— Неприятно ми е да те моля. Знам, че е събота, но толкова се тревожа. Непрекъснато си представям всевъзможни ужасни неща. Не знам какво да правя.

— Ще дойда при теб, Карли — решително изрече той. — Просто стой вътре. И моля те, скъпа, не се тревожи. Ще разберем къде е. Трябва да има някакво обяснение.

Именно това продължи да си повтаря и тя през сякаш цялата вечност, докато Сам пристигна. Успя да му разкаже за всичко — от събитията предишния ден и неочакваната поява на лицето от Чикаго до по-дребни неща, неща от по-лично естество, които биха могли да му помогнат, за да й помогне, на свой ред. Не спести нищо — от постепенно нарасналото раздразнение на Райън до желанието му да има деца от нея и до опасенията си, че просто я е изоставил.

— Не мога да го повярвам, докато не го чуя от собствената му уста — убедено отвърна Сам. — Видях как те гледаше онзи ден. Той е влюбен. Такава любов не може да си тръгне просто така.

Карли прекоси стаята и вдигна снимката, която бе обърнала порано. Загледана в образа на Райън — толкова мъжествен, толкова силен и готов да я защити, — усети как я пробужда дълбок копнеж.

— Надявам се, че си прав.

— Прав съм. Трябва да има някакво обяснение за всичко това. Ще се опитаме да разберем нещо за онзи тип от Чикаго, но казваш, че Райън не е говорил с него.

— Поне доколкото знам.

— А не е говорил и с теб, така че се съмнявам да е направил връзката.

— Той не ме интересува! Тревожа се за Райън.

— Добре, скъпа. Добре. Да видим къде може да е.

— Не знам!

— Помисли, Карли. Всяка следа, която можеш да ми дадеш, би могла да е от полза.

Тя се извърна, притиснала снимката към гърдите си.

— Непрекъснато за това си мисля. Всичко прехвърлих. Ако е излязъл сам, може просто да се е запилял нанякъде. Ако е бил насилствено отведен... — не можа да сдържи побилите я тръпки. — ... Би могъл да е навсякъде — гласът ѝ се прекърши и Сам бързо стана от мястото си. — Къде отиваш?

— Долу. Къде каза, че паркира колата си?

Облекчена при мисълта да се заеме с нещо конкретно, Карли бързо нахлузи чифт маратонки и палтото.

— Ще ти покажа.

БМВ-то го нямаше.

Докато я водеше обратно вътре, Сам се опита да повдигне духа ѝ.

— Ако беше отвлечен, колата му вероятно щеше да си е на мястото, така че това е довод срещу насилственото отвеждане. Дай да проверим в апартамента.

— Но аз нямам ключ.

Сам извади малко калъфче от задния си джоб и ѝ намигна. Отне му не повече от минута, за да се справи с ключалката.

— Защо нямаш ключ? Той има от твоя апартамент, нали? — отвори вратата и влезе вътре, следван плътно от Карли.

— Никога не се е налагало. Тук няма нищо.

Сам огледа оголената всекидневна и изпъна рамене.

— Виждам. Мислех, че е купил мебели.

— Купи, но с изключение на леглото, останалото е по поръчка. Ще са готови едва след две или три седмици.

Сам кимна и тръгна да обхожда апартамента в търсене на някаква улика за вероятното местонахождение на Райън.

— Нищо — обяви на глас, после въздъхна. — Е, поне не се забелязват следи от насилие.

След като отново се озоваха в апартамента на Карли, той се зае да разгледа възможностите.

— Окей. Да приемем, че е бил ядосан и е отишъл някъде просто да обмисли нещата. Къде би могъл да е? Дали би отишъл при родителите си?

— Не мисля — поклати глава Карли.

— Или при брат си?

— Може би, но се съмнявам. Ще иска да бъде сам.

— Има ли места, където сте ходили заедно?

Тя сви рамене, приковала поглед в пода, здраво склучила пръсти в джоба си около резервния ключ, който бе взела от шкафчето на Райън.

— Ходили сме с кола — нагоре към Рокпорт и Глочестър, по стария пощенски път за Бостън — замълча за момент, после изрече на глас тревогата си: — Ако бях на негово място и исках да отида някъде, щях да се върна на онова място във Върмонт, където бяхме отседнали. Може би точно там е отишъл. Каза, че е ходил веднага след развода, когато имал нужда да се махне и да размисли.

Сам вече записваше в малкия бележник, който бе извадил от джоба си.

— Окей, кажи ми името и адреса — веднага след като му ги каза, той набра номера на Грег. От мястото, където стоеше, мрачно загледана през прозореца на всекидневната, Карли долови откъслеци от разговора. Подскочи стреснато, когато Сам изникна зад нея.

— Ще проверим във Върмонт. Също при родителите му, при Том и в офиса. Ще уредя някой да иде до летището, жп гарата и автогарите — пое си дъх. — Отивам в града, за да координирам всичко. Къде е Шейла?

— Мисля, че е с Том.

— Добре. Това дава отговор на единия въпрос. Можеш ли да й се обадиш? Не мисля, че трябва да оставаш сама — при вида на разширените й от уплаха очи заговори доста по-внимателно: — Не от съображение за сигурност, скъпа. Просто мисля, че компанията й ще ти дойде добре.

— Неприятно ми е да я притеснявам. Достатъчно е заета да ме следва през цялата седмица.

— Това ѝ е работата. Сега ще го направи заради приятелството — посочи с глава телефона. — Върви ѝ се обади. Ще изчакам, докато се убедя, че е тръгнала.

Все така без особено желание Карли набра номера. Шейла наистина беше у Том — без следа от Райън — и обеща да пристигне възможно най-бързо. След като разбра, Сам си тръгна.

Когато Шейла пристигна, Том я следваше по петите.

— Той настоя — поясни извинително, при вида на тревожния поглед на Карли, който няколко пъти се стрелна от единия към другия.

— Много ясно, че ще настоявам — заяви Том, но добродушно. При окаения вид на Карли той се приближи до нея. — Райън е мой брат — изрече тихо и внимателно обви ръце около нея, за да ѝ предложи утеха. Отначало тя остана скована и едва после започна постепенно да отстъпва пред сърдечността му. — Аз също се тревожа. Трябва да има някакво обяснение за изчезването му. Не мога да повярвам, че съзнателно те е подложил на такава мъка. Много те обича.

Дали трогната от искрените му думи, или от силните ръце, предлагащи подкрепата, от която толкова се нуждаеше, но в очите ѝ бликнаха сълзи, събраха се в големи езерца и бавно започнаха да се търкалят по страните ѝ. Опита се да ги овладее и прехапа устни, за да заглуши риданията, които заплашваха да изригнат, но Том не ѝ позволи.

Ръцете му я уловиха по-здраво.

— Поплачи си, Карли. Няма нищо. Не можеш вечно да го задържиш в себе си.

Тя се разплака тихичко, вкопчила ръце в тънкия му вълнен пуловер.

— Тежко ми е.

— Знам. Но всичко ще се оправи. Сам ще го намери, а дотогава ние ще останем с теб — над главата ѝ стрелна с поглед Шейла. Нейните очи също бяха пълни със сълзи. Том нямаше как да знае, че тя си мисли за неговата нежност, неговата доброта и как ужасно ѝ липсват на нея самата тези качества. Отвърна на тъжната му усмивка, после се приближи и застана, дълбоко замислена, пред прозореца.

Сам седеше мрачен на бюрото си. Райън Корнел бе излетял тази сутрин за Чикаго. Странно съвпадение. Макар да водеше с едни гърди, щяха да го открият и проследят — Бил Хофмайстер вече беше пуснал най-добрите си хора. Ако има вероятност нещо с Райън да не е съвсем наред, скоро ще разберат и ще разполагат с необходимите доказателства, за да продължат да действат по случая.

Беше тръгнал с ранен полет и вече сигурно е пристигнал. Без съмнение хората на Хофмайстер сега проверяват фирмите за наемане на коли и звънят по всички хотели в околността. Ако нещата вървят добре, ще го открият, преди да е осъществил контакт, с когото и да е, ако това е причината за отиването му в Чикаго. Във всеки случай Сам ще го чака на летището, за да го посрещне при завръщането му.

Сключил вежди, той затвори очи и си помисли за Карли. Как ще може да се примири, като знае, че именно той я бе насърчавал от самото начало! Но да не избързва — няма никакви доказателства, че Райън е отишъл в Чикаго със злонамерена цел. Засега. По дяволите, лично го бе проверил!

Просто няма никаква логика. Човекът би трябвало да има някакъв мотив — освен ако, след като е разкрил тайната на Карли, е бил толкова вбесен от измамата ѝ, че си е загубил ума. Но Райън Корнел? Хладнокръвният, уравновесеният, праволинейният Райън Корнел?

Вдигна телефона и набра номера на Карли. Прозвучалият отсреща мъжки глас го свари неподготвен. После бързо направи връзката:

— Том?

— Да.

— Обажда се Сам Лумис. Приятел съм на Карли.

— Да, Сам. Нещо?

— Да. Хванахме следите му.

— Къде е?

— Предпочитам да не казвам засега — не беше сигурен доколко Карли е запознала Том със ситуацията и при положение че му бе казала само за изчезването на Райън, не му се искаше да разкрива нищо повече. Да не говорим, че ако Райън е забъркан в нещо, винаги

съществува вероятността Том също да е замесен по някакъв начин. — Работим по въпроса — изчака за момент. — Шейла там ли е?

— Тук е.

Това поне беше някаква утеха.

— Как е Карли?

— Доста нещастна.

— Можете ли поне малко да я успокоите?

— Опитваме се.

— Ами кажи ѝ, че, изглежда, той е добре — от авиокомпанията бяха докладвали, че се е качил сам, че да, наистина изглеждал уморен и поомачкан, но че нямало никакви признаци някой да го принуждава да вземе самолета. — И че веднага щом разбере нещо повече, отново ще се обади.

— Ще ѝ кажа.

— Благодаря. Ей, кажи ѝ също, че ако ѝ се обадят или нещо друго, трябва незабавно да ме извести.

— Къде се намираш?

— В службата. Знае номера.

— Окей. И благодаря ти, Сам. Наистина сме ти много задължени за това, което правиш — на Сам тези думи му прозвучаха искрено и инстинктът му подсказваше, че трябва да му има доверие. Особено след като и Шейла е там.

— Карли е много специална — отвърна в заключение той. — Ще ми се да можах да направя нещо повече.

Том затвори телефона. Карли стоеше плътно до него, с разширени очи и пепеляво лице.

— Какво каза?

— Имат следа — избута я до дивана и седна заедно с нея. Пое двете ѝ ръце в своите и заговори внимателно: — Не можеше да каже нищо повече, но смята, че Райън е добре.

Облекчението на Карли бе краткотрайно.

— Ако е добре, защо тогава е избягал така? Къде е? Какво става?

— Засега не знаем. Може да е било просто някакво недоразумение.

— Не е имало никакво недоразумение! Райън съвсем ясно ми каза, че ще се качи, след като проведе разговорите си — раменете ѝ се

отпуснаха и тя извърна поглед. — Не разбирам, Том. Просто не разбирам.

Той отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Изглеждаш напълно изтощена. Спа ли изобщо тази нощ? — Карли поклати глава. — Може би трябва да си легнеш.

— Не мога да спя.

— Тогава само си почивай. Тук, на дивана.

Вдигна очи към него, намирайки утеха в загрижеността му.

— Ще се оправя — лекичко стисна ръката му. — Радвам се, че си тук, Том. Толкова самотна се чувствам.

Той се усмихна дяволито.

— Ей, ами че за какво са роднините?

— Не съм ти точно роднина.

— Ще бъдеш. Запомни ми думата.

Остави я, сгушена в единия ъгъл на дивана, и се върна в кухнята, където Шейла стоеше със сведена глава, подпряна на плота.

— Какво друго каза Сам? — прошепна тя и вдигна поглед при приближаването му.

Том поклати глава, видимо също обезкуражен.

— Нищо — след това, в желанието си да потърси утеха, обви ръце около нея и я привлече към себе си.

Затворила очи на рамото му, здраво обвила ръце около гърба му, Шейла се бореше със собствените си противоречиви демони. Том беше толкова добър, колкото изглеждаше и Райън. Но е прав — хората невинаги са това, което изглеждат. Дори най-дребните неща — моментна алчност, гняв или разочарование — могат да доведат до непоправим обрат.

Изглежда, Райън бе направил точно такъв завои. Повече заради себе си, отколкото заради Карли, тя трябваше да разбере какъв е бил той. Освен всичко друго, дори само поради тази причина фактът, че Сам я определи да стои близо до Карли, се оказваше истинска благословия.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Райън седеше в самолета в неделния следобед, притиснал юмрук под брадичката, загледан в пелената от облаци под себе си. Всичко съвпадна. Би трябвало по-рано да сглоби парчетата. Но ако не беше Прицак, това можеше да продължава вечно. Както изглежда, Карли нямаше да му каже.

Вестниците, прочетени вчера в библиотеката, му разкриха всичко, което му трябваше да разбере. Дори и снимките бяха показателни. Не, Прицак не си бе въобразил приликата. Вярно, косата на Робин Харт бе дълга и права, докато на Карли — естествено къдрава. А и очите — очите на Робин Харт очевидно са били сини, според думите на Прицак. Но пък такива са и на Карли. Контактните лещи могат да правят чудеса. Изобщо не му бе хрумвало да я попита защо никога не я е виждал без тях.

Сега разбра защо хапчетата ѝ бяха изписани на името на Р. Харт, защо при онова телефонно обаждане преди толкова време бяха потърсили Робин, защо всички избродирани възглавнички и гоблени имаха малки червеношийки^[1] в ъгълчетата си. И едва сега разбираше отношенията ѝ със Сам Лумис.

Разтри пулсиращите си слепоочия. След като цяла нощ в петък беше бродил из Бостън, а в събота — из Чикаго, едва ли му се събираха повече от два часа сън през последните шейсет. Но цялото това шофиране и обикаляне по улиците с нищо не беше облекчило терзанията му. Сега може и да знаеше точно какво крие Карли от него, но бъдещето на връзката им изглеждаше по-неясно от всякога.

Искаше Карли сама да му се довери. Но тя не го направи. И сега не беше сигурен дали ще може да продължава да живее с нея, след като знае, че не му вярва достатъчно. Но би ли могъл да живее без нея?

Накрая гневът и обидата, които изпитваше, избледняха в сравнение с любовта му към Карли. Времето, прекарано в Чикаго, му позволи да надникне за миг във всичко онова, което бе преживяла, преди да го срещне. Сега поне знае с какъв неприятел се бори.

Самолетът кацна на смрачаване. Райън измъкна чантата от багажника над главата си и заедно с останалите пътници изчака да започнат да ги пропускат. Тръгна с наведена глава по коридора. Когато усети ръката на рамото си, целият се напрегна.

— Да вървим! — нареди Сам достатъчно тихо, та да не привлича внимание.

Опита се да се освободи от ръката, но тя се вряза в рамото му със сила, която изобщо не бе подозирал у другия.

— За какво е това? — изсъска ядно.

— Няколко въпроса.

— За какво? — още веднъж се опита да се измъкне, но ръката на Сам още по-здраво го улови.

— Нека не правим сцени. Просто искам да поговоря с теб.

— Трябваше да го направиш преди адски много време!

Без да обръща внимание на избухването му, Сам бързо пое по коридора, после посочи с глава встрани и въведе Райън в малка стаичка, където към тях се присъединиха Грег Райли и още един, по-набит мъж. След като вратата се затвори плътно и рамото му внезапно бе освободено, Райън огледа тримата и накрая впери очи в Сам.

— Какво става?

— Ходил си в Чикаго.

— Очевидно.

— За какво?

— Напрегни въображението си.

— Точно това правя и хич не ми харесва онова, което то казва. Така че искам да го чуя от теб. Какво прави в Чикаго?

— Разхождах се.

— Кажи ни нещо, което не знаем. От снощи сме пуснали опашка след теб.

— Няма ли си по-добра работа твоите хора — като например да охраняват Карли?

— Точно това се опитваме да правим. Какво друго прави в Чикаго?

Райън кипна.

— Научих неща, които трябваше да разбере още преди седмици.

— Като например?

— По дяволите! Знаеш всичко! Нали точно ти си го нагласил!

— Какво научи в Чикаго?

Заел поза на отвращение, с ръце на хълбоците, Райън огледа стаята. Имаше бюро, телефон, няколко стола. Изглеждаше много по-добре от обичайните стаи за разпит. Но мъжете, скупчени около него, бяха точно толкова враждебни, колкото и всеки тъмничар в местния затвор. В миналото бе виждал предостатъчно от тях, макар че в качеството си на адвокат на загазили клиенти му бяха спестени най-неприятните моменти от яростта на охраната. Сега се чувстваше на горещия стол и това го вбесяваше.

— Какво има, Лумис? — запита с присвити очи. — Какво си мислиш, че съм правил в Чикаго?

Сам дори не трепна.

— Мисля, че може да си се свързал с някой, който работи за Кълбърт.

От всичко, което Райън бе очаквал да чуе, това изобщо не влизаше в сметките му. Изумен, направи опит да проумее.

— Да се свържа... Кълбърт? Мислиш, че мога да й причиня зло?

— Избягал си ужасно бързо в петък вечерта, след като си се видял с онзи тип на банкетата.

Райън зяпна невярващ насреща му.

— Дявол да го вземе, аз обичам тази жена! Не бих направил нищо, с което да й навредя!

— Вече направи — контрира го с убийствена ярост Сам, забравил, че допуска личните му чувства да вземат връх. — Беше смазана, след като не си се появил.

— Господи, не исках да стане така! — прошепна пресипнало.

— Защо го направи? Знаел си, че не можеш да хванеш самолет до сутринта.

— Знаех — почувствал се изведнъж уморен, той се отпусна в най-близкия стол. — Но не можех да се изправам пред нея. Не и след онова, което научих. Не и след като всички неясни моменти най-последно дойдоха по местата си. Не и с обидата, която изпитвах.

Не видя как Сам даде знак на другите двама да излязат. Едва когато вратата тихо се притвори, вдигна поглед и забеляза, че са сами.

Сам се настани срещу него и заговори по-кратко:

— Разкажи ми всичко, което прави, Райън. Всичко — от момента, в който излезе в петък вечерта, до момента, в който се качи на самолета от Чикаго днес следобед — после още повече снижи глас: — Аз също я обичам, както знаеш. Не по същия начин като теб, но и за мен тя е нещо много специално.

Само преди седмица такава изповед би могла да го накара да обезумее от ревност, сега именно тя срази съпротивата му. Беше проява на доверие — нещо, от което отчаяно се нуждаеше.

Получил външно насърчение, Райън започна да говори:

— Слязох в моя апартамент и известно време крачих насам-натам. Чувствах се отвратително. Абсолютно отвратително. Хрумна ми да наема детектив и да изпратя него в Чикаго, но ако бях прав и тя наистина участваше в Програмата за защита на свидетели, не исках да предприемам нищо, с което да я подлагам на риск. Дори най-добрият детектив може да бъде купен.

Сам седеше мълчаливо и напрегнато наблюдаваше как Райън прехапва горната си устна, после бавно я отпуска.

— Разбрах какво трябва да направя — какво трябва лично да разбера. И не исках да чакам. Помислих да оставя бележка на Карли, да скалъпя някаква история за спешна командировка, но не исках лъжи — погледът му стана по-уверен. — Вече и без това имаше достатъчно. Бях й сърдит. Може би подсъзнателно съм искал, на свой ред, да я нараня, като я накарам да седи горе и да ме чака. Беше глупаво. Така или иначе, известно време обикалях с колата, като непрекъснато спирах, за да размисля. На зазоряване се озовах на летището. Взех първия полет за Чикаго — погледна нагоре. — Тя добре ли е?

Сам кимна.

— Том е при нея. Също и Шейла.

— Шейла! — изсмя се дрезгаво Райън. — И на тази въдица се хванах — че се били запознали чрез теб. Трябваше да се усетя, че има още нещо. Но бях заслепен от всичко, което изпитвах към Карли.

— Не толкова заслепен, че да не започнеш да си задаваш въпроси.

Райън стисна устни.

— Не. Поне, след като мина известно време — после тонът му стана по-настойчив: — Трябва да разбереш! Искам да се ожения за нея. Искам да имам деца от нея. Но тя имаше колебания, а не можех да

разбера защо. Имаше толкова неща, които не разбирах — дребни неща, дребни противоречия. Щом стигнах в Чикаго, отидох в библиотеката и прегледах статиите в старите вестници. Прицак — онзи тип от банката в петък вечерта — спомена името ѝ и за какво е бил процесът. Не беше трудно да го намеря. Всичко съвпаднаше.

— После?

— После се разхождах, точно както са казали вашите хора. Опитвах се да реша какво да правя по-нататък.

— И реши ли?

В този момент очите на Райън срещнаха директно тези на Сам и всяка враждебност, която преди бе съществувала помежду им, се стопи. Изведнъж двамата се оказаха съюзници, от един и същи отбор, и двамата желаещи най-доброто за Карли.

— Ще се върна при нея. Предполагам, че просто трябва да проявя търпение. Може би един ден сама ще ми каже.

— Щяла е да ти каже в петък вечерта.

— Какво?

— Вече е била решила. Щяла е да ти каже всичко.

— Тя ли ти го каза?

— Аха.

— А аз избягах.

— Аха.

Изразът на Райън показваше отвращение от собственото му поведение.

— Какъв идиот съм!

— Не, аз вероятно бих направил същото при подобни обстоятелства. Може би и двамата сме идиоти.

Вече почувствал се странно спокоен и уверен в присъствието на мъжа, към когото толкова време бе хранил недоверие, Райън за момент потъна в размисъл.

— Онази вечер, след Нова година, когато се върнахме от Върмонт и те сварихме там...

— Помислих, че е изпаднала в беда. Преди да се запознае с теб, не смееше да излезе от апартамента си, да не говорим да прекара нощта на друго място. Помислих, че някой се е добрал до нея.

— А тайнственото пътуване преди две-три седмици? Баща ѝ не е бил болен, така ли? — изведнъж прозрението го осени: — Опитвах се

да се свързва с теб, но ти също беше извън града. Дори не направих връзката.

— Придружих я до Чикаго, за да се срещне с главния прокурор. Съобщиха ни само часове преди това. Не беше много щастлива от пътуването.

— Във вестниците пише, че адвокатът на Кълбърт е внесъл молба за нов процес. Ще има ли наистина такъв?

— Не знам. Съдията разглежда материалите. Но Карли ще ти разкаже всичко това. Може би трябва да се прибираш у дома. Подозирам, че и тя не е спала повече от теб.

По лицето на Райън премина сянка на тревога.

— Може да не иска да ме види, след като избягах по този начин.

— Ще иска. Беше обезумяла при мисълта, че някой от хората на Кълбърт може да ти е причинил нещо лошо.

— Знае ли къде съм бил? — попита по-предпазливо.

Сам поклати глава.

— Не съм казал нищо. Когато си помислих, че може да си... ами, да речем, че отлагах разговора с нея през двата почивни дни. Много ще се радва да те види.

— Надявам се — изправи се Райън. После протегна ръка. — Благодаря, Сам. Благодарен съм ти за всичко, което си направил за нея.

Сам пое здраво ръката му.

— Лесно е да се грижи човек за такава като нея. Тя иска толкова малко.

— Смяташ ли, че има някаква опасност?

— Не знам. Кълбърт и Барбър не ги свърта. И двамата хранят големи надежди за новия процес. Ще трябва да изчакаме и да видим какво ще реши съдията. Ясно е, че ако междувременно нещо се случи с Карли, шансовете им при нов процес ще бъдат много по-добри — тревогата се изписа на лицето му. — Единственото, което можем да направим, е да бъдем нащрек и да проучваме всичко подозрително.

— Като например разни типове, които изведнъж решават да пътуват до Чикаго?

— Точно така.

Райън се усмихна уморено и отвори вратата. Грег и придружителят му веднага се появиха на хоризонта, но Сам ги задържа с вдигната ръка. Мина край тях и придружи Райън до гаража.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Благодаря. Двамата с Карли трябва да си поговорим за много неща. Достатъчно е, че с теб вече се разбираме. Аз ще се погрижа за нея.

— Дадено — отвърна Сам и се обърна, за да се върне при хората си.

Райън не се прибра направо вкъщи. Нуждаеше се от още малко време, за да асимилира разговора си със Сам и още веднъж да премисли нещата. Когато стигна в Кеймбридж, вече беше тъмно. След като паркира, пое към сградата, вперил очи в прозорците на третия етаж — тези на Карли.

Бяха тъмни.

С разтуптяно сърце взе стъпалата по две наведнъж, почука на вратата ѝ, после натисна звънеца. Неспособен да чака, бръкна в джоба си за ключа и влезе сам, но колкото да установи, че жилището е напълно пусто. Объркан, направи опит да помисли трезво. Том може да я е извел да хапнат нещо. Или може да е отишла у Шейла. И двете възможности не му бяха приятни. Искаше да я види веднага.

Обзет от униние, слезе обратно на втория етаж и влезе в своя апартамент. Светна лампите, но не видя друго, освен самота — прострелият се от единия до другия край на стаята килим изглеждаше също толкова оголен без мебелите, колкото се чувстваше и той без Карли.

Не светна лампата в спалнята, за да си спести напомнянето на това, което липсваше, и само пусна чантата на леглото и започна да се съблича. Тогава чу тихия плач и застина. Там, в тъмното, осветена само от бледата лунна светлина, имаше малка купчинка от ръце, крака и дълги коси, разпилени по хлътналите рамене.

— Боже мой... Карли? — само за миг се озова на колене в другия край на стаята и издърпа вкочанените ръце от устата ѝ.

Тя изплака името му и се хвърли в прегръдките му, притискайки се със сила, която не подходеше на двата дни, прекарани почти без храна и сън.

— Райън — изрида тя. — Помислих, че няма да се върнеш.

— О, мила! — простена той. — Щях да се върна. Обичам те!

— Трябва да ти кажа толкова неща! — успя да изрече сред задавените си хлипове. — Не съм тази, за която ме мислиш. Преди бях

друг човек... в Чикаго... репортер. Робин Харт. Бях свидетел по едно дело за умишлен палеж и след като някой се опита да ме убие, ме включиха в Програмата за защита на свидетелите.

— Знам, знам.

За момент тя остана безмълвна и единствено накъсаните ѝ ридания нарушаваха тишината. После отдръпна лице от шията му и погледна нагоре. Страните му бяха мокри. Объркана, вдигна пръст да докосне сълзите му.

— Знаеш?

Притисна ръката ѝ към обраслото си в брада лице.

— Прекарах почивните дни в Чикаго.

— Чи... Чикаго?

Премести я на скута си и се настани в нейното ъгълче. Притисна я плътно, но много внимателно към себе си и ѝ разказа всичко.

— Съжалявам, че те оставих по този начин в петък вечерта. Бях обиден и объркан. Не знаех какво да правя. Сам ме посрещна на летището днес. Почти си помислил, че съм се свързал с Кълбърт в Чикаго.

— С Кълбърт? Как е могъл да си помисли такова нещо?

— Това му е работата. Той осигурява защитата ти. Сигурно е изглеждало доста странно да изчезна така и да отида не другаде, а в Чикаго. Но вече изяснихме всичко. Каза, че Том и Шейла са при теб.

— Изпратих ги да си вървят.

Мисълта за безопасността ѝ бе на първо място в съзнанието му.

— Не е трябвало.

— Не издържах повече. Имах нужда да остана сама.

Райън се намръщи, сякаш едва сега осъзнал къде я бе намерил.

— Как влезе?

Тъмнината не можеше да скрие смутеното ѝ изражение.

— Сам отвори вратата, когато дойдохме да те търсим първия път — гласът ѝ спадна. — Откраднах ключа от шкафчето. Сърдиш ли се?

— Разбира се, че не. Трябваше по-рано да ти го дам — огледа се в мрака. — Този твой Сам — не е чак толкова лош в крайна сметка.

За първи път, откакто се бе върнал, Карли усети как ужасът от миналото започва да отстъпва. Напрежението много бавно започна да се отцежда от крайниците ѝ. Ледът, сковал сетивата ѝ, се разтопи.

— Толкова ми липсваше, Райън! Мога да си представя какво си изпитал, когато хукнах със Сам за Чикаго.

— Слава богу, че тогава не знаех, че си с него. Разбрах го едва преди малко. Щях да полудея, ако знаех.

— Почти ми се иска да беше разбрал. Може би всичко щеше да излезе наяве по-рано.

Отдръпна я от себе си и погледна право в очите ѝ.

— Но ти щеше да ми кажеш? Преди да замина?

Протегна се и го целуна лекичко.

— В петък вечерта. Чаках, чаках, но ти не дойде.

— Ще ми простиш ли някога?

— Ти ще ми простиш ли някога?

— Няма какво да ти прощавам — прошепна той. — Беше уплашена. Сега мога да разбера защо. Само ми се иска да можех да споделя част от този страх с теб.

— Но аз не го исках. Не разбираш ли?

— Аз те обичам, Карли. Това ми дава право да знам, право да споделям всичко с теб.

Не беше сигурна дали е напълно съгласна, но не можеше да мисли за това, след като устните му изведнъж се впиха в нейните.

Плъзна ръце под блузата ѝ, обходи приятната извивка на гърба и след като не срещна бариера, потърси гърдите ѝ. Пое ги целите, лекичко ги притисна и усети как се напрягат под докосването му. Ловко измъкна блузата през главата ѝ и се наслади с очи на онова, което бе почувствал с ръце.

— Гърдите ти са прекрасни — изрече пресипнало. — Виждаш ли как блестят на луната?

Карли сведе поглед. Гърдите ѝ бяха стегнати и закръглени, меко просветваха под сребристата светлина с връхчета, очакващи докосването му. Никога не си бе представяла, че може да се възбуди допълнително от вида на собственото си тяло.

Възбудата я разтърси, когато Райън вдигна ръце нагоре. Улови зърната ѝ само с палец и показалец, бавно ги завъртя и ги подръпна. Карли затвори очи от сладкото мъчение, извика името му и се изви по-близо.

— Моя си — прошепна той. — И те са мои. Когато ги докосвам, откликват, сякаш са създадени за мен.

— Мисля, че наистина са — отвърна със задавен стон. — Никой никога не ме е карал да се чувствам така, както ти ме караш — изпълнена с желание да го докосне, плъзна ръце по материята на ризата, очерта издатината на гръдния му кош, стегнатата ѝ мускулатура, симетрично изпъкващите очертания на ребрата му. Спуснаха се надолу през колана, за да докоснат едва-едва твърдината под ципа.

Ръцете на Райън се спуснаха към устието на нейната женственост. Започна да я масажира — бавно и опустошително.

— Толкова гореща — отрони върху устните ѝ миг преди езикът му да се гмурне в устата ѝ. Пусна го само колкото да освободи колана и ципа му, после пхна ръка под слипа до топлата му плът. Той потръпна в безпомощна конвулсия, насърчавайки я за по-решителен, по-еротичен захват, а дишането му заприлича на мъчително стенание, каквото все по-бързо ставаше и нейното. Когато не можеше да издържа повече, той издаде тих звук.

Подпхна ръце, за да я задържи до себе си, и стана, като я пренесе от мрака на спалнята в по-светлата всекидневна. Карли го погледна тревожно.

— Но леглото...

— Тази стая е прекалено празна — поясни той. — Искам да я запълня с теб.

Думите му я опияниха, самото му присъствие — все още ново и изпълващо я с неизказано облекчение. Това, че бе невредим, изглеждаше като драгоценен дар; това, че се бе върнал, все така обичайки я, беше невероятно.

Краката ѝ докоснаха пода, след като Райън спря в средата на стаята и в очите му видя копнеж, какъвто усещаше и в своето тяло. Едва сега го пусна и без нито за миг да откъсва очи от неговите, с бързо движение смъкна дънките и бикините си, след което довърши започнатата работа по панталона му.

Понеже пръстите му не действаха особено сръчно в бързината, той едва бе успял да разкопчае ризата си, когато тя приключи. Преглътна силно и я видя как се отпуска на колене и притиска глава към корема му. Устните ѝ очертаха изгаряща следа по твърдите му мускули, езикът ѝ действаше подобно инструмент за разгаряща се страст. Когато устата ѝ се залута още по-надолу, той усети как

коленете му се разтреперват. Смъкна ризата и я захвърли встрани, после се отпусна на колене и я повлече със себе си върху килима.

Но Карли бе започнала нещо, което не можеше да спре. Никога в живота си не се бе чувствала толкова освободена. Получила благословия чрез завръщането на Райън — благодарността ѝ не познаваше граници. Всеки сантиметър от тялото му бе желан — и му го показваше съвсем недвусмислено. Агонията от последните дни я бе оставила зажадняла за него и сега душата ѝ бе разголена и тя я обявяваше за негова.

Устните ѝ вкусваха окосмената равнина на бедрата му, като се прехвърляха от едното на другото, все така напредвайки нагоре. Ивицата кожа на слабините му бе съвсем гладка отстрани. Мина по нея с леки захапвания и устните ѝ още веднъж приближиха самата му средина на мъжественост.

Без ръцете ѝ нито за миг да се уморят, тя опипваше и милваше, обхващаше, лекичко притискаше и разбра, че я е преместил едва когато почувства дъха му между бедрата си.

И тогава възбудата, трепетът и страстта приеха нови измерения. С една ръка го задържа неподвижен, докато другата го помилва пониско, за да използва езика си в изследване на копринената плът. Опиянена от еротиката на действията си, тя инстинктивно потърси още.

Почти не усети ръцете, които надигнаха прегънатите ѝ колене. Някъде в дъното замъгленото ѝ съзнание регистрираше целувките, които завземаха нови територии нагоре по бедрата ѝ. Със стон изрази удоволствието си, когато пръстите му се плъзнаха по източника на нейната страст, навлизайки все по-дълбоко при всяко следващо гмуркане, като я разтваряха бавно и с нежност. А после, когато устните му откриха влагата и внимателно засмукаха, ръцете му се преместиха да обхванат извивките на полукълбата ѝ и я погалиха с още по-съкровена интимност. За да останат по-нежни собствените ѝ движения, трябваше да се бори срещу надигащата се неудържимост, която я изпълваше с почти непоносима страст.

Милваше го, докато и той продължаваше да я милва, отвръщайки на дълбоките гмуркания на езика му с парещите спирали на своя. Опитва се да го погълне, така както я поглъщаше той, и вместо да загуби от това, че отдава част от себе си, тя стана нещо повече.

Всеки мускул се напрягаше срещу ограниченията на плътта. Райън внезапно се изви, надигна се над нея и се спусна да поеме устните ѝ в целувка на божествено сливане на душите. Точно в този миг проникна в нея. Бедрата му се стрелнаха напред и я притиснаха в килима, а твърдината му бе като нагорещен остен, възпламеняващ пътя до утробата ѝ.

След това, усетил бързото надигане в телата и на двама им, той се задържа над нея.

— Погледни ме — простена в дрезгав шепот. Карли отвори очи за изобилната любов, която той предлагаше. — Обичам те — произнесоха устните му, докато се издърпваше навън почти до края, а после бавно, съвсем бавно отново я изпълни докрай.

Тя затаи дъх, широко отворила очи от невероятно нежното движение, но знаеше, че възбудата, която усеща, отива далеч отвъд простото сливане на плътта. Сърцето ѝ бе на Райън, душата ѝ бе на Райън. Беше гола пред него, открита и обожавана. Докато, на свой ред, произнасяше същите думи, усети как в тялото ѝ се надига прекрасно кресчендо, все повече се извисява, разгаря се, набира сили, които накрая изригнаха едновременно с вика от устните ѝ.

Райън успя да се овладее само на опъната до скъсване изтъняла нишка, в усилие да се наслади на вълшебното усещане от контракциите ѝ около себе си. С блеснали и пламнали от страст очи, той се възхити на красотата ѝ, докато се извиваше в конвулсиите на върховна наслада. С отметната назад глава, шията ѝ проблесна на светлината. Пулсът ѝ отекуваше отчетливо. Гърдите ѝ сияеха. Даде му всичко, което притежаваше, и в този миг направи живота му по-богат и по-пълнен от всичко, което бе познал досега.

После, много бавно, тя отвори очи и се усмихна. И това го отприщи. Безкрайната невинност, която излъчваше, му оказа не по-малко въздействие от женските ѝ умения. Подпрян на треперещи ръце, той изви гръб, изтегли се за последен път и се заби мощно в освобождаване, което помете от съзнанието му всяка мисъл, освен една и тя изскочи на устните му във върховния момент:

— Карли!

Тялото му пулсираше диво и безумно в продължение на, както му се стори, цяла вечност на неописуемо удоволствие. Най-после се отпусна и задавено си пое дъх.

— Карли... — беше пресипнал стон, заглушен в косите ѝ. — Не можеш да си представиш какво... беше.

Усмивката ѝ стана не толкова невинна и по-самодоволна. Имаше преднина в съвземането.

— Мисля, че мога.

Съвсем бавно, с натежали и морни крайници, той се смъкна до нея и я привлече със себе си. Лице в лице, двамата останаха да лежат неподвижни и да се наслаждават на звуците и усещането от дишането на другия.

— Прекрасна си — най-сетне отрони той.

— Ти също — прошепна тя. — Обичам те.

Ръката му леко потрепваше, когато я вдигна, за да отмахне падналите кичури коса по лицето ѝ. Пръстите му се върнаха да очертаят контурите на лицето ѝ, вече отпуснато и пламнало от щастие.

— Когато те видях за първи път онази вечер в двора, изглеждаше толкова уплашена. Тогава ми се прииска да те защитя. Искях да те видя да се усмихваш точно както сега — преглътна при спомена. — Това наистина ме възбужда.

Спря ръката му, която не преставаше да се движи, и я притисна към устните си.

— Искаш да кажеш, че е достатъчно да се усмихна и... бум?

— Е... не казвам, че останалото не помага. Страхотна любовница си.

— Когато човек е стимулиран от присъствието на друг, малко подобър от него, винаги се старая да се представи достойно.

— Да не искаш да кажеш, че на това учиш учениците си?

— Не в същия контекст, разбира се — усмихна се тя. — Но съм убедена, че е така. Дали играеш тенис, караш ски или мотор, дали пишеш — винаги предизвикателството е важното.

— Разкажи ми за твоето писане, Карли. Прочетох, колкото можах да открия от статиите ти, докато бях в библиотеката в Чикаго. Била си добра. Липсва ли ти?

Тя пое дълбоко дъх и отново облегна глава на протегнатата му ръка.

— Нямах възможност да усетя липсата. Докато бях в предохранително прикритие, бях прекалено изнервена и тревожна, за да мисля за нещо друго. После, след процеса, когато се преместих тук,

бях прекалено заета с подготовката за училище. Когато не работех, основното ми занимание беше да се опитвам да оцелея.

— Искан ми се да можех да ти спестя част от всичко това.

— То не зависеше от теб. Сама трябваше да се науча да живея с Карли Куин. Подкрепата колкото би ми помогнала, толкова би и навредила.

— И все пак изпитвам болка, като си помисля през какво си преминала.

— Аз бях късметлия — тихо отвърна тя. — Оцелях.

— Мислиш за Питър.

— Беше прекрасен човек — талантлив и отдаден на работата си. Тъкмо бяхме готови да приключим разследването. Добрахме се до тази последна информация и си помислихме, че ако можем да бъдем на място, ако можем да направим снимки, ще разполагаме с неопровержими доказателства.

— За участието на Кълбърт?

— По-скоро на Барбър. Вече бяхме доказали съвсем категорично връзката между двамата. Изобщо не очаквахме Кълбърт да е там — на мястото на престъплението.

— Ти си свидетелствала, че е бил там.

— И той беше. Питър разполагаше със снимки. Беше стар жилищен блок, чието подновяване би струвало незнайно колко милиона долара без парите от осигуровките, на които Кълбърт разчиташе. Барбър предизвика пожара по същия начин, както обикновено — с помощта на цигара, прикрепена към кибритена кутия, която, на свой ред, е свързана с фитил и после нещо силно запалимо — като найлонова торбичка, пълна с почистващ препарат. Беше идеално изпитано. Уликите се самоунищожават по време на пожара. Впоследствие никога нищо не оставаше. И точно заради това Питър искаше да направим снимки отвътре, преди да се обадим в полицията. Кълбърт и Барбър бяха отвън и си говореха в един тъмен ъгъл. Смятахме, че имаме време. Разбрахме, че при техниката на Барбър и връзките на Кълбърт нито от полицията, нито от пожарната ще открият умишлен палеж. Така че искахме доказателства — намръщи се, все още недоумяваща. — Бяхме сигурни, че разполагаме с време. Това, което не предвидихме, беше Барбър да запали цигарата по това време — или как после цялата сграда сякаш се взриви. Докато успее да се

добера до алармена сигнализация, Питър беше приклещен — потрепера и заговори шепнешком: — Беше ужасно. Нищо не можех да направя. Докато пожарникарите го измъкнат, вече имаше трийсетпроцентови изгаряния по деветдесет процента от тялото си. Една седмица лежа в критично състояние, преди да умре.

Райън я притисна по-силно:

— Съжалявам, мила. Толкова съжалявам.

Тя си пое разтреперано дъх, затвори очи и си напомни, че всичко това е минало. Сигурното присъствие на Райън до нея ѝ помогна.

— Филмът изгоря в пожара. Именно затова моите показания бяха толкова решаващи.

— Съжалявала ли си някога? Предвид на всичко случило се впоследствие, съвсем естествено би било да изпитваш известни съжаления...

— За Питър — да. За самото разследване — не. Бях твърде пристрастна към последиците от един палеж.

— Заради Матю?

— Аха. Като се замислям сега, сигурна съм, че голяма част от остротата на публикациите ми се дължеше на гняв. Чувствах се толкова безпомощна след смъртта му. Писането беше моят отдушник — разпери длан по солидната равнина на гърдите му. Жестът не съдържаеше чувствен подтекст, а по-скоро уверяване в настоящето. — Сега вече не изпитвам гняв. Може би се дължи на явяването ми като свидетел — тя сведе поглед. — Но предполагам, че ако искам да съм напълно откровена, трябва да призная, че е имало моменти, когато съжалявах, че се съгласих да свидетелствам и да получа ново местожителство. Трябваше да се разделя със семейството и приятелите си. Страшно беше да дойда съвсем сама в нов град, дори и при цялата помощ на Сам — вдигна очи и се усмихна неуверено. — Но намерих теб, така че всичко е било оправдано.

Райън я взе в прегръдките си и се претърколи на килима, докато тя легне отгоре му.

— Невероятна си. Няма да ми омръзне да го повтарям. Откакто те срещнах, станах човешко същество. Преди това бях само един автоматизиран адвокат.

— Не това ми беше казал Сам. Каза, че си бил блестящ.

— Наистина?

— Имаше ти доверие от самото начало, независимо какво може да си е помислил за момент през последните два дни.

— Последните два дни — всеки миг от тях рязко контрастираше с удоволствието на момента. — Нека забравим последните два дни.

Както беше положила глава върху гърдите му, тя подуши с нос меката кожа около зърното му.

— Не, нека не забравяме — главата ѝ рязко се вдигна. — Искам да знаеш коя съм и откъде съм дошла. Искам да обикнеш и Робин Харт.

Райън надигна глава и улови устните ѝ в дълга, влажна целувка.

— Обичам я. Защото тя е тук — ръката му се премести върху гърдите ѝ. — Тя е в теб. А аз те обичам — продължи да я милва леко и макар да смяташе, че е напълно изразходвана, тя усети пламъка отново да се разгаря. — Карли?

— Да?

— Свали си лещите. Нека видя очите ти.

Дъхът ѝ спря. Това бе последното, което очакваше да чуе от него. Така бе свикнала да ги носи непрекъснато, че вече почти не се замисляше за тях. Когато вдигна поглед, за да възрази, видя настойчивостта в очите му и разбра, че след разкритията през почивните дни остава да се направи още едно.

— Искам да ги видя такива, каквито са ти по рождение — прокара ръце по затопленото ѝ млечнобяло тяло. — Искам да те видя така, както никой друг не те вижда.

Очите ѝ за момент се задържаха на неговите. После бавно се надигна, докато седна разкрасена отгоре му. Внимателно махна първо едната, след това и другата леща, а дългите мигли засенчваха очите, загледани в сивите кръгчета върху дланта ѝ.

— Погледни ме, мила — дрезгаво изрече той.

Обзета от странно смущение, тя се поколеба. После леко притвори длан и бавно вдигна клепачи, за да бъде възнаградена с тихото възклицание на Райън, когато яносините ѝ очи срещнаха неговите. С жест на благоговение той обхвана лицето ѝ в силните си длани.

— Красиви са! — възкликна задъхано. — Много красиви. Ще го правиш ли за мен всеки път, когато се любим? — тя само поклати глава

и Райън се намръщи. — Защо не? Сега вече няма какво да криеш от мен?

— Не мога да те виждам — отрони, свела брадичка, тя.

— Какво?

Карли вдигна лице и заговори по-уверено:

— Не мога да те виждам. Не и така, както ми се иска — постепенно набра кураж: — Когато се любим, искам да мога да виждам всичко в теб. Ясно — свободната ѝ ръка бавно се плъзна по гърдите му. — Мога да усетя колко си топъл и окосмен. Мога да усетя това — потърка с върховете на пръстите си зърното му и почувства как се напруга. — Но всичко ми е размазано. Искам да го виждам. Искам да видя как в тъгълчетата на очите ти се появяват бръчици, когато ми се усмихваш. Твоята усмивка също ме възбужда. Казвала ли съм ти го?

— Не — отвърна прегракнало, внезапно и остро усетил къде е седнала. — О, мила! — прихвана я под мишниците и я издърпа напред, докато гърдите ѝ го докоснаха, а устните ѝ срещнаха неговите. — Вземи ме!

Не беше нужно голямо усилие. Тялото на Карли вече настояваше за неговото. Целувката ѝ предаваше посланието на бавното въртеливо движение на ханша, което се засилваше допълнително от мекото потъркване на слабините им.

Много внимателно, докато дишането ѝ се учестяваше, Карли постави лещите върху гърдите му.

— Лежи мирен! — изкомандва с тихо мъркане, след това опря ръце на килима до раменете му и отново сведе глава. Целуна очите и носа му, очерта пътека по покритата с брада челюст, докато накрая пое отворените му устни с неотстъпващите им по страст и жажда свои. Когато най-последно се отдръпна, разпери длани върху гърдния му кош и му каза колко много обича стегнатото му тяло, неговата сила. Щом го усети да расте под себе си, тя се отпусна напред и се надигна, за да го прихване.

Но ако бе възнамерявала да го възбуди до състояние на пълно покорство, плановите ѝ пропаднаха. Още преди да е достигнал етапът да я умолява, тя го прие по собствено доброволно желание.

Той бе прекрасен жребец. Заедно препуснаха през долината от възторг и преминаха множество висини от наслада, докато стигнат

накрая до най-високата, устремени към върховното тържество. В този момент бяха едно, така както повеляваше съдбата.

— Омъжи се за мен — изрече шепнешком той. — Омъжи се за мен, Карли.

Сърцето ѝ спря. За момент не можеше да диша. Дотук всичко бе толкова прекрасно. Обзета от паника, тя успя да се надигне и посегна да вземе лещите, заровени в косъмчетата на гърдите му.

— По-добре пак да си ги сложа — отрони неуверено, но рязкото вдигане и спускане на гърдите му възпрепятстваше издирването ѝ.

Сграбчи я за китката и я задържа здраво.

— Попитах те нещо. Нещо важно. Лещите могат да почакаат. Аз не мога. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя силно преглътна и навлажни устните си.

— Нека... нека поговорим за това по-късно...

— Не! — изправи се рязко, забравил за малките кръгчета, които паднаха на килима. — Трябва да поговорим за това сега — настоя, но все така кротко. — Искam да се омъжиш за мен. Колкото е възможно по-скоро.

В желанието си да отклони разговора тя опипа с ръка и откри първо едната, а после и другата леща. Но съвсем ясно съзнаваше тревожното очакване на Райън, можеше да го долови в мощните вибрации, които сякаш се излъчваха от порите му.

— Карли!

— Не мога.

Нещо в него се прекърши, отприщвайки болката, трупа ла се там вероятно от седмици.

— Защо не, по дяволите?

— Защото е прекалено рано.

— За какво?

— За да се опознаем.

— Това е абсурдно! Каза, че ме обичаш!

Главата ѝ се вдигна рязко, за да го потърси слепешком.

— Обичам те.

— И аз те обичам — извика насреща ѝ. После, осъзнал противоречието между думите и тона си, заговори по-меко: — Между нас няма повече тайни. Така че няма никаква причина да не се оженим.

Карли отпусна брадичка и се присви:

— Не мога. Още не.

— Обясни!

— Все още е възможно да се случат твърде много неща.

Райън поклати глава, сякаш да се отърси от безсмислието.

— Какво е възможно да се случи? Можем да се скараме? Можем изведнъж да решим, че сме несъвместими? Това е глупаво. Не казвам, че бракът ни ще бъде безкраен празник. Никой брак не е такъв. Ще имаме своите дребни разногласия — всички двойки ги имат. Но това, което преживяхме през последните три месеца, това, което се случи току-що тук, на килима — то означава нещо!

— Ти не разбираш — прошепна тя и бавно повдигна глава. В погледа ѝ се четеше смесица от отчаяние, страх и тревога. — Аз все още съм свидетел на щата Илинойс. Не разполагам със себе си. Ако се обадят, трябва да отида. Виж какво стана преди две седмици. Мийд се обади на Сам и само за часове трябваше да оставя всичко и да хукна към Чикаго.

— Каква общо има това с брака?

— Съществува опасност.

— Каква опасност?

— Кълбърт, Барбър. Всеки, който смята, че ще му е по-добре, ако ме отстрани от пътя си.

Райън скочи на крака.

— Това е лудост! Никой не се опитва да те отстрани! — прекоси половината стая, после се върна и нехаещ за голотата си, опря ръце на хълбоци. — Ти вече си дала показания. Приключено е. Свършено!

— Не, не е — извика тя. — Ако има нов процес, може да се окаже, че сме едва в началото.

— Глупости! — ядно отвърна той в желанието си да отхвърли тази възможност. — Няма да има никакъв нов процес. Чувал съм за Мийд. Известен е като един от най-педантичните прокурори в страната. Дори Сам каза, че залага на сигурна карта. Освен това няма никакъв смисъл някой от онези мръсници да си прави труда да те издирва. Би било самоубийство!

В опит да намали чисто физическото превъзходство на Райън, Карли също стана. Собствената ѝ неудовлетвореност търсеше да намери отдушник. И тя не по-малко от него не се чувстваше щастлива да отхвърли предложението му.

— Я стига, Райън! Откога мисълта за самоубийство е спирала някой осъден убиец? Нека не бъдем наивни. Барбър и Кълбърт получиха тежки присъди. Ако трябва да ги излежат, ще загубят най-хубавите години от живота си. От друга страна, ако успеят да си издействат нов процес и по някакъв начин съумеят да направят пробив, ще си отидат свободни у дома. Какво има да губят?

Той вдигна ръце.

— По дяволите, Карли, не можеш да прекараш живота си, като си мислиш, че някой те преследва.

— Веднъж имаше такъв — извърна се и обви ръце около тялото си. С извадения наяве кошмар усети студ до мозъка на костите си. — Прибирах се пеша след работа — започна със слаб глас. — Не беше минало много време от предявяването на обвиненията. От години вървах все по същия път. Познавах всяко ъгълче край него. Но не внимавах. Възприемах се като невинен свидетел на престъпление. Чувствах се задължена да свидетелствам — заради Матю и всичко останало, — но знаех също и че така трябва. Изобщо не си помислях, че някой ще се опита да ми причини зло. Такива неща се случват само в долнопробните филми. Не си и представях... — думите ѝ останаха недовършени, защото гласът ѝ се прекърши. Едва когато усети нежните ръце на Райън върху раменете си, разбра, че се е приближил.

— Какво стана, мила? — почувства нуждата ѝ да му разкаже и макар всичко в него да беше затегнато на възел, също изпитваше нужда да разбере. Ако иска някога да я убеди да се омъжи за него, трябва да знае какво е станало.

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Беше в една задна уличка. Тъмна и тясна, с голям изкоп по средата и цялата осеяна с боклуци. Изобщо не го видях. Изведнъж усетих ръката около врата си и нещо твърдо, опряно в ребрата ми — жадно си пое дъх. — Завлече ме назад, назад, където никой не можеше да ни види. Борех се, но той беше много едър и ръката му се стягаше около гърлото ми. Едва успях да дишам — задъха се леко. Райън бавно раздвижи ръцете си в кръг, за да ѝ напомни, че е тук, че всичко това е в миналото. Но то не помогна особено. Спомените бяха прекалено живи. — Не каза кой знае какво, а когато проговори, ръмжеше, за да прикрие нормалния си глас — цялата трепереше. — Никога няма да забравя тези думи. „Мислиш се за много умна, а? —

каза ми. — Никой ли не те е учил да не си играеш с огън? — после издаде онова ужасяващо подобие на смях. — Малките момиченца могат да се опарят. Накрая свършват в тъмна уличка с куршум в главата.“

— О, господи! — прошушна Райън в косите ѝ и притисна треперещото ѝ тяло към своето, за да я утеши. После обви ръце около нея. — Как изобщо успя да се спасиш?

— Бях толкова уплашена, толкова уплашена! — заговори бързо, с накъсани думи, сякаш се страхуваше, че всеки момент дъхът ѝ ще свърши. — Разбрах, че това е краят. Но не исках да умра! Така че отново започнах да се боря. Бях отчаяна. Изглежда, изненадала съм го. Самата аз се изненадах. После побягнах.

— Но той е имал пистолет. Защо не го е използвал?

Смехът ѝ бе на ръба на истерията.

— Опита се. Но краката ми така трепереха, че залитах и бягах на зигзаг. А и започнах да пищя. И продължих да пищя. Не разбрах, че съм излязла от уличката, докато не чух скърцането на спирачки. После изгубих съзнание.

Краката на Райън също трепереха.

— Мили боже! Удари ли те колата?

— Спря навреме. Но докато полицията пристигне и аз се съвзема достатъчно, за да им кажа какво е станало, онзи, който ме беше нападнал в уличката, отдавна беше избягал.

— Никога ли не разбраха кой е бил?

— Не — сякаш едва сега си спомни каква беше целта на разказа ѝ и успя да се извърне в ръцете му. — Но то се случи. И никога няма да го забравя. Заради това бях включена в Програмата. Заради това не вярвам, че ще се почувствам действително в безопасност, докато всички молби и процедури не бъдат уредени. А дотогава... — в погледа ѝ се четеше огромна мъка. — ... Не мога да се омъжа за теб. И без това ми е достатъчно тежко да се боя, че може да ти се случи нещо, докато трае битката, ако такава изобщо има. През тези два дни бях толкова уплашена...

Целуна я по челото и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Нищо няма да ми се случи. Нито на теб. Няма да го допусна. Сам няма да го допусне. Всичко ще бъде наред.

Трябваше отново да погледне към него, за да му внуши убедеността си.

— Искам да се омъжа за теб, Райън. Искам да родя нашите деца. Но не искам нито ти, нито те да пострадате от решенията, които съм взела в живота си. Можеш ли да го разбереш?

— Разбирам те. Но не съм сигурен, че съм съгласен. Ако искаш да отложиш сватбата ни с няколко месеца, докато нещо се изясни относно новия процес, няма да съм много доволен, но мога да го преживея. А що се отнася до деца, за това е необходимо време, Карли. Дори да се оженим още сега, ще минат поне девет месеца, преди да дойде бебе. Дотогава новият процес или ще се е състоял, или ще бъде напълно изключен като възможност. Да не искаш да ми кажеш, че дори и след това ще продължаваш да се страхуваш?

— Не знам — откровено призна тя.

— Но това не може да продължава вечно! Не можеш да живееш все по този начин!

— Не знам как иначе да живея — прошепна победена тя.

— Тогава си глупачка — сърдито изрече Райън, пусна я и отстъпи назад. — Целият ни живот е риск. По дяволите, всеки от нас може да бъде убит в кола, в самолет, както си върви по улицата... — когато тя простена и вдигна ръце, за да заглуши тези мисли, той не позволи да бъде спряна. — Мислиш ли, че си единствената, която е била заплашвана? — запита с пламнали очи. — Е, не си! — вирна брадичка, отметна глава назад и посочи с пръст. — Виждаш ли този белег? Не е от някоя малка злополука в детството. Нападнаха ме с нож!

Думите бяха запратени яростно насреща ѝ и я блъснаха със страшна сила. Очите ѝ се разшириха. Мускулите на гърлото ѝ се напрегнаха. Но Райън с такова ожесточение се опитваше да обори собственото ѝ самосъжаление, че пренебрегна болката ѝ.

— Правех услуга на тъста си, като представлявах една от приятелките му в бракоразводно дело. Лично аз не можех да понасям жената. Но тя все пак имаше право на адвокат. Тъкмо бяхме в разгара на сложни пазарлъци, когато налетях на мъжа ѝ на едно парти. Всички се движехме в един и същи кръг — този, с който се разведох при раздялата с жена ми — Карли само се взираше насреща му и той продължи: — Онзи тип беше пиян, ядосан и ревнуваше от всеки мъж в стаята. И понеже аз бях видимото доказателство за унижението му, той

се нахвърли на мен. Обвини ме, че проявявам личен интерес към жена му — Райън изруга, после изведнъж стана по-спокоен: — Така и не разбрах дали беше нож за пържоли или за грейпфрути — въздъхна и се извърна, загледан неவிждащо навън в тъмното. — Пластичният хирург направи чудеса. Но аз се притеснявах. Така че си пуснах брада. След известно време започнах да го възприемам като символична промяна. Оттогава не съм се занимавал с нито едно бракоразводно дело. Беше преди десет години. Изобщо не повдигнах обвинение. Човекът беше видимо разстроен. Впоследствие се разкайваше. Постигнах щедро обезщетение за жена му.

Тъй като не чуваше никакъв звук зад себе си, Райън отново се обърна към Карли, която стоеше с ръка върху устата си.

— Не разбираш ли, мила? Нищо в живота не е сигурно. Ако някой ми беше казал, че ще ме нападнат във връзка с бракоразводно дело, щях да го помисля за луд. Но се случи. Три сантиметра по-ниско — и можех да съм мъртъв. Отказах се да работя по бракоразводни дела, защото не исках да се занимавам с такава дребнавост, с такива нелогични емоции. Но иначе практиката ми се разрасна. По дяволите... — изсмя се иронично — ... всеки от криминалните ми клиенти беше далеч по-опасен от онзи мъж — те безпогрешно щяха да улучат сънната артерия.

Карли стоеше вцепенена и се опитваше да осмисли думите му.

— Не знаех — отрони накрая.

— Разбира се, че не знаеше — пристъпи крачка по-близо. — Защото то е зад гърба ми. Защото не поставям страха си на пиедестал, за да му се кланям.

— Аз не... — заговори в своя защита, но Райън я прекъсна с помирителен тон:

— Знам. Не исках да кажа това. Всичко, което се опитвам да кажа, е — изрече бавно, — че живея живота си такъв, какъвто е. Точно това трябва да се научиш да правиш и ти.

В стаята се възцари тишина, докато Карли обмисляше казаното.

— Толкова е трудно.

— Знам — премина цялото разстояние помежду им и улови лицето ѝ в ръце. — Знам, но аз мога да ти помогна. Моля те, позволи ми да опитам.

— Ще бъдеш ли търпелив? — прошепна смутено.

— Колко търпелив?

— Като например да отложим женитбата за известно време? — въпреки аргументите му, чувстваше дълбоко в себе си някакво безпокойство, с което знаеше, че трябва да се справи, преди да може да приеме предложението му за женитба.

— Искаш твърде много — изрече със сериозен тон.

— Знам.

— Означава ли това, че след време ще кажеш „да“?

— Ако нищо не се случи...

— Никакви такива приказки.

— Само два-три месеца, докато разбере повече неща.

Той се престори, че обмисля предложението ѝ, макар в действителност да нямаше нищо за обмисляне. Вече беше решил да приеме всичко, което му даде. Женитба след два-три месеца... би могло да е и по-зле.

— Здравата се пазариш, Карли Куин.

Но очите му бяха нежни и тя разбра, че е спечелила. Изведнъж се почувства замаяна от щастие, обви ръце около врата му и силно се притисна в него.

— Обичам те, Райън. О, господи! — отстъпи назад и се загледа ту в едната, ту в другата си разперена длан.

Райън я погледна разтревожен:

— Какво има?

— Лещите — клекна на колене и започна да опипва наслуки по килима. — Изпуснала съм ги. Дори не знам кога. Дали беше тук... или тук... — седна назад на пети и огледа с присвити очи пода. После вдигна отчаяно поглед нагоре. — Ако не ги намеря, няма да мога да изляза от този апартамент.

Усмивката на Райън изразяваше чисто мъжко задоволство.

— Мисля, че това много ще ми хареса, мила. Мисля, че много ще ми хареса.

[1] Robin на английски означава червеношийка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сега, след като Райън вече знаеше всичко, облекчението на Карли бе неизмеримо. Прекарваше часове наред да говори за живота си след смъртта на Матю — онези четири години, които преди това избягваше, а Райън искаше да чуе всичко. Във връзка с процеса двамата обсъждаха какво е било и какво още може да бъде. Беше в състояние да сподели страховете си и това я правеше много по-спокойна. И неведнъж му го казваше. Във всички тези случаи Райън само ѝ се усмихваше с онази своя „Нали ти казах!“ усмивка и я прегръщаше силно. С всеки изминал ден ставаха все по-близки.

Шейла продължаваше да охранява Карли, като се грижеше никога да не остава сама, но с течение на седмиците и като се има предвид, че Райън бе съвсем наясно с положението, това все по-рядко се налагаше. Райън нагласяше програмата си така, че да може да закара Карли до училище на път за работа и макар Шейла винаги да я вземаше на връщане, за да я достави невредима у дома, като често се качваше да пийне по нещо, Райън беше с нея през останалото време.

Беше в края на февруари — студен, но за щастие напълно сух ден, когато Карли заговори за нея пред Райън. Тичаха по пътеката край реката, като поддържаха бързо темпо, за да се преборят със студа.

— Тревожа се за Шейла.

— За какво?

— Изглежда напрегната.

— Повече от обикновено? — пошегува се с многозначителна усмивка. Странно, но Райън бе започнал да споделя мнението на Сам за Шейла. Чувстваше напрежението в нея и не успяваше напълно да се отърси от усещането, че макар да е овладяно на повърхността, вътре то продължава да кипи.

— М-м-м. Мисля, че нещата вървят добре между нея и Том.

— Така е. Поне доколкото знам. Виждат се доста често — Шейла сама ѝ го бе казала. Но имаше много неща, които Шейла не ѝ бе казала.

— Мислиш ли, че двамата спят заедно?

Райън я стрелна с развеселен поглед:

— Това не ти влиза в работата.

— Прав си — отвърна невъзмутимо тя. — Но какво мислиш? Когато бяхме в Чикаго, тя обикновено пускаше леки намеци. Струваше ми се, че спи с всеки мъж, с когото излиза. Но с Том е някак по-различно. По-потайна е.

— Може би наистина го харесва.

— Той, изглежда, я харесва — няколко пъти бяха излизали четиримата. Привличането между Шейла и Том бе съвсем ясно забележимо.

— Така е. Познавам Том. Странно наистина, но и той не ми говори особено много за нея. Сякаш я пази само за себе си.

Потичаха още малко, преди Карли да проговори отново:

— В такъв случай едва ли това я тревожи. Може би се отегчава от работата си.

— Приятно ѝ е да е прикрепена към теб.

— Напоследък не се нуждае много от нея. Мисля, че се чувства засегната.

— Не. Шейла е над тези неща. Освен това Сам ѝ дава и други задачи. Не е като да стои и само да чака да ѝ се обадиш.

— И все пак ми е чудно. Когато се видим, е пълна с въпроси. Исква да знае всичко. Сякаш е жадна за разговор. Странно е.

— Може би си е просто такава. Не си ли го казвала винаги?

— М-м-м — съгласи се тя, — и все пак...

През следващите няколко дни Карли си постави за цел да подмами Шейла да говори повече за себе си, но напразно. Тя беше толкова ловка в избягването на въпросите, колкото и в осигуряването на безопасността в съдебната зала. За всеки въпрос имаше отговор, макар и несериозен, шеговит или уклончив, така че на Карли ѝ трябваше известно време, докато осъзнае, че изобщо нищо не е разбрала.

Накрая реши, че Шейла просто поставя граница между агент и свидетел и при това заключение Карли изпита облекчение. Най-

големият ѝ източник на сила и подкрепа сега беше Райън — ролята на Шейла в живота ѝ бързо намаляваше.

Или поне така си мислеше. В самото начало на март Сам научи, че решението за нов процес е неизбежно. Само след часове му се обади Бил Хофмайстер, за да му съобщи, че Гари Кълбърт е продал големи дялове от участието си в недвижими имоти в Калифорния и на Хаваите. Сам незабавно нареди на Шейла да не се отделя от Карли.

Карли прие новината със завидно спокойствие, но пък в нейно присъствие Сам премълча най-страшните си опасения. Напрежението ѝ се проявяваше в по-спокойни моменти, когато се улавяше, че хапе устни или мачка салфетката в скута си, или се взира през прозореца. Когато Райън я хващаше, тя си признаваше. Колкото и да съжаляваше, страховете ѝ бяха станали и негови. Макар тя да не го знаеше, той поддържаше непрекъснатата връзка със Сам.

Като бодигард Шейла бе толкова усърдна, колкото всички биха желали. Беше там винаги когато Карли оставаше сама, независимо дали в училище или вкъщи, но оставаше в сянка, изчаквайки настрана, постоянно нащрек. Карли започваше да се пита дали просто не е станала по-улегнала, когато един следобед някогашната Шейла отново напомни за себе си.

Часовете току-що бяха свършили. Според уговорката Шейла беше там, за да придружи Карли до кабинета ѝ. Вдигна лице към бледото слънце и пое дълбоко въздух.

— Ей, Карли, още е рано. Не ти ли се иска да се повозим?

Мартенският вятър развяваше косите на Карли, докато прекосяваха района на училището. Във въздуха се носеше обещание за омекване, което щеше да доведе до пролетни температури.

— Да се повозим?

— В града. Толкова е приятно навън. Можем да покараме из Норт Енд и покрай пристанището.

— О, Шейла, не знам — промърмори Карли и отвори вратата на административната сграда. — Следобед трябва да прочета цял куп писмени работи. Ако свърша с тях сега, няма да се налага да ги мисля довечера, когато Райън ще си бъде у дома.

Но Шейла заговори с най-убедителния си тон:

— Няма да ни отнеме много. Колата ми никога не е виждала Бостън през пролетта — Карли примижа насреща ѝ и тя отстъпи. —

Добре де, още не е съвсем пролет. Но поне пътищата са сухи и чисти за разнообразие. И въздухът е свеж. А и трябва да свърша някои неща набързо. Освен това цял ден сме забутани тук. Можем да си дадем малко почивка.

Карли се засмя.

— В случай че не си забелязала, аз работя тук. Не се чувствам „забутана“. Харесва ми.

— Е, на мен не — заяви Шейла, после омекна: — Ще ми доставиш ли това удоволствие, Карли? Нямах никакви уговорени срещи. Нека излезем — само за час?

— Не те свърта, а? — пошегува се Карли.

— Аха.

Карли погледна замислено купчината листи на бюрото си и отстъпи:

— Окей! Но само за един час.

— Не повече — обеща Шейла, като грабна чантата и палтото си, после ръката на Карли и я поведе бързо към колата.

Само след минути вече бяха на Мемориъл Драйв, на път за Бостън.

— Прекрасно е! — възкликна Карли и вдъхна идващия откъм океана въздух през отворения си прозорец. — Райън казва, че пак ще застуди.

— Райън е вечен песимист.

— Живял е тук доста повече от нас — въздъхна тя. — Поне най-страшното вече е зад гърба ни.

Шейла кимна и ѝ хвърли предпазлив поглед, преди да поеме по моста на Масачусетс Авеню, за да мине от другата страна на реката. После свиха по Комънуелт Авеню и продължиха напред.

— Обичам тази улица — каза Шейла. — Толкова е красива с тревата и дърветата по средата. Нямам търпение всичко да разцъфне след още месец-два. И погледни това — посочи към четири и пететажните сгради, покрай които минаваха. — Обзалагам се, че тези къщи са една от друга по-внушителни. Нали знаеш — високи тавани, изящни дървени корнизи, красиви дъбови подове, във всяка стая камина — погледът ѝ за момент стана отнесен. — Някой ден...

Мечтите на самата Карли се въртяха около една вътрешна стълба. Тя се усмихна.

— Някой ден ще го имаш, Шейла. Само почакай и ще видиш. Ще го имаш.

— Само ако още някой ми каже да почакам... — изведнъж изстреля насреща ѝ Шейла. Карли я погледна изненадано и тя незабавно се усмихна. — Хубавите неща се случват на онези, които чакат — изрече, но този път с подигравателен тон. — Аз чакам ли, чакам — само след малко изви и спря колата.

— Сега е твой ред. Виждаш ли онази хлебарница на ъгъла? Ще изтичам дотам да взема някакви сладкиши за довечера.

— С Том ли ще се срещаш?

— Аха. Тук имат пасти с ягодов крем, каквито не си вкусвала през живота си. Стой мирна. Ще ти хвърлям по едно око през прозореца. Няма да се забавя — преди Карли да успее да изрече и думичка, тя вече беше заминала и се върна след по-малко от пет минути с две малки кутии.

— За теб — подаде едната на Карли.

Трогната, Карли я изглежда озадачено.

— За какво е това?

— За десерт. И за това, че се съгласи с хрумването ми да се повозим следобед.

Карли се усмихна.

— Хрумването ти не беше чак толкова лошо. Права беше — почивката ми дойде добре.

— Видя ли? Какво ти разправях? — Шейла включи двигателя, хвърли бърз поглед през рамо и потегли. Лъскавата мазда се понесе по Арлингтън Стрийт, покрай градската градина, надолу по Чарлс Стрийт и после по Бийкън, преди да извие по улички, които бяха нови за Карли.

— Как се ориентираш тук? — попита тя.

— Това е моя територия. Непрекъснато минавам пеша оттук — сякаш за доказателство, сви рязко вляво, после вдясно и последователно направи още няколко завоя. Преди Карли да се усети какво става, Шейла се бе промъкнала през движението на Гъвърнмънт Сентър и излезе на Норт Енд. Тук вече подкара по-бавно, за да могат по-добре да се насладят на уханието на Италия от струпаните край тесните улички магазинчета и къщи.

— Ароматно е — отбеляза Карли, разчувствана при вида на отрупаните витрини. — Сигурно е страхотно през лятото, когато започнат тържествата — минаха покрай пекарна, чието примамливо ухание се прокрадна в колата.

— Не ги ли видя миналата година?

— Нямаше с кого да отида. Може би тази година с Райън... — думите ѝ останаха недовършени, мисълта ѝ не се осмеляваше да отиде толкова напред.

Шейла мина по Къмършъл Стрийт и излезе покрай пристанището.

— Като стана дума за Райън, къде се намира кантората му? Не е ли някъде наблизо? Никога не съм я виждала.

Карли огледа последователно уличните табели.

— Ъ-ъ, това Стейт Стрийт ли е? Мисля, че тук трябва да направим десен завой.

Шейла следваше напътствията, които Карли даваше не особено уверено. По някакво чудо, което и сама не можеше да обясни, като се има предвид, че дойдоха от напълно непозната за нея посока, пристигнаха пред новото високо здание, в което между многото други се помещаваше и фирмата на Райън. Шейла спря до бордюра и изви глава нагоре, за да се възхити на постройката.

— Хубаво местенце — подхвърли провлачено. — На кой етаж е?

Погледът на Карли последва нейния по кафеникавите стени.

— Трийсет и четвърти. Има страхотна гледка. Ей, искаш ли да влезем? Райън ще се радва да...

— О, не. Няма нужда да го притесняваме.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против — усмихна се, приковала очи в последните етажи на сградата. — Освен това се чувствам като някой оглупял лакомник в сладкарница за сладолед. Лигите ми потекоха само при мисълта, че е толкова наблизо...

Тихият шепот на Шейла я прекъсна по средата:

— О, по дяволите!

Карли присви очи и насочи поглед към жената до себе си:

— Какво има?

След като Шейла не отговори, а само продължи да се взира към множеството врати на входа, Карли също отмести очи. Отне ѝ минута,

докато види онова, което виждаше Шейла. Незабавно цялата се скова и от устните ѝ се отрони същият напрегнат шепот като този на Шейла.

— Боже мой...

— Позна ли го?

— Да!

— Значи не си въобразявам?

— О, не — тихо проплака Карли и вдигна ръка към устата си. — Там е. Навремето се подпираше така в дъното на съдебната зала. Когато давах показания, винаги поглеждах нататък. У него имаше нещо зловещо — после, внезапно проумяла значението от присъствието точно на този мъж пред сградата на Райън, тя спря да диша. — Шейла? — изстена най-после.

Шейла вече беше подкарала колата.

— Точно така. Махаме се оттук.

— Но Райън! Някой трябва да предупреди Райън!

— Щом се отдалечим малко, ще се обадя на Сам.

— Ами ако му е направил нещо? Стоеше си там толкова спокойно. Може би вече му е направил нещо! Може Райън да е ранен! — сграбчи я за рамото. — Трябва да се върнем!

— Не — невъзмутимо отвърна тя. — Няма да се връщаме. Продължаваме напред. Имай ми доверие.

В тона ѝ имаше заповеднически нотки, които Карли не пропусна да забележи. За първи път, откакто бяха заедно след Чикаго, Шейла поемаше командването.

Отпусна се на седалката и се загледа немиждащо в пода.

— Как е успял да разбере? — прошепна Карли. — Всички ме уверяваха, че прикритието ми е солидно. Но той го е пробил. Как?

— Дай засега още да не се тревожим. Най-важното е да те отведем оттук и да оставим Сам да го пипне.

— Кой е той? — остро попита Карли, въпросът ѝ бе насочен повече към самата себе си, отколкото към Шейла. — Съдебната зала винаги беше претъпкана, но имаше определени хора, които се открояваха. Семейството на Кълбърт непрекъснато ме зяпаше. Освен това — хората от пресата, макар че познавах повечето репортери. Имаше една дребничка стара жена на последната редица, едно момче, което приличаше на колежанин, в далечния край отдясно, двама посивели мъже в средата... и той. Кой е той?

— Нямам представа — троснато отвърна Шейла. Отби до една телефонна будка на Кеймбридж Стрийт и грабна чантата си, в която Карли знаеше, че има и пистолет. — Чакай тук. Ще се обадя на Сам.

Вкопчила се отчаяно в дръжката на вратата, Карли седеше като истукана и се взираше в хората, които минаваха отвън. Представяше си, че човекът при сградата на Райън се е свързал по радиостанцията с някой, който вече е по петите им. Погледна в страничното огледало и с ужас забеляза двама младежи, които оглеждаха колата. Затаи дъх, докато отминат, все така възхищавайки се на плавната извивка на капака.

След това Шейла отвори вратата и се вмъкна на мястото си.

— Окей. Сам тръгва към кантората на Райън.

— Какво каза да правим ние?

Шейла включи мотора и потегли.

— Махаме се. Ще трябва да те покрием за известно време, поне докато разберат кой е онзи мъж, който стоеше пред сградата.

— А Райън?

— След като Сам се увери, че е добре, ще дойде при нас.

— Къде? — представи си малката къщичка на брега на Мичиганското езеро, където я бяха приютили в продължение на четири месеца. Беше старомодна и уютна, доколкото това можеше да се каже за така наречените предохранителни квартири.

— Сам предложи някакво място във Върмонт.

— Във Върмонт! Странноприемницата?

— Където сте били по Нова година. Казала си, че мястото ти харесало. Сам смята, че там ще се чувстваш добре.

Карли направи гримаса.

— При леко различни обстоятелства. Не ми се иска да го помрачавам по този начин.

— Всичко ще бъде наред — още веднъж я успокои Шейла. — След като и Райън дойде при теб, все едно че отново ще е Нова година.

Карли се съмняваше.

— Но не можем да се появим там просто така.

— Сам ще се обади да направи резервация. Сигурно ще имат нещо, а и да нямат, ще уредят.

Карли затвори очи.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва. След толкова фалшиви тревоги наистина бях започнала да вярвам, че съм свободна — вдигна ръка към челото си, но само за да отвори рязко очи при осенилата я нова мисъл: — Трябва да се отбием у дома. Ще ми трябват някои неща.

Шейла отклони поглед от пътя, колкото да погледне часовника си.

— Хм, не знам...

— Ако ще трябва да се завра някъде за известно време, поне искам да се чувствам като човешко същество. Апартаментът ни е на път. Ще отнеме само минутка.

— Ами ако има някой?

— Някой?

— Скрит в засада?

Карли остро пое дъх и поклати глава, за да отхвърли тази мисъл.

— О, господи! — продума разтреперана. После притисна юмрук към устата си и го захапа. Думите ѝ прозвучаха приглушено: — Не мога да повярвам, че всичко това се случва.

Вече бяха на Мемориъл Драйв и Шейла спря на един светофар. Един поглед към Карли ясно ѝ разкри пълната ѝ уплаха. Докато я наблюдаваше, Карли улови дръжката на вратата и се огледа, сякаш обмисляше бягство. В този момент Шейла отстъпи. Готова беше на всичко, за да предпази Карли от истеричен пристъп.

— Предполагам, че можем да минем през апартамента ти. Ако се движим плътно заедно, няма да има никакъв проблем. Сам може вече да е изпратил някого там. Но не можем да се бавим много. Само колкото да нахвърляш някои неща в една чанта.

Карли кимна, напълно вцепенена.

— Ами ти?

— Аз?

— Твоите неща. Идваш с мен във Върмонт, нали?

Шейла отхвърли проблема с едно замахване на ръката:

— Ще се оправя. Ако се наложи да останем за известно време, Сам ще уреди някой да донесе нещата ми. Като се сетих за това, може да направи същото и за теб. Наистина не бива да спираме...

— Трябва — Карли имаше нужда от лично свои неща. След всичко, от което се бе отказала — и отново изградила — през

последната година, нямаше намерение да отива някъде без някои лични белези на идентичността си.

Шейла се съсредоточи върху шофирането. Когато стигнаха пред блока, Карли изскочи и хукна напред. Не мислеше за възможния риск — част от нея отчаяно желаше да стане примамка, стига да отклони опасността от Райън.

Апартаментът беше невредим, така подреден, както го бе оставила сутринта. Докато Шейла се оглеждаше за нещо подозрително, Карли застана наред всекидневната и се опита да се успокои.

— Защо да не можем просто да стоим тук? — попита, след като Шейла се върна при нея.

— Защото Сам не разрешава.

— Тогава ще му се обадя — предложи и се насочи към телефона.

Но Шейла я изпревари и решително върна слушалката на мястото ѝ.

— Бъди разумна, Карли. Сам си има достатъчно грижи, като се опитва да хване онзи мъж.

— Нека се обадя на Райън...

— И да насочиш някого по следата, че си тук? Ако прикритието ти е разкрито, този телефон може да се подслушва.

— Не искам да ходя във Върмонт.

— Трябва. И колкото повече се бавим тук, толкова по-голяма може би става опасността — Шейла трябваше да използва всичките си запаси, за да демонстрира подобие на увереност. И тя беше не помалко изнервена от Карли. — Хайде сега, върви да сложиш някои неща в една чанта. Но бързай. Трябва да се махаме — изгледа как Карли се задвижва бавно. — Бързай! — погледна часовника си, после отново отдалечаващата се фигура. Имаше нужда от нещо укрепващо и затова бързо си наля едно питие, изпи го за рекордно късо време и вече беше на вратата, когато Карли излезе от спалнята. — Всичко готово ли е?

— Не искам да го правя — пусна чантата на един стол и се приближи до секцията на стената, за да откачи глинената пластика от мястото ѝ. — Райън ми я купи във Върмонт. Винаги е имала особено значение — притиснала пластиката, тя се извърна с очи, изпълнени с мъка. — Не мога да повярвам, че всичко това е в опасност.

— Не и ако побързаме. Да вървим! — Шейла прекоси стаята и грабна чантата ѝ.

Дори Карли да бе доловила нетърпението в гласа ѝ, тя бе прекалено заета със собствените си чувства, за да му обърне внимание. Отново се извърна назад.

— Намерихме това дърво на брега в Рокпорт. Снимката е направена в...

— Карли! Губим време! — насили се гласът ѝ да прозвучи по-кратко и заговори малко по-бавно: — Трябва да тръгваме — прихвана я под лакът.

Карли не се съпротиви. Пусна пластиката на възглавницата на фотьойла, докато минаваше край него, и хвърли един последен поглед на мястото, което наистина чувстваше като свой дом, преди да се обърне и да го напусне заедно с Шейла.

Пристигайки въщи малко след шест, Райън изкачи забързано стъпалата. Беше неспокоен. Докато вървеше към блока, погледна нагоре и не видя никаква светлина. Вярно, навън едва се здрачаваше и все пак...

Ключът му с лекота се превърта в ключалката. Побутна и отвори вратата.

— Карли? — включи осветлението. — Карли?

Отговор не последва.

Огледа апартамента. Нямаше я. Опита се да помисли къде би могла да бъде. Не му беше казвала, че ще има някакви срещи до късно или събрание, а винаги се стараеше да му съобщава такива неща, особено сега, когато знаеше, че той ще се разтревожи при всяко недоразумение.

За момент се замисли дали безпокойството му не се дължи на странното посещение от днес следобед. Потенциален клиент. Подпалвач. Разбира се, като се има предвид преживяното от Карли и чувствата, които сега бяха и негови, никога не би поел случая. Но някак си имаше усещането, че посетителят му поначало точно това бе очаквал. И не толкова самият подпалвач се въртеше в ума му, колкото мъжът, който го доведе. Нещо в начина, по който говореше...

Вдигна телефона и набра номера на Сам. След като продължи да звъни необичайно дълго, Райън се уплаши, че Сам си е тръгнал. После в слушалката прозвуча задъхан мъжки глас.

— Там ли е Сам Лумис?

— Мисля, че току-що си тръгна. Аз съм Грег Райли, помощникът му.

— Трябва да разговарям с него. Райън Корнел се обаждат.

Грег незабавно застана нащрек.

— Задръжте, изчакайте да видя дали няма да успее да го хвана.

Райън изчака, както му се стори, цяла вечност. Най-накрая Сам се обади отсреща:

— Райън? Някакъв проблем?

— Не знам. Току-що се прибрах и Карли я няма. Обикновено винаги се старее да ми се обади, ако ще закъснява. Знаеш ли дали е с Шейла?

Сам притисна слушалката към гърдите си, докато се обръщаше към Грег:

— Знаеш ли къде е Шейла?

Грег сви рамене.

— С Карли, предполагам. Или може да е свършила за днес.

— Звънни у тях! — нареди Сам, после отново се върна към Райън: — Грег се опитва да се свърже с Шейла. Задръж така.

Никой не отговаряше у Шейла. Грег поклати глава и остави слушалката.

— Шейла също не отговаря — каза Сам на Райън. — Може би двете са отишли някъде?

— Не е в стила на Карли. Почти винаги си е тук да ме посрещне. Освен това имах странно посещение днес следобед.

— Какво посещение... Почакай! Ще дойда при теб. Междувременно се обади в училище или на някой друг, който може да знае къде е.

Ръката на Райън здраво стисна слушалката.

— Вземи твоя ключ. Ако централата в „Ранд“ е изключена, може да отида с колата дотам. Ако ме няма, влизай сам. Ще се върна.

Централата действително беше изключена. Обади се на Брина Мур, която не бе виждала Карли от сутринта. Обади се на Денис Шарп, който не я бе виждал от обяд. Закрачи из стаята, като се питаше

дали не прави от мухата слон. С пресъхнало гърло влезе в кухнята за чаша вода и тъкмо посягаше за ключовете от колата си, когато телефонът иззвъня.

— Райън? Шейла се обажда.

— Шейла! Тъкмо се притеснявах. Карли с теб ли е?

— Не. Затова ти се обаждам. Отидох да я взема след училище, но нея я нямаше. Оставила е бележка, в която пише, че се налага да излезе за малко. Обикалям наоколо, като се опитвам да открия колата ѝ, но не знам къде да я търся.

— О, господи! — поне има бележка. Но къде се е наложило да ходи? — Божичко, Шейла! Къде я търси?

— Минах по целия район на училището и няколко пъти ходих до Бостън и обратно. Говореше нещо за Рокпорт, но от един час обикалям тук, а не виждам никаква следа от нея.

— Сега в Рокпорт ли си?

— Обаждам се от телефонен автомат на магистралата. Чудя се, толкова много говореше за онова място във Върмонт... Мислиш ли, че може да е отишла там?

— Може би. Ще се обадя. Не мога да повярвам, че просто е...

Чу се прищракване.

— Трите ми минути изтекоха. Слушай, ще продължавам да търся. Сигурна съм, че няма нищо страшно. Просто може да са я хванали нервите. Може да ѝ стане криво, ако я проследиш.

— Не ме интересува, по дяволите! — телефонът отново изщрака.

— Окей, Шейла! Обади се отново, ако разбереш нещо — поне Сам щеше да е тук.

Но Шейла не го знаеше. Старателно заличи самодоволната физиономия от лицето си, преди да се върне в колата, където чакаше Карли.

— Райън тръгва — обяви тя. — А Сам е пуснал заповед за издирване на онзи тип, когото видяхме.

— Значи Райън е добре? — попита Карли, тъй като силно се нуждаеше от поне мъничко успокоение срещу страховете си.

— Чудесно. Ще дойде при нас в странноприемницата. Пет минути по-късно прекосиха границата и навлязоха в щата Върмонт.

Сам пристигна в апартамента на Карли, за да го заvari пуст. Двамата с Грег изчакаха пет минути, после десет, петнайсет. След като Райън не се появи, Сам се обади на Том.

— Да не би да си виждал случайно Шейла Монтгомъри? — попита с по-безгрижен тон, отколкото в действителност се чувстваше.

— Шейла? — повтори предпазливо Том. — Не. Каза, че тази вечер трябва да работи.

Сам хвърли поглед към Грег, който бе проверил графика точно преди да излязат от службата. Шейла нямаше дежурство.

— Ами Райън?

— Има ли нещо?

— Не знам. Райън ми се обади малко по-рано и каза, че Карли не се е прибрала вкъщи. Сега се намирам в апартамента ѝ. А Райън също го няма.

Райън, Карли и Шейла — трима души, които означаваха много за Том.

— Идвам — заяви той, бързо затвори телефона и тръгна на път.

Нито Сам, нито Грег бяха научили нещо повече по времето, когато пристигна при тях. Райън все още не се беше появил.

— Добре — каза Сам и бавно закрачи из всекидневната, докато се опитваше да организира мислите си. — Райън каза, че Карли не се е прибрала. Смяташе, че може да е с Шейла. Но тя не е. А не можем да открием и Шейла — обърна се към Том: — Нямахте ли някакви планове двамата?

— За утре. Не за тази вечер.

Сам се извърна към Грег:

— Кога за последен път я видя?

Притеснен от присъствието на Том, Грег се почувства неловко:

— Ъ-ъ... тази сутрин. Мина през службата, преди да се срещне с Карли в „Ранд“. С пресни сладки кифлички и кафе, представете си. Шейла беше самото очарование.

— И трябваше да остане там, докато Карли приключи работа — продума Сам, като потърка брадичка, потънал в размисъл. — По дяволите, имам чувството...

— Какво чувство? — намеси се Том, изведнъж осъзнал, че в тревогата на Сам за Шейла има нещо повече от онова, което се виждаше на пръв поглед.

Но Сам само поклати глава.

— А и Карли. Къде, по дяволите, би могла да е? — замълча и се опита да си спомни всяка дума, казана от Райън. — Спомена нещо за посещение днес следобед. Думата, която употреби, беше „странно“. Знаеш ли нещо за това, Том?

— Не, по дяволите! Не се интересувам от клиентите на Райън.

Сам се обърна към Грег:

— Виж дали можеш да хванеш някого в кантората му. Разбери с кого е била тази среща.

Докато Грег се насочваше към кухнята, Том вдигна малката глинена пластика и се отпусна във фотьойла, като се вгледа в нея.

— Това е лудост. Карли няма да се вдигне и да изчезне. С Райън бяха по-близки от всякога след завръщането му от Чикаго.

— Значи знаеш всичко?

— Двамата ми казаха. Мисля, че нещата между тях бяха напълно изяснени. Дори Карли да се е изплашила от нещо, най-напред щеше да отиде при Райън — потърка едно камъче на паното, после стана и сякаш го е правил безброй пъти, го върна на мястото му на стената. — Купиха го, когато бяха във Върмонт. Падат си колекционери — замахна към лавицата. — Спомени от съвместния им живот — вгледа се в Сам. — Цялата тази работа е странна. Смяташ ли, че някой се е добрал до Карли?

Преди да успее да отговори, Грег се върна с цяла страница записки в малкия си бележник.

— Целият следобед на Райън е бил запълнен със срещи. Смит и Ридинг в дванайсет и половина, Фрейзиър в един и петнайсет, Дън в два, Уолш и Тис в два и половина...

— Уолш и Тис?

Грег погледна в бележника си.

— Момчето, което ми даде информацията, каза, че последното е вписано допълнително. Имената може да са променени. Нещо в последния момент, предполагам.

— Тис — повтори Сам, като се опитваше да улови нещо, което му убягваше. — Името ми звучи познато... Аха...

Том моментално се изправи на крака:

— Какво има?

Но Сам вдигна ръка и на свой ред се зае с телефона. Когато се върна, изразът на лицето му бе мрачен.

— Говорих с Мийд в Чикаго. Тис е псевдоним, използван от един тип на име Тикос. Хорас Тикос. Лежал е няколко пъти в затвора. Известен експерт по палежите.

— Мили боже! — простена Том и прокара ръка през русите си коси, като ги разроши още повече. — Какво означава това?

— Това означава, че или брат ти е замесен...

— Няма начин! За нищо на света не би причинил зло на Карли!

— И не би нарекъл посещението „странно“ — допълни Сам, после вдигна очи и заговори със смразяваща сериозност: — Мисля, че са го подвели. Може да е в не по-малка опасност от Карли — по пътя обратно към кухнята той стрелна с поглед Грег. — Ще се обадя в полицията.

Проведе един разговор, после втори и трети. Том и Грег се взираха един в друг. Накрая проговори Том:

— Къде е мястото на Шейла във всичко това?

Грег сви рамене и отбегна погледа му:

— Нямам представа. Може би просто е отишла някъде на пазар. Напоследък обича да си купува нови неща... — думите му останаха недовършени, защото мислите му взеха нов обрат. Когато отново вдигна очи към Том, в тях имаше повече тревога. — Обича да си купува разни неща. Откъде взима парите?

— Не я спонсорирам аз — не че не би го направил при възможност.

— Тогава откъде ги има?

— Спестява — отбранително отвърна Том.

— От заплатата на федерален агент? Знам какво аз изкарвам и ми остава адски малко, след като си платя данъците, наема, храната и бензина. Тази нейна нова кола...

Лицето на Том беше напрегнато.

— За какво намекваш?

— Внезапно се е сдобила с много пари.

— Чакай за момент. Намекваш, че...

— Че тя е била купената.

— Това е ужасно долно обвинение.

Двамата мъже стояха очи в очи. Напълно разбирайки мащаба на обвинението си — и неговите последици, ако се окаже вярно — Грег дори не трепна.

— Но то обяснява доста неща. Нова кола, нови дрехи, нова чанта, големи мечти, а скромнен апартамент.

— Апартаментът й? Виждаш си апартамента й?

— Много пъти — присви очи и макар да знаеше, че причинява болка, изпитваше нужда да говори. — Обяснявам си също и защо ми се умилкваше по този начин. Близък приятел в службата...

— Умилквала ти се е? — Том стисна юмруци покрай тялото си. — За какво говориш?

За първи път тонът на Грег се смекчи:

— Тя направо ме съблазни, Том. А в същото време желаше теб. И ако мислиш, че на теб ти е тежко, помисли си как се чувствах аз, когато викаше името ти, докато се любехме.

— Ти си луд! — избухна Том. — Тя не ляга толкова лесно. По дяволите, мен ме харесва и пак не...

— Не е спала с теб? — Грег изчака, не намирайки никакво удовлетворение в изуменото мълчание на другия. — Не е, нали? — неизреченият отговор беше достатъчен отговор. — В такъв случай поне е имала някакво чувство за морал. Ако е знаела какво планира и че продава тялото си срещу моята подкрепа, това е едно. Но да те обича — в което съм сигурен — и да се чувства виновна...

— Какво става тук? — сопна им се Сам, не по-малко напрегнат от тях.

Грег бавно откъсна очи от Том и въздъхна:

— Мисля, че имаме проблем.

— Какъв проблем? — но телефонът извъня, преди Грег да успее да отговори. Сам се върна тичешком обратно и го вдигна. — Да — изрече отривисто.

Беше Райън, който звучеше почти отчаяно:

— Слава богу, че освободи телефона. За трети път...

— Знам. Трябваше да уредя всичко. Къде, по дяволите, се намираш?

— На магистралата съм. Осемдесет и девет. Карли е във Върмонт.

Погледът на Сам се стрелна към стената на всекидневната и паното, което Том беше върнал на мястото му.

— Върмонт? Какво прави там? Ти какво правиш там?

— Господи, Сам, мисля, че работата е зле! Веднага след като разговарях с теб, ми се обади Шейла.

— Шейла! Къде е тя?

— Каза, че се обажда от автомат близо до Рокпорт. Каза, че Карли я нямало, когато пристигнала да я вземе от училището. Тогава не се сетих, че Шейла би трябвало през целия ден да е там. Каза, че Карли ѝ оставила бележка, в която пишело, че трябва да замине. Каза, че не я е виждала и че търсила навсякъде, като обходила места, за които Карли е споменавала, че сме ходили двамата. Върмонт — нали знаеш, онази вила, която наехме по Нова година — очевидно е едно от вероятните места. Самата Шейла го предположи — пое си дъх и продължи забързано: — Но докато пътувах, започнах да си спомням някои дребни неща. Онова посещение днес следобед — много спешна работа. Двама души, единият от които обвинен в предумишлен палеж. Само че никой от тях не изглеждаше да държи особено аз да се заема със случая. А и единият — не този, който е загазил, а другият с него — говореше някак особено. Вместо „много“ казваше „ного“. Не можах да разбера защо това ме смуги — докато не се сетих как Карли ми разказа за човека, който я нападнал навремето в Чикаго. Казах си, че може да е съвпадение. Но има и още нещо.

— Какво?

Грег и Том също бяха дошли в кухнята, но вниманието на Сам бе изцяло съсредоточено в думите на Райън.

— Точно преди да изляза, пих вода. Оставих чашата в мивката. Едва преди няколко минути ми хрумна, че там имаше още една чаша. С някаква тъмна течност, останала по дъното ѝ. Карли е много педантична. Никога не би излязла сутринта и да остави нещо в мивката. А Шейла твърдеше, че не я е виждала — замълча, почти страхувайки се да попита: — Погледни я, Сам. Какво има в чашата?

Сам вече се беше обърнал и вдигаше чашата. Помириса я, после я приближи до устните си, за да опита топлото ѝ съдържание.

— Ром и кола — очите му срещнаха тези на Грег, после на Том, докато със спокойна увереност отправяше думите си към Райън: — На какво разстояние си от странноприемницата?

— Около четиридесет минути — през по-голямата част от пътя караше с над сто километра в час, като се молеше полицаите да не го спрат.

— Добре. Продължавай! Ще се обадя на още няколко места, после тръгвам. Грег и Том са с мен. Ще вземем хеликоптер. Няма да се забавим много.

— Побързайте, за бога! — помоли се Райън, после затръшна телефона и като остави вратата на кабината да се удрия след него, хукна към колата си.

— Още не мога да повярвам, че това се случва — каза Карли, заслепена от появилите се насреща им светлини на странноприемницата.

Шейла не коментира нищо, само сви по тъмната странична алея, която водеше право до малката вила, запазила толкова хубави спомени за Карли.

— Не трябва ли да вземем ключ?

Напомняне от онова другото пътуване. Тogaва ключът бе закачен зад люлката.

— Казах на Сам какво ми разправяше за миналия път. Смяташе да инструктира персонала пак да го оставят на същото място. Колкото по-малко хора виждаш, толкова по-добре.

Но когато насреща им се появиха приглушените светлини на вилата, Карли забрави да пита как му е хрумнало на Сам да поиска точно същата виличка.

— Това е... моята кола... — заекна смаяно. Жълтият шевролет се открояваше в нощта подобно на сигнален маяк. — Какво...

Шейла рязко спря пред вратата. Без да проговори, тя посегна за чантата си.

— Шейла, какво става?

Едва след като зададе въпроса, зашеметена от ужас, зърна малкия служебен пистолет, който се появи от чантата.

— Хайде! — изръмжа Шейла. — Да вървим да видим кой е тук.

— Някой е откраднал колата ми! — задавено си пое дъх Карли. — Мъжът, онзи от Чикаго, онзи, когото видяхме по-рано. Разбрал е за Райън. Разбрал е за мен! Той трябва да е — сграбчи другата жена за

рамото. — О, не, Шейла! Не можем да влезем! Той сигурно ни чака! Но как е взел колата ми? — промърмори повече на себе си и отдръпна ръка, за да я вдигне към челото.

Шейла отговори спокойно и ясно:

— Аз му дадох ключа.

— Ти?

Бавно и премерено пистолетът се насочи към нея. Лицето на Шейла бе забулено в сянка, типичният ѝ носов глас прозвуча почти неузнаваемо с внезапната си злоба:

— Излизай! Веднага! И не прави никакви опити или ще го използвам.

— Не разбирам...

Острото смущаване в ребрата беше първият отговор, грубият тон на Шейла — следващият:

— Ще разбереш. Сега излизай!

Докато Карли успее да задвижи омекналите си крайници, Шейла вече стоеше откъм нейната страна, като я улови здраво за рамото, за да я издърпа.

Вратата на вилата се отвори и Карли инстинктивно се отдръпна назад. Там, само като силует, но безпогрешно различим, стоеше същият мъж, който само преди няколко часа беше и пред сградата на Райън.

— Доста се забавихте — изрече провлачено.

— Искаше да минем през апартамента ѝ да си вземела някои неща — обясни с презрително сумтене Шейла. — Като че ли ще ѝ трябват... — притисна пистолета в ребрата на Карли и я побутна напред. Мъжът се отдръпна встрани, после плътно затвори вратата, когато жените влязоха вътре.

— Глупаво е било да спирате — изръмжа той.

Реакцията на Шейла беше необезпокоена:

— Започваше да става истерична. Трябваше да направя нещо.

— Загубили сте ценно време.

— Добре сме си.

— Какво става, Шейла? — извика Карли, нежелаеща да повярва, че Шейла, Шейла я е предала.

Мъжът беше този, който заговори:

— Само това, което трябваше да стане преди доста време. Докара ми цял куп неприятности.

— Кой сте вие? — уплашено прошепна Карли и огледа мъжа, който застана точно пред нея. Единственото, което успя да направи, беше да не се свие страхливо.

— Името ми е Хем Тикос — обяви с някакво извратено чувство за гордост. — Не ме ли помниш?

Ако Карли бе имала някакви надежди за спасение, те се изпариха заедно с това лаконично изявление.

Но очите на Карли бяха приковани в тези на Шейла.

— Защо, Шейла? Ти би трябвало да се грижиш за сигурността ми.

— Аз все за някого се грижа. Този път ще се погрижа за себе си.

— Но ние бяхме приятелки.

— Хм! Бяхме приятелки само защото навремето в Чикаго не разполагаше с никого друг. При по-различни обстоятелства изобщо нямаше да ме погледнеш. Но бяхме заврени заедно в онази къща, ден след ден, седмица след седмица и беше съвсем естествено. Обаче истински приятелки? Никога!

Изумлението повиши гласа на Карли с една октава:

— Значи си го намислила от самото начало? Поискала си да те преместят само за да...

— Не точно — прекъсна я Шейла, вирнала отбранително брадичка.

Колкото и да се опитваше да разбере, Карли не можеше.

— Значи си сключила тази сделчица... — осмели се да погледне за миг към Тикос. — ... след като пристигна?

— Помниш ли, когато ходих до Чикаго? — самодоволно попита Шейла.

— Ходила си, за да търсиш начин да ме предадеш?

— Ами-и-и, това е малко пресилено. Докато бях там да се видя с Хармън и посетих някои стари приятели в службата на Хофмайстер, Хем пък душеше наоколо да хване някаква следа.

— И ти му я осигури — отрони Карли, напълно сразена.

— Защо не? Цената беше добра и ме чакаха още парички. Добре бях видяла как си живееш. Хубави дрехи, изискан апартамент, супергадже. Имаше всичко. Сега е мой ред.

— За моя сметка?

— Така както аз виждам нещата — безцеремонно продължи Шейла, — всички трябва да правим по някой компромис в живота си — очите й станаха по-сурови. — Аз направих моя дял от компромиси. Сега искам малко от онзи лукс, към който през целия си живот надничах от другата страна на оградата.

— Това не е начинът — прошепна Карли, осъзнавайки, че тя няма никакви угризения. — Ами Том...

Шейла се напрегна.

— Какво за него? — не искаше името му да се намесва в това. То нямаше нищо общо.

— Той те обича.

— И аз го обичам.

— И си мислиш, че ще може да живее с теб след всичко това?

— Той изобщо няма да разбере.

— Вярваш ли го? Райън няма да приеме със скръстени ръце нищо, което би могло да ми се случи. Нито пък Сам — осени я ново просветление: — Когато се обади...

— Никъде не съм се обаждала. Поне не и на Сам — Карли отново хвърли поглед към Тикос.

— Значи си знаела, че ще бъде при кантората на Райън.

— Обадох се на Хем от хлебарницата. Чакаше обаждането ми в една телефонна кабина близо до сградата на Райън. Тъкмо се беше върнал от срещата си с него.

— С Райън?

Усмивката, която й отправи Шейла, бе достатъчна да смрази кръвта й.

— Всичко е брилянтно изпитано, ако мога сама така да се изразя. Нужно беше доста планиране, особено след като престана да говориш толкова много с мен, откакто Райън се завърна от Чикаго — хвърли съучастнически поглед към Тикос. — Райън ще попадне под подозрение дори само поради факта, че се е срещал с Хем и приятелчето му. Ти си сломена от мисълта, че е възможно да е планирал да те предаде. Напълно естествено ще бъде да стигнеш до самоубийство.

— Самоубийство? Никога няма да се самоубия!

— Може би не доброволно — измърка Шейла, — но с малко помощ и без свидетел, който да потвърди противното — извърна се към Тикос: — По-добре да действаме. Обадох се на Райън. Трябва да пристигне точно навреме, за да я намери увиснала. Той ще се обади в полицията. Обезумелият любовник!

За миг Карли остана съвършено парализирана. В съзнанието ѝ просветна споменът за Луис — клиента на Райън, чиято смърт все още се водеше като самоубийство, въпреки съмненията на Райън. Шейла беше права. Никога няма да разберат. Трябва да действа.

С прилив на енергия, родена от отчаянието, тя се спусна към вратата, но само за да бъде уловена и върната обратно от Тикос.

— Не толкова бързо, мадамче. Първо ни трябва бележка.

Карли яростно се бореше с ръцете, които я задържаха.

— Първо бележката — изсъска той. — При всяко самоубийство си трябва бележка.

Зарита назад с крака, но похитителят ѝ беше много по-силен от нея. Беше го изненадала в уличката в Чикаго — сега вече той беше подготвен. Размаханите ѝ напосоки ръце удряха само въздуха.

— Няма... да пиша... никаква...

Той наведе глава, докато тънките му устни се озоваха до ухото ѝ:

— Ако не я напишеш, ще изчакаме и ще убием любовника ти, когато пристигне. Тогава ще заприлича на двойно самоубийство.

Борческият дух моментално напусна Карли.

— Няма да го направите — простена тя и погледна към Шейла, молейки се за някакви последни останки на разум.

— Ще го направим много лесно — Шейла извади лист и химикал от малкото бюро до стената и ги стовари отгоре.

Тикос побутна Карли напред, принуждавайки я да седне на твърдия дървен стол.

— Пиши каквото ти казва.

— Няма да се получи, Шейла — започна Карли, но се спря, а после изпадна в ужас от циничната усмивка на Шейла.

— Мили мой Райън — започна да диктува тя.

Когато Карли продължи да се взира ужасена в нея, Хем притисна пистолета във врата ѝ.

— Пиши! — заповяда той. — Ако приятелчето ти пристигне, преди да си свършила, отпиши го. Не искаш да го застреляме, нали?

Карли се опита да си поеме дъх. Когато Шейла прокара дългия си нокът по листа, тя направи опит да фокусира погледа си, но очите ѝ бяха пълни със сълзи. Вдигна химикала, цялата разтреперана.

— Мили мой Райън — повтори Шейла, после изчака думите да бъдат изписани. — Никога не съм мислила, че ще се стигне дотук. Но знам какво си замислил...

Когато Карли изпусна химикала, Тикос отново я побутна с пистолета. Събра останките от куража си, напипа химикала и продължи да пише неуверено.

— Знам какво си замислил — продължи Шейла, като говореше бавно и изчакваше Карли да я догони — и не мога да понеса да живея повече. Никога не съм обичала друг човек така, както обичам теб.

— Шейла... — изхлипа Карли.

— Пиши! — в гласа ѝ не се долавяше и най-малък намек за някакво чувство. — Никога не съм обичала друг човек така, както обичам теб. Съжалявам. И за двамата ни. — Изчака. — Сега само го подпиши, Карли.

Написаното на места беше нечетливо и размазано там, където бяха капнали сълзите ѝ. Когато приключи с писането, Шейла вдигна листа и го прочете.

— Не е зле. Дори и с петната. Показва колко е била разстроена. Идеално!

Тикос пхна ръка в чекмеджето, без да обръща внимание как Карли се сви, когато рамото му докосна гърдите ѝ, и измъкна един плик.

— Сложи го вътре! — нареди ѝ той. След като тя най-после успя да го направи с мъчително треперещите си ръце, той ѝ заповяда да напише отгоре името на Райън. После постави плика на видно място върху бюрото, сграбчи я за рамото и я вдигна от стола. — Хайде да приключваме — изръмжа провлачено. — Трябва да хващам самолет.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди Карли да успее да издаде и най-слаб вик, устата ѝ бе запушена с един от шаловете, които Тикос извади от джоба си. Изви се от болка, защото възелът оскуба косите ѝ, но той само още по-здравого затегна. Докато езикът ѝ се бореше с ограничаващата я материя, устата ѝ пресъхна. Струваше ѝ се, че се задушава. От стомаха ѝ се надигна мъчително гадене. Преглътна конвулсивно и задиша по-бързо и по-дълбоко през носа.

Тласкана от първичен инстинкт, тя се съпротивляваше срещу ръцете, които извиваха нейните назад, срещу втория шал, който завързваха около китките ѝ. Изви се и се обърна към Шейла, която се опитваше да я задържи неподвижна.

— По-добре побързай! — изсумтя Шейла. — Няма да миряса.

Отговорът на Тикос бе презрително ръмжене:

— Оправял съм се и с по-лошо.

Това бяха думи на хладнокръвен убиец. В този миг на болезнено прозрение Карли изпадна в паника. Извъртя се рязко, отдръпна се назад, после се хвърли върху Шейла и събори и двамата на пода, но Тикос я улови, едва успяла да се надигне на колене. Когато се опита да се изскубне, той я разтърси силно.

— По дяволите! — кресна Шейла и вдигна ръка да я удари, но беше спряна от месестата длан на Тикос.

— Без белези! — изломоти той и я изгледа, сякаш е пълна глупачка. — Не може да има никакви външни белези за борба. Що мислиш, че използвам шалове?

Шейла се изправи на крака.

— Мислех, че ти харесва цветът им — промърмори сърдито и оправи дрехите си.

— Тъпо племе — усмирителният поглед на Тикос най-напред отпрати епитета към Шейла, а после към дишащата учестено Карли, която издърпа права.

Тя надаваше отчаяни звуци, но заглушени от превръзката, те оставаха дълбоко в гърлото ѝ. По челото ѝ изби студена пот. Тялото ѝ представляваше купчина треперещи нерви. Но продължаваше да блъска по яката фигура на Тикос, докато краката ѝ замахваха и се забиваха без никакъв видим ефект.

Тикос затегна хватката си.

— Ти връзвай! — изрече дрезгаво към Шейла и после с такава грубост притисна Карли, че тя загуби съзнание.

Възползвайки се от момента, Шейла пъргаво намери шала на пода и като улови първо единия, после другия глезен на Карли, бързо ги завърза.

Карли дойде в съзнание, докато я пренасяха към спалнята. Отначало помисли, че сънува поредния си кошмар, но врязаните в тялото ѝ превръзки бяха прекалено истински, както и едрото тяло на Хем Тикос и излъчващата се от него миризма. Опита се да извика, но не можа. Стори ѝ се, че ще повърне, но не стана. Изви се в ръцете му, замята глава, като само се изтощи допълнително от усилията си, но знаеше, че въпросът е сега или никога.

Когато падна върху леглото, тя сви колене нагоре в опит да отритне насилника си, но той бе прекалено бърз. Простря се наполовина отгоре ѝ и я приклещи, така че коленете ѝ заудряха безпомощно в гърба му.

— Вземи въжето! — изкомандва той.

Задавена от ужас, Карли видя Шейла да се приближава с тънко найлоново въженце. Простена и се опита да се претърколи с изцъклени, все така умоляващи очи. Въжето се плъзна около врата ѝ. Тикос я преметна през рамо.

— Стола...

Когато Шейла изчезна за момент, Карли заби брадичката си в гърба му. Без да обръща внимание на протеклата по главата ѝ кръв, която я заслепи, тя яростно заскимтя, но Тикос изобщо не се трогна.

Шейла се върна с дървения стол, на който Карли бе седяла само преди минути.

— В средата на стаята! — замахна с глава той.

Остави го там и Карли беше поставена права отгоре му, все така придържана от Тикос, който хвърли края на найлоновото въже към Шейла.

— През гредата! — прозвуча дрезгавата му команда.

Карли едва дишаше. Погледът ѝ се замъгли. Не искаше да умре. Не и сега. Не и когато бъдещето е толкова хубаво.

В замаяното си състояние чуваше недоволното ръмжене на Тикос и тихите му псувни, докато Шейла няколко пъти пропускаше целта си. Прииска ѝ се да се разсмее истерично на цялата фарсова ситуация. Толкова добре планирана операция да бъде провалена от лош мерник.

После всяка мисъл за смях изчезна, заменена от най-смразяващия ужас, който някога бе изпитвала, докато въжето успешно премина над гредата и увисна от другата страна. Започна да се гърчи в мъчително отчаяние и в съзнанието ѝ ярко проблеснаха мисли за родителите ѝ, за братята, за Матю и най-вече, най-вече за Райън. Райън, който беше нейният любим. Райън, когото обичаше дори повече от самия живот. Райън, който сега ще остане сам. От гърлото ѝ изригна тих вик на мъка, но нямаше къде да излезе. Въжето се затегна. Тя изхлипа беззвучно.

После силен удар разтърси къщичката и преди още Карли дори да започне да проумява, от другата стая врхлетя някаква неясна, тъмна маса. С предимството едновременно на скоростта и изненадата Райън се хвърли върху Тикос, събаряйки едрият мъж от Карли.

Ако тя не бе в състояние на шок, краката ѝ можеха да се огънат. Но продължи да стои сковано, вътрешно разтреперана, вперила очи в Райън, който се боричкаше с якия си противник. Едва когато Шейла се хвърли към леглото, тя се опита да извика, но бе твърде късно.

Шейла сграбчи оставения там пистолет и се спусна обратно към Карли, точно когато трима униформени полицаи влетяха в стаята.

— Пусни го! — извика единият. Държаха автомати, готови за стрелба.

— Не, вие ги пуснете! — изкрещя Шейла и издърпа Карли да слезе от стола с опрян в главата ѝ пистолет. — Свалете оръжието или ще я убия.

В стаята замря всяко движение. Въздухът беше неподвижен, плътен, тишината — нарушавана единствено от накъсаните вдишвания на Райън и мъжа, който лежеше, наполовина затиснат под него.

За момент силите сякаш бяха изравнени. Но само за момент. На път към вилата полицаите бяха предупредени за самоличността и уменията на похитителите на Карли. Всички знаеха, че тя ще бъде

мъртва, ако някой от тях реши да стреля. Но с тях беше и Райън, който, пренебрегвайки нарежданията им, бе изтичал напред и бе влетял в къщичката. Сега неговият живот също беше на карта. Бавно смъкнаха дулата на автоматите си.

— Сега тръгвайте назад! — нареди Шейла и леко помръдна напред, с Карли пред себе си като щит.

Тикос беше на крака, насочил собствения си пистолет към Райън. Очите на Райън нито за миг не изпускаха Карли. След като полицаите се озоваха в другата стая, Шейла продължи да наблюдава от вратата всяка тяхна стъпка и повиши глас:

— Излезте! И затворете вратата.

Мъжете излязоха един по един и затвориха вратата след себе си. Чак тогава Шейла освободи Карли, като я блъсна и тя се строполи на пода. Райън в миг се озова до нея, издърпа примката, после шаловете, с които бяха завързани ръцете и краката ѝ. Двамата заедно се заеха с превръзката през устата. Щом я свалиха и вече можеше да диша, Карли падна отгоре му, като се задъхваше шумно и трепереше неконтролируемо. Заровила лице в гърдите му, не можеше да мисли за друго, освен че той е тук, с нея, че още е жива. Ръцете му се раздвижиха конвулсивно, за да я прегърнат, после помилваха косите ѝ. Когато Тикос проговори, Райън вдигна поглед с внезапна тревога и ръцете му силно притиснаха Карли, сякаш се боеше, че отново ще му я отнемат.

Но Тикос гледаше към Шейла, с разкривено от ярост лице.

— Добре я нареди! — при всяка дума пистолетът му замахваше във въздуха. — Как, по дяволите, са се добрали дотук ченгетата?

— Откъде да знам? — не се трогна от гнева му Шейла. — И аз не съм ги очаквала повече от теб.

— Ти беше мозъкът — сърдито избоботи той. — Ти нагласи цялата работа.

— Нещо се е оплескало.

— Без майтап! — Тикос се приближи до лампата и я угаси. Проникващата откъм всекидневната слаба светлина възцари още по-злокобна атмосфера в стаята. — Сега трябва да те убия и да кажа, че и аз съм бил подведен.

Шейла погледна към Райън и Карли.

— Но тези двамата знаят, че не е така. Да не би да застреляш и тях и да кажеш, че аз съм го направила?

— Идеята не е лоша.

— Но глупава.

— Права е — обади се Райън, опитвайки се да мисли трезво, макар да се чувстваше, сякаш е бил в ада и се е върнал обратно. Е... поне на половината път.

— Млъквай! — изръмжа Тикос, вниманието му все така бе приковано в Шейла.

Райън нямаше намерение да се предава.

— Цялото място е обградено от ченгета. Няма никакъв шанс. Опит за убийство е по-добре от убийство...

Думите му бяха прекъснати от добре премерения ритник на Тикос в негова посока. Улучи го в ребрата и той загуби равновесие. Карли се присви и Райън отново я притисна към себе си, като прошепна в ухото ѝ:

— Няма нищо, мила. Няма нищо. Всичко ще се оправи — но тя продължаваше да трепери.

— Е, мозък — отново впери очи в Шейла Тикос, — имаш ли някаква гениална идея?

— Мисля — навъси се тя.

Мисленето ѝ бе нарушено от прогърмяването на мощен мегафон, чиито думи отекнаха бавно и отчетливо:

— Тикос и Монтгомъри, обградени сте. Хвърлете оръжието и излезте с вдигнати ръце.

— Няма... начин... Хосе — също така бавно и отчетливо изрече Шейла.

— Стига, Шейла — опита се да я убеди Райън. — Няма как да спечелиш.

Тя стисна зъби.

— Има и ще го направя. Не съм стигнала чак дотук само за да прекарам остатъка от живота си в затвора — вдигна свободната си ръка. — Остави ме да помисля.

— Мисли по-бързо! — грубо подхвърли Тикос.

— Тикос и Монтгомъри, обградени сте. Повтарям. Обградени сте. Няма никакъв шанс за спасение.

Тикос пристъпи на място. Шейла вдигна пръст към устата си.

— Имаме заложници — промърмори тя, обмисляйки плановете си на глас. — Трябва да поискаме свободен коридор за някъде — очите ѝ светнаха. — Заир. Съединените щати нямат спогодба за екстрадиция със Заир. А и винаги ми се е искало да видя Африка.

Тикос изруга, а малките му очички потъмняха от отвращение. Африка бе последното място, което искаше да види. Макар че основната сила на гнева му бе насочена към Шейла, която по някакъв начин бе успяла да оплеска това, което би трябвало да си е най-елементарно убийство, яростта му се простираше и върху Гари Кълбърт, поначало виновен за цялата работа.

— Ще поискаме пари — каза Шейла. — Петстотин хиляди, самолет и пилот срещу двамата заложници.

Карли се притисна по-близо до Райън. Не можеше да мисли, едва успяваше да разбере думите на Шейла. Цялото ѝ същество бе вцепенено.

Изведнъж Шейла я дръпна, за да я откъсне от прегръдките на Райън, в същото време Тикос опря пистолета до главата му.

— Ставай, Карли! — заповяда ѝ тя. — Трябва да сключим сделка.

Тъй като Карли се вкопчи в Райън, Шейла понижи глас до заплашителен шепот:

— Ако предпочиташ, можем да ви убием и двамата веднага.

Карли успя да се изправи на крака. Простена, когато Шейла изви болезнено едната ѝ ръка зад гърба. Инстинктивното движение на Райън да ѝ се притече на помощ бе пресечено от Тикос.

— Ако се наложи да те убия — дрезгаво провлече той, включвайки се в психологическата игра на Шейла, — няма да има какво да губя, като убия и нея.

Райън падна обратно на мястото си на пода. С болка остана да наблюдава как Шейла избутва Карли напред. Когато тя залитна и се препъна, Шейла грубо я издърпа да стане.

— Вече няма нужда да се притеснявам за белези — предупреди я тя с по-безмилостен от всякога тон. — Внимавай какво правиш, Карли. Ако аз замина, и ти заминаваш!

Предпазливо пристъпи във всекидневната и угаси лампата, също както бе направил Тикос. Отвън проникваше достатъчно светлина, а примигването на червените и сините лампи озаряваше околното

пространство. Като придържаше внимателно Карли пред себе си, Шейла разтвори пердетата. Макар да бе паднала нощта, тя не можеше да скрие очертанията на плътно наредените една до друга полицейски коли, препречили тясната алея.

— Разполагаме със заложници. Ще умрат, ако опитате да направите нещо.

— Обградени сте — повтори гласът от мегафона. — Нямате никакъв шанс.

Зад всяка кола се прикриваха покрити с каски глави с насочени автомати, готови за стрелба.

— Тогава и те нямат — изкрещя в отговор тя и стисна по-здраво Карли, като внимаваше да остане прикрита. — Ако ги искате живи, ще правите, каквото ви кажа.

— Пуснете ги. Не усложнявайте положението си.

Карли трепна мъчително, когато силният вик на Шейла отекна до ухото ѝ:

— Искаме петстотин хиляди в брой, свободен коридор до най-близкото летище, самолет и пилот. И ги искаме до полунощ. Това ви осигурява малко повече от три часа.

Без да изчака за отговор, тя затръшна вратата, върна се обратно в спалнята и блъсна Карли към Райън, който продължаваше да седи на пода, опрял гръб в крака на леглото. Той я улови и обгърна премръзналото ѝ тяло с ръцете си.

Шейла се приближи до Тикос, който стоеше на известно разстояние от леглото, с насочен към двойката на пода пистолет.

— Готово — обяви тя. — Сега ще чакаме.

— Това беше тъпо — изсумтя Тикос.

— Какво?

— Полунощ. Къде ще намерят тия пари по това време? Банките са затворени.

Шейла тръсна глава с безразличие:

— Банките могат да отворят. Някое и друго обаждане, където трябва, може да направи чудеса. Не се тревожи, ще се оправят.

— А ако не успеят?

— Могат да ни помолят за удължаване на срока — отвърна раздражено. След това, сякаш изчерпала запасите си от енергия, залитна в тъмното към едно близко кресло и за първи път осъзна какво

се бе случило. Всичко се бе объркало. Ако нещата бяха вървели по план, Карли вече щеше да е мъртва, а тя самата — на път обратно към Бостън, за да падне в прегръдките на Том, отчаяна, че не е успяла да я намери.

Том. Всичко свърши.

Погледна към Райън и видя, че я изучава внимателно, което превърна тревогите ѝ в гняв. Ако правилно разчиташе сериозното му изражение, което дори тъмнината не можеше да скрие, той я съжаляваше.

— Проблем ли имаш? — излая сърдито насреща му.

— Очевидно — невъзмутимо отвърна Райън. Потърка лице в челото на Карли и притисна главата ѝ с ръка, за да я задържи, сгушена в извивката на шията му. — Не разполагам с петстотин хиляди долара.

Тя направи физиономия.

— Я стига! Имаш процъфтяваща юридическа фирма, скъп апартамент, готина кола...

— Но не и петстотин хиляди.

— Тогава фирмата ти ще ги намери. Наемът в онази сграда сигурно е доста внушителен. Сигурна съм, че „Милър и Корнел“ разполагат с предостатъчно средства.

— Фирмата няма да се съгласи да плати откуп.

— Тогава жена ти. Тя е тъпкана с пари — при последните думи Шейла се подсмихна. — Разбрах, че има страхотна къща. Все струва нещо.

— Тя ми е бивша жена. И парите са си нейни, както и къщата. Нищо няма да получиш от нея — замълча, преценявайки положението. — Предполагам, че можеш да очакваш Том да даде нещичко.

— Том няма нищо общо с това — сръза го тя.

— Той ми е брат. И скоро би трябвало да пристигне тук.

— Тук? — пребледня Шейла.

— Том беше със Сам.

— Със Сам? Откъде пък Сам може да знае нещо за това?

— Сам беше първият, на когото се обадох, когато се прибрах вкъщи и видях, че Карли я няма. Вече бях тръгнал, когато двамата с Грег...

— Грег? — очите на Шейла се разшириха от ужас. Изобщо не обърна внимание на бавно започналия да кипи близо до нея Тикос.

Насърчен от видимото ѝ смущение, Райън продължи спокойно:

— Двамата с Грег отидоха в апартамента на Карли. Том се присъединил по-късно към тях.

— Сам, Грег и Том! — възкликна Шейла, после извърна поглед и промърмори като на себе си: — Изобщо не съм си представяла, че тримата ще се съберат заедно. Първо на първо, изобщо не съм си представяла, че ти ще се свържеш със Сам! — отново го погледна сърдито. — Мислех, че не го харесваш. Поне така разправяше Карли.

Карли надигна глава да отговори, но Райън я задържа:

— Не ти е казала всичко.

— Изглежда — процеди Шейла и я изгледа с омраза.

Когато вдигна пистолета, Тикос се протегна да я спре.

— Убий я сега и за нула време ще ни се нахвърлят. Чакай! Даде им срок. Просто изчакай.

Устните на Шейла се изкривиха в грозна гримаса.

— Тя провали всичко. Не разбираш ли? Тя провали всичко!

— Не тя — вметна Райън. — Ти. Не си била достатъчно хитра, Шейла. Това е всичко.

Шейла скочи на крака.

— Затваряй си... устата! — процеди през зъби и улови сега вече насочения към Райън пистолет с две ръце.

Той изобщо не се смути.

— Знаеш ли, Шейла, някой ден, когато двамата с Карли ще бъдем щастливо семейство, може би ще мога да ти простя за това, което ѝ причини — гласът му стана по-силен: — Том е нещо друго. Все едно че си насочила пистолета срещу него и си дръпнала спусъка. Той те обичаше.

Почти на края на търпението си, Тикос вдигна ръце във въздуха:

— По дяволите, гади ми се все това да чувам! Кой, дявол да го вземе, се интересува дали той я обича, или тя го обича! Ти — посочи с пръст към Райън, — провали цялата работа, като налетя тук — пръстът се премести към Шейла, макар очите му да не изпускаха Райън. — Тя не може да се върне назад. Който и да е тоя тип, той вече е минало за нея — накрая Тикос отпрати присвитите си очи към Шейла. — Ако си знаеш интереса, ще си седнеш на задника и ще млъкнеш. Тоя се опитва да те нервира, не ти ли е ясно?

Не ѝ беше. Прекалено заета бе да се опитва да си изясни нещата, да се опитва да проумее какво става.

— Как си? — прошушна Райън и намести Карли по-удобно в извивката на рамото си.

— Добре — надигна в отговор глава тя. — Как стигна толкова бързо дотук?

— Надувах газта — усмихна се той.

Отвън се дочу някакво глухо бучене. С приближаването си звукът стана по-ясен.

Тикос се приближи до прозореца, като много внимаваше да стои встрани, и надникна навън. Нищо не видя, обаче звукът не можеше да бъде сбъркан.

— Хеликоптер — изръмжа той. — Може да е банкерът.

Не беше банкерът. Само след минути мегафонът отново прогърмя:

— Шейла, Сам е. Приближи се до вратата.

Шейла седеше в креслото, с издути ноздри, със стисната челюст.

— Шейла, приближи се до вратата.

Тя отново не помръдна.

— Можем да уредим нещо, Шейла. Била си подложена на натиск. Можем да пледираме за смекчаващи вината обстоятелства.

— Ха! — изсумтя Шейла, без да се обръща специално към някого. — Това е най-големият сапунен мехур, за който съм чувала. Не можеше да ме понася, откакто съм дошла в Бостън, а сега изведнъж застава на моя страна!

— Обаче е прав — тихо се обади Карли. — Винаги има възможност...

— О, я стой мирна! — изръмжа тя и за момент всички се смириха.

Райън притисна здраво Карли, изчаквайки подходящ момент. Знаеше, че да се опита да говори сега ще бъде равносилно на самоубийство — за него самия и за Карли. Имаше два пистолета и те се намираха в неподходящи ръце. Всичко, което можеше да стори, бе да се осланя на полицаите отвън.

— Шейла, тук е Том.

— О, господи! — продума тя, но тонът ѝ прозвуча умолително.

— Трябва да говоря с теб.

Тя стисна ръце в скута, като подпря пистолета на коляното си.

— Шейла, моля те!

Ако думите му бяха прозвучали сърдито или заповеднически, може би щеше да устои. Но дори и мегафонът не можеше да скрие мъката му. А това я преряза, както нищо друго.

Скочи от креслото и посегна към рамото на Карли.

— Кво си мислиш, че правиш? — злобно изръмжа Тикос.

— Отивам да говоря с него — разтреперано отвърна тя и след като издърпа Карли на крака, се насочи към всекидневната.

Тикос избута Райън да стане и бързо я последва.

— Не прави това, глупаво е.

— Трябва.

— Клопка е.

Вече бяха във всекидневната и Шейла бързо се приближаваше до входната врата.

— Том няма да ми направи нищо лошо — почти прошепна. Насочил пистолета в гърба на Райън и побутвайки го напред, Тикос я застигна.

— Трябва да си луда да мислиш така. Вече те е загубил и го знае. Мамка му, нали се канеше да убиеш гаджето на брат му!

— Шейла, трябва да говоря с теб.

— И аз трябва да говоря с теб — прошепна тя и почти не забеляза как Тикос заема позиция на страничния прозорец. С Карли пред себе си като щит, леко откrehна вратата. — Том? — Гласът ѝ потрепери само от това едно-единствено име.

— Идвам — прозвуча мигновеният отговор и Шейла огледа блесналите насреща ѝ фарове и прожектори, за да го забележи.

— Разкарай го! — изръмжа откъм прозореца Тикос, самият той насочил поглед към стълпотворението от светлини.

— Всичко е наред — укроти го Шейла.

— Разкарай го!

От скупчените коли се отдели фигура и бавно се приближи с разперени ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Разкарай го! — извика Тикос. Страхът му идваше от сигурното убеждение, че приближаващият мъж е ахилесовата пета на Шейла.

— Искам да говоря... — започна Шейла, но веднага бе прекъсната от дрезгавата заплаха на Тикос:

— Ще го убия. Това ли искаш?

Шейла хвърли бърз поглед встрани и видя, че както си държеше пистолета, насочен в тила на Райън, Тикос лесно можеше да го премести и да стреля. После отново погледна напред и видя Том бавно и уверено да напредва към вилата.

Ръката ѝ потрепери върху рамото на Карли. Някак си нищо друго не ѝ се струваше по-важно от това да говори с Том, да се опита да му обясни.

— Отивам — прошепна тя.

— Да не си... посмяла — Тикос замълча. Всичко беше извън контрол. Беше убивал преди и се бе измъквал чист и невредим. Но винаги си бе имал вземане-даване с простолюдieto. Това е то! Тези хора са по-различни и сега те ще убият него. — Ако направи още една крачка, стрелям — за последен път я предупреди. Стоманените нотки в гласа му говореха, че е напълно сериозен.

Шейла отново погледна към Тикос и изведнъж се уплаши. Познаваше този тип хора. У него имаше нещо налудничаво. У нея самата имаше нещо налудничаво. Не можеше да остави Том да пострада заради проявената от нея слабост.

— Недей, Том! — извика тя. — Той ще стреля!

Но Том продължи да върви.

— Спри го! — изръмжа Тикос.

— Том! Моля те! Не се приближавай!

Том вече беше на пътеката пред къщичката и все така напредваше.

— Том! — в носовия ѝ вик се прокрадна паническа нотка. После чу зареждането на пистолета на Тикос. Блъсна Карли встрани и тичешком изскочи от вилата.

Изстрелът бе отклонен от Райън, който удари рамото на Тикос само части от секундата, преди да се извие и да се хвърли по посока на Карли. В същия миг нощният въздух се изпълни с канонада от автоматично оръжие и строшени стъкла. Райън пропълзя по корем, покрити треперещото тяло на Карли със своето и после двамата останаха прилепени към пода.

Както бяха изригнали, всички звуци изведнъж замряха. Тишината продължи цяла една страховита вечност. Последваха звуци от бягащи крака — по пътеката, по стъпалата, вътре във вилата.

— Карли? — беше гласът на Сам.

Райън надигна глава.

— Тук сме — обади се едва чуто той, донякъде страхувайки се да предприеме нещо повече.

Вече придружен от около половин дузина полицаи, Сам влезе да погледне тялото, което лежеше отпуснато в средата на стаята — там, където го бе заправила ударната сила на куршумите. След секунди отново се върна и клекна при Райън и Карли.

— Добре ли е?

Карли надигна глава и Райън я издърпа в седнало положение.

— Добре е — отвърна, обърна я към себе си и силно я притисна. — Добре е — без да я изпуска от ръце, той се изправи и погледна встрани. — Дали е...?

— Мъртъв е.

— Как е Том?

— Невредим.

— А Шейла? — прошепушна Карли.

След като Сам не отговори, тя се опита да се изтръгне от Райън, но той не ѝ позволи.

— Няма нищо, мила. Така е трябвало. По-добре е.

— Боже мой! — задъхано прошепна тя. — О, боже мой! — отново се опита да се изтръгне от защитната прегръдка на Райън.

Макар да не го допусна, самият той бавно се насочи към вратата.

Том беше сам, коленичил над безжизненото тяло на Шейла. Карли се затича напред с треперещи крака и падна на колене до Том, вперила поглед в надупченото от куршуми тяло.

— Беше луда и необикновена — задавено изрече Том. — През цялото време у нея имаше нещо потайно. Но беше забавна и сърдечна. Обичах я.

— Знам — прошепна Карли.

Обви ръце около него и се разплака. Треперещите ръце на Том бавно я обгърнаха и я притиснаха със силата на собствените му чувства.

Със стегнато гърло Райън остана да ги гледа отдалеч и изчака, докато най-после двамата се изправиха. Едва тогава се приближи и като обви една ръка около талията на Карли, а с другата здраво стисна рамото на брат си, ги поведе далеч от мястото, което и за тримата беше най-добре да оставят зад себе си.

Прекараха дълги часове в местния полицейски участък, после — умореното пътуване до дома. Беше на зазоряване, когато Райън и Карли се върнаха в Кеймбридж.

— Искаш ли да спиш? — попита той, след като влязоха в апартамента ѝ.

— Не мисля, че ще мога — колебливо отвърна тя.

Райън приглади кичур коса зад ухото ѝ.

— Може би трябва да опиташ.

Карли поклати глава.

— Само ще сънувам кошмари.

— Но аз ще съм тук да те прегърна.

— О, Райън! — прошепна тя и се отпусна в ръцете му. — Беше толкова страшно! Още не мога да повярвам, че Шейла е замислила всичко. През цялото време, когато бяхме заедно, се държеше толкова приятелски. Изглежда, Сам е бил прав, като ѝ нямаше доверие — поколеба се и гласът ѝ се снижи до едва доловим шепот: — Иска ми се да не я бяха убили.

— Излезе навън с пистолет — внимателно поясни Райън. — Не можеха да знаят, че няма да го използва срещу Том.

— Горкият Том... да я види как умира така пред него. Ще се оправи ли? — Том беше останал с тях по време на разпита в полицейския участък, а след това бе тръгнал обратно за Бостън със Сам и Грег.

— Ще се оправи. Може да мине известно време, но ще се оправи — Райън замълча за момент. — Всъщност той се намеси заради нас, нали? Сигурно е знаел какъв риск поема, като излезе напред по този начин.

Карли долови нотката на дълбока обич и възхищение в гласа на Райън и погледна нагоре:

— Трябва да се гордееш с него.

— Гордея се — отвърна пресипнало той и зарови лице в косите й, докато отново се овладее. — Ще трябва да стоим по-близо до него. Може би ще има нужда от това за известно време.

Замълча и поведе Карли към спалнята.

— Ела. Нека полегнем. Просто искам да те поддържа. Както бяха облечени, двамата се отпуснаха на леглото.

Тялото на Райън беше не по-малко напрегнато от това на Карли. Докато умовете им повтаряха и преповтаряха всичко случило се, успокоението им убягваше.

— Райън?

— М-м?

— Ще се появи ли всичко това из вестниците? Не искам публичност. Всички ще разберат коя съм...

— Шшт! — успокои я той. — Говорих за това със Сам. Възможно е да се появи нещо в пресата във Вермонт, но то ще бъде съвсем минимално. Със смъртта и на двамата случаят е приключен — приведе брадичка и погледна надолу към нея. — Във всеки случай вече си в безопасност. Нали знаеш това?

— Непрекъснато си го повтарям, но е трудно да го повярвам.

— Повярвай. Кълбърт действително ще си получи новия процес, но той ще бъде за заговор за убийство. А присъдата ще бъде за срок, по-голям от този, който вече излежава.

— Може да наеме някого друг.

— С каква цел?

— Отмъщение.

Райън поклати глава с убеденост, която допълнително усилваше думите му.

— Едно беше да си мисли, че може да те отстрани като свидетел. Но сега вече няма да има никакъв смисъл. Дори да иска да направи нещо от чиста омраза, можеш да си сигурна, че ще бъде строго ограничен по отношение на посетители и обаждания. Няма да е в състояние да направи нищо. Освен това съществува вероятност Тикос да не е имал възможност да му съобщи новото ти име. Може би точно сега го разпитват. След известно време ще разберем повече.

— Значи няма да имам нужда от нова самоличност?

— По дяволите, не! — усмихна се той. — А ако се наложи, и аз ще дойда с теб — ръцете му се склчиха около нея и я притиснаха по-

плътно. — Двамата сме заедно в тази работа, независимо дали ти харесва или не — тонът му стана по-сериозен: — Снощи едва не те загубих. Нямам намерение никога повече да го правя.

В очите на Карли бавно се насъбраха сълзи:

— Това, че ти налетях така онази вечер на пътеката, е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— На мен също, мила. На мен също.

Минаха дни, преди Карли да може да спи нощем, без да се пробужда в разгара на кошмарите си. Но както беше обещал, Райън винаги бе там, за да я прегърне.

За нейно облекчение, в бостънските вестници не се споменаваха за събитията във Върмонт. Когато се почувства достатъчно укрепнала, тя се обади на баща си и като спести най-кървавите подробности, му разказа какво се бе случило. Той го прие нормално, макар че настоя да разговаря с Райън, който го увери, че Карли е добре. Чувствайки, че с него дъщеря му е в добри ръце, Джон Лайънс се успокои.

Карли си взе отпуск от училище за останалата част от седмицата, защото знаеше, че няма да може да се концентрира. Райън работеше повечето време в апартамента, като прекарваше часове наред на телефона и я вземаше със себе си, когато му се налагаше да отиде за час или два до кантората. Всеки ден разговаряха с Том и го убедиха да прекара почивните дни заедно с тях в една вила на плажа на Кейп Код. Бяха дни на спокойствие и възстановяване за всички тях, за оглеждане на раните, за поглед към бъдещето.

След завръщането си в Кеймбридж в неделя вечерта Карли беше заета с приготвянето на вечерята, когато изведнъж установи, че Райън прекалено дълго не се е мяркал пред очите ѝ. Обзета от любопитство, мина през всекидневната и влезе в спалнята, после рязко спря на вратата на банята.

Той стоеше пред мивката, с остатъци от бяла пяна по лицето си.

Карли бавно пристъпи напред и посегна с ръка да докосне току-що обръснатата му кожа. Бяха останали само мустаците. На пръв поглед изглеждаха някак самотни.

— Е — проговори той и се огледа критично в огледалото, — какво мислиш?

Смаяна, Карли хвана крайчеца на кърпата и попи последните останки пяна.

— Мисля, че... изглеждаш... не по-малко красив от преди.

— Значи ти харесва? — попита по-предизвикателно той и попипа първо мустаците, после и лицето си, преди да захлупи ръката ѝ със своята.

— Харесва ми — колкото повече го гледаше, толкова по-красив ѝ се виждаше. — Но защо?

Сега вече той се извърна към нея, улови двете ѝ ръце в своите и ги задържа върху гърдите си.

— Защото вече нямам какво да крия. Искам да виждам белега си — едва тогава очите ѝ се плъзнаха по бледото ръбче, което се спускаше по челюстта му от ухото към брадичката. — Искам ти да виждаш белега ми. Това винаги ще ни напомня, че животът никога не е без рискове. Нищо не е вечно, Карли. И двамата сме минали през ужасни изпитания — поотделно и заедно — и в бъдеще може да има още. Но не можем непрекъснато да мислим за тях. Ще се научим да живеем с тях, също както аз ще се науча да живея с този белег.

— Изглеждаш... толкова различен — тихо отрони тя.

— Ти също ще бъдеш — уверено заяви той.

— Какво имаш предвид?

Пусна ръцете ѝ и отиде до гардероба в спалнята, бръкна в джоба на едно сако и се върна, понесъл малка кутийка.

— За теб е.

Карли се взираше в кутийката.

— Хайде, отвори я.

Тя я отвори, треперейки, и дъхът ѝ секна. Върху подложка от черно кадифе лежеше най-прекрасният пръстен, обточен с диаманти, който някога бе виждала.

— Райън — прошепна най-после и отново вдигна очи към него.

— Вече дни наред го разнасям със себе си. Ако Том не беше с нас през уикенда, щях да ти го дам по-рано. Ще си го сложиш ли, мила? Ще се омъжиш ли за мен? — извади пръстена от кутийката и го задържа в ръка.

Много бавно Карли протегна лявата си длан, докато пръстенът намери идеалното си гнездо на третия ѝ пръст. След това обви ръце

около врата на Райън и в този миг разбра, че нищо на света не може да я възпре от мъжа, когото обича.

ЕПИЛОГ

След една седмица и без връзка с опита за покушение върху Карли искът за нов процес на Гари Кълбърт и Ник Барбър беше отхвърлен. Впоследствие Гари Кълбърт беше съден и обявен за виновен в заговор за убийство, като получи дългогодишна присъда, която щеше да излежава след първата. Не можа да излежи и двете. След три години в затвора той получи сърдечен удар и беше прехвърлен в болница, където почина четири месеца по-късно. Точно в този ден Върховният съд на Съединените щати отхвърли и последната му молба за обжалване.

Сам Лумис продължи да се изявява като началник на федералната служба в Бостън. Накрая, когато президентската власт мина в ръцете на друга политическа партия, той се оттегли от държавната работа и пое престижния пост на шеф на охраната в една голяма електронна фирма в района. След приключването на случая „Карли Куин“ двамата с жена му Елън станаха близки приятели със семейство Корнел.

На Грег Райли му трябваше известно време, за да се съвземе от това, което смяташе за огромна грешка в преценката си. Единствено с непрекъснато насърчаване от страна на Сам той успя да продължи да изпълнява задълженията си и го правеше с голямо усърдие и отдаденост. Упоритата му работа бе възнаградена. След две години и с блестящи препоръки от Сам той се озова на пост в секретните служби във Вашингтон.

Том Корнел, сериозно разтърсен от смъртта на Шейла, няколко месеца не можа да се съвземе. Отдаде се на живот в малките часове и

със случайни жени — с надеждата да погребее болката си. Накрая разбра, че така няма да стигне доникъде, даде под наем къщата си в Уинчестър и започна да пътува, работейки за международен компютърен концерн. По-късно, докато пребиваваше в Лондон, той се запозна с една жена, която, макар и не толкова необикновена като Шейла, притежаваше достатъчно, за да възвърне вярата му в щастливото бъдеще.

Три седмици след като Райън ѝ предложи, двамата с Карли се ожениха. Беше скромна церемония, удостоена с присъствието на семействата на младоженците, както и от множеството приятели, които бързо бяха станали общи. Прекараха медения си месец на Карибите и се върнаха, безкрайно щастливи, за да се погрижат за инсталирането на голяма спираловидна стълба, свързваща горния и долния етаж.

Макар че Карли продължи да преподава, тя също така започна и да пише. Първите ѝ работи бяха терапевтични творби за страха и самоидентичността, творби, които не стигаха по-далеч от очите и ушите на Райън. Но с набирането на увереност тя разшири кръгозора си и се захвана със статии от местно значение, които срещнаха възторжен прием в регионалната преса. След време я помолиха да направи задълбочено биографично проучване на един от изявените членове на бостънското общество.

Това беше началото на нова кариера и моментът едва ли можеше да е по-подходящ. Защото след тригодишен брак и най-последно избледнелия ужас на миналото Карли и Райън се сдобиха със син. Беше здраво момченце, с гъстите черни коси на баща си и ясните сини очи на майка си. Райън бе също толкова грижовен баща, колкото и съпруг, обичаше работата си в юридическата фирма, но обичаше и да се прибира у дома. Що се отнася до Карли — тя беше на седмото небе. Някогашната кухня в апартамента на Райън бе превърната в голям кабинет за нея. С най-голямо удоволствие организираше така часовете си за писане, че да съвпадат с графика на бебето, а после и с този на другите две деца, които се появиха последователно през следващите години. По това време семейство Корнел бе надлежно настанено в просторна къща в Линкълн, с няколко акра собствен терен, изобилие от явори, дъбове и върби, най-красивата борова горичка и огромно

ловно куче, наречено Ред. Къщата беше модерна и просторна, с апартамент за родителите и еднакви мансардни кабинети за Райън и Карли, а за децата отделни спални, всяка от които украсена с поставен в рамка goblen с мъничка червеношийка в ъгъла.

През годините множество снимки се добавиха към онази първа фотография на Бони и Клайд. Имаше снимки от семейството на Райън и от това на Карли, много-много снимки на децата им и най-големият портрет на двамата в деня на сватбата им. Тя често го вземаше в ръце и се взираше в него, припомняйки си чудото, което бе направило възможно всичко това.

Но от многото индивидуални отпечатьци, които Карли Куин Корнел остави през годините, никой не беше по-нежен, по-любящ, по-неизличим от този върху съпруга ѝ.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин — пошегува се с дълбокия си, сексапилен баритон Райън, когато през един пролетен следобед двамата се наслаждаваха на миг уединение в буйно обрасло кътче на горичката си.

— Кой кого преследва? — възрази тя и обви ръце около врата му, докато неговите притискаха тялото ѝ.

— Само исках да се уверя, че няма да се загубиш.

Тя се прокашля, вече усещайки ускоряването на пулса си, което тялото му неизбежно предизвикваше.

— Загубвам се — продума по-задъхано и надигна устни, за да посрещне целувката му.

Така беше от самото начало и винаги ще бъде така. Някои неща, както индивидуалните отпечатьци, никога не се променят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.